

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

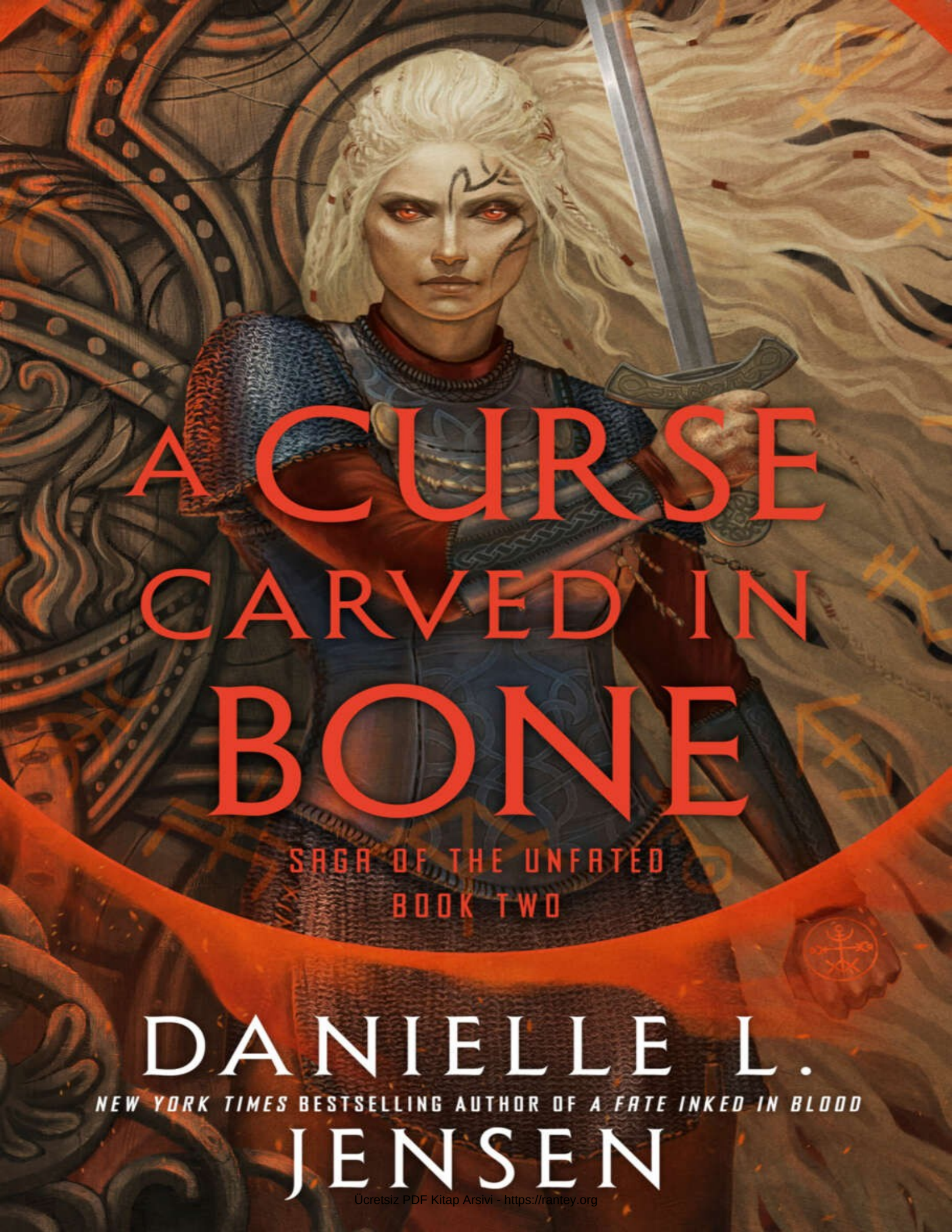
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A CURSE CARVED IN BONE

SAGA OF THE UNFATED
BOOK TWO

DANIELLE L.

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR OF *A FATE INKED IN BLOOD*

JENSEN

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

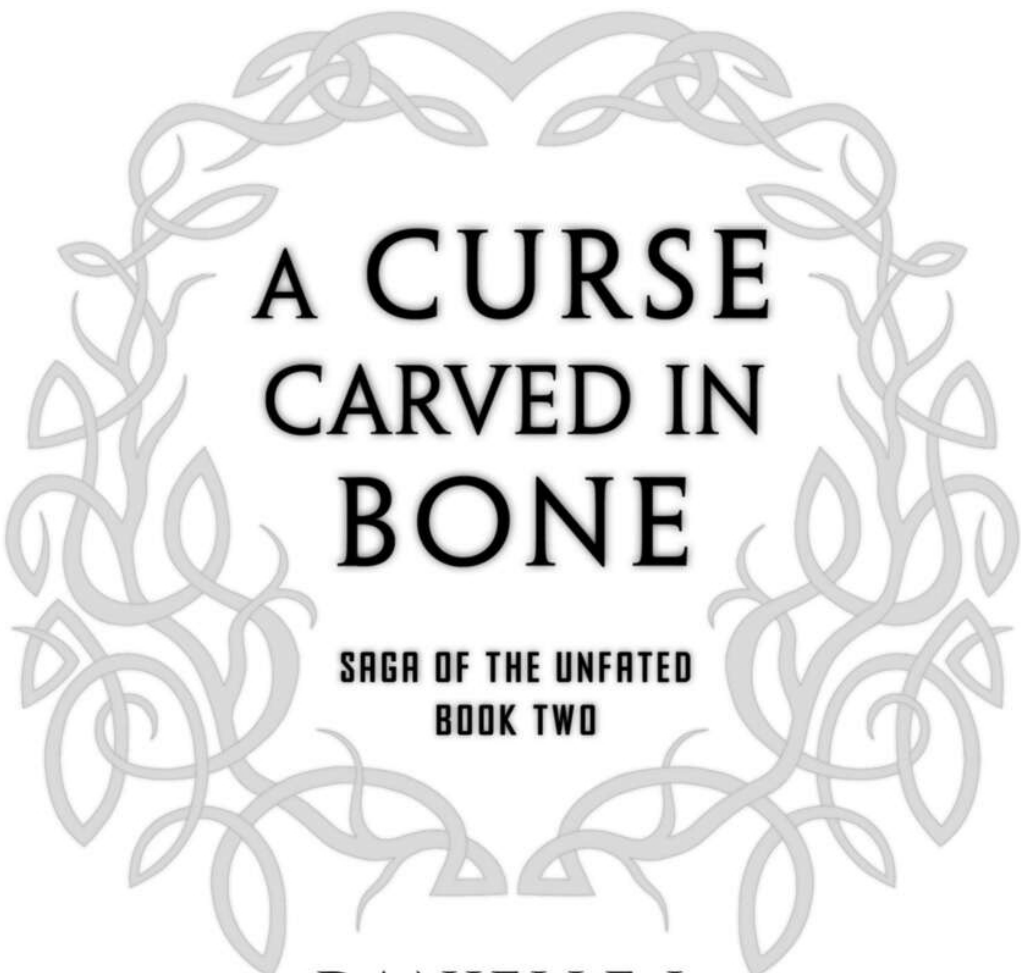
DANIELLE L. TARAFINDAN JENSEN

*Çalıntı Ötücü
Kuş Gizli Dişi
Avcı Savaşçı
Cadı
Kırık Olanlar*

*Karanlık Sahiller
Karanlık
Gökyüzü
Kararmış İmparatorluk
Yıldızlı Yılan*

*Köprü Krallığı Hain
Kraliçe
Yetersiz Varis Bitmeyen
Savaş
Çarpık Taht*

*Kana Bulanmış Bir
Kader Kemiğe Oyulmuş
Bir Lanet*

A CURSE CARVED IN BONE

SAGA OF THE UNFATED
BOOK TWO

DANIELLE L.
JENSEN

NEW YORK

Telif Hakkı© 2025 Danielle L. Jensen

Penguin Random House telif haklarına değer verir ve destekler. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bir kitap satın aldığınız için teşekkür ederiz.

Bu kitabın yetkili baskısı ve çoğaltmayarak, taramayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için, veya herhangi bir parçasını izinsiz olarak herhangi bir biçimde dağıtmak. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz. Lütfen bu kitabın hiçbir bölümünün yapay zeka eğitimi amacıyla kullanılmayacağını veya herhangi bir şekilde çoğaltılamayacağını unutmayın.
teknolojiler veya sistemler.

Tüm hakları saklıdır.

Amerika Birleşik Devletleri'nde, Penguin Random House LLC, New York'un bir bölümü olan Random House'un bir baskısı olan Del Rey tarafından yayınlanmıştır.

DEL REY ve CIRCLE kolofonu Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır.

Ciltli ISBN 9780593599860
Uluslararası baskı ISBN 9780593976852
E-kitap ISBN 9780593599877

randomhousebooks.com

Kitap tasarımı Sara Bereta, e-kitap için uyarlayan Kyle Madigan

Kapak tasarımı: Ella Laytham
Kapak illüstrasyonu: Eleonor Piteira

ep_prh_7.1a_151205880_c0_r0

Adanmışlık

Bölüm 1: Freya

Bölüm 2: Bjorn

Bölüm 3: Freya

Bölüm 4: Freya

Bölüm 5: Bjorn

Bölüm 6: Freya

Bölüm 7: Bjorn

Bölüm 8: Freya

Bölüm 9: Freya

Bölüm 10: Freya

Bölüm 11: Bjorn

Bölüm 12: Freya

Bölüm 13: Freya

Bölüm 14: Freya

Bölüm 15: Freya

Bölüm 16: Freya

Bölüm 17: Bjorn

Bölüm 18: Freya

Bölüm 19: Bjorn

Bölüm 20: Freya

Bölüm 21: Freya

Bölüm 22: Bjorn

Bölüm 23: Freya
Bölüm 24: Bjorn
Bölüm 25: Freya
26. Bölüm: Bjorn
Bölüm 27: Freya
Bölüm 28: Freya
Bölüm 29: Bjorn
Bölüm 30: Freya
Bölüm 31: Bjorn
32. Bölüm: Freya
Bölüm 33: Freya
34. Bölüm: Freya
Bölüm 35: Freya
Bölüm 36: Freya
Bölüm 37: Bjorn
Bölüm 38: Freya
39. Bölüm: Bjorn
Bölüm 40: Freya
Bölüm 41: Bjorn
Bölüm 42: Freya
Bölüm 43: Bjorn
Bölüm 44: Freya
Bölüm 45: Bjorn
Bölüm 46: Freya
Bölüm 47: Bjorn
Bölüm 48: Freya
Bölüm 49: Bjorn
Bölüm 50: Freya

Bölüm 51: Bjorn

52. Bölüm: Freya

Sonsöz: Freya

Teşekkür Yazar

Hakkında

NOFFA'nın hanımları için!

T Fırtına hiçbir uyarıda bulunmadan saldırdı, drakkar'a saldırdı ve bizi kayalık sahilden öyle bir şiddetle uzaklaştırdı ki tanrıların kendileri boğazı geçmemizi istememiş olmalılar. İskandinavyalılar şiddetli dalgalarla boğuşurken, denizleri aşmanın ihtişamıyla ilgili hayallerim soğuk yüzünden çabucak yok oldu. Islaklık tarafından. Ama en çok da bitmek bilmeyen kusmuk.

Deniz bacaklarım güçlü olduğu için benimkiler değil ama Harald'ın kukuletalı köleleri de dâhil olmak üzere neredeyse herkesin midesinden çıkanlar geminin gövdesini dolduruyordu. Kusmukların arasından geçmek, yan yatıp kızgın deniz tarafından sürüklenme riskini almaktan daha iyiydi.

"Ne büyük bir hayal kırıklığı olacak," diye bağırdım gök gürültüsü ve azgın sulara, "eğer tüm planlarınız ve entrikalarınız boşa çıkarsa, çünkü denizin altında boğulacağız!"

Gemideki herkes bana ters ters baktı, Tora'nın bakışı, tam ortasında dudaklarından bir kusmuk fişkırdığı için pek tehdit içermiyordu. Güldüm.

"Belki de Njord'un sahipleneceği kadar görkemli bir ölüm değil de, kendi iç organlarını dış organlara dönüştürerek lmek. "Belki de Njord tarafından sahiplenilmek gibi görkemli bir ölüm bile değil, kendi iç organlarını dış organlara dönüştürerek lmek. Nordelander vahşiliğine dair çok büyük hikâyeler duydum ama bu çok acınası."

"Hiç sessiz kalır mı?" Harald Bjorn'a sordu. Nordeland kralı dalgaların savruluşundan etkilenmiyordu ve yüzden öfkesi yıpranıyordu. Ona ışıl ışıl bir gülümseme verdim ve kaşlarını çatarak dllendirildim.

Bjorn sadece kullandığı kreğin üzerine eğilmiş, dalgalardan etkilenmemişti. Bu da üzüntü vericiydi. Safranın ekşi yanığını tatmayı hak eden biri varsa, o da kendisi ve yalancı diliydi.

"Huzur bulamayacaksın baba," diye cevap verdi Bjorn sonunda, gücünü kürek çekmeye harcarken sırtındaki kaslar tuniğine doğru geriliyordu. "Ama sana hatırlatırım ki, onun kinini kendi üzerine davet ettin."

Harald'ın çenesi gerildi. Yine de bir karşılık vermek yerine sadece kendi kreğine yaslandı, ince kolları zorlanıyordu. Nordeland'ın kralı bile bu kâbusun içinde kürek çekmekten muaf değildi, herkesin gücü bizi tutmak için gerekliydi. Kuzey Boğazı can almakla ünlüydü ve Njord'un toprakları kralların gücünü umursamıyordu.

Ne de tanrıların çocukları.

Bir dalga drakkarın üzerinden yuvarlandı ve su yüzüme öyle bir şiddetle çarptı ki canım acıdı. Korku göğsümde yükseldi, çünkü buz gibi tufanda nefes almak imkânsızdı. Gemi devrildi ve dalgaların arasındaki çukurdan aşağı kaydı, derinliklerin karanlığı bana ulaşacakmış gibi görünüyordu. Tutunabildiğim yerlere tutundum, tırnaklarım tahtayı tırmalıyor ve kulaklarım tutunma yerlerini kaybeden esirlerin çığlıklarıyla çınlıyordu. Düşmek lm demekti, çünkü ezici denizde kurtuluş yoktu.

Yine de karanlık suya bakarken korkum yerini zleme bıraktı. Kalbimi tırmalayan kederden kurtulmayı vaat eden sözler fısıldadı. Ruhumu rahatsız eden fkeden. İçimi oyan yalnızlıktan, çünkü amacım da dahil olmak üzere benim için önemli olan her şeyi kaybetmiştim.

Deniz bana doğru uzandı ve parmaklarım gevşedi, kırık kalbim acıdan kurtulmak için can atıyordu. *Aşağıya* doğru çekilmek için

karanlık.

Hel kafamın içinde, "*Senin olması gereken her şeyi geri alma gücüne sahipken neden pes edesin ki?*" diye fısıldadığında tutuşum sıkılaştı. *Senden çalınan her şeyi geri alma gücün varken?*

Benim öyle bir gücüm yok.

Kahkahası yumuşaktı ama yine de kafatasımda gök gürültüsü kadar gürültülüydü. *Sen ölümün efendisisin kızım. Nefes alan herkes senin gücünden korkar.*

Korkulmak istemiyorum.

Zihnimin gözleri yarı kıvrık dudaklar ve yarı çıplak kemikten oluşan bir gülümsemeyle doldu. Bu görüntü kalbimi dörtlüğe koştursa da ellerimi buza çeviren onun sözleriydi. *Korku size istediğinizi kazandıracak silahtır.*

Drakkar kendini düzeltti, artık batma riski yoktu.

Gözlerimdeki tuzu sildim, bunun gözyaşı mı yoksa deniz suyu mu olduğundan emin değildim, sadece nabzımın uğultusunun ölümle burun buruna gelmemle hiçbir ilgisi yoktu.

Korku, size istediğinizi kazandıracak bir silahtır.

Ben ne istiyordum?

Bilmiyordum ama içimdeki duygu selinin bir çıkışa ihtiyacı vardı. Gözlerim deniz suyu kusan Steinunn'a takıldı ve bağırdım: "Skald, bu geçiş anlatan bir şarkı yazacak mısınız? Eğer yazarsan, adı Deniz Tutması Destanı olsun. Ya da belki de Mide Bulandıranın Macerası. Hayır... Yackers'ın Hikayesi!"

"Sessiz ol!" Skade küreğinden bana bağırdı, kıpkırmızı saçları yüzüne dökülmüştü. "Gürültünü kes, seni meleyen kaltak!"

"Peki ya reddedersem?" Skade küreğini yanındaki köleye bırakıp elinde parlayan altın bir yay belirdiğinde çılgınca güldüm. Annemi öldürmek için kullandığı silahın aynısı. "Beni vuracak mısınız? Beni kenara mı atacaksınız?"

Yayını kaldırdı ve asla ıskalamayan öldürücü yeşil okunu yerleştirdi. "Yap!" Çığlık boğazımı yırttı. Vurulma arzusundan değil Çünkü kendi ruhumu rahatsız eden kararsızlığın aynısını onun da hissetmesini istiyordum. "Bunu yapman için sana meydan okuyorum!"

Skade yayın kırışını germekle yetindi, ışıltılı mavi gözleri pek çok şeyle doluydu; kararsızlık bunlardan biri değildi.

Öfkemle kendimi öldürttüğümün aniden kesinleşmesiyle ağzım kurudu. Harald ona öfkesini kontrol etmesini ya da sonuçlarına katlanmasını söylerken silahı ortadan kayboldu.

Kahkahalarımın kulağa dengesiz gelmesini umursamadan, çünkü hıçkırarak ağlamaktan kesinlikle daha iyiydi, "Hepiniz beni çalmak için çok şey feda ettiniz, bu yüzden istediğimi söyleyebileceğimi düşünüyorum ve hepinizin dinlemekten başka seçeneği yok! Sözlerime katlanmaktan başka seçeneğiniz yok. Beni mi istediniz? Şimdi her şeyeime sahipsiniz, tadını çıkarın! Emeyinizin meyvelerinin tadını çıkarın!"

Skade küçük yumruklarını sallayarak üzerime atladı.

Bu kadere razı olmama rağmen yine de beni şaşırttı. Yumruğu yanağıma çarptı ve beni geriye savurdu. Skade'in elleri boğazıma uzanırken başım direğe çarptı, gözlerimde yıldızlar patladı.

"Seni lazım," diye bağırdı yüzüme. "Sen bir vebasın, Hel-çocuk!"

Dizimi yukarı kaldırdım ve amına soktum. Diğer kadın beni bir çığlıkla ödüllendirdi ama bırakmadı, parmakları boğazımın etrafında amansızdı.

Sonra Bjorn Skade'i belinden yakaladı. Onu üzerimden çekti ama Skade öfkesini ona yöneltti ve ortalık karıştı.

İkili çarpışırken Thrall'lar geri çekildi. Drakkar inledi ve yana doğru dönerek bir dalganın kabarmasına daldı. Su üzerime çöktü, ağır ve acımasızdı. Her şey devrildi ve ben yuvarlandım, gözlerim tahta, dalgalar ve kararmış gökyüzüyle doldu.

Ve sonra eller beni bileklerimden yakaladı, Bjorn beni geminin dibine sabitlerken teni benimkine karşı sıcağı. "Hepimizi öldürtmeye mi çalışıyorsun?"

"Evet!" Diğerleri küreklerle boğuşurken ben çığlık attım. "Yapmaya çalıştığım şey tam olarak bu!"

"Eğer ölürsen, asla cevapların olmayacak!" Ben çırpınırken ve taşaklarına diz çökmeye çalışırken beni yerinde tutarak bastırdı. "Gerçeği asla öğrenemeyeceksin!"

"Bana gerçeklerden bahsetme!"

Dizlerimden kaçınmak için kendini bacaklarımın arasına zorladı, gemi sallanırken kalçaları leğen kemiğimin kıvrımına girdi. Tamamen isteğim dışında, zihnim mutluluğun mümkün olduğunu hissettiğim mağaradaki anılarımızla doldu. Dudaklarının dudaklarımda, ellerinin vücudumda olduğu, beni kendine ait kılarken sikinin gömüldüğü anılar. Ve hain arzularım korku ve mantığa meydan okuyarak kabardı, şehvetim istediği adamın düşmanım olduğu gerçeğini umursamadı.

Sadece öfke *arzuyu* uzaklaştıracak güce sahipti ve kalbimdeki acıdan doğan tüm zalimliği serbest bırakırken bile öfkeme ulaştım. Bacaklarımı Bjorn'un beline dolayarak ona karşı koydum, sesim alaycı bir şekilde "Sana bunu yeniden kazandıracak olan gerçek mi?" dedi.

Drakkar şiddetle sallanırken bileklerimdeki tutuşu sıkılaştı ve ayakkabımın topuğunu sırtına saplayarak bana doğru bastırıldığını hissettim. "Güzel Freya'nı sana geri getirecek ve böylece onu karın yapmanı sağlayacak gerçek mi?"

Başımı kaldırarak onu öptüm, alt dudağını dişlerimin arasında öyle sert yakaladım ki sarsılarak uzaklaştı. "Onunla birlikte çiftçi olabilmek için mi? Tıpkı ona benzeyen güzel kızların olsun diye mi? Onun kollarında yaşlanmanı sağlayacak gerçekler için mi?"

O mağarada bana yaşattığı rüyayı yüzüne fırlattım, öfkem gözlerindeki acı parıltısından zevk alıyordu çünkü onun da benim kadar acı çekmesini istiyordum. "Beni sana geri getirecek hiçbir gerçek yok, çünkü sen bir yalancısın. Bir hainsin. Valhalla'yı görmeyi hak etmeyen lanet bir korkaksın!"

"Her şeyi bildiğini sanıyorsun Freya," dedi. "Ama hiçbir şey bilmiyorsun."

Yüzüne tükürdüm. "Son nefesime kadar senden nefret edeceğimi biliyorum, Bjorn.

Ve bu da bir şeydir."

"Benden istediğin kadar nefret et." Bileklerimi bıraktı. "Ama son nefesin bugün olmayacak, Ateşte Doğan."

Drakkar'ı fırtınanın içinden geçirme çabasına katılarak küreklere dönmesini izledim.

"Yüce Baba olan her şeyi ve Nornların söylediği her şeyi görür." Harald kürek çekmeyi bırakmıştı ve gri gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Saga onun çocuğu ve bilgi onun armağanı. Diğer kahinlerin cevapları olabilir ama Saga senin kaderine bağlı gibi görünüyor. Belki de o senin çaresizce arzuladığın gerçekleri ona gösterecektir." Harald bir yanıt beklemeden tekrar ileri atıldı, kürek çekerken kasları geriliyordu.

Öfkem yavaş yavaş azaldı ve yokluğu beni boşlukta bıraktı. Başımı arkaya eğerek kararmış gökyüzüne ve aralarında şimşeklerin dans ettiği dönen bulutlara baktım. Kaderli olmak için neler vermezdim. Daha yüksek güçlerin hayatımın gidişatını çoktan belirlemiş olması, böylece söylediğim her şeyin, yaptığım her şeyin ve istediğim her şeyin suçunun onlara atılabilmesi için.

Ama damarlarımdaki biri Hlin'den diğeri Hel'den gelen iki damla Tanrı kanı, ardımda bıraktığım her şeyden sorumlu olduğum anlamına geliyordu. Başarısızlıklar ve başarılar. Kabuslar ve rüyalar. Aşk ve nefret.

Ben ne istiyordum?

Soru ruhuma işledi, çünkü bir cevaba ihtiyacım vardı. Beni ileriye taşıyacak bir amaca ihtiyacım vardı. Olduğum yerde, olduğum gibi kalmak, kendimi içten dışa doğru yakmak anlamına gelirdi.

Gerçeği istiyorum.

Odin'in çocukları yalan söylemediği için Saga'nın öngördüğü geleceği onun ağzından duymak istedim. Snorri ile aralarında geçenlerin hikâyesini öğrenmek istedim. Harald'ın inanmak için yetiştirildiğim kadar kötü biri olup olmadığı hakkında cevaplar istedim.

Ama en önemlisi, kim olduğumla ilgili gerçeğe ihtiyacım vardı.

Ellerimin ve dizlerimin üzerine tırmanarak, ağır dövmeli kolları olan bir kölenin yanında bir yer bulana kadar süründüm. Küreği tutarak gücümü ona verdim ve Nordeland'ın kayalık sahiline baktım. Rüzgârlar kesildi ve denizler hafiflemeye başladı; eğer Nornlar izliyorsa, yarattıkları gelecekte korktuklarından emindim.

Çünkü ben Freya Born-in-Fire'dım. Hlin'in kızı. Hel'in kızı. Ve kendi kaderimi kendim çizecektim.

CHAPTER 2

BJORN

CDrakkar'ı sahile iterken gökyüzü parlıyordu.
Vücudumdaki her kas ağrıyordu ve Harald'ın evinden ayrılırken hiç suçluluk hissetmedim.

diğerlerinden daha çok evim olan topraklara doğru yürürken gemiyi boşaltmak için thrall'lar. Stormnes'e, açık bir günde Skaland'ı görebildiğimiz boğaza doğru uzanan kara parçasına inmiştik. Kumsal dar ve kayalıktı, ötesinde sık ormanlarla kaplı dağlar yükseliyordu, tepeleri hâlâ karla beyazdı.

Diz çökerek kumdan bir avuç aldım ve sıkıca kavradım, beni buraya geri getirdiği için kadere lanet okurken bile Nordeland'in verdiği hissin tadını çıkardım.

"Kaderin senin üzerinde hiçbir hakkı yok, Bjorn," dedi Harald sahilde yanımdan geçerken, sık sık yaptığı gibi düşüncelerimi biliyor gibiydi. "Sen kadersizsin, yani nereye varacağını bilmesen bile bu yolu sen seçtin."

Kadersiz'in geleceği değiştirme gücü üzerinde durmayı hiç umursamamıştım, çünkü bu kanıtlanamazdı. Bir kişinin geleceği değiştirip değiştiremeyeceğini bilmenin bir yolu yoktu.

seçim, Norn'ların ördüğü ipleri başka bir desene mi dönüştürmüştü yoksa tam olarak tahmin ettikleri gibi mi yapmıştım. Son günlerde yaptığım her şeyi Freya'yı onu öldürecek ya da kendi emelleri için kullanacak olanlardan kurtarmak için yapmıştım ama yine de tek başardığım onun kontrolünü bir kraldan diğerine geçirmek olmuştu. "Senin sayende buradayız baba."

Bana sadece bilmiş bir bakış attı ve sahilde ağaçlara doğru ilerlemeye devam etti.

Biliyordum, çünkü Freya'yı uzaklaştırma planlarım suya düştüğünde, ihanetimi öğrendiğinde, gerçeğin yalanlarımı affetmesine neden olacağını umduğumu inkar edemezdim. Yaptığım şeyi neden yaptığımı anladığında, umutsuzca istediğim geleceğe dair o kıskırtıcı anlık görüntünün yeniden benim olabileceği umudunu taşımıştım. Beyni gelincik boku olan bir adamın umutları, çünkü hiçbir *gerçek* Freya'mın kalbinde kaynayan öfkeyi yatıştıramazdı.

Artık senin değil, diye fısıldadı mantık, ağgözlü kalbim günlerin sonuna kadar benim olacağını haykırırken bile.

Elimdeki bir avuç kumu bir kenara bırakarak ayağa kalktım ve Harald'ı ağaçların arasına kadar takip ettim. Hava Skaland'da olduğundan daha soğuktu, çürüyen deniz yosununun kokusu çamın keskin kokusuna karışıyordu, yosunlu zemin botlarımın altında süngerimsi bir hal almıştı. Rüzgâr ağaçların dallarını sallıyor, orman kuş sesleri ve küçük yaratıkların koşuşturmalarıyla canlanıyordu. Vahşi bir yer. Yazları yeterince ılıman geçse de, Nordeland'ın kışlarının acımasızlığına dayanabilecek cesarete sahip çok az kişi vardı.

Hayatımın büyük bir bölümünde bana babalık yapmış olan adam uygun bir kaya buldu ve oturdu. Botlarını çıkaran Harald, üzerlerindeki kumları silkeledikten sonra bir kenara fırlattı. Ben sessizce izlerken o tuniğini çıkardı ve deniz suyunu ıslak kumaştan sıktı, soluk teni soğuktan hafifçe mavileşmişti. Hatırladığımdan daha zayıftı, yaşlılık belirtileri gözlerinin yanındaki kırışıklıklarda ve altın sarısı saçlarındaki gri tellerde kendini gösteriyordu. Sadece bir adamdı, gerçi Skaland'da geçirdiğim süre boyunca bunu unuttuğum zamanlar olmuştu, Snorri onu doğaüstü kötülükler yapabilen bir yaratık olarak resmetmişti.

Nordeland'da Harald bir kurtarıcıydı. Bir kurtarıcı ve zayıfların şampiyonuydu. Yaptığı iyilikleri kendi gözlerimle görmüştüm. Ona hayatımı borçluydum, tıpkı

Ona hizmet edenlerin çoğu gibi. Yine de ne bir kahraman ne de bir caniydi. Sadece bir insandı ve hiç kimsenin seçimleri tamamen fedakârca değildi, hele de küçük bir küpçülükten krallığa tırmanan birininki hiç değildi.

"Yine bir Skalander gibi konuşuyorsun." Harald içini çekti ve tuniğinin kumaşını tekrar büktü, su damlaları yosunlara düştü. "Bu bana Saga'nın seninle birlikte yanıkların acısından sayıklayarak Nordeland'a ilk kaçtığı zamanı hatırlatıyor. Daha bir çocuktun ama hiç ağlamadın, sadece Snorri'ye yaptıkları için intikam yemini ettin. Annen bizi engellemeseydi, sen ve ben boğazı birlikte geçer ve Snorri'yi mezara koyardık. Snorri'nin ölmesini hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istedim ama Saga elimi tutmamam için yalvardı. Her zaman onun isteklerinin kölesi oldum ama şimdi keşke sağlam dursaydım diyorum."

"Hatırlıyorum." Sesimde Skalander'ı duyuyordum ama yoğun bir çaba sarf etmeden aksanımı değiştiremiyordum. Halsar'a daha iyi uyum sağlamak, Skalanderlılara uzun yıllardır burada olmadığımı unutturmak için bu aksanı benimsemiştim ama işe yaramamıştı. Her zaman bir yabancı. Her zaman bir Nordelander.

Özellikle de kalbimde.

Nemli giysisini giyen Harald sonunda bana baktı. İlgisinin ağırlığı her zaman olduğu gibi ağırdı. "Artık nihayet yalnız olduğumuza göre, bana nedenini söylemek ister misin?"

Neden?

Açıklamaya ihtiyaç duymayan bir soruydu ve "Fark eder mi?" demeden önce uzun bir nefes verdim.

Harald sakalını bağlayan altın yüzükle oynadı, sonra başını salladı. "Bunun bir önemi var mı? Elbette bir ömür boyu süren planları neden yok etmeyi seçtiğin önemli. Yaptığım her şey annenin emriydi, *senin* emrindi ve yine de tam olarak istediğin şeyi yaptığım için yüzüme tükürmekten memnun görünüyorsun. Bunlar senin planlarındı Bjorn, benim değil, ama yine de bana düşmanmışım gibi davranıyorsun."

"Sen benim düşmanım değilsin, baba. Ama işler değişir."

"Ah, evet. *Şeyler*." Harald yüzünü buruşturdu. "Kalkan bakiresinin eşsiz güzellikte bir kadın olması gibi şeyler mi? Çirkin olanları öldürmek çok daha kolay, mi? Eğer Freya'nın yüzü çirkin olsaydı

Atın kıcı, annenin emrini tereddütsüz yerine getireceğinden şüphem yok, ama işte buradayız. Snorri yaşıyor. Freya hayatta. Nordeland'e yönelik tehdit eskisi kadar gerçek çünkü kaderlerimiz değişmedi. Hepsi güzel bir yüz yüzünden."

"Görünüşünün bununla hiçbir ilgisi yoktu." Bu bir yalandı çünkü Freya'yı ilk gördüğüm anı hatırlıyordum. Vragi'nin öfke nöbetinden balık üstüne balık kurtarıken güneş ışığının yüzündeki öfkeyi nasıl aydınlattığını, her parçasının meydan okuma çığlıkları attığını. Güzeldi, evet, ama beni onunla konuşmak için fiyordun karşısına çeken şey onun vahşiliğiydi. Ev yapımı bir elbise giymiş, sözlerinden başka silahı olmayan bu kadın, savaş alanında karşılaştığım tüm savaşçılardan daha vahşiydi. "Onu öldürmek yanlış geldi," diye mırıldandım, nedenlerimi onun alayını davet etmeyecek kelimelere dökemedim. "Snorri'nin suçları için neden ölsün ki?"

"Çünkü annen binlerce hayatı kurtarmanın tek yolunun bu olduğunu söyledi," diye yanıtladı Harald. "Freya'yı bu kadar tehlikeli yapan şeyin ne olduğunu anlamasa da Saga, Freya'nın hem Nordeland hem de Skaland'a yıkım getirecek güce sahip olduğunu biliyordu. Snorri kötü adam, ama kalkan kız onun silahı ve onu öldürmek gerçek bir zarar verme yeteneğini kısırlaştıracaktır. Saga bu görevi sana verdi çünkü sen, kadersiz olduğun halde, Yüce Baba'nın ona gösterdiği geleceği değiştirme yeteneğine sahiptin. Yine de fırsat verildiğinde, tereddüt ettin. Çünkü *bu sana yanlış geldi*." Dudağı tiksintiyle kıvrıldı. "Ya da belki de düşünme işini aklın yerine sığın yaptığı içindir."

"Annem planın değişmesi gerektiği konusunda hemfıkirdi," diye karşılık verdim. "Fjalltindr'de onunla konuştuğumda, eğer onu Snorri'den kurtarırsak Freya'nın farklı bir yolda yürüyebileceğini kabul etti. Başka bir çözüm ortadayken masum bir kadının ölümünü isteyecek kadar kana susamış değildir."

Harald iç çekti. "Saga seninle aynı fikirde değildi Bjorn, sadece senin Freya'ya aşık olduğunu ve ona zarar vermeye ikna olmayacağını anladı. Benden bunu senin için yapmamı istedi ama bu bir annenin ricasıydı, bir kahinin stratejisi değil. Ben sadece ölümlü bir adamım ve Nornlar tarafından belirlenen geleceği değiştirme gücüne sahip değilim, bu da başarısız olmaya mahkum olduğum anlamına geliyordu."

Bana, girişimi engellemedeki rolümü bildiğini gösteren yan bir bakış fırlattı. Freya'nın beline kadar çıplak olduğu, başının boynuzlarla taçlandırdığı ve onu ilk kez tadarken arkaya doğru eğildiği görüntüsü zihnimi doldurdu. Gözlerimi kırpıştırarak hayali yok ettim çünkü o zaman onu koruduğum tehdit şimdi de bir tehditti. "Annem hâlâ Freya'nın ölmesini mi istiyor? Hâlâ geleceği değiştirmenin tek yolunun bu olduğuna mı inanıyor?" ünkü annem aktif olarak onun ölümünü istiyorsa, yapmak istediğim son şey Freya'yı Nordeland'in daha derinlerine götürmekti.

Hayatımda bininci kez sessizce bağırdım: *Neden Snorri'yi öldürüp bu işi bitiremiyorum?*

Sessizce, çünkü annem uzun zamandır Snorri'yi öldürmenin bir seçenek olmadığı konusunda kararlıydı ve aksi yöndeki herhangi bir argümanı duymayı reddediyordu.

"Saga'nın şimdi bu konuda ne düşündüğünü ya da Yüce Baba'nın ona geleceğe dair başka öngörüler verip vermediğini bilmiyorum." Harald dirseklerini dizlerine dayadı. "Onu uzun haftalardır görmedim, çünkü biz Fjalltindr'den ayrıldıktan sonra kulübesine döndü. Bu kadar çok ruhun etrafında olmak onu çok yordu."

şaşırmadım, çünkü annem her zaman yalnızlık için çaresizdi, genellikle trajik gelecekleri görmenin ağırlığı kalbinin taşıyabileceğinden daha fazlaydı. Onu Fjalltindr'de ilk gördüğümde neredeyse çoktan dşecektim, ama bu daha sonra ona danışmak için gizlice kamamı engellememişti.

Ağaçların arasından, sahile doğru koşan adamları gördüm. Ellerinde Nordeland'ın mavi çizgileriyle boyanmış kalkanları ve kontlarının sembolü vardı. Harald'ın filosundan bizden önce sahile ulaşmış savaşçılar. Bu da babamın planlarını başkaları dinlemeden öğrenebileceğimiz bu kısa anın sona ermek üzere olduğu anlamına geliyordu.

"Freya için ne planlıyorsun?" Cevaplanması gereken açık bir soruydu. Harald uzun zamandır Freya'nın ölümünü istiyordu ama onun Hel'in büyüsünü kullandığını görünce bu düşüncesi değişmişti. Freya'nın neler yapabildiğini öğrendikten sonra bakışlarındaki hazzı kaçırmak mümkün değildi. Onun, Nordeland kıyılarını savunmak için kullandığı Kadersizler grubuna katılmasını umduğundan şüpheleniyordum. Başka seçeneği yoksa Freya gibi keskin bir silahı bir kenara atmazdı.

Ya da annem bunu yapmasını istemediği sürece, ki bu çok büyük bir riskti.

"O tehlikeli biri." Harald'ın gözleri yaklaşan savaşçılardan, Tora'nın dikkatli bakışları altında suyun kenarında duran Freya'ya kaydı. "Sadece öldürme gücüne değil, ruhları Helheim'daki tanrısal annesine gönderme gücüne de sahip. Ölüm karşısında gülen savaşçılar Freya'dan kaçacaktır, çünkü onları Valhalla'dan mahrum etme gücüne sahiptir. Yine de onun hakkında beni dehşete düşüren şey bu değil." Uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra ekledi: "Beni korkutan öfkesi."

Sanki sözlerimizi duymuş gibi Freya arkasını döndü ve kumsalın öbür ucundan, ağaçların arasından bile bakışlarındaki kıpkırmızı parıltıyı fark etmek mümkündü. Soluk sarı saçları deniz suyu ve rüzgâr yüzünden birbirine karışmış ve keçeleşmiş bir halde beline kadar sarkıyordu. Balık kuyruğu yerine bacakları olduğu gerçeği olmasaydı, onu dikkatsiz denizcileri ölüme sürüklediği söylenen havfrue ile karşılaştırırdım. Gerçekte, silahsız olduğu halde Freya çok daha tehlikeliydi.

"Onu alıp kaçmaya çalışmamın nedenlerinden biri de öfkesiydi. Hel'in etkisi olduğunu fark etmemiştim ama Snorri onu kral olma arayışında kullandıkça onun değiştiğini gördüm. Annemin korktuğu canavara dönüştüğünü gördüm ve onu bundan korumak istedim. I..."

"Kaderini değiştirmek mi istedin?"

Yavaşça başımı salladım. "Ona böyle hissettiren Snorri değil de Hel olduğu için şimdi aptalca geliyor. Kaçmak hiçbir şeyi değiştirmezdi."

Harald kahkahayı bastı ve ben de ona kaşlarımı çattım.

"Ah, yeniden genç ve aptal olmak," dedi sonunda, gözlerini silerek. "Hikâyelerini unutma Bjorn, yoksa seni Steinunn'un yanına oturtur ve sana küçük bir çocuk gibi öğretmesini sağlarım. Hel ölüm tanrıçası ve Helheim'in sahibesidir ama yıkım peşinde koşan bir kötü değildir. O... daha iyi bir kelime bulamadığım için açgözlüdür. İstiyor. Bu da Freya'nın ne istediğini merak etmeme neden oluyor. Gözlerini aleve çevirecek kadar yüreğini yakan öfkenin neden ondan esirgendiğini merak ediyorum. Hel'i suçlamayın, çünkü gördüğünüz öfke sadece ve sadece Freya'ya ait."

Freya'nın kızgın olması için düşünebileceğim sayısız neden vardı -ben de kesinlikle onlardan biriydim- ama yine de içgüdülerim bana öfkesinin neden bu kadar şiddetli olduğunu anlamaya başlayamayacağımı söylüyordu.

"Freya'nın ne istediğini keşfedin," dedi Harald. "Onu yumuşatmanın ve bunu yaparken de annenin öngördüğü karanlık kaderi değiştirmenin anahtarı budur."

Seçtiği kelimeye kaşlarımı çattım. *Temperleme*. Kulağa çok fazla *değiştirmek* gibi geliyordu ve Freya'da değiştirmek istediğim hiçbir şey yoktu. Yine de tek söylediğim, "Gerçeği istiyor," oldu.

"O zaman onu Saga'ya götürün ki her şeyi öğrensin." Babam omzumu kavradı. "Seni affediyorum, Bjorn. Seni affediyorum çünkü bana ya da İskandinav'ya karşı kötü niyetle değil, Freya'ya olan sevginden dolayı hareket ettiğini anlıyorum. Tanrılar biliyor, annenin iyiliği için şüpheli seçimler yaptım, bu yüzden seni sert bir şekilde yargılayamam. Kadınlar güzelliklerini bir silah gibi kullanırlar ve hiçbiri Saga'dan daha güzel değildir."

Gözlerimi gökyüzüne diktim. "Annem hakkındaki aşk şiirlerini bana bırak. Hayatta bilmesem daha iyi olacak şeyler var ve bu da onlardan biri."

Harald güldü ama sonra bakışları keskinleşti. "Nordeland'a geldikten sonra annenin Freya'yla ilgili öngörüsünü hatırlıyor musun?"

Sanki annemin önümde dizlerinin üzerine çöktüğünü, gözlerinin yuvalarından fırladığını unutabilirmişim gibi. Kendi sesi olmayan bir ses, dudaklarından kalkan kızın Skaland'ı birleştireceğini, ancak binlerce kişinin onun ardından ölüme terk edileceğini fısıldıyordu. Kalkan kızın bir veba gibi yeryüzünde dolaşacağını, dostu dosta, kardeşi kardeşe düşüreceğini ve herkesin ondan korkacağını söylüyordu. "Hatırladığımı biliyorsun."

Harald yavaşça başını salladı. "Uzun zamandır hayatınızın amacı sadece Snorri'yi annenizin öngördüğü kaderden mahrum etmek değil, aynı zamanda kalkan kızını silah olarak kullanarak hükümdarlığının topraklarımızda yaratacağı kanlı bedeli önlemektir. Freya'yı çalmanın bu karanlık geleceği engelleyeceğine inandın ama bence Saga'nın öngördüğü kaderden kaçamayacağı çok açık. Onunla savaşmalı. Sormanız gereken soru, onunla birlikte savaşmaya istekli olup olmadığınızdır."

Buna şüphe yok. Valhalla'nın kapılarına ve ötesine kadar Freya'nın arkasındaydım.

Hiçbir şey söylememiş olmama rağmen Harald küçük bir onay işareti yaptı. "Senin yolun her zaman olduğu gibi Bjorn: Snorri'nin Skaland'ı kontrol etmesini engellemek. Onu yıkım gücünden mahrum bırakmak. Bunun en iyi nasıl başarılacağını bilmiyorum. Sadece annenin cevapları olduğunu umabiliriz."

"Eğer Freya'nın ölümünün tek seçenek olduğunu iddia ederse, ne yapacaksın?" diye sordum, çünkü ilk seferinde soruma cevap vermemişti.

Rüzgâr ormanda uğulduyordu, Harald'ın soluk gri gözleri benimkileri ararken ses beni rahatsız ediyor ve içimi önseziyle dolduruyordu. Sonra dedi ki, "Dua edelim de iş o noktaya gelmesin."

Yaklaşan savaşçıların önü Skade tarafından kesilmişti ve şimdi onları bize yönlendiriyordu. Harald tarafından kardeş olarak yetiştirilmiştik ama Skade ve ben her zaman birbirimizin boğazına sarılmıştık. Annesi onu terk etmişti ve Skade'nin bunun üzerine duyduğu acı onu tüm kadınlara, özellikle de zayıf olarak algıladıklarına karşı doldurmuştu. Harald onu cezalandırana kadar hizmetkârları acımasızca korkutmuştu ama bu onu sadece daha zeki olmaya itmişti. Freya'nın annesini öldürdüğünü görene kadar Skade'in bir kadını zayıflığı yüzünden öldürdüğünü hiç görmemiştim ama geriye dönüp baktığımda bunun olacağını tahmin etmeliydim. Kelda onun nefret ettiği her şeyin vücut bulmuş haliydi.

Skade düşüncelerimi sezmiş gibi bana ters ters baktı ama savaşçılardan biri konuşurken onu duymazdan geldim.

"Kralım." Eğilerek selam verdi. "Sizi iyi gördüğümüze sevindik. Ardımızdan gökyüzü karardığında ve drakkarınız filoyla birlikte kıyıya ulaşmadığında en kötüsünden korktuk."

Harald umursamaz bir el salladı. "Hava durumundan başka bir şey değil." Alay ettim. "Bunu hâlâ kustumuk gibi kokan adam söylüyor."

"Rahatsızlık ve tehlike arasında fark vardır," diye yanıtladı Harald. "Kalkan Kız'ın başıboş bir dalga yüzünden kaybolma riski asla yoktu ve ben de bu gerçeğe sınıksız sarıldım. Diğer tüm gemiler hesaba katıldı mı?"

"Emredersiniz kralım." Savaşçı sırtında asılı duran kalkanı düzeltti. "Emrettiğiniz gibi çoğu ambarlarına ve salonlarına döndü. Geri kalanlar Rimstrom'un ağzına doğru yola çıktılar ama biz sizin sağ salim dönmenizi sağlamak için bekledik."

"Evet, evet," diye araya girdi Skade, sonra savaşçı grubunun içine uzandı ve küçük bir adamı öne doğru çekti. Guthrum'u hemen tanıdım. Bir mızrak sapı kadar sıska, karışık kahverengi saçları ve dağınık sakallarıyla Guthrum insanlardan olabildiğince uzakta, vahşi doğada yaşamayı tercih ediyordu. Aynı kaldığımız yıllar boyunca hiç değişmemişti ama omuzlarına tünemiş merlin yeniydi.

"Kralım." Guthrum alçak sesle eğildi, merlin tüylerini karıştırdı ve sonra bu hareketi taklit etti. "Düşüş haberleri getirdim. Daha doğrusu Kaja getiriyor."

"Tilkin nerede?" Sordum, çünkü ben gittiğimde küçük bir kıızıl tilki onun tanıdığıydı ve tilkiler *lanet* denizleri geçemezdi.

Guthrum'un kahverengi gözleri benimkilerle buluştu. "Kurtlar. İki kış geçti. Kaja'yı yavruyken kurtardım ve Jord zihinlerimizi birleştirmeyi uygun gördü."

Midem bulandı, çünkü bu neredeyse iki yıldır Harald'ın Skaland semalarında bir casusu olduğu anlamına geliyordu. Guthrum Jord'un çocuğuydu, bu da tanıdığıyla zihin zihin konuşabildiği anlamına geliyordu. Daha da kötüsü, tanıdığının gözlerinden görebiliyordu ve Guthrum sadık değilse hiçbir şey değildi. Her şeyi Harald'a iletirdi.

"Kaja ne gördü?" Harald sordu. "Snorri'yi mi gördü?"

Guthrum'un boğazı kıpırdadı, gözleri bana ve sonra omzunun üzerinden Freya'nın Tora'yla birlikte durduğu yere kaydı, ikisi de izliyordu.

"Siz ayrılır ayrılmaz Skalanderler şelalenin dibinde cesetlerini aradılar," dedi. "Torne'nin kendisini de aradılar ve balıkçı tekneleri şimdi sahili tarıyor. Snorri, Kalkan Kızı ve Bjorn'un hâlâ hayatta olduğuna inanıyor ve nerede olduklarını bilenlere ödül koymuş."

Herkesin Freya ve benim öldüğümüze, cesetlerimizin şelalenin sonsuz çalkantısına kapıldığına inanacağından nasıl bu kadar emin olduğumu hatırlayınca dişlerim birbirine çarptı. Şimdi kendimi aptallığın en saf hali gibi hissediyordum ve ellerim kimseyi kandıramadığımız için kendime duyduğum öfkeyle yumruk oldu.

Harald sakalını çekiştiriyor, ne şaşırılmış ne de endişelenmiş görünüyordu. "Freya ve Bjorn'un Nordeland'da bizimle olduğundan şüpheleniyor mu?"

Guthrum hafifçe başını salladı. "Çok kolay geri çekildiğinize inanıyor. Onları şelaleden geçtikten hemen sonra bulduğunuza inanıyor. Ylva'ya, onları ölü bulmuş olsaydınız bunu belli edeceğinizi ve bu yüzden yaşıyor olmaları gerektiğini savunuyor."

"Snorri, eski dostum, sen aptal değilsin," dedi Harald nefesinin altında ama sonra başını salladı. "Senin ve Freya'nın yaşadığını öğrenmesi kaçınılmaz, Bjorn. Yüzlerinizi çok fazla kişi gördü ve tüm savaşçılarımdın sadık olmasını dilesem de, bir tanesinin zenginlik beklentisiyle baştan çıkması yeterli. İç kısımlara, Hrafnheim'ın güvenliğine doğru gitmeliyiz."

Büyüdüğüm kaleden bahsedilince kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Evim, çünkü annem bir savaşçı olarak eğitilebilmem için Harald'ın yanında kalmamda ısrar etmişti. Arkadaşlarım da oradaydı, kan bağı kadar güçlü bağlarla kurduğum ailem de.

Freya'nın sesi beni düşüncelerimden kopardı. "Hrafnheim'a gitmeyi kabul etmedim, sadece Tora'nın bana başka bir yerde ikamet ettiğini söylediği Saga'yı görmek için." Sessizce yukarı çıkmıştı. Tora arkasında durmuş, bir elini kılıcının kabzasına dayamıştı. Kız kardeşim ve arkadaşım. Ya da en azından bir zamanlar öyleydi. Çok şey değişti.

"Saga'nın kulübesine ulaşmak için Hrafnheim'ı geçmelisiniz," diye yanıtladı Harald. "Atlara ve erzağa ihtiyacınız olacak, bunların hepsini kasabadan temin edebilirsiniz."

"Senin kalen olan şehir." Freya kollarını kavuşturdu. Öylesine güzel ve öfkeliydi ki göğsüm ağrıyordu, bana öldürücü bir bakış fırlattığında bu hissin hiçbir parçası azalmadı.

"Kalene isteyerek gireceğimi mi sanıyorsun?" diye sordu. "Skaland'daki küçük balıkçı köylerinde bile Hrafnheim hakkında çok şey duyduk, özellikle de Nordelander olmayan hiç kimsenin onun içini görmediğini ve hikayeyi anlatmak için dışarı çıkmadığını. Beni ömrümün sonuna kadar bir hapisaneye kapatmaya niyetli olmadığınızı kim söyleyebilir?"

Harald insanları hapisanelere kapatacak türden bir adam değildi. Başka cezalandırma biçimlerini tercih ederdi ve gözlerim siyah kukulelarıyla kumun üzerinde diz çökmüş olan kölelerine, yani İsimsizler'e kaydı.

"Seni hapishaneme kilitlemek gibi bir niyetim olmadığına dair söz veriyorum." Harald belindeki kılıçları düzeltti. "Hrafnheim'da bir hapishanem bile yok."

Freya homurdandı. "Senin sözün benim için bir tenceredeki sidikten daha değersiz. Hrafnheim'a gitmeyeceğim. Bana bir rehber verin ve Saga'ya kendi yolumdan gideyim." Gözleri yine bana sabitlendi. "*Bjorn* olmayan bir rehber."

Sözlerinin beklenir olması, onları kesen keskinliği hafifletmedi.

"Ben gönüllü olmadım." Kolumdan bir parça yosun koparıp bir kenara attım. "Gerekliyorsa yürü, Ateşin Doğuşu. Rimstrom'dan Hrafnheim'a yelken açacağım, kendime hızlı bir at seçeceğim ve senden tam iki hafta önce annemin kamarasına varacağım. Bir fincan bal likörünün seni beklediğinden emin olacağım, çünkü uzun yolculuktan dolayı susamışsındır."

Freya hiçbir şey söylemedi ama yer titredi, herkes telaşa kapıldı. Ben sadece ona baktım. "Devam et," dedim. "Beni Helheim'a lanetle. Tanrısız annene beni Valhalla'daki yerimden etmesini söyle. Geçen sefer işe yaramadı ama belki bu sefer farklı olur."

"Yüce Baba senin sesini duymadığı için bana teşekkür edecek," diye tersledi. "Gerçek bir ceza seni yalnız başına, sadece kendini rahatsız edebileceğin bir yere koymak olurdu."

Harald içini çekti ve şakaklarını ovuşturdu. "Bana buranın nerede olduğunu söyle, çünkü ikinizin arasında kalmakla kıyaslandığında kulağa huzurlu geliyor. Freya, seçim senin. Gemiyle ya da yürüyerek."

Çenesi bir o yana bir bu yana çalışıyordu ama inatçılığının ardında korkunun izleri vardı. Freya anavatanına düşman bir ulusta yalnızdı ve onu iğnelediğim için suçluluk duygusu içimi kemiriyordu. "Gerçekleri öğrenmek için annemi görmeye gitmene kimse engel olamayacak," dedim. "Sana söz veriyorum."

"Sözünün canı cehenneme Bjorn. Kralınınkinden bile daha az anlamı var."

Dönerek, peşinde Tora olduğu halde Drakkar'a doğru ilerledi.

Harald nefes verdi, sonra Skade'e yelken açmaya hazırlanma emrini vermeden önce savaşçılara el salladı. Sonra bana döndü ve cebinden bir kol yüzüğü çıkardı. Gümüş bant son derece tanıdıktı, çünkü daha önce

Uzun zaman önce bana onun tarafından verilmişti ve ben Skaland'a kalkan kızını ve intikamı aramaya gittiğimde saklamam için geri verilmişti.

"Freya, Snorri'nin kral olarak kaderini gerçekleştirmesinin anahtarıdır," dedi Harald. "Savaşmadan ondan vazgeçmeyecektir ve onun burada olduğundan emin olduğu anda peşine düşecektir. Onu geri kazanmak için Nordeland'a karşı savaşa girecek. Onu savunmak için öleceğini biliyorum ama yine de vatanını savunmak için savaşacak mısın? Hâlâ bir Nordelander mısın, oğlum?"

Gümüş bandı elime aldım, metal avucumda serinledi ve bana ilk hediye ettiğinde bunun ne kadar anlamlı olduğunu hatırladım. Her şeyimi kaybetmiş gibi hissettiğim bir anda beni yanına alan ve bana şefkatle davranan insanların savunucusu olarak adlandırdığında.

"Sonsuza kadar bir Nordelander." Kolumdan dirseğimin üstündeki tanıdık yerine kaydardım. "Evde olmak güzel, baba."

(Bir parçam Nordelandlılarla birlikte drakkar'a geri dönmek istiyordu, çünkü öfkem altında bir korku akımı yatiyordu.

Midem bulandı. Bjorn'la birlikte Skaland'dan ayrılabilceğimi hissetmiştim çünkü Snorri'nin öldüğümü kabul edeceğine inanmışım. Kardeşimi ya da Ingrid'i cezalandırmayacağına ve ailemden geriye kalanların yaşamaya devam edebileceğine inanıyordum. Yine de kulak misafiri olduğum rapor Snorri'nin benden vazgeçmediğini gösteriyordu ki bu da Geir, Ingrid ve henüz doğmamış çocuklarının risk altında olduğu anlamına geliyordu. Kardeşimle ilişkim büyük ölçüde bozulmuş olsa da, onun masum çocuğunun zarar görebilecek olması beni hasta ediyordu.

Ayrıca, bencilce, kendim için de korkuyordum.

Gemideki erkekler ve kadınlar ile diğer iki gemide seyahat edenler, korkarak büyüdüğüm akıncılardı. Skaland kıyılarında büyüyen her çocuk, mavi çizgili yelkenleri olan drakkarları gördüğünde korkması gerektiğini bilirdi. Beyaz kurt bayrağını gördüklerinde, yetişkinler mevsiminde savaşıma çalışırken yaşlılarla birlikte kaçıp ormana saklanmayı bilirlerdi.

İnsan hayatı başta olmak üzere değerli olan her şeyi almaya niyetli savaşçılar. Amcam ben genç bir kızken bir baskında ölmüş, teyzem esir alınmış ve bir daha kendisinden haber alınamamıştı. Uzak hatıralar ama asla unutulmayanlar ve etrafımdakilerin tehlikeden daha az bir şey olduğu yanılgısına kapılmadım. Özellikle de başımızın üzerinde esen rüzgârda şaklayan beyaz kurt varken.

Çaresiz olmaktan uzaksın, diye fısıldadım sessizce, İskandinavlıların çoğunun bana gösterdiği temkinli mesafe aynı ölçüde rahatlatıcı ve dehşet vericiydi, çünkü benden bir canavardan korkar gibi korkuyorlardı. Bjorn ve beni takip ettiklerinde Harald'ın savaşçılarına neler yaptığımı anlatırken aralarındaki fısıldaşmaları duydum. Hel tarafından bana bahsedilen büyü'nün ruhlarını nasıl bedenlerinden çıkarıp Helheim'a sürüklediğini, Valhalla'nın salonlarını nasıl inkar ettiklerini. Sadece Kadersizlerin kendilerini benden koruyabileceğini, Harald'ın hayatının sadece diğer tanrılar Nordeland'ın sevgili kralını korumak için araya girdiği için kurtulduğunu söyleyen fısıltılar. Bildiğim kadarıyla bu doğrudu, çünkü Hel'in büyü'sü ona dokunmamıştı bile.

Benden korkuyorlardı ve bunun için onları suçlayamazdım, çünkü ben de kendimden korkuyordum. Hlin'in büyü'sü korumaktan başka bir işe yaramazken, Saga'nın öngördüğü felaket dolu geleceğin nasıl mümkün olduğunu hiçbir zaman anlamamıştım ama şimdi onun öngördüğü vebaya nasıl dönüşeceğim çok açıktı. Bir öfke anında nasıl düzinelerce, yüzlerce, belki de binlerce kişiyi öldürebilir ve ruhlarını Hel'in diyarına hapsedebilirdim. Helheim dehşet dolu bir yer değildi ama oraya gönderilmek savaşçıların Yüce Baba'nın sofrasına oturma ve son savaşta çarpışma şansını ellerinden alıyordu ki bu vaat onlara ölümle yüzleşme cesareti veriyordu.

Hiç kimse böyle bir güce sahip olmamalıydı, en azından ben ve sessizce büyü'yü bir daha kullanmayacağıma yemin ettim.

Ben o canavar olmayacağım. Reddettim.

Kim olduğunla ilgili gerçeği bulma yolundasın, diye hatırlattım kendime. *Gerçekle birlikte, ileriye giden yol da açık olacaktır.*

Alternatif olarak, gelecekteki hapishaneme doğru yelken açıyordum. Ama bu almam gereken bir riskti.

Yün pelerinimi vücuduma daha sıkı sararak Harald'la birlikte oturan Bjorn'a baktım. Gece yarısı saçları bir düğüm halinde geriye doğru toplanmıştı, kafasının yan taraflarındaki dövmeler birkaç gündür usturadan uzak kaldığı için hafifçe belirsizleşmişti. Çenesinin ve elmacık kemiklerinin keskin hatlarını gizleyecek kadar büyümemiş olsa da yanakları da sakallıydı. Harald ona bir şeyler söyledi ve Bjorn cevap verdiğinde güneş ışığı gözlerinin yaprak yeşili rengini ve altındaki koyu halkaları aydınlattı.

Gerçekleri öğrenmek için annemi görmeye gitmenize kimse engel olamayacak,

Bjorn'un sesi kafamın içinde tekrarlandı. *Sana söz veriyorum.*

Samimi görünüyordu ama yalan söylediğinde de böyle hissettiğimi unutmamıştım.

Şimdi dirseğinin üzerine taktığı bükülmüş gümüş kol yüzüğü güneş ışığında parlıyordu ve bunun ona Harald tarafından verildiğini biliyordum. Bir aile ve sadakat sembolü. Kardeşim Geir de savaş grubuna katıldığında Snorri tarafından kendisine hediye edilen benzer bir yüzük takmıştı, babam da takmıştı. Snorri'nin tüm savaşçıları bunları takardı ve Bjorn'un takmadığını fark etmeme rağmen bunu önemsememiştım. Aptalca bir şekilde, bunun onun her fırsatta gömleğini atma eğilimini yansıttığına, görünüşe göre yok etmeye yemin ettiği adama karşı küçük bir meydan okuma gösterisi olmadığına inanmıştım.

Draug istilasına uğramış tünellerden geçerek Fjalltindr'e tırmanışımızın anısı zihnimi doldurdu. Birlikte dinlendiğimiz o an, baltasının ve kollarının sıcaklığı dağın soğuşunu uzaklaştırıyordu. Nordeland'dan, insanların ona nasıl davrandığından bahsetmiştik ve Snorri'nin onlara karşı savaşa girmesi fikri hakkında ne düşündüğünü sormuştım. *İnsanlar hakkında ne hissedersen hissedeyim, anneme zarar veren kişiden intikam alınmalı, demişti. Her şeyi ondan almak için yemin ettim ve yoluma çıkan herkes savaş zayıatından başka bir şey değil.*

Gerçeği söylemişti ama ben sadece duymak istediğimi duymuştım. Harald'ın onun düşmanı olduğunu. Nordeland onun düşmanıydı. Ylva suçlamalarında haklıydı ve ona olan düşmanlığını Leif'in kıskançlığı olarak görüp kolayca göz ardı ettiğimi hatırlıyordum. Ne kadar da yanılmışım.

Kan bağı ne olursa olsun, Bjorn baştan aşağı bir Nordelander'dı ve bu da onu benim düşmanım yapıyordu.

Ellerimi yumruk yaptım ve onu görememek için başımı çevirdim. Bu da ne yazık ki Tora'yı görüş alanıma soktu.

Thor'un çocuğu benden tam bir baş daha uzun ve omuzları . Her türlü silahı kullanabilecek kapasiteye sahipti ama onu tehlikeli kılan şey ellerinden çağırabildiği şimşekti. Neredeyse beni öldürecek olan ama onun yerine Bodil'in canını alan yıldırım. Yüzü, onun yıldırımını kalkanımdan Grindill'in giriş kapısına geri döndürdüğümde oluşan yanık izleriyle kaplıydı. Aradan çok zaman geçmesine rağmen yanıklar hâlâ kıpkırmızıydı ve uzun sarı saçlarını onları örtmek için salık bıraktığını fark ettim. "Harald'ın hizmetinde bir şifacı yok mu?" diye sordum.

"Volund, Eir'in çocuğudur." Tora çenesini sallayarak bize eşlik eden drakkarlardan birine doğru baktı. "Yeşil tunikli, yaşlı ve şişman olan."

Gözlerimi kısarak diğer tekneye baktım ve sonunda tarife uyan al yanaklı yaşlı bir adam seçtim. Yarı uykulu görünüyordu, gemi dalgaların üzerinde kayarken başını bir eline dayamıştı. "O zaman seni neden iyileştirmedim?"

"İyileşmem reddedildi." Tora'nın sesi tınısızdı ama acı verici görünen ve iz bırakacağı kesin olan yaralara dokunmak için elini nasıl kaldırdığını kaçırmadım.

Eir'in çocuklarının güçleri hakkında bildiklerimin çoğunu, Bjorn'un baltasıyla yandıktan sonra elimi tedavi eden şifacı Liv'den öğrenmiştim. Bana Eir'in büyüü konusunda kararsız olduğunu, bazı yaraları hiç olmamış gibi iyileştirdiğini, benim elim gibi diğerlerini ise zaman ve doğa kendi bırakmış gibi iyileştirdiğini söylemişti. Bazılarını ise hiç iyileştirmiyordu, Gnut'un Halsar'a saldırmasından sonra bunu görmüştüm, Liv onlara büyüüyle yardım etmeye çalışsa da yaralıların çoğu yenik düşmüştü. Liv iyi bir kadındı ve Gnut saldırısını bitirmek için geri döndüğünde öldürülmemiş olsaydı ona dostum diyebilirdim. Aklıma Tora'nın da o savaşta Gnut'a yardım etmiş olabileceği geldi ve dedim ki, "Uygun bir ceza. Arkadaşımı ve daha pek çok kişiyi öldürdün."

Tora sağ elimi tuttu ve yara izlerinin güneş tarafından aydınlatılması için kaldırdı. "Belki de Eir senin geleceğini gördü ve

cezayı da hak ediyordu. Ve ben Bodil'i değil, seni hedef almıştım. Bu hata hayatımın en büyük hatalarından biriydi."

Bileğimi onun elinden çektim.

Tora, "Bodil ile ben çok küçükken tanıştım ve amcam onun klanıyla ticaret yapmak istiyordu," dedi. "Yaşayan tüm kadınlardan daha fazla üne sahip, vahşi bir savaşçıydı ve ona onun gibi olmak istediğimi söyledim." Bir nefes çekti. "Bodil'in kaşımak için ayağını kaldırdığını, sonra da gülümseyerek 'Hayır kaşımıyorsun' dediğini hatırlıyorum. "

Göğsüm çukurlaştı. "Biri yanlış bir şey söylediğinde ayakları kaşınırdı. Sen bir savaşçı olmak istemedin."

"O zaman olmaz."

"Ne değişti?" Tora'nın kahverengi gözleriyle karşılaştım. Eski bir kederle çukurlaşmışlardı.

O cevap vermeden önce Harald bir elini onun omzuna koydu. "Amcası kötü şeyler yapan kötü bir adamdı. Ama o çoktan öldü, değil mi Tora?"

"Evet, kralım," dedi Thor'un çocuğu usulca. "Onu idam ettiniz."

"Ve o zamandan beri benim yanımdasın." Harald onun omzunu okşadı. "Kanımdan olmasa da kalbimden bir çocuk ve sadece birkaç kişinin karşı koyabildiği bir savaşçı. Sen de o birkaç kişiden birisin Freya."

Tüylerim diken diken oldu, nedenini tam olarak açıklayamasam da sözleri içime sinmedi.

"Duman!"

Skade'nin sesi yüksek sesle çınladı ve drakkar'daki herkes avcının işaret ettiği yere doğru baktı. İlk başta soluk, ancak bir tutamdan ibaret olan tüyler hızla büyüyerek büyük siyah sütunlara dönüştü.

Raiders.

"Skalanderlar geldi!" diye bağırdı biri diğer gemilerden birinden. "Snorri ödülünü geri almaya geldi!"

Kalbim küt küt atmaya başladı ve ayağa kalktım. Nasıl bu kadar erken gelebilirdi? Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Daha önce bir adamın omzunda gördüğüm kuş gökyüzünden aşağıya doğru fırladı ve diğer tekneye binmiş olan efendisinin etrafında dönerken yüksek sesle bağırdı. O da

kükredi, "Skalanderlar değil! Islunders!"

Ada ulusundan bahsedilince ellerim nemlendi, çünkü ara sıra Skaland kıyılarına baskın yapıyorlardı. Yaptıklarında da hiçbiri sağ kalmıyordu. Yine de üç gemideki tüm Nordelanderlar ayağa kalkmış, sesleri korkuyla değil öfkeyle kükrüyordu.

"Görünüşe göre Islunder'lar yokluğumuzu fark etmiş ve bundan faydalanmışlar," dedi Skade. "Köylerimiz savunmasız bırakıldı."

Harald'ın çenesi gerildi ve gözleri duman sütunlarına kayd. "Bedelini ödeyecekler, çünkü beyaz kurt artık burada." Sonra kükredi, "Silahlarınızı hazırlayın dostlarım, Islund'un kanıyla yıkanmak için yelken açıyoruz!"

CHAPTER 4

FREYA

(Duman uzak görünüyordu. Yine de kavalık kumsallar ve vemyeşil ormanlar boyunca uçarken, bir kalp atışı kadar kısa bir süre önce siyah ve sarı boyalı gemiler görüldü. Islunders, hiç şüphe yoktu. Bir avuç savaşçının nöbet tuttuğu sahile sürüklenmiş üç drakkar vardı. Aynı sayıda gemiye sahip olmamıza rağmen Nordelandlılar sayıca üstündü çünkü normalde Harald'ın gemisinde yelken açacak olan tüm savaşçılar benim sayemde Helheim'daydı. Bizim drakkarımızdaki tek savaşçılar Bjorn, Tora ve Skade'ydi.

Ve ben.

Köyden gelen şimşek titreşimlerinden, Islunder'ların kendi Ateşleri'ne sahip oldukları anlaşıyordu.

Bjorn beni geçerek öne doğru ilerledi ve dirseklerimiz birbirine değdi. Aramıza mesafe koymak için yana kaydım, vücudumun isteğim dışında ona yaklaşmasından nefret ediyordum. Bjorn fark ettiyse bile belli etmedi, çünkü dikkati Tora'nın üzerindeydi.

"Ben Skaland'a gitmeden önce Arkyn'i öldürmeye yemin etmiştin Tora," dedi Bjorn, baltası elinde yanmaya başlamıştı bile. "Yine de ışık gösterisinden anlaşıldığı kadarıyla yaşıyor."

Aralarındaki yakınlık ağzımı ekşitti. Tora'yı tanıdığını inkâr etmese de onu düşman olarak gördüğüne inanmama izin vermişti, oysa Tora hiç de öyle biri değildi.

Tora kaşlarını çattı. "Arkyn benden saklanıyordu, bu yüzden fırsatım olmadı."

"Artık saklanmıyor." Bjorn ona öyle bir sırttı ki onu denize atasım geldi. "İnsanlar tehditlerinin ısırmaktan çok havlamaktan ibaret olduğunu düşünmeye başlamasın diye yeminini yerine getirmek en iyisi."

"Hayatının her günü kalkan kızını öldürmeye yemin eden ve bunun yerine onu beceren adam söylüyor bunu."

Bu iğneleme karşısında kaşlarımı çattım ama Bjorn sadece omuz silkti. "Eğer rotamı kıskanıyorsan, Arkyn'in parmaklarının da şimşekleri kadar gıdıklayıp gıdıklandığını keşfetmek için تنها bir yer bulabilirsin. Bunun için seni kötü yargılamayacağım. Yaşlı, çirkin ve keçi kokuyor olsa bile."

"Onun nasıl koktuğunu nereden biliyorsun, Bjorn?" Skade ona sinsi bir gülümseme verdi.

"Bir çatışma sırasında üzerime düştü ve pis kokudan neredeyse ölüyordum, gerçi belki o zamandan beri bir banyo bulmuştur. Tora, ziyaretin sırasında keşfettiklerini bana bildirebilirsin."

"Bu kadar gevezelik yeter çocuklar," diye araya girdi Harald ve bunun için kendimi minnettar buldum. Bjorn'un bu insanları tanıdığının farkındaydım ama bunun bir tutsak olarak edinilmiş bir bilgi olduğuna inanmışım. Yoldaş oldukları için edinilmiş bir bilgi değil. Çünkü onlar... *ailedendi*.

"Ne yapmak istiyorsun, Freya?" Harald gri gözlerini bana çevirdi. "Köyü korumak için benim için savaşıyor mısın yoksa Drakkar'da mı kalmak istiyorsun?"

Bu istek karşısında her parçam gerildi, çünkü ne istediğini hissediyordum. Islunder'ların canlarını ve ruhlarını almak için Hel'i çağırmamı, bu savaşı lanetimle bitirmemi ve böylece ona hiçbir şeye mal olmamasını. "Kendi savaşını kendin ver," diye tısladım. "Nordeland'a hizmet etmiyorum, asla da etmeyeceğim."

"Islund Skaland'ın dostu değil," diye cevap verdi. "Sizin kıyılarınızı da yağmalıyorlar."

"Düşmanımın düşmanı benim dostumdur."

Sadece omuz silktili. "Nasıl istersen." Sesini yükselten Harald, "Hazır olun!" diye bağırdı.

Nordelander gemileri sahile doğru hızla ilerlerken ve drakkarlarının başında nöbet tutan Islunder'lar nihayet yaklaştığımızı fark ederken kalbim hızla çarpıyordu. Koşucular ana savaş grubunu uyarmak için sahilde yanan köye doğru ilerlerken, diğerleri silahlarını kuşanıp savaşımaya hazırlandı. Kalkanları siyah ve sarıya boyanmıştı, vücutları zırh ve kürkle kaplıydı ve başlarında bildikleri özenli miğferleri vardı.

"Skade," dedi Harald usulca. "Bitir işlerini."

"Memnuniyetle, kralım." Skade'nin parlayan yayı elinde belirdi. İpi çekerek oku serbest bıraktı ve ok havaya fırlayarak bir adamın göğsünü delip geçti. Onun aynısını anneme yaptığı görüntüler zihnimde canlanırken boğazımda bir yanma hissettim ama sonra Bjorn bağırdı: "Dikkat et! Kum ıslak!"

Bunun neden endişe verici olduğunu anlamamıştım ama herkes telaşla bağırdı ve tutunabildikleri kadar tutunmaya çalıştı.

"Freya!" Bjorn kükredi. "Orada bir çocuk var-"

Söyleyeceği her neyse, drakkarımızın altından gelen gürültülü bir inilti tarafından bastırıldı ve ardından geminin kıcı sudan çıktı. Steinunn çığlık atarak direğe yapıştı, Skade bir atış daha yapma riskini göze alıp kendini kenara atıp tutunmaya çalışırken bile. Biz yükseldikçe ve drakkar yan yattıkça korku içimi pençeledi. Gri bir şeklin parıltısını gördüm.

Njord'un çocuğu.

Islunder'lar arasında Njord'un bir çocuğu vardı ve
Balina.

Balina drakkar'ı fırlatmadan önce böyle bir insanın savaşta neler başarabileceğini merak etmek için sadece bir kalp atışım vardı. Suya atılmadan hemen önce bir ağız dolusu hava emdim.

Derinlere daldım ve köpük ve karanlıktan başka bir şey göremedim, vücudum bir dalga yuvarlanırken bir uçtan bir uca dönüyordu. Hangisi olduğunu söylemek imkansızdı.

yol yukarıdaydı. Hangi yol havaydı.

Su kabardı, içgüdülerim önümde devasa bir yüzgeç savrulmadan hemen önce hareket etmem için bağıırıyordu. Sonra tekrar saldırdı ve ikinci kez beni kıl payı ıskaladı.

Sert bir tekme attım ve devasa gri balinanın bir başka drakkarı devirmesini izlemek için tam zamanında yüzeye çıktım. Savaşçılar denize döküldü ve balina derinliklerde kayboldu.

Üçüncü drakkarın sahile ulaştığında, aralarında meşhur Arkyn'in de bulunduğu düzinelerce Islunder'la karşılaşmasıyla daha da kötüleşen bir kaos vardı. Parmaklarından şimşekler fırlıyor, Nordelander savaşçılarında delikler açıyor ve kumsala dumanı tüten kanlar püskürtüyordu. Yanında, bakışları konsantrasyon içinde sabitlenmiş bir adam duruyordu, sudaki bizler için yaptığı planlar henüz bitmemişti.

Koluma bir şey çarptı ve çırpındım ama Tora'yı yanımdaki suda gevşek bir şekilde yüzerken buldum.

"Freya!" Bjorn bağırdı. "Yüz!"

Gözleri denizin daha uzağındaki bir şeydeydi.

Suyun içinde dönerken, suyun içinden Tora ve bana doğru fırlayan siyah bir yüzgeci görünce midem bulandı.

Birçok siyah yüzgeç ve gri balinanın aksine bu balinaların dişleri vardı.

İçimi korku kapladı ama kıyıya yüzmek için döndüğümde Tora sarsıldı ve öksürdü. Hâlâ hayattaydı ama kafasına aldığı darbeden dolayı sarhoş olduğu belliydi, yanağından kan akıyordu.

Bırak onu, diye fısıldadı öfkem. Bodil'i o öldürdü.

Yüzgeçler şimdi daha yakındı. Fark ettiğimden daha büyüktü.

Bu ölümden onur falan yok, diye cevap verdi vicdanım, çok uzun zamandır ilk kez duyuyordum bunu. Ama yine de üzerimde gücü vardı ve Hlin'in adını söylerken bile Tora'ya uzandım. Büyü parmaklarımdan fışkırarak Tora'nın ve benim bedenimi kapladı.

Siyah-beyaz bir şekil saldırdı, ağzı keskin beyaz dişleri ortaya çıkarmak için genişçe açıldı ve çığlık attım.

Yine de dişlerin ısırıldığı Tora'nın bedeni değil, sihirdi ve balina inanılmaz bir şiddetle geriye savruldu.

Ama daha fazlası geldi.

Bütün bir balina sürüsü her taraftan birbiri ardına saldırıyor. Dişler parlıyor ve ısıırıyordu. Çırpınan yüzgeçlerinden çıkan su Tora'yı ve beni döndürüyor ve döndürüyor, tüm gücüm onu tutmak için gerekiyordu. Sihrimi kıramadılar ama ben de kaçamadım.

Tora benim yarı boyumdaydı ve balinalar durmadan yaklaşıırken başımızı suyun üstünde tutmak için mücadele ettik. Bizi suda ve korkuda boğuyorlardı. Tüm bunlar olurken öfkem alev alev yanıyordu çünkü bu yaratıklar doğalarına aykırı bir şekilde kullanılıyordu. Sahildeki Njord'un çocuğu Vragi'den daha iyi değildi. Bana eziyet etmek için masum yaratıkların hayatlarını kullanan ölü kocamdan daha iyi değildi.

Üzerimden bir dalga geçti ve büyüm onu bir sprej patlamasıyla geri savursa da yine de suya battık. Nefes nefese kaldım ve iki büklüm oldum, saldıran balinaların üzerinden onları kontrol eden canavarın gizlendiğı sahili görmeye çalıştım.

Kalbim küt küt atıyordu. Denizin çok açığına sürüklenmiştik, sahilde savaşıan figürler şimdi uzakta küçücük kalmıştı. Balinaların bizi öldürmesine gerek yoktu, çünkü su onlar için bu işi yapacaktı.

"Tora!" Bir yudum tuzlu suda boğuldum. "! Yüz!"

Bana göz kırptı. Sonra gözleri keskinleşti ve dudaklarından bir balina saldırısı gibi bir çığlık koptu.

Yetişkin bir adamı ikiye bölüp, yarısını yutabilecek kadar büyük bir ağzı ve parmaklarımdan daha uzun dişleri vardı.

Uzattığı koluna kenetlenen dişler, balinanın havada savrulup okyanusu yuvarlayan bir su patlamasıyla yere düşmesine neden oldu.

Tora korku içinde kaçmaya çalışarak çırpınıyordu. Ona bir midye gibi yapıştım, parmaklarım göğsüne, bacaklarım beline kenetlendi.

Yüzemediğimiz için yüzeyin altına battık.

Nefes almak için çaresizce yüzünü tuttum ve gözleriyle buluştum. Daha derine kayarken neler olduğunu anlamasını diledim.

Yüzgeçler ve baloncuklar etrafımızda kükrüyordu. Ama Tora bir savaşçıydı ve gözlerimin önünde korkusunun üstesinden geldi ve bir kez başını salladı.

Bacaklarımı belinden kurtardım ve sihrimi yerinde tutmak için ellerimi tutarak yüzeye doğru yol aldık.

Kıyıda daha da uzağa itildiğimizi keşfetmek için.

"Bizi boğacaklar," diye soludu Tora, bir başka balina çenesini bacaklarıma kapatmaya çalışırken ırkildi ama dalgaların kabarmasıyla kenara savruldu. "Onları öldürmek zorundayız!"

"Hayır!" Bir ağız dolusu suda boğuldum. "Bu onların suçu değil! Bunu onlara o !"

"O zaman öleceğiz!"

Tora elini serbest bıraktı ve büyüümün parıltısı kayboldu. Omzunu tuttum ve bir kalp atışı kadar kısa bir sürede yeniden parlamaya başladı. Avuçlarını birbirine bastırdı ve sonra küfretti. "Sihrimi ellerimden çekmeni istiyorum!"

Başımı salladım. "Yapamazsın. Onları öldüremezsiniz." "Başka seçeneğimiz yok!"

O haklıydı. Ya balinaların ya da bizim hayatımız söz konusuydu.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü ve bu an için kendimi asla affetmeyeceğimi bilerek büyüümü Tora'nın ellerinden geri çektim.

(Njord'un kanının büyüüne kapılan orka sürüsü yaklaştı.

"Freya!" Çığlık attım ama bir el tuniğimin arkasına kapandı, ona doğru yüzmemi engelliyor.

Harald'ı ittim ama bana tekrar saldırdı. "Bak!" diye bağırdı. "Bak!"

Freya, balinalardan biri saldırmadan hemen önce Tora'nın hareketsiz formunu yakalayıp onu büyüyle kapladığında tanıdık bir gümüş parıltı parladı. Kalbim ikisinin de kaybolduğuna emin olarak tekledi, sonra balina havada takla attı. Sürünün geri kalanı yaklaştı ama parıltı azalmadı. Suyun püskürmesi ve yüzgeçlerin parlaması yüzünden onu göremiyordum ama her geçen saniye denizin daha da açığına sürükleniyordu. Ve balinalar o boğulana kadar saldırmaya devam edeceklerdi. İstedikleri için değil, Njord'un çocuğu onlara bunu emrettiği için.

Göğümde öfke kaynadı ve sahildeki savaşın ötesine, dalgaların sürüklediği odunların arkasında duran iki adama bakmak için döndüm. Birinin bakır rengi saçları ve neredeyse koca göbeğine kadar uzanan bir sakalı vardı. Diğeri ise

Benim kadar uzun ve bir kedinin kış deliğinden daha çirkin. İkisi de kadersiz. İkisi de Freya ve Tora'yı işaret ediyordu ve ağızlarından çıkan kelimeleri gördüm.

Shield maiden.

Njord'un çocuğu başını salladı ve ellerini kaldırdı, uzun sakalı rüzgârda dalgalanıyordu. Bakışları Freya'ya odaklandı ve balinaları tekrar onun üzerine sürdü. Onun öldüğünü görmek için gerektiği kadar çok yaratığa zarar vermek istiyordu, çünkü Islund'da bile annemin kehanetini biliyorlardı.

"Öleceksin," diye fısıldadım. "Ve kötü bir şekilde öleceksin."

Sahile doğru yüzdüm, dalgalar beni kıyıya doğru savurdu, sanki Njord denizdeki yaratıkların istismarına son vermeyi uygun görmüştü. Skade kumların üzerinde hareketsiz yatıyordu, Steinunn da yanında onu uyandırmaya çalışıyordu. İkisini de görmezden geldim ve sahile doğru koştum, koşarken düşmüş bir kalkanı aldım.

Denizin kükremesi, çeliklerin çarpışmasına ve acımasız bir savaşa kilitlenmiş savaşçıların çığlıklarına karışıyordu. Kumsal önümde genişçe uzanıyordu, kumlar ölümlerin ve ölmekte olanların kanıyla kayganlaşmıştı. Bir Islunder bana bir balta savurdu, ama ben sadece onu engelledim ve koşmaya devam ettim, ölümcül bir dansa yakalanmış yoldaşlar ve düşmanlar arasında dokundum, gözlerim Njord'un çocuğundaydı.

Arkyn sudakilerin üzerine yıldırım yağdırırken o beni umursamadı, balinalara odaklandı, her ikisi de savaşçı muhafızlarının arkasında güvendedi. Skaland'da bana inanıyorlardı, bu da Skade ve Tora'nın Harald'ın savaş grubunda onların büyüüne karşı durabilecek tek silahlar olduğunu düşündükleri anlamına geliyordu.

Yanlış düşünmüşler.

"Tyr." Hareketsiz bir cesedin üzerinden atladım, bağırsakları kuruyan yosunlara karışıyordu. Çifti koruyan savaşçılar sonunda beni fark etti ama çok geçti. "Ateşini bana ver."

Baltam elimde belirdi. Etime serin geliyordu ama Islunder'ların sıcaktan nasıl geri çekildiğini kaçırmadım. Ya da gözlerinin nasıl genişlediğini, dudaklarının "Ateş El!" diye bağırarak için nasıl ayrıldığını.

Saldırdım, yanan kanın cızırtısı burnuma saldırırken bile çığlıklar kulaklarımı dolduruyordu. Bu kokudan nefret ederdim. Rüyalarımın çıkıyordu, kaçamadığım bir kâbustu ama şu anda bundan zevk alıyordum. Savaşçılar altıma düştü

Darbeler, kanamayan kopmuş uzuvları kavramak, yanmış et kokusu yoğunlaşıyor.

Arkyn ellerini kaldırdı ve ellerinin arasında bir şimşek çaktı. Şimşek dışarı fırladı ve baltamda patladı, tanrıya karşı tanrı. Darbe beni bir adım geriye itti, gürültü sağır ediciydi. Parıltı o kadar parlaktı ki gözlerimde lekeler bıraktı.

Miğferli bir savaşçı çığlık atarak soluma doğru koştu ve ben de kalkanımla ona geri vurdum. Kenar kafatasına battı, adam yere düşmeden öldü. Şimşek çaktı ve ben savururken bile içgüdüsel olarak eğildim.

Baltam koluna saplandığında Arkyn çığlık attı. Sendeledi ama öldürmek için durmadım çünkü Freya'mı öldürmeye çalışan adam sahile doğru koşuyordu.

Daha hızlı koşmalıydı.

Baltamı fırlattım. Bıçak havada döndü ve bacaklarından birini kopardı. O düşerken, elimde yeniden belirdi. Peşinden yürüdüm, çığlıkları sağırlaşmış kulaklarımda silikleşti. Njord'un çocuğu sırt üstü yuvarlandı, elinde bir bıçak vardı. Bıçağı bana doğru fırlattı ama ben onu savuşturdum ve bir ayağımı göğsüne dayadım. "Balinaları geri çağır," dedim. "Bırak zihinleri senin zincirlerinden kurtulsun."

"Sadece gitmeme izin verirsen!" diye yalvardı. "Bırakın gideyim, ben de onları çağırayım."

"Onları geri çağır!" Baltamın bıçağını boğazına dayadım. Eti cızırdadı ve tıttı. Çığlık attı, yüksek sesle ve delici bir şekilde denize doğru çılgınca bir hareket yaptı. "Gittiler! Gittiler! Durun!"

Freya ve Tora'dan hızla uzaklaşan katil balina sürüsünü görmek için omzumun üzerinden baktım. Sonra bakışlarımı tekrar altımda yerde yatan adama çevirdim. "Kanını kirletiyorsun." Baltama yaslandım, bıçak adamın omurgasına doğru yanarken parlak bir şekilde parlıyordu.

Kanı Tyr'ın alevi altında kaynarken uluması bir fokurtuya dönüştü, kararan ve fokurdayan etinden dumanlar yükseliyordu. Ölmek için kötü bir yol ama bu piç için uygun bir yol ve elindeki bıçağı tekmeleyerek ondan uzaklaştırdım. Gözleri karardı ve tanrıların onun ruhunu Niflheim'ın soğuk derinliklerine mahkûm için bir lanet mırıldandım.

Freya.

Cesede doğru döndüğümde, sadece bir düzine adım ötede Arkyn'i görünce hızlıca bir adım geri attım. Kolundaki kararmış yaradan kan sızıyordu ama avuçlarının arasında şimşekler çakıyordu. "Geri dönmemeliydin, Firehand."

Aniden sendeledi ama şimşeği hâlâ ellerinden fırlayıp ayaklarımın dibindeki kumda patlıyordu. Geriye doğru sıçradım ve dengemi zar zor korudum. Öldür *onu*, *diye* hırladı öfkem ve çirkin piçi ölüme göndermek için baltamı kaldırdım. Ancak Arkyn'in göğsünde kararmış bir delik olduğunu fark ettim.

Arkyn bana doğru bir adım attı. Sonra iki. Üçüncü bir adım için ayağını kaldırdı ama gözlerindeki hayat kayboldu ve yüzüstü kuma düştü.

Hemen denize baktım ve Freya'nın yüzünü aradım. Kıyıdan uzakta suda ilerliyordu ama hemen yanında Tora ellerini indirdi ve aralarındaki şimşek kayboldu. Sayamayacağım kadar çok kez sırtımda savaşmış olan kadına, bir zamanlar kız kardeşim olarak adlandırdığım kadına bir kez başımı salladım. Tora başını eğdi, sonra Freya'nın yanında yüzmeye başladı. Güvende olduklarından emin olmak için kendime bir an izin verdim, sonra köyden gelen duman ve çığlıklara doğru koştum.

Tora ve ben dalgaların arasından kıyıya doğru mücadele ettik ve sonunda ayaklarım kuma değdiğinde vücudum yorgunluktan titredi. Savaş köye kaymıştı ve kumsal artık savaşçılardan boşalmıştı. Hayatta kalan kölelerin hepsi kıpırdamadan kumda diz çökmüş, kukuletalı başlarını eğmişlerdi. Skade'nin yanında kumsalda diz çöken Steinunn ve Volund dikkatimi çekmeseydi, davranışlarındaki tuhaflık dikkatimi çekmeyebilirdi.

Dişi avcı kan kusuyordu. Sağ kolu gevşek bir şekilde sarkıyordu, garip açısı kırık olduğunu gösteriyordu.

Tora ve ben tökezleyerek sudan çıkarken Steinunn endişeyle bana baktı. "Drakkar devrildiğinde Skade'ye çarptı," dedi. "O savaşamaz."

"Evet, yapabilirim." Skade daha fazla kan tükürdü, sonra yavaşça ayağa kalktı. Elinde, ucu ölümcül derecede keskin, parlayan yeşil oku vardı.

"Yere yat, seni aptal," diye tersledi Volund. "Kaburgalarının yarısı kırılmış."

Skade sadece ıslak kızıl saç tellerini yüzünden uzaklaştırdı. "Ben iyiyim. Savaşabilirim."

Ağaçların arasından görünen savaş parıltılarına bakan kadının gözlerindeki umutsuz korku olmasaydı, bu fikir gülünç olabilirdi. Bana ve benimkine zarar vermeye çalışanlara karşı savaşmak için bedenimin sınırlarını zorlama arzusunu biliyordum.

Tora daha az etkilenmiş görünüyordu, çünkü sadece başını salladı. "Ben giderim Skade.

Sen Freya ile kal."

"Bana ne yapacağımı söyleyemezsin," diye tısladı Skade. "Savaşabilirim."

Thor'un çocuğu avcıyı sadece geriye doğru küçük bir itekledi. "Harald'ın aptalca seçimler hakkında ne düşündüğünü biliyorsun Skade. Dövüşten sağ ama keşke çıkmasaydım dersin. Bu iş bitene kadar ağaçların arasında saklan."

Skade'in zaten solgun olan yüzü renksizleşti ve başını salladı. "Peki. Git. Volund, onlara katılabilmem için bana yardım et."

Tora sahilde köye doğru koşmaya başladı ve onu takip etmemek için elimden geleni yaptım. Savaş kanımda şarkı söylüyordu, görüş alanımın hemen dışından çelik sesleri beni çağırıyordu. Yine de hareket edemedim.

Harald'ın sesi kafamı doldurdu: *Köyü korumak için benim için savaşacak mısın?*

Kalbim tekledi ve göğsümde tedirginlik yükseldi çünkü ayaklarım kuma sabitlenmiş gibiydi.

Bu kandan olmayan hiç kimseye hizmet etmeyeceğime yemin ederim. Ylva'ya ettiğim yemini sessizce tekrarladım. Kan büyüyle bağlanmış kelimeler. Dişlerim birbirine kenetlenmişti ki kırılma riski vardı. Savaşmak Harald'a hizmet etmek olurdu ve Ylva'nın büyüü bunu yapmamı engelliyordu.

Steinunn ve Volund, Skade'nin kumsalda ağaçların arasında siper almasına yardım ediyorlardı. Derin bir nefes aldım, yeminimin savaş bitene kadar beni yerimde sabitleyeceğinden endişeliydim ama ayaklarım hareket etti. Yere düşmüş bir kalkan ve küçük bir balta almak için eğildim. Önümdeki üçlüden hiçbirisi silahlanmamı engellemek için bir harekette bulunmadı, ancak Steinunn baltayı omuzlarının arasına koyacağıma ikna olmuş gibi omzunun üzerinden bakışlar atmaya devam etti.

Dişlerimi gösterdim; o beni sırtımdan bıçaklayabilirdi ama ben aynısını yapacak kadar korkak değildim.

Kaçabilirsin.

Bu düşünce kafamda canlandı ve mantığıyla beni baştan çıkardı. Ne skald ne de şifacı beni durdurabilecek kapasiteye sahipti ve kolu kırık olan Skade yayını çekemeyecekti. Zar zor yürüyebildiği için beni takip etmesi de mümkün değildi. Nordeland vahşi bir yerdi, bu da bir insanın orada kaybolabileceği ve asla bulunamayacağı anlamına geliyordu.

Yalnızlık içinde yaşamak için vahşi doğada , kimseyi lanetleyemezdim. Güç kazanmak için beni kullanmak isteyen tüm erkeklerden saklanmış olurdum.

Ama kaçmak, Saga'yla asla konuşmamak ve gördükleriyle ilgili tüm gerçeği asla öğrenmemek anlamına geliyordu. Hel'in bir damla kanıyla bana bahsettiği büyü hakkında daha fazla şey öğrenmek için sahip olduğum tek fırsatı kaybetmek demekti.

Bu bilgi özgürlüğüme değer miydi? Bu şansı kullanmamakla aptallık mı ettim?

Adımlarım duraksadı, üçlüyle aramdaki mesafe onlar fark etmeden büyüdü.

Koş.

Vücudum gerildi, koşmaya hazırdım. Ancak gözlerim uzakta Bjorn'un baltasının tanıdık ışıltısına takıldı. Nordeland adına savaşıyordu ama bu gerçeğe duyduğum acıyı sahildeki cesetler hafifletti. Yağmacılar sahip oldukları az sayıdaki eşyayı alabilsinler diye ölen balıkçılar. Ağaçların arasından, Islunder'ların köle olarak almak istedikleri elleri bağlı esirleri görebiliyordum. Çoğunlukla genç kadınlar. İskandinavlılardı ama damarlarımdaki sihir olmasaydı ben de onlardan farklı olmazdım. Zorlu bir dünyada hayatta kalmaya çalışan bir balıkçının karısı.

Koş.

Hiç erzağım yoktu. Arazi hakkında bilgim yoktu. Ve Skade Harald'ın emrindeyken, avlanma şansım yüksek olacaktı. Başarısız bir kaçış, Harald'ın şu anda özgürce dolaştığım yerde beni bağlamayı seçmesi anlamına gelebilirdi, bu da başka bir girişimi çok daha zorlu hale getirirdi.

Zamanımı beklemek daha
iyiydi. kadarını öğrenmek
daha iyiydi. Daha iyi.

Ağaçların arasından bir grup savaşçı fırladığında düşüncelerim dağıldı, özenle yapılmış miğferleri ve sarı boyalı kalkanları bana onların Islunder olduklarını söylüyordu. Bizi görmediler çünkü gemilerine odaklanmışlardı. Yanlarında bir grup ağlayan çocuğu da sürüklüyorlardı.

Midem bulandı.

Çocuklara küçük yaşta, bir baskın sırasında bebekleri alıp ormana kaçarak saklanmaları öğretilirdi. Ayrıca bir gelmememiz de öğretilirdi. Yine de korkunun bizi nasıl birbirimize sürüklediğini, saklandığımız yerlerde el ele tutuşup nefesimizi tuttuğumuzu hatırladım. Bu grup bulunmuştu.

"Hayır!" Skade tökezleyerek yanımdan geçti ama dizlerinin üzerine düştü, çenesinden kan akıyordu. Sendeleyerek ayağa kalktı ama tekrar düştü ve sonra elinde tuttuğu parlayan okla çocuklara doğru sürünmeye çalıştı.

Harald bana köyü onun için korumamı emretmişti. Sahildeki çocukları korumamla ilgili hiçbir şey söylememişti. Skade tepki verdiyse de söyleyemezdim, çünkü zaten kaçıyordum.

"Hlin," diye hırladım, "bana gücünü ödünç ver."

Büyü kalkanımın üzerinde patladı ve ışıltısıyla tahtaya boyanmış Islund renklerini gizledi. Islundlular Harald'ın kölelerine onlara yardım etmeleri, drakkar'a binmeleri için bağıryıyorlardı ama hiçbiri kıpırdamadı. Siyah kukuletaları yüzlerinin çoğunu ve yüzlerindeki ifadeyi kapattığı için kuma gömülmüş heykeller gibiydiler.

Savaşçılar adımlarımı dönmeden önce kumsalın yarısına kadar gelmiştim ama birkaç adım sonra peşlerindeydim. Balta benim tercih ettiğim bir silah değildi, ama tanrılar adına hayatım boyunca nasıl sallanacağını bilecek kadar odun kesmiştim.

Çılgık atarak bir savaşçının etrafından dolaştım ve küçük baltayı diğerinin omzuna indirdim. Baltayı çekip çıkarırken yüzüme kan sıçradı ve ilk savaşçının kılıcının kalkanıma çarpması için döndüm. Büyüm onu parçaladı ve o sendelerken ben de üzerine düşüp ele geçirilmiş bir kadın gibi kesmeye başladım.

"Arkanda!" Skade bağırdı ve ben de yuvarlandım. Bir balta kalkanıma indi ve kadın savaşçıyı bir tarafa fırlattı. Ayaklarıma doğru tökezledim ve bir diğerinin darbesini güçlkle engellemeyi başardım. Çocuklar çığlık atıp birbirlerine sarıldılar ve bunu yaşamak zorunda oldukları için göğsümde öfke yandı. Acı çekmek zorundaydılar çünkü gücü elinde bulunduranlar başkalarına neye mal olduğunu umursamadan hep *daha* fazlasını istiyorlardı.

Bir çığlık atarak bir savaşçının bacağını dizinden kestim, ayaklarım kanla yapış yapış olmuş kumda kayıyordu. Ötede daha fazla Islunder köydeki katliamdan kaçıyor. Yaşamak ve bir gün daha savaşmak için geri çekiliyorlardı ve çocukları benden alacaklardı.

Onları durdurabilirsin, diye fısıldadı Hel kafamın içinde. *Bu çocuk tacirlerini benim himayeme mahkûm et.*

Hayır. Kalkanımı bir savaşçının suratına çarpıp sonunda Islunder'larla çocukların arasına girerken bile midem bulanıyordu. Ama onlardan çok fazla vardı.

Hepsini durduramadım.

Beni öldürüp çocukları alırlardı.

Lanetle onları Freya, diye fısıldadı Hel. *Bu kötü adamları bana ver ve bu çocukları kurtar.*

"Geri çekilin," diye bağırdım savaşçılara, çaresizliğin burukluğu göğsümde yükseliyordu. "Onları rahat bırakın!"

Islunder'lar önce köye sonra da bana bakarak temkinli bir şekilde daireler çizdiler. Bjorn ve Tora'nın peşlerine düşmesinden korkuyorlardı ama bu çocuklardan elde edecekleri kazancı savaşmadan bırakamazlardı.

"Geri çekil Skalander," diye hırladı içlerinden biri, ayı ağzı gibi oyulmuş miğferi olan iri bir adam. "Bu senin savaşın değil."

"Ben Hlin'in kızıyım." Kalkanımı kaldırdım. "Bu savaş benim kanımda var."

"Öyle olsun." Ayı miğferi parıldayarak hücumla geçti ve kalkanıma güçlü bir darbe indirdi.

Son anda bunu tersine çevirdi.

Onun yerine kalçalarımı kesti ve geriye düşmeme rağmen bıçağının ucu yine de sıkı bir yara açtı. Kızımın üzerine düştüm ve zar zor

Kılıcı düştüğünde kendimi menzilden çıkarmayı başardım. Bana tekrar saldırdı, sonra kalkanımı kaldırıp daha iyi bir açı için daire çizdiğimde geri çekildi. Sanki Hlin'in büyüüne sahip birine karşı savaşmak için eğitilmiş gibiydi.

"Onları gemiye bindirin!" diye bağırdı. "Bu benim!"

Ağlayan çocukları yakalayıp gemiye fırlattıklarında içimden bir öfke çılgılığı koptu. Ben ayı dümenindeki adamın etrafından dolaşmak için mücadele ederken gemiyi daha derin sulara ittiler.

"Freya!"

Bjorn'un uzaktan gelen çılgılığı kulaklarıma ulaştı ama yardım edecek kadar yakın değildi. Kürek çekmeye hazırlanan Islunder'ları durduracak kadar yakın değildi.

Ayı Miğfer acımadan saldırırken tökezledim, kalkanımdan kaçtı ve beni yıpratırken bile ona vurmamak için geri çekildi.

"İyi dövüşüyorsun," dedi soluk soluğa nefesler arasında. "İstersen seni de yanımızda götürebiliriz. Son kalkan kızımız birçok mevsim önce Valhalla'ya gitti."

"Köle tacirleriyle işim olmaz!"

Hâlâ diz çökmüş köleleri işaret etti. "Bunu Nordeland'lı Harald için savaşan kadın söylüyor." Aniden geri çekildi ve dalgaların arasına daldı.

Arkadaşları kollarından tutup onu kaldırdılar. Kanımda kaynayan öfke ve korkuyla baltamı fırlattım ama omzundaki zırhı sıyırıp suya düştü. Dönüp bana baktı ve güldü. "Fikrini değiştirirsen Islund'a gel, Kalkan Kız."

Islunder'lar kürek çekmeye başladı, Bjorn ve Tora dururken drakkar dalgaların üzerinde kayıyordu. Sonra Harald geldi, genç tebaasının çalınışını izlerken yüzü kan içindeydi. "Tora," diye sordu usulca. "Onları durdurabilir misin?"

"Çocukları riske atmadan olmaz." Kanlı saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Ne yapmamı isterdin?"

Harald suya girdi, bakışları yıldırım çarpmasıyla yanan drakkar'dan ölenlerin cesetleri arasında dalgaların üzerinde yüzen devrilmiş iki gemiye doğru giderken dalgalar kalçalarına kadar yükseliyordu. Onları düzeltmek ve takip etmek için zaman yoktu, çünkü Islunders yakında görüş alanından çıkacaktı. Köylüler kumsalda tökezleyerek aşağıya iniyor ve ölen çocuklar için çılgılık atıyorlardı.

alındı. Birinin, herhangi birinin onlara yardım etmesi için yalvarıyorlardı. Harald'ın omuzları çöktü ve hiçbir şey söylemedi.

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" Tora'nın sesi çılgıncaydı. "Kralım, eğer batmalarını istiyorsanız hemen harekete geçmeliyim. Hayatta kalan çocuklar kıyıya ulaşabilecek kadar iyi yüzebilirler."

Ya da akıntıya kapılıp boğulmak.

Nordeland'ın kralı sessiz kaldı ve ben dizlerimin üzerine çöktüm. Yüzümden aşağı kan damlıyordu, tadı hissettiğim başarısızlığın yarısı kadar bile korkunç değildi, çünkü bu doğru değildi. Bu çocukların kölelik hayatı için ailelerinden çalınması doğru değildi. Kısa ve sefil olmaya mahkum bir hayat. "Hel, bana gücünü bahşet."

Bir yanım uyarı çığlıkları atsa da, Bjorn "Freya, hayır!" diye bağırsa da, dudaklarıma yükselen kelimeleri susturmaya yetmedi. "Seni lanetliyorum."

Damarlarıma dolan güç beni ayağa kaldırırken yer titredi. "Geminizdeki her savaşçıyı lanetliyorum," diye bağırdım gülümsemesi miğferinin dişlerinin altında kaybolmuş olan Bear Helm'e. "Valhalla'yı asla göremeyeceksiniz, çünkü Hel artık ruhlarınızı talep ediyor!"

Dalgalar çalkalandı ve derinlerden kökler fışkırdı. Su sahile kadar yükseldi ve ben kalçalarıma kadar sıırıslıklam oldum. Kökler büyük bir deniz canavarının dokunaçları gibi uzanıyor, çığlık atan Islunder'ları yakalayıp teker teker suyun altına çekiyor ama çocuklara dokunmuyordu. En sert ve en uzun süre savaşan Ayı Miğfer oldu, biri beline dolanı onu suyun altına çekene kadar kökleri vücudundan uzaklaştırdı.

Ruhları artık Helheim'da olan cansız bedenler hep birlikte yüzeye çıktı. Her şey sona ermişti.

Sessizliği bozan tek ses denizin uğultusu ve kayıktaki çocukların ağlama sesleriydi. Aldığım her nefeste kan kokusu geliyordu ve kan damlacıkları kumdan aşağı süzülüp dalgaları pembeye boyuyordu.

Sonunda Harald konuştu. "Çocukları geri getirin."

Ağır ağır kuma oturdum.

Bir el omzuma kapandı ve daha başımı çevirmeden onun Bjorn olduğunu anladım. Yüzü kan ve kül parçalarıyla kaplıydı. "Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim."

"Sen değilsin."

Mantiken haklı olduğunu biliyordum. Kalçalarım kesik yüzünden acıyordu ve bacaklarımdan aşağı kan damlıyordu. Yine de acı uzakta hissediliyordu. "Neden beni durdurmaya çalıştın?"

Yanımda dizlerinin üzerine çöktü. Sadece benim duyabileceğim kadar alçak bir sesle, "Freya, az önce birkaç kelimeyle bir savaş kazandın," dedi.

İçimden bir titreme geçti, çünkü bu önümde uzanan geleceğin sadece bir tadıydı. Her yerde bedenler ve onların ruhları tanrısal annemin alanına bağlıydı.

Ayağa kalktım ve kumsalda ilerledim, etrafta ceset kalmayana kadar yürüdüm. Ortalıkta kan kalmayıncaya ve her nefes alışımda burnuma deniz kokusundan başka bir şey gelmeyinceye kadar. Sonra dizlerimin üzerine çöktüm ve alnımı temiz ıslak kuma bastırdım.

Yaptıkların için ağla, diye bağırdım kendime. *Olduğun şey için ağla!*

Ama gözyaşı akmiyordu.

(Freya'yı korumayı umduğum şey tam olarak buydu. Onu karanlık yerlere sürükleyen şiddet. En iyi yanları, en kötü yanlarını kullanmaya zorlandı. Yapılması gerekeni yapmak onun bir parçasıydı. Tüm o çocukların hayatını kurtardığı kesin olsa da, onu sahilin ilerisinde kumların üzerinde otururken izlediğimde, hiçbir parçasının bu konuda iyi hissetmediğini biliyordum.

Kendimi ona gitmek zorunda hissettim. Bir şey söylemek için, onu aşağıya ve aşağıya doğru bastıran yükü hafifletecek herhangi bir şey. Aramızda her zaman çok kolaymış gibi hissettiren o umursamaz şakalaşmanın içine düşmek için. Hiçbir şey ve her şey ifade etmeyen bir karşılıklar savaşı. Ama becerimi kaybetmiş gibiydim. Dilim, söylediğim her şeyin Freya'yı benden daha da uzaklaştırdığından emin olarak donup kalmıştı, çünkü sözlerimiz artık bir oyundaki hamleler değil, savaş alanındaki darbelerdi, kesici ve acımasız.

"Volund'un onunla ilgilenmesi gerekiyor mu?" Harald, Tora ve Guthrum'un sürüklenen drakkarın yanına yüzüp onu bir iple sabitlemesini izleyerek sordu.

"Yardım kabul etmiyor." Freya'nın, işlediği suçlar için kendini cezalandırma biçimi olarak acıyla nasıl yaşadığını çok iyi biliyordum. Vragi'nin

Ona ve etrafındaki herkese kötü davranan bir çakal bok parçasıydı. Ona babalık eden Tanrı'ya hakaret ediyordu. Ölümü hak etmişti ama Freya her zaman onu öldürmek için kendi üzerinde açtığı yanıklar adil bir cezaymış gibi davranmıştı. Yaptığı şeyi asla unutmaması için hayatının sonuna kadar onunla birlikte bir acı. Uyluklarındaki kanayan yaraların da aynı amaca hizmet edeceğine dair aklımda çok az şüphe vardı. İyileşecekti ama yara izleri ona hep bu anı hatırlatacaktı. Islunder akıncılarının kaderlerini hak ettiklerini düşünsem de, kalbim Freya'nın böyle bir kesinlik hissetmediğini söylüyordu.

"İyi savaştı," dedi Harald. "Masum hayatları kurtardı."

Bu mesafeden bile tanık oldukları dehşet çocukların yüzlerinden okunuyordu. Artık masum değillerdi, eğer hiç masum olmamışlarsa. Nordeland zor bir yerdi ve yüreklerinde toprağa, havaya ve şiddete karşı öfke duymayanlar ölümlüler âleminde uzun süre kalamazlardı. "Elbette Freya iyi savaştı," diye cevap verdim. "Asıl şaşırtıcı olan senin de iyi savaşmış olman baba. İlerlemiş yaşıınızda hâlâ kılıç sallayabilecek durumda olup olmadığınızı az çok merak ediyordum ama kendinizi hâlâ en verimli çağında olan bir adam gibi savundunuz."

Bana yan gözle baktı. "Zekanızın özlendiğinden bahsetmiş miydim?"

"Hayır, bana öyle gelmiyor. Eminim gözden kaçmıştır."

Dudaklarından yumuşak bir homurtu çıktı, sonra drakkar'a bağlı olan ipin ucunu bana uzattı. "Gücüm tükendiğine göre, onları içeri çekmeyi sizin gibi genç delikanlılara bırakacağım. Daha aşağıya, daha az..." Harald kana bulanmış ve ölümlerle dolmuş sahile bakarak konuşmasını sürdürdü. "Daha az korku."

Freya'nın görüş alanında durana kadar kumda yürümeden önce hangi yöne gideceğimi tartıştım. Sonra çekmeye başladım. Köyden kurtulanlar güçlerini birleştirdi ve büyük gemiyi sahile çektik. Ağlayan kadınlar oğullarını ve kızlarını çıkarmak için suya girdiler, ancak birçok çocuk sahipsiz kaldı, ağlamaklı gözler onları bir daha asla kucaklarına alamayacak anne ve babalarını aradı. Çok iyi bildiğim bir gerçektir, zira savaşırken birçok köylünün cesedinin üzerinden geçmiştim.

Islunders. Çocuklarına kaçma şansı vermek için sonuna kadar savaşılan erkekler ve kadınlar.

Olması gereken bu değildi. Skade ve ben nadiren aynı fikirde olurduk ama Harald hırsımı desteklerken Nordeland'ın neredeyse savunmasız bırakıldığını inkâr etmek mümkün değildi. Benim paramparça ettiğim bir hırs. Bu da bugün kaybedilen hayatların bir hiç uğruna feda edildiği anlamına geliyordu.

Freya suçluluk duygusuyla hasta hissetmekte yalnız değildi, ama onun aksine, burada suçun çoğunu ben hak ediyordum.

İpin ucunu ağır bir odun parçasına bağladım ve sonra derimdeki kanın en kötüsünü temizlemek için dalgalara doğru eğildim. Kendimi drakkarın içine attım, kalan çocuklarla birlikte oturdum ve sonra gökyüzüne seslendim, "Kaja!"

Kuş yukarıda daireler çiziyordu ama çağrım üzerine alçalarak uzattığım kolumun üzerine kondu. Kaja ve ben hiç doğru düzgün tanışmamıştık ama Guthrum beni iyi tanıyordu, bu da onun da tanıdığı anlamına geliyordu. Tüylerini karıştırırken pençeleri bileziğimin derisine saplandı, sarı gözleri yırtıcı bir hayvanın beni izliyordu. Yine de dikkatimi çeken şey etrafımdaki çocukların gözleriydi. Onları kısılcasına alan şok sisinin içinden ilgi titreşimleri süzülüyordu. Kaja'nın başının arkasını okşadım ve o da bu baskıya boyun eğdi.

"Ona dokunmak ister misiniz?" Onlara sordum. "Çok kibirli ve ilgiyi takdir ediyor."

Kaja başını eğdi ve bana sözlerimi anladığını gösteren sitemkâr bir bakış attı. Yine de tüylerine geçici olarak dokunmak için uzanan küçük ellerin altında tüylerini kabarttı. Zihinlerini gördüklerinden uzaklaştırmak için küçük bir dikkat dağıtıcıydı ve hiçbir şeyi değiştirmese de, kimsenin onlar için gelmediği anı doldurmak için farklı bir anı yaratacaktı. Çevremde, Harald hayatta kalanlarla konuştu. Bu çocuklarla bağlantısı olanlar, ben kuşla yalnız kalana kadar onları almak için gönderildi.

Başımı Kaja'nın kulağına eğerek talimatları mırıldandım. Uçtu ve ben de Tora ile Skade'nin yanında duran Harald'a katılmak için drakkar'dan çıktım. İkincisinin beline kadar çıplaktı ama yapraklı

Volund'un gövdesinin ve kolunun etrafına ördüğü dallar. Görünüşe göre Eir, Skade' aldığı yaraları kısmen de olsa iyileştirmeye tenezzül etmişti çünkü Skade nispeten daha kolay hareket ediyordu.

"Islunder'ların bir kısmı kaçmış olacak," dedi Harald. "Çoğu Freya'nın sahildeki savaşını görmemiş olacak ama hepsi Bjorn'u gördü. Eğer fırsat verilirse, onun Nordeland'a döndüğü haberini yayacaklar ve bu Snorri'ye ulaşip şüphelerini doğrulayacak." Gözleri Skade'nin üzerindeydi. "Onları avlayacak ve susturulduklarından emin olacaksın."

"Guthrum ve Kaja birkaç sıçanla başa çıkabilir," diye itiraz etti Skade, gözleri bana kayıyor ve sonra tekrar uzaklaşıyordu. "Sağ kolunuz olarak yanınızda olmalıyım, kralım."

Skaland'a dönene kadar hizmet ettiğim bir roldü ve onu geri almakla pek ilgilenmesem de, Harald'ın yerimi Skade ile doldurmasını tuhaf bulmuştum. Skade onun için değerliydi, bunu inkâr etmek mümkün değildi ama Harald'a ondan daha sadık kimse olmamasına rağmen, onun dalkavukluğu beni her zaman rahatsız etmişti.

"Sen benim avcımsın ve kimse senin okundan kaçamayacak," derken gözlerinin düzlüğünde bir düşünce doğrulandı.

Normalde böyle bir pohpohlama Skade'i gururlandırırdu ama bunun yerine kaşlarını çatı. "Kalkan kız Nordeland kıyılarına geleli daha bir gün bile olmadı ve şimdiden ölüm kol geziyor. Saga, tüm Nordeland'ın acı çekmemesi için onu öldürmekte haklıydı."

"Bu baskın Freya'nın işi değildi." Skade'in yayı elinde belirirken baltamı çağırma isteğime karşı koydum. "Islunder'lar buraya zenginlik ve köleler için geldiler, Freya için değil."

"Ama onun tarafından tüketildiğimiz için gelmeyi göze aldılar." Skade ayaklarımızın dibindeki yere tükürdü. "Kıyılarımızı savunmak için burada olsaydık, bu asla olmazdı. Bu kötü bir alamet."

"Artık buradayız." Harald şakaklarını ovuşturdu. "Ve Islund cesaretlerinin bedelini ağır ödedi. Geri kalanlarının da öldüğünü gör ki drakkarları ya da savaşçıları geri dönmediğinde topraklarıma saldırmanın bedelini bilsinler. Gidin."

Skade tereddüt etti ve benim endişem Freya'ya karşı oluşturduğu tehdit olsa da, bu meydan okuma ondan daha önce hiç görmediğim bir şeydi.

"Bjorn döndü," dedi Harald yumuşak bir sesle. "Artık sana sağ kolumda ihtiyacım yok."

Skade bembeyaz kesildi, gözleri acıyla irileşti ama Harald uzanıp yanağını okşadı. "Islund bana karşı bir darbe vurdu, benim tatlı Skade'm. Halkımızı öldürdüler ve bu beni incitti. Uygun intikamı alacağına güvendiğim tek kişi sensin. Islund yenilginin külünü tatmalı."

Sessizlik uzadı ve derim Harald'ın yüksek sesle söylediği kelimelerden daha fazlasının iletildiğinden emin olarak karıncalandı, çünkü Skade'in yüzünde hafif bir gülümseme oluştu. Her zaman olduğu gibi, benim manipülasyon gördüğüm yerde o övgü görüyordu, başını eğdi ve mırıldandı, "Bunun yapıldığını göreceğim, kralım."

Topuklarının üzerinde dönerek kumsaldan ağaçlara doğru ilerleyen Skade, gözden kaybolmadan önce sadece tuniğini ve postasını almak için durakladı.

"Skade'in korkusu onu bir tehdit haline getiriyor," diye mırıldandı Harald. Onun görüş açısını takip ettiğimde, Freya'ya baktığını fark ettim. Freya hâlâ kumda oturuyordu ama şimdi Kaja'yı belli belirsiz okşuyordu. "Zarar veremeyeceği bir yere gitmesi onun için daha iyi olur."

Midemde huzursuzluk birikti. Harald'ın Freya'nın hayatını korumak için adımlar atması rahatlatıcı olsa da, bunu yapma yönteminde bir terslik vardı. Skade'e eskisi gibi güvenmiyordu ve Tora'nın kuma ölü gözlerle bakması daha fazla çatışmaya işaret ediyordu. Skaland'da geçirdiğim süre boyunca çok şey değişmişti ve bunun daha iyiye doğru olduğunu düşünmüyordum. Ayrıldığımda, hepimiz amaçlarımızda birleşmiş gibi hissetmişim. Ama şimdi herkes arasında gerginlik ve bölünme hissedebiliyordum.

Harald, İsimsizler'ine emir vermek için uzaklaştı. Kölelerin çoğu Islunder'dı, ancak bazıları Skaland'dan, diğerleri de Nordeland'ın bazı bölgelerinden gelmişti. Hepsi iri ve güçlüydü, kolları düğümlerle, kuzgunlarla ve kurtlarla dövmeiydi ama onları birleştiren şeyin suçları olduğunu biliyordum. En çirkin davranışlardan zevk alan en karanlık ve en kötü türden adamlar, hepsi büyü ile evcilleştirilmiş ve ceza olarak hayatlarının geri kalanında yüzlerini gizleyen kukuletalar takmaya zorlanmışlardı. İsimsiz adamlar. Onlar sadece kölelerdi.

Harald'ın aldığı cezayı hak etmiş olsalar da, her zaman ölümün katlandıklarından daha merhametli olacağını düşünmüşümdür.

Başımı sallayarak Tora'nın kolunu kavradım. "Arkyn'in göğsümde bir delik açmasını engellediğin için teşekkür ederim. Mürekkep işi pahalıya mal oluyor ve bunu tekrar yaptırmak için para ödemek zorunda kalırsam pek memnun olmam."

Her zamanki ruhunun en zayıf parıltısı gözlerini doldurdu ve Tora, "Bunu senin için yapmadım, pislik herif. Arkyn'i öldürmeye yemin ettim ve eğer yapmana izin verseydim, sonunu asla duyamazdım."

"Onu öldürmeden önce parmaklarını test edememiş olmanız büyük talihsizlik, ama sanırım savaşı kazanmak için bazı fedakârlıklar yapmak gerekiyor."

Tora omzuma öyle bir yumruk attı ki sendeledim. "Sen tam bir pisliksin. Ama geri döndüğüne sevindim kardeşim."

Midem bulandı, çünkü Tora ve ben çocukken neredeyse birbirimizden ayrılmazdık. Kan değil, bıçak kardeşiydik ve bu yüzden daha güçlüydük ama yaptığımız şeyler yüzünden aramızdaki uçurum çok büyüktü. Savaş alanında iki kez karşı karşıya gelmiş ve her ikisinde de yoldaşlarımızı kaybetmiştik. Bodil Valhalla'da bir yer kazanmıştı ama Tora'nın Grindill surlarında Freya'yı nasıl kırdığını, Thor'un şimşeklerinin Hlin'in kalkanından sekerek düzinelerce sivile çarptığını, havada yanık et kokusu olduğunu asla unutmayacaktım. Freya'nın verdiği kişileri korumanın tek yolunun kendi ölümü olduğuna inanacak noktaya nasıl sürüklendiğini asla affetmedim. Yine de Tora'nın emirlere göre hareket ettiğini unutmamıştım, bu da Harald'ın affedilmeyi hak edip etmediğini sorgulamama neden oldu.

Harald, Freya'nın ne kadar tehlikeli olduğunu öğrendiği ana kadar onun ölümünü istemişti ve bugün yaptıkları Freya'nın nasıl bir silah olabileceğini zihninde pekiştirmekten başka bir işe yaramayacaktı.

Tora'nın dudakları sanki söyleyecek daha çok şeyi varmış gibi aralandı ama ağzından hiçbir şey çıkmadı. Sertçe yutkundu, sonra gözlerini sıkıca kapattı ve boğazındaki atardamarın hızla atan kalbinden dolayı çırpındığını görebiliyordum.

"Ne oldu?" Yavaşça sordum, tüylerim diken diken olmuştu çünkü belli ki ağır bir düşünce onu ele geçirmişti. "Söyle bana."

Konuşacakmış gibi nefes aldı.

Ama Harald İsimsizler'e emirlerini vermeyi bitirmişti ve ona bağırdı, "Tora, bu kadar gevezelik yeter! Drakkar'ımı hazırla!"

Geçmiş yıllarda olsa Tora yumuşak başlı bir meydan okumayla karşılık verirdi ama bunun yerine yan yatan gemiye doğru hamle yaptı, hareketindeki beceriksizlik dikkatimi çekti. Sonunda kendini toparlayana ve diğerlerine büyük gemiyi devirmesine yardım etmeleri için komutlar vermeye başlayana kadar tökezledi ve sendeledi. İşin tuhaflığı yüzünden onu kısık gözlerle izliyor, balina çarptığında aldığı darbenin kafatasını bakıma ihtiyaç duyacak kadar kötü bir şekilde sarsıp sarsmadığını merak ediyordum.

"Gecikmeden Hrafnheim'a gidiyoruz." Harald'ın sesi dikkatimi tekrar ona çekti. "Sadece benim drakkar'ım ve İsimsiz'in Rimstrom'a kürek çekmesi gerekiyor. Volund ve diğerleri yaralılara yardım etmek ve ölümlere bakmak için burada kalacaklar."

Kaşlarımı çattım ve garip bir içgüdü bakışlarımı denize doğru çekti. Güneşin metale vuran titreşimini yakalamak için tam zamanında. Gözlerimi gölgelemek için elimi kaldırdığımda bir yelkenin soluk hatlarını gördüm. Ne tür bir gemi olduğunu ya da ne kadar yaklaştığını söylemek imkânsızdı ama boğazı geçerek Skaland'a doğru ilerliyordu.

"Annenin öngördüğü kader değişmedi." Harald savaşçıların yakılmak üzere sahile sürüklediği cesetleri inceledi. "Nordeland'in üzerinde kara bulutlar dolaşıyor ve bence Freya'nın fırtına dinmeden önce Saga'yla konuşması gerekiyor." Bir nefes verdi. "Ve çoktan gelmemiş olması için tüm tanrılara dua et."

Harald savaşçılarını ve kukuletalı kölelerini drakkarını denize dayanıklı hale getirmeleri için azarlarken *ben* değişimi hissettim. Giderek artan bir aciliyet duygusu

Herkesi havada şarkı söyleyen bir gerilim sarmıştı. Her ne sonuç kısa sürede kıyıdan aşağıya, Rimstrom nehrinin ağzına doğru ilerlememiz olsa da, Saga'nın bana verebileceği cevaplara duyduğum umutsuz ihtiyaç, Nordeland kralının kalesine doğru yelken açarken hissettiğim korkudan çok daha ağır bastı.

Denizden geçimini sağlayan köyler dışında geçtiğimiz sahiller çoraktı. Köyler benim çocukluğumun geçtiği Selvegr'den biraz farklıydı. Bir düzine küçük ev. Bir pazar. Bir avuç kaba ahşap rıhtım. Birkaç balıkçı teknesi. Köylüler mavi çizgili yelkenleri ve Harald'ın beyaz kurt sancağını fark ettiklerinde dışarı çıkıyor, kralları geçerken ellerini kaldırarak onu selamlıyorlardı. Bu köylerin ötesindeki arazi sık kozalaklı ağaçlarla kaplıydı. Yaz sonu olmasına rağmen uçları beyaz olan dağların kenarlarını kaplayan sonsuz yeşil. Fiyortlar

ve biz de bunlardan birine doğru yelken açtık. Büyük nehir Rimstrom'un girişı, onu besleyen buzullardan gelen buz gibi soğuk sular.

Drakkarın ön tarafında, arkada duran Harald ve Bjorn'dan uzakta durdum, Steinunn da onlarla birlikte. Sessiz köleler kürekleri çekti, bana eşlik etmesi için sadece Tora'yı bıraktılar.

Thor'un çocuğu yüzünün yan tarafındaki yanıklara dokundu ve sonra içini çekti. "Teşekkür ederim Freya. Hayatımı kurtardığın için. Beni ölüme terk etmek için bir sürü nedenin vardı ama sen bunun yerine beni kurtarmak için kendi hayatını riske attın. Sana borçluyum."

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin." Altımızda yüzen bir balık sürüsünü izledim. "Eğer balinanın seni yemesine izin verseydim, seni kendim öldürme şansını kaybedecektim, bu yüzden savaşmaya değdi."

Tora bir an bana baktı, sonra dudaklarından gürültülü bir kahkaha döküldü. "Bu kadar küçük bir kadına göre çok cesursun, kalkan kız."

"Ama korkarım pek mantıklı değil." Ona orantısız bir gülümseme verdim. "Ama hepimizin kusurları var."

"Güzel olman iyi bir şey o zaman." Tora'nın kahkahası yavaşça soldu ve Harald'ın Steinunn'la konuştuğu yere baktığını fark ettim. "Grindill'de olanlar için üzgünüm, Freya. I..." Sertçe yutkunurken boğazı hareket etti. "İnsanlara zarar vermekten hoşlanmıyorum. Thor bana kanını verirken kötü bir seçim yaptı, çünkü onun çocuklarından birinin alması gerektiği gibi savaştan zevk almıyorum."

"Harald sana bunu yapmanı mı emretti?"

Tora cevap vermedi ama artık yüzündeki neşe tamamen kaybolmuştu. "Savaş savaştır," dedi sonunda. "Ama sana olan borcumu elimden geldiğince ödemeye çalışacağım, Freya Born-in-Fire."

Harald'ın gözleri bize kaydı ve onun incelemesi altında diğer kadın tamamen sessizliğe gömüldü. Dakikalar geçti, sonra daha da uzadı, ama Tora yüzündeki yaralara durmadan dokunurken sadece geçen ağaçları izledi. Perili, diye düşündüm, ama ona yıldırımlarıyla kalkanlarımı kendi halkıma karşı çevirmesini emretmiş olanın Harald olması mantıklı gelse de, içgüdülerim bana bunun daha derin bir şey olduğunu söylüyordu. Hel'in beni sık sık etkilemeye çalıştığı gibi Thor'un da Tora'yı etkileyip etkilemediğini merak ettim.

Nordeland'e karanlık çöktü ve rüzgâr tenimi ısırırken omuzlarıma bir fok derisi çektim. Ağaçların arasından inliyordu, don ve çam kokuyordu ve nehrin uzak tarafında bir boz ayının suya inişini izledim. Bana bakıyordu, arkasında iki yavrusu vardı. Biri yaralıydı ve üç ayağı üzerinde yürüyordu. Dördüncü bacağı asla iyileşmeyecek yaralarla ezilmişti, yavru zaten kardeşine kıyasla sıska ve uyuzdu. Bu dünya için fazla uzun değil.

Ben izlerken anne suya girdi ve yüzmeye başladı. Sağlıklı yavru onu takip ederken, diğeri kaderini bilerek kıydan ağlıyordu. Yavaş bir ölüm. Merhametli bir yırtıcı tarafından sonlandırılması için dua ettim.

Bjorn'un söylediği gibiydi: Nordeland Skaland ile aynıydı, sadece daha soğuktu. Daha sert.

Teknenin arka tarafında bir hareket dikkatimi çekti. Bjorn bir yay almış ve bir ok yerleştiriyordu. Silahı daha önce hiç görmemiştim ama uzmanlık gerektiren bir şekilde kaldırmıştı. Okun uçuşına izin verdi.

Merhametli bir avcı.

Nehir tekrar sessizliğe gömülürken kalbim sızladı ama gözlerim taş gibi kuru kaldı.

Tüyer hışırdadı. Kaja, Fenrir adlı kurdun hırıltılı suretinin oyulduğu pruvaya kondu. Fazla tekinsiz gözleriyle bana baktı ama dikkatimi çeken geminin yanında bir su sıçraması oldu. Tora içini çekti ve kenardan uzanarak damlayan bir Guthrum'u gemiye çekti.

"Takip izi var mı?" Harald seslendi. Guthrum başını salladı, yanıma oturdu ve Tora'nın ona uzattığı bir parça kurutulmuş etten yedi.

Jord'un çocuğu olduğunu ve bu yüzden toprakla, özellikle de tanıdığı kuşla bir bütün olduğunu anlamıştım. Yine de bildiklerim bu kadardı. Onun kanından biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştım, pek çok hikâye de duymamıştım ama bu gemide, köleler dışında sevdiğim birinin ölümüne sebep olmayan tek kişi oydu. "Kaja'nın gördüklerini görüyor musun? Onun duyduklarını duyuyor musun?"

"Eğer paylaşmak isterse," diye cevap verdi. "Kaja kendisine söylenenleri ciddiye alır, bu yüzden sadece kendisi için söylenmiş sözlere ihanet etmeyecektir."

Yanaklarım ısındı, çünkü savaştan sonra kuşla konuşmuş ve aralarındaki bağlantının boyutunu fark etmeden önce mutsuzluğumu itiraf etmiştim.

Guthrum daha önce terk ettiği tüneli başına geçirdi. Saçları her yöne doğru dikilmişti ve sakalı da dağınık olduğu için onu oldukça vahşi gösteriyordu. Vahşi doğaya, toprağa ait bir adamdı ve bu kadar çok insanın arasında olmanın onu rahatsız ettiğini hissediyordum. İnsanların yanında rahatsız olmasam da, düşmanlarla dolu bu kaptaki hissettiğim rahatsızlık küçük bir dayanışma parçasına uzanmama neden oldu ve Kaja'ya "Teşekkür ederim" dedim.

Sadece tüylerini karıştırdı ve alacakaranlık ilerledikçe geçen ağaçları izlemek için başını çevirdi.

"Harald'ın hizmetine nasıl girdin?" Sohbeti kendimden uzaklaştırmak için sordum. Ve muhtemelen şu anda beni sözde bir tutsak olarak tutan adam hakkında daha fazla şey öğrenmek için.

"Çocukken," diye cevapladı Guthrum, Kaja'ya sunmak için kurutulmuş etten bir parça kopardı. Kuş gagasını ona doğru çevirdi ve o da güldü. "Harald kral olmadan önce Hrafnheim'ın jarl'ıydı. Annemle birlikte yaşadığım köy onun topraklarının sınırındaydı ve eski yöntemlere olan inancın güçlü olduğu vahşi doğanın derinliklerindeydi. Babam yıllar önce anneme olan kızgınlığından dolayı onu terk etmişti. Annem sadece kadınları arzuluyordu ve babam da annemin bir kadını çiftleşmeye davet etmesine tanık olmuştu."

"Tanrıça Jord mu?"

Çiğneyerek başını salladı. "Jord'un çocuklarının doğasını bilmiyorduk, çünkü skaldlar köyümüze hiç gelmezdi ve Kadersiz'in hikâyeleri çok azdı. Babam benim kimsesiz bir çocuk olduğuma inanırdı. Bela çıkarmak için bırakılmış bir Fae çocuğu. İnsandan çok canavara benzeyen bir çocuk.

"Annem bana tek başına baktı ve köy benim vahşi doğama ya da babamın ayrılık sözlerine pek aldırmış etmedi. O zamanlar tanıdığım bir köpekti, bu yüzden onunla konuştuğumda kimse iki kez düşünmedi. Tüm kalbimle sevdiğim büyük bir çoban köpeğiydi."

Göğsüm sıkıştı, çünkü trajediye dönüşmek üzere olan bir hikâyenin tonunu biliyordum.

"Babam ben belki on yaşındayken geri geldi," dedi Guthrum. "Onu onurlandırabilmem için kontun hizmetine girmemi istedi. Annem reddedince, onu kelimelerden başka yöntemlerle ikna etmeye başladı." Boğazı düğümlendi. "Ertesi gün dişleri ve pençeleri bir canavar tarafından parçalanarak öldürülmüş olarak bulundu. Köylüler beni suçladı. Köpeğimi onun üzerine saldığıma inandılar ve bir zamanlar bana yönelttiğı tüm o suçlamalar yeniden canlandı. Kan için geldiler ve köpeğim beni savununca onu öldürdüler. Ve annem yollarını kestiğinde, onu da öldürdüler."

"Özür dilerim," diye nefes aldım, anlattıkları karşısında dehşete düşmüştüm.

"O zamanki adıyla Kont Harald, ondalık toplama mevsimi olduğu için köye geldi. O ve savaşçıları araya girdiler ve hikayemi dinlediler. Bana ne olduğum gerçeğini söyleyen Harald'dı. Bir tanrıçanın oğluydum ve toprağıba bağlıydım. Köyümü cehaletlerinden dolayı azarladı ve annemi öldürenleri idam etti, sonra bana bir fırsat sundu. Tanrılardan ve çocuklarından habersiz olanlar tarafından kötü muamele gören benim gibi diğerlerine göz kulak olacağıma dair verdiği söz karşılığında, dilediğim zaman Hrafnheim'da bir ev. Kadersizleri, kanlarının hak ettiği gibi yükseklerle çıkarmanın onun kaderi olduğuna inanıyordu. Teklifini kabul ettim ve onlara yardım edebilmek için sık sık benim gibi acı çekenlerin haberlerini getirdim. Bjorn da dahil."

Gerildim, Bjorn'un geminin uzak ucunda, duyma mesafesinin dışında durduğu yere bakmamak için tüm irademi kullandım. Bjorn'un Harald'a olan sadakatinin açıklamasının en azından bir kısmı bu olduğu için göğsümde merak duygusu yükseldi. Her ne kadar umurumda olmadığını ve hikâyesinin önemli olmadığını iddia etsem de, kalbimdeki hızlanma farklı bir gerçeğı dile getiriyordu.

"Bjorn'un maruz kaldığı yanıklar ağırdı ve kirlenmişti. Nordeland kıyılarına vardığında ölmek üzereydi ve Saga yardım aramak için onu terk etmek zorunda kaldı. Tanıdığımı buldu ve bana neler olduğunu anlattı. Onu iyileştirmek için Volund'u Rimstrom'dan aşağı indirebildim. Saga daha sonra Harald'ı buldu ve o da hemen geldi. Bjorn nihayet uyandığında gördüğü ilk kişi oydu."

"Bunu bana neden anlatıyorsun?" İçimde kıvrılan duygulardan nefret ederek fısıldadım.

"Çünkü gerçek bu," diye yanıtladı Guthrum. "Ve bunu Bjorn'dan duyacağınızı sanmıyorum."

"Bunu hiç duymak istemiyorum." Ondan uzaklaştım, fok derisini daha yukarı çektim çünkü çok acı verici bir şekilde üşüdüğümü hissediyordum.

"Neden, Freya?" diye sordu Guthrum. "Gerçek bu, kendi gözlerimle gördüm. Neden bilmek istemiyorsun?"

"Çünkü ben aptal değilim," diye tısladım. "Eğer Bjorn'u ihanetinden dolayı affedersem, bana hepinizin istediğini yaptırmak daha kolay olacak. Gerçekleriniz beni bir canavara dönüştürmek için kullanılıyor."

"Hepimizin içinde bir canavar var." Bakışlarını karşılamak için döndüğümde, gözlerinin solan ışıpta Kaja'nınki kadar sarardığını, tamamen insanlık dışı olduğunu gördüm.

Ayağa kalktı ve tuniğini bir kenara attı, belli ki tekrar ormana karışmak için suya geri atlamak niyetindeydi. Ama bacağını drakkarın kenarından sarkıttığında, "Babanı öldüren senin köpeğindi, değil mi?" diye sordum.

Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Evet, çünkü ondan bunu yapmasını ben istedim.

Canavar serbest bırakıldı ama köpek değildi."

Guthrum Rimstrom'un derinliklerine daldı ve Kaja ile birlikte karanlığın içinde kayboldu.

Hepimiz canavarız, diye düşündüm, sonra Harald'ın sesi sessizliği bozdu. "Bu gece burada kamp yapacağız."

(Harald'ın köleleri gün boyunca kürek çekmiş ve hiç şüphesiz yorgun düşmüş olmalarına rağmen, onlara yola koyulmalarını emrettiğinde hiçbir tek kelime etmedi.

sık ağaçlarla çevrili bir açıklıkta kamp kurdular. Çadırlar kurulduktan ve ateşler parlak bir şekilde çıtırdadıktan sonra, sıralar halinde uzandılar ve hemen uykuya daldılar, kukuletaları hala sıkıca yerindeydi. Halsar'da Snorri'nin köleleriyle vakit geçirmiş olmama rağmen, bu adamların davranışlarını tuhaf bulmuştum ve zorunlu köleliklerinin ötesindeki nedenlerden dolayı onların yanında kendimi son derece rahatsız hissediyordum. Taktıkları deri kukuletalar yüzlerinin çoğunu gizliyordu ve hiç konuşmuyorlar, sadece Harald'ın emirlerine sorgusuz sualsiz itaat ediyorlardı. Aynı şekilde giyinmişlerdi, bu yüzden onları ayırt etmenin tek yolu boyları ve kollarındaki sayısız dövmeydi. Hiçbiri silah taşımıyordu ama içlerinden biri bana her yaklaştığında kılıcıma uzandım. Sadece Skaland'da geride bırakıldığını hatırlamak için. Steinunn eşit derecede huzursuz görünüyordu onların etrafında, için o

Harald'ın görevi yapması için bir köle uyandırma teklifini kabul etmek yerine yemek pişirmeye gönüllü oldu.

Yine de yemeği inceledikten sonra, garip kölelerden birini uyandırmanın daha iyi bir seçenek olup olmayacağını düşünmeden edemedim.

"Baharat tüccarları Nordeland'a seyahat etmiyor mu?" Tadı nehir çamuru ve haşlanmış tavşan gibi olan sulu çorbadan bir yudum aldıktan sonra mırıldandım. "Yoksa mülayimlik Nordelandlıların tercihi mi?"

"Erzaklarımız kayboldu," diye yanıtladı Steinunn. "Ya yiyeceğin ya da açlıktan ölün, seçim sizin."

Çorbayı tekrar tencereye boşalttıktan sonra meşale olarak kullanmak üzere bir dal parçası yaktım ve nehir kıyısına doğru inmeye başladım. Bjorn beni takip etti ve ben de ona ters ters baktım. "Refakatçiye ihtiyacım yok. Sadece yiyecek arıyorum."

"Şu anda ormanda pek çok yırtıcı hayvan olacaktır," diye cevap verdi. "Baharatlı kalkan kızlarını arayan yırtıcılar. Eğer seni yerlerse, akşam yemeği için Steinunn'un iğrenç çorbasından başka bir şeyim olmayacak, bu yüzden seni tek parça halinde ateşe geri götürmeye yatırım yapıyorum."

"Yatırım yapmanız gereken şey bir banyo."

"Denize atıldığımda bir tane vardı."

"Sabunla." Kalın bir biber bitkisini söktüm, sonra ağaçların arasına girdim ve orada güzel mantarlar gördüm. "Ateşin üzerinde senin kokun varken iştahımı açacak kadar iyi bir çorba yok."

Bjorn cevap vermedi. Hakaretlerimle onu çok mu zorladığımı merak ederek mantar toplamaya ara verip omzumun üzerinden baktım. Ama Bjorn'un yüzünde kızgınlık yoktu, sadece endişe vardı.

"İyi Ateşin Doğuşu?" diye sordu sessizce.

Yaramı kastetmediğini biliyordum ama yine de "Derin bir kesik değildi" dedim. Parmaklarım konuşmadan kaçmak için küçük mantarları koparmak üzere hızla hareket etti. "Kabuk bağladı bile."

"Kesikten bahsetmiyordum." Tereddüt etti. "Soruyorum çünkü bugün birçok adam öldürdünüz."

Midem çöktü. Arkasında bıraktığı boşluk tuhaf bir şekilde nefes darlığı hissetmeme neden oldu. "Senin gibi. İyi misin, Bjorn? Yoksa

Sahilde ve köyde parçaladığınız Islunder'lara ağlamak için biraz yalnız kalabilir misiniz?"

"İyi değilim."

"Aslında umurumda değil." Yanaklarımın içini kan tadına varana kadar ısırđım, söyleyebileceğim en iğrenç şeyi bulup dudaklarımdan çıktığı anda pişman olmaktan nefret ediyordum. "Kimse beni o adamları öldürmeye zorlamadı. Seçimi kendim yaptım ve bundan pişman değilim. Şimdi beni rahat bırakın."

Yanımdan geçerken ayakkabılarımda altında çam iğneleri çıtırdadı ama Bjorn bileğimi yakaladı. Eli soğuk tenime ateş gibi değdi ve tüm dünya başıma . Gözlerinin içine baktım, meşalenin gölgeleri yüzünde dans ediyordu ve beni takip etmesine neden olan her neyse onu söylemesini bekledim.

Aklımdan, dizlerinin üzerine çöküp beni affetmesi için yalvarması da dâhil olmak üzere, neler geçiyor olabileceğine dair birkaç fikir geçti. Ama Bjorn sadece başını salladı ve bileğimi bıraktı; kampa geri dönmek için acele ederken tenimdeki sıcaklığın yankıları beni daha da üşüttü. Diğerleri çorbalarını tekrar tencereye boşaltmışlardı ve ben topladığım bitkileri yıkayıp doğradıktan sonra beni tatmin edene kadar kaynamaya bırakırken ilgiyle beni izliyorlardı. Kaşıkla kaselere koydum.

İştahım olmamasına rağmen yemek yemeye hazırdım.

"Bu iyi," dedi Steinunn. "."

İtiraf etmeyen bir homurtu çıkardım. Yolculuğumuz boyunca çok az şey söylemişti ve eğer Harald'dan kaçmaya çalışırken beni uyuşturan kişi Skald olmasaydı, onun da benim kadar tutsak olduğunu düşünebilirdim.

Yine de gözlerim derisi parlak kırmızıya boyanmış ayakkabılarına takıldığında, onun başından beri Harald'ın casusu olduğunu hatırladım. Fjalltindr'in altındaki tünellerde yaptığımız yolculuğun şarkısını söylediğinde, Steinunn kazara Snorri'nin kampına dönmek yerine bizi takip ettiğini ortaya çıkarmıştı, çünkü merdivenlerden düşürdüğüm fincan tam da bu ayakkabıların yanından sekip geçmişti. Tünellerde hayatta kalmak için draug reisiyle pazarlık yapmış, onun şöhreti hakkında bir şarkı besteleyeceğine söz vermiş, Bjorn ve beni gözetlemiş, sonra da tepeye ulaştığında Harald'a komplo kurmuştu. Salona girmeye çalışan Ylva değil Steinunn'du.

Ylva'nın . Snorri'nin Grindill'le ilgili planlarını içeren mesajı ağacın üzerine runik büyüyle kazıyarak bırakan Steinunn'du ve hayalet tarafından bana gösterilmişti.

Annemi görmeye gittiğimi Skade'ye haber veren de Steinunn'du, yani annemin ölümüne sebep olan da Steinunn'du.

Üzerine düşüp onu kanlı bir şekilde dövmek için elimden gelen her şeyi yaptım, ama kendimi yemeye devam etmeye zorladım.

"Bizi bir şarkıyla onurlandırır mısın?" Yemeğimizi yedikten sonra Harald skald'a sordu. "Tanrılar hakkında bir hikâye mi?"

"Evet, kralım."

Steinunn ayağa kalkarken, Bjorn hafifçe homurdanarak kızdı. "Ben banyoya gidiyorum."

Ateşe ters ters baktım ama hain gözlerim onu takip etti. Tuniğini çıkarışını ve sırtındaki çıplak kasların yanı sıra eski yanık izlerinin de aydınlanışını izledim. Guthrum'un hikâyesi Saga'nın Bjorn'u Nordeland'a getirmesinden sonra başlamıştı, bu yüzden daha önce ne olduğuna dair kesin detaylar hâlâ belirsizdi. Saga'ya saldıranın ve Bjorn'u kaçıranın Harald olduğuna inandırılmışım ama bana Harald'ın onları kurtardığı söylenmişti. Mantıken sadece gerçeği sormalı ve bu işi bitirmeliydim ama kalbimin derinliklerinde, anlattığı hikâyenin söylediği tüm yalanları makul ve adil kılacağından korkuyordum. Ona kızmak için gerekçelerimi kaybedecektim ve eğer kıyamazsam, geriye sadece keder kalacaktı.

Sanki büyük bir salonda kalabalık bir gruba çalışıyormuş gibi, skald pelerinini çıkardı ve kırmızı elbisesini düzeltti. Dolgun göğüslerinin kıvrımları elbisenin bedenini zorlasa da yüzünün çukurlaştığını, gözlerinin altındaki derinin yorgunluktan karardığını fark ettim. Parmaklarını beline kadar inen ve ateş ışığında parıldayan açık kahverengi saçlarının arasında . Steinunn, Bjorn ateşin ışığından uzaklaşırken küçük davulunu eline aldı ve sonra enstrüman denize daldırıldığı için hâlâ ıslak olduğu için sinirlenerek dilini şaklattı.

Bjorn, Steinunn'un bir casus olduğunu kesinlikle biliyordu ve yine de tüm sıkıntıları için Ylva'yı suçlamaktan beni vazgeçirmek için çok az şey yapmıştı. Bir sürü yalan. Bir sürü lanetli yalan ve ben herkes tarafından oyuna getirilmiş saf bir aptaldım.

Steinunn şarkı söylemeye başladı ve ben gerildim, gözlerim boynunda kalbinin atışıyla titreşen kıpkırmızı dövmeyle sabitlendi. Hiçbir parçam onun hayallerinin kafamın içinde oynamasını istemiyordu. Ama sözler Baldur'un Loki'nin hilesi sonucu ölümü üzerine yazılmış eski bir şiirdi. Hel, tüm dünya onun kaybı için ağlamadıkça tanrıların en güzelini Helheim'dan salıvermeyi nasıl reddetmişti. Biri hariç herkes ağlamıştı, dev dişi Thokk ve Helheim'da Baldur kalmıştı.

Şarkı ağaçların arasından esen rüzgârla uzaklaştı ve ben de uyumak için uzandım, sırtım ateşe dönük olacak şekilde yuvarlandım. Altımdaki yosun kalın ve yumuşaktı ve her hareket ettiğimde toprak kokusu yayıyordu. Ateş çıtırdıyor, çam özü yüksek sesle *patlıyordu* ama ben fark etmedim bile. Odak noktam diğerlerinin dinlenmek için yataklarını hazırlarken çıkardıkları seslerdi. Bjorn'un yumuşak adımlarıyla kampa dönmesine rağmen ona bakmayı reddettim.

Uyu, diye emrettim kendime. Dinlenmelisin.

Ama Steinunn'un şarkısı kafamı Helheim ve oraya gönderdiğim ruhlarla ilgili düşüncelerle doldurmuştu. Birçokları için Hel'in diyarına gitmek lanet sayılmazdı ama bir savaşçı için Valhalla'dan mahrum kalmak ölümün kendisinden bile beterdi. Islunder'lar ölümü hak etmişti. Masum bir köyü basmışlar, birçok kişiyi ve o çocukları çalıp köle yapmaya niyetlenmişlerdi.

Ama ruhlarının hangi diyara gideceğine karar verenler tanrılar olmalıydı.

sonra Ölüm, değil Benim. Değil içinde a saliselik karar güdümlü çaresizlik ve korkuyla. Bu çok büyük bir güçtü ve bunun sonuçları

çok yüksekti.

Bir daha asla, kendime söz verdim. Sonra bir dal kırıldı.

Başımı kaldırdığımda Steinunn'un ateşten uzaklaştığını gördüm. İlk nöbeti almak için gönüllü olduğumu hayal meyal duymuştum ama bunu yapmak yerine ormana doğru gözden kayboldu. Etrafımdakileri hızlıca gözden geçirdiğimde hepsinin uyuduğunu gördüm ve sessizce ayağa kalkıp onu takip ettim.

Çok karanlık bir geceydi, gökyüzünde ne ay ne de yıldızlar görünüyordu. Steinunn bir lamba taşımasaydı onu takip etmek neredeyse imkânsız olurdu. Onun duymayacağı kadar mesafeyi korumamı sağladı.

Kendi ayakkabılarımın altındaki iğne ve dalların serseri çıtırtılarını duydum ve bir çift olarak ormanın içine doğru ilerledik.

Beni Skald'ı takip etmeye iten kesin sebep neydi, bilmiyordum ama her adımda sessizce onun yalanlarını tekrarlıyordum. İhanetlerini. Yaptıklarının bana mal olduğu sevdiklerimin isimlerini. Steinunn hareket etmeyi bıraktığında yumruklarım sıkışmış ve öfkem kabarmıştı. Onu öldürmeyecektim. Ama tanrılar adına, yaptıklarından dolayı canını yakmaya niyetliydim.

Skald'a unutamayacağı bir dayak atmaya hazırlanırken, gözlerim etrafımdaki gölgelerde tanıdık şekiller seçti. Sadece ağaçlar değil, yanmış yapıların kalıntıları. Bir zamanlar bir köy olan yerin kömürleşmiş kemikleri. Steinunn dizlerinin üzerine çöktü ve önünde diz çöktüğü bir dizi çukuru gördüğümde öfkem azaldı. Ben izlerken, skald başını daha küçük bir tanesinin üzerine eğdi ve vücudu hıçkırıqlarla sarsıldı.

Grindill'in alınmasından sonra onunla yaptığımız bir konuşmanın anısı doldurdu. *Neredeyse değer verdiğim her şeye mal olan bir trajediye katlandım.*

Bir aile gibi görünüyordu. Küçük kayaya bakılırsa bir çocuk. Ve eğer etrafımdaki köyün kalıntıları doğruyu söylüyorsa, şiddetten. Kalbime bir acıma duygusu saplandı, hıçkırıqları o kadar yoğundu ki etrafımdaki havayı nefes alınamaz hale getiriyordu.

Steinunn'un acı çekmiş olması bana verdiği zararı ortadan kaldırmıyordu ama kederinin derinliklerinde ona saldıracak kadar alçalmayacaktım. Sakinleşmek için bir nefes vererek kampa dönme niyetiyle geri adım attım.

Omuzlarımın katı ve sıcak bir şeye çarpması için.

Bir kol belime dolanıp beni ayağa kaldırırken bile bir el ağzımı kapatıp bağırmamı bastırdı. Panik, Bjorn'un tanıdık çam kokusunu ve banyo yaparken kullandığı anlaşılan sabunu içime çektiğimde öfkeye dönüştü. Bjorn köyden uzaklaşıp beni ormanın derinliklerine doğru götürürken sadece ölümlere duyduğum saygı beni saldırganlaşmaktan alıkoymuştu. Ancak Steinunn'un duyamayacağı kadar uzaklaştığımızda, topuklarımı olabildiğince sert bir şekilde inciklerine vurdum.

Acı içinde tısladı ve beni ormanın zeminine bırakırken ailem hakkında hoşuma gitmeyen küfürler mırıldandı. Dönerek avuçlarımı göğsüne vurdum. *Çıplak* göğsüne.

Sanki beni yakmış gibi ellerim onun teninden uzaklaştı. Tepkimi gizlemek için karanlıkta ona ters ters baktım. "Banyo yaparken giysilerin mi yıkandı yoksa ormanda çıplak dolaşmak Nordelander geleneği mi?"

"Dövüşmek için tercih ettiğim kıyafet olduğunu biliyorsun," diye cevap verdi. "Ve seni takip ettiğim için, toplayabileceğim tüm avantajlara ihtiyacım vardı."

"Çıplaklık karanlıkta pek işe yaramıyor."

"Farklı düşünmek için yalvarıyorum." Daha yakına eğildi, sıcaklığı tenimi ısıtıyordu. "Şimdi sesini alçalt. Kaja'ya bir tavşan rüşveti verdim ama yine de takip edebilir ve kulakları çok keskin."

Aykırı davranmak cazip geliyordu ama ruhumda sesimi fısıltıya indirecek kadar pragmatizm kalmıştı, "Neden? Yakışıklılığınla övündüğünü duymasın ve efendine aşırı kibrin hakkında rapor vermesin diye mi?" dedim.

"Görünüşüm hakkında yorum yapan tek kişi sensin, Ateşin Doğuşu," diye karşılık verdi. "Seninkinin aksine, benim aklım daha ciddi meselelerde."

Dişlerimi gıcırdatmamak için kendimi zor tuttum. "Aynı derecede kendine hizmet eden bir şey, eminim."

Hayal kırıklığıyla uzun bir nefes verdi. "Freya, bana kızgın olduğunu biliyorum ama lütfen duygularını bir kenara bırakıp söyleyeceklerimi dinler misin?"

"Hayır," diye tersledim. "Ama şansına, *duygularımın* kulaklarımın işlevselliği üzerinde hiçbir etkisi yok, o yüzden ne söylemek istiyorsan söyle ve bitsin."

Çalılıkları tekmeledi. "Sorun çıkarmayacağın hiçbir kelime yok."

Onu alt ettiğim için içim zaferle doldu. "Belki, ama en kötülerini seçmenizin bir faydası yok. Ya da yarısının yalan olması."

Aramızda sessizlik uzanıyordu, gerilim o kadar yoğundu ki zar zor nefes alabiliyordum.

"Harald'ın niyetine güvenmiyorum." Sesi yumuşaktı, etrafımızdaki ormanın rüzgârından zar zor duyuluyordu. "Annemin geleceğe dair öngörülerini ve benim Snorri'den intikam alma arzum onu senin öldüğünü görmeye itti. Defalarca seni öldürmeye çalıştı Freya ve bunun için onu suçlayamam. Beni endişelendiren şey, Hel'in kanına sahip olduğunu gördükten sonra, annemin ona çizdiği yoldan dönmüş olması. Benim endişem seni neden canlı istediği."

Alay ettim. "Seni endişelendiren şey artık beni öldürmeye çalışmıyor olması mı?"

Bu geriye dönük bir düşünce gibi geliyor."

Aslında Harald'ın motivasyonlarını da düşünmüştüm ama Bjorn'un benim inatçı yoğunluğum karşısında ne diyeceğini merak ediyordum.

"Yapma," diye hırladı, kanmamıştı. "Büyünün nasıl bir silah olduğunu biliyorsun, Ateşte Doğan. Eğer isteseydin, o savaşı kendi başına yapabilirdin. Birkaç kelimeyle bütün Islunder'ları yere sererdin."

"Bunu bir daha asla yapmayacağım." Tırnaklarım avuçlarıma battı. "Bir ruhun nereye gideceğine karar vermek hiçbir ölümlünün sahip olması gereken bir güç değildir. Bunu tekrar kullanmayı reddediyorum."

"Öyle diyorsunuz ama umutsuz anlar umutsuz eylemlere yol açar. Eğer bu düşüncenin Harald'ın aklına gelmediğini düşünüyorsanız, yanılıyorsunuz. Bence annemin öngördüğü şeyin riskini, kıyılarını savunmanızın getireceği ödülle dengeliyor çünkü masum olarak gördüğünüz herhangi biri tehlikeye girdiği ve sırtınız duvara dayandığı anda Hel'in adını çağıracağınızı düşünüyorum."

Harald'a hizmet etmek istesem bile Snorri'ye ettiğim yeminden dolayı bu imkânsızdı ama bunun yerine, "Ona Baba diyorsun ve sadakatının bir işareti olarak kolundaki yüzüğü takıyorsun ama anlaşılan kralına güvenmiyorsun," dedim.

"Nordeland için doğru olanı yapacağına güveniyorum," diye yanıtladı Bjorn. "Ama bunun senin için ne anlama geldiğinden korkuyorum. Öngörüldüğü gibi kaderinizden kaçamayacağınıza, onu değiştirmeniz ya da ona boyun eğmeniz gerektiğine inanıyor. Sanırım bunu değiştirmene yardım etmeyi amaçlıyor."

Gözlerim kısıldı, belirsizlik göğsümü doldurdu çünkü bu hiç aklıma gelmemişti. Harald düşmandı ve hiçbir parçam onu başka türlü görmeye meyilli değildi. Yine de belki düşmanlar bile

ortak hedefler. "Annenizin benim için gördüğü karanlık gelecek göz önüne alındığında, Harald'ın bunu değiştirmem için bana yardım etmesinin ne kadar kötü bir şey olduğunu anlayamıyorum."

"Daha iyiye doğru değişeceğini varsayıyorsunuz. Ya daha kötü bir şeye dönüşürse?"

Açıklayamadığım nedenlerden ötürü, sözleri mideme bir yumruk gibi indi. "Benden ne yapmamı isterdin?" Gözlerim yandı ama yaş akmadı. "Bir şey yap. Hiçbir şey yapma. Her iki durumda da, görünüşe göre lanetliyim."

"Hayır!" En derin karanlıkta durmamıza rağmen, ellerimi şaşmaz bir hassasiyetle tuttu. Büyük, nasırlı ve acı verecek kadar tanıdık olan avuçlarının benimkilere değdiğini hissetmek bedenimi titretti. "Demek istediğim bu değil, Freya. Bana güvenmediğini biliyorum. Söylediğim her şeyin yalan olduğuna inanıyorsun ve bu yüzden benden nefret ediyorsun. Artık beni dinlemek için hiçbir nedenin yok. Ama senden tek bir şey isteyeceğim, o da ona hizmet etmemen."

"Korkacak bir şey yok, çünkü Harald'a hizmet etmek istesem bile bunu yapamam." Ellerimi çektim. "Snorri'nin kanından olmayan hiç kimseye hizmet etmeyeceğime Ylva'nın kan büyüyle bağlıyım, ki bilmediğim başka sırlar yoksa Harald buna dâhil değil."

Bjorn cevap vermedi ve karanlık yüzünü gizlese de sessizliği şokunu belli ediyordu. Sonunda, "Bu yemini ne zaman ettin?" diye sordu.

"Onunla evlendiğim gece."

"Neden böyle bir şey için yemin ettin?" diye sordu.

"Çünkü alternatifi çok daha kötüydü." Kelimeler boğuk çıkmıştı ve sesimi sabitlemek için zorlukla yutkundum. "Birlikte yaşayabileceğim bir seçim yaptım."

"Keşke bana söyleseydin." Gölgesi huzursuzca yer değiştirdi. "Ben..."

"Neye sahip olacaktın?" Ne kadar yutkunursam yutkunayım, beni boğan duygu boğazımı temizlemiyordu. "Onu öldürmek mi? Çünkü bu bir yalan. Bunca yıldır Snorri'yi öldürmek için haklı sebeplerin vardı ve öldürmedin, bu yüzden ona ettiğim yeminler seni harekete geçirecekmiş gibi davranma."

Birbirimizden birkaç santim uzakta duruyorduk ama ikimizin de mesafeyi kapattığını hatırlamıyordum. kadar yakındı ki sıcaklığını hissedebiliyordum. Fırça

Nefesi yüzüme değiyordu. Kalbim göğsümde yaralı bir kuş gibi çırpınıyor, duygular beni boğuyor, beni boğuyordu. Bundan ve ondan uzak olmak istedim. Sonra dedim ki, "Bir an güçlü olduğuma inandım çünkü sen hep arkamdaydın, Bjorn. Şimdi daha iyi biliyorum. O zaman da yalnızdım, şimdi de yalnız olacağım."

Cevap vermesine fırsat vermeden, sessiz olmak için hiçbir çaba sarf etmeden kampa doğru geri döndüm. Orman gece yaratıklarının ya da onlar tarafından avlananların sesleriyle canlıydı ve kulaklarım bir tilkinin havlaması ve bir baykuşun ötüşüyle doldu. Ama bu, tepemdeki ağır kanat çırpışlarını bastırmaya yetmedi. Donup kaldım ve gökyüzüne bakarak bir gölge aradım. Ama ağaçların dalları arasından hiçbir şey göremiyordum.

Kaja mıydı?

O her neyse, sesi merlinden daha büyüktü ama sesi gecenin içinde garip davranıyordu. Bizi gözetlediği fikri tüylerimi diken diken etti ama artık yapacak bir şey yoktu. Kampa ulaşana kadar yoluma devam ettim. Steinunn hâlâ yoktu, Guthrum da dâhil olmak üzere herkes mışıl mışıl uyuyordu. Ama ateş ışığının hemen dışında Kaja ölü bir tavşanı eşeliyordu.

Etrafında dönerek önünde diz çöktüm. "Eğer sen yaptıysan," diye fısıldadım, "lütfen söyleme."

Ve sonra Bjorn ya da Steinunn geri dönüp beni onları tanımaya zorlayamadan önce, yatağıma kıvrıldım ve gözlerimi kapatıp uyumak için kendimi zorladım.

Tyokluğumuz kesinlikle fark edilmiş olsa da, şafak vakti Rimstrom'da ilerlemeye devam ederken kimse bu konuda bir şey söylemedi. ertesi sabah. Yine de kendi halime bırakılmadım, çünkü Steinunn yolculuğumuzdan bir saat sonra bana katıldı. Birlikte nehrin kıyılarının geçip gidişini izledik; kayalık kıyının ötesinde uçsuz bucaksız ağaçlar ve sık yeşilliklerden başka bir şey yoktu.

"Dün gece beni takip , değil mi?" diye sordu. "Ne olmuş yani?"

Steinunn'un dudakları büzüldü ve geminin diğer ucuna çekilmeye hazır görünüyordu ama bunun yerine, "Size bir açıklama borçlu değilim ama Skaland'da size karşı yaptıklarımın adil olduğunu anlamanız için bir açıklama . O köy benim evimdi. Hayatımın aşkıyla evliydim ve birlikte bir oğlumuz vardı. İkisini de bir baskında kaybettim." Sesi hafifçe titriyordu. "Snorri ve savaşçıları tarafından yönetilen bir baskın."

Hiçbir şey söylemedim, bir yanımda tüm yaptıklarının motivasyonunun bu olması gerektiğini biliyordu.

"Snorri Skaland kralı olarak kaderinin peşinde koşarken, kalkan kızını ortaya çıkarmak için Bjorn'un büyüüne ihtiyacı olduğuna inanıyordu ve onu Harald'dan geri almak için her şeyi yapmaya hazırды. Köyüme yaptığı baskın, Rimstrom'dan Hrafnheim'a doğru savaşırken meydana gelen pek çok baskından biriydi." Çenesi titriyordu. "Olay sırasında uzaktaydım ama hayatta kalanlar bana Snorri'nin reis olan kocamı kendi elleriyle nasıl öldürdüğünü anlattı. Genç oğlumu da."

Midem sıkışmıştı. Mantıken Snorri'nin Bjorn'u şiddet kullanarak takip ettiğini biliyordum ama bunun Nordeland halkına neye mal olduğunu bir kez bile düşünmemiştim. Aslında düşünmüş olsaydım bile umursamayabilirdim, çünkü onlar yüzszüz düşmanlardı. Ama artık meçhul değiller.

"Ölmek istedim," diye fısıldadı Steinunn. "Deniz baltamı kırık kalbime saplamak istedim, çünkü yaşamak için hiçbir nedenim kalmamıştı. Ama Harald beni durdurmak için tam zamanında geldi. Bana her şeyi anlattı; Bjorn'un Skaland'a dönüp Saga'nın öngördüğü geleceğı değiştirerek Snorri'nin asla taç giymemesini sağlama planı da buna dahildi. Benden plana yardım ederek intikam almamı istedi ve bunu yaparken bana yaşamak için bir sebep verdi."

"Keşke başka türlü olsaydı," dedi Harald, Steinunn'un hikâyesine kendimi o kadar kaptırmıştım ki ben fark etmeden geminin ön tarafına gelmişti. "İyi bir adam, Kont Dag. Sadık bir kont. Onun Valhalla'da olması Odin'in iyi talihi."

"Ama oğlum onunla birlikte değil," diye yanıtladı Steinunn. "Sadece hayatı elinden alınmadı, aynı zamanda Yüce Baba'ya katılma şansı da elinden alındı. İntikamı alınana kadar rahat etmeyeceğim ve sonra Helheim'da ona katılacağım."

Harald bir elini onun omzuna koydu. "İntikamını alacaksın, Steinunn. Yine de umarım bizi terk etmeyi bir kez daha düşünürsün ve bunun yerine zaferimizin bir baladını yazarsın, ailen de bunda rol oynar, böylece onların mirası yaşayabilir."

"Onların kaybını söyleyemem." Gözyaşlarını sildi. "Çünkü şarkı söylemek onların sonlarına tanıklık etmek anlamına gelir. Kırık kalbim bu acıya dayanamaz."

"Belki de öyle yapsaydın, eğlence olsun diye dehşetimizi anlattığında geri kalanımızın nasıl hissettiğini anlardın," dedim. "Bir keresinde bana kimsenin hikayelerinizi dinlemek istemediğini söylemiştiniz, ama gerçek şu ki siz bunları anlatamayacak kadar korkaksınız."

Steinunn'un yüzü öfkeyle karardı. "Seni nefret dolu kaltak!"

"Belki de. Ama ben sana hiçbir şey yapmadım Skald. Oysa senin yaptıkların benim çok değer verdiğim insanların hayatına mal oldu. Sana verdiğim tek şeyin aşağılama olduğuna sevin çünkü seni temin ederim ki çok daha kötüsünü yapabilirim."

Ona sırtımı döndüğümde Steinunn bir dizi küfür tısladı ama drakkarın üzerinde sıkışıp kalmıştık, gidecek hiçbir yerimiz yoktu. Hepimiz birlikte kapana kısılmıştık, birbirlerine zarar vermiş düşmanlar olarak. Zarar vermeye de devam edeceklerdi ve ben umutsuzca onlardan uzak olmayı diledim. En çok da Bjorn'dan.

Göz ucuyla onu geminin arka tarafından geçen ağaçlara bakarken izledim. Konuştuklarımızın çoğunu duymuş olmasına rağmen sessizdi. Harald'ı harekete geçirenin sadece Snorri'ye karşı duyduğu intikam arzusu değil, Steinunn'un ki de olduğunu öğrendiğinde ne hissettiğini merak ettim.

"İntikam sonu olmayan bir çemberdir." Harald ellerini geminin küpeştesine monte edilmiş kalkanlardan birinin iki yanına dayadı. "Ama Steinunn iyi bir kadın, Freya."

"Bu gemideki hiç kimse iyi değil." Aklıma Guthrum'un sözleri geldi, gerçi önceki geceden beri ondan hiçbir iz görmemiştim. "O ve Bjorn size hizmet ettiklerini biliyorlar mıydı?"

"İkisi *de bana hizmet etmedi*. Aradıkları kendi intikamlarıydı."

Homurdandım. "Sadece soruya cevap ver, Harald."

"Steinunn Bjorn'un amacını biliyordu." İç çekti. "Bjorn, Steinunn'un kendi intikamının peşinde olduğundan, hatta Nordeland doğumlu olduğundan bile habersizdi."

İçimi bir şaşkınlık kapladı. "Neden? Ona güvenmedin mi?"

"Bjorn büyük bir inceleme altındaydı." Harald kalkanın kenarıyla oynadı. "Steinunn'un da kendisi gibi düşündüğünü bilseydi, aralarında aynı incelemenin onun da üzerine düşmesine neden olabilecek bir bağ oluşurdu. Ve o da olan biten her şey hakkında en iyi bilgi kaynağımızdı."

Bu yüzden Steinunn'un yaptıklarından Bjorn'u sorumlu tutamazdım. Bu onun aklandığı anlamına gelmiyordu. Tam tersine. Konuyu değiştirerek, "Daha ne kadar seyahat etmemiz gerekiyor?" diye sordum.

"Skjoldfjell'in yakınındayız." Harald nehrin yukarısını işaret etti. "Yani artık fazla uzun değil." Gözlerim sıradağlardaki diğer tüm dağlardan daha yüksekte yükselen bir dağın ikiz zirvelerine gitti. İkisinin arasında Rimstrom'u oluşturan bir buzul uzanıyordu ve kudretli dağın dibinde Harald'ın kalesi Hrafnheim vardı. Gücünün merkezi ve aradığım cevaplara giden yolculukta bir sonraki adım.

Harald'ın sözüne sadık kalarak, birkaç saat içinde Nordeland'ın yönetim merkezine ilk kez baktım. Rimstrom'un akan suları, efsanevi kalenin bulunduğu büyük bir adanın etrafında ikiye ayrılıyordu. Suyun içinden en az elli metre yüksekliğinde olduğunu tahmin ettiğim, üzeri rünlerle kaplı taş bloklardan yapılmış duvarlar yükseliyordu. Kuleler duvarın etrafına eşit aralıklarla yerleştirilmişti ve köprüler nehrin her iki kolu üzerinde uzanıyordu. Bana öyle geldi ki köprüler yükseltilebilirdi, çünkü köprülerle duvarlar arasında kalın zincirler uzanıyordu. Onları kaldırmak için ne tür devasa adamlar gerektiğini merak ettim.

Adanın aşağı ucundaki duvarda kulelerle çevrili bir boşluk vardı ve geçişi engellemek için aralarına kalın bir zincir gerilmişti. Harald'ın sancağı gözetleme kulesindekiler tarafından görüldüğünde bir boru sesi duyuldu ve zincir yükselmeye başladı. Yaklaştık ve kalbim göğsümde gümbürdedi, çünkü Grindill kalesi kıyaslandığında bir izbe gibi görünüyordu. Baskınlarda Nordelander gücüne dair gördüklerimin, Harald'ın toplayabileceği gücün buzdağının görünen kısmı olup olmadığını merak ettim.

Halatlar drakkar'a doğru yüzdürüldü. Tora ve Bjorn ipleri tutup geminin ön tarafına sabitlerken, köleler de kürekleri çekti. Sonra drakkar yavaşça kulelerin arasındaki dar aralıktan çekildi ve ortaya belki de bu türden iki gemiyi alacak kadar büyük, ancak daha küçük birçok geminin sığabileceği taştan bir liman çıktı. Erkekler ve kadınlar rıhtım boyunca koşuşturuyor, halatları kölelere atıyorlardı.

"Reis olmadan önceki gençliğimde, diğer uluslara çok seyahat ettim," dedi Harald. "En çılgın hayallerimin ötesinde kaleler ve şehirler gördüm ve bunların yapım sanatını inceledim. Jarl olduğumda

Hrafnheim Kontu, ahşap ve aceleden yapılmıştı. Yılların emeğiyle şu anda gördüğünüz hale geldi."

"Skaland'a yapılan baskınlarda çalınan işgücü ve servet." Ona sakarca bir gülümseme verdim. "Taşın kırmızı olmamasına şaşırdım."

Harald alınmak yerine sadece omuz silkti. "Doğrusunu söylemek gerekirse Islund'a yapılan baskınlar. Batıdaki toprakları yağmalayarak zengin oldular ve biz de sadece onların diğerlerinden aldıklarını alıyoruz." Kukuletalarının ardında gözleri parlayan kölelerini işaret etti. "İsimsizlerimin çoğu Nordeland kıyılarına saldıran Islund savaşçılarıydı. Savunmasız olmadığımızı keşfettiler ve kibirlerinin bedelini ağır ödediler."

"Bedeli dilleri miydi?" Bjorn'un kafasını kestikten sonra Ragnhild hakkında bana anlattıklarını hatırladım. Harald'la doğrudan konuşabiliyordu çünkü Harald onun simgesini, yani dilini tutuyordu. "Kölelerin bu kadar sessiz olduğunu hiç görmemiştim."

"İşledikleri suçlar için ödedikleri bedel isimlerini ve itibarlarını kaybetmek oldu, ama evet, aynı zamanda seslerini de. Aç ağzını." Harald parmaklarını kölelerden birine doğru şıklattı; kalın kollu bir adamdı, itilmiş kolunun altından bir kurdun dişleri görünüyordu. Adam itaatkâr bir şekilde ağzını açtı ve dilini uzattı. Üzerinde tanımadığım bir rûn damgası vardı.

"Büyü," diye mırıldandım, büyü'nün böyle bir şekilde kullanılmasından dehşete düşmüştüm.

"Kale inşa etmeyi sadece seyahatlerimde öğrenmedim." Harald köleye bir kez başını salladı ve adam itaatkâr bir şekilde ağzını kapattı. Ama hâlâ beni izliyordu ve kırpmadan bakan gözleri tüylerimi diken diken ediyordu. "Başka yerlerde başka tanrılar var. Ve başka güçler. Belki bir gün kendi gözlerinle görme şansın olur."

Eğer diğer yerlerde de böyle bir büyü varsa, onları hiç görmediğim için yeterince mutluydum ama drakkar rıhtıma çekilirken çenemi kapalı tuttum.

Hrafnheim heyecanla çalkalanıyordu. Her yönden siviller ve savaşçılar limana doğru akıyor, hepsi de bariz bir beklenti içinde bekliyordu. Tüylerim diken diken oldu ve sol tarafımda Bjorn'un yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifade olduğunu fark ettim. Yüzündeki ifadeyi tarif edecek kelimeler bulamadım.

ama bu, çok uzun süre uzak kaldıktan sonra kalbinin yerine dönen bir adamın bakışıydı.

Özlem.

Sözcük buydu.

Bunu fark ettiğimde içimi bir öfke kapladı. "Herkes buranın senin hapisaneye olduğunu söyledin. Ama burası senin evin, değil mi?"

"Sen benim evimsin Freya," diye cevap verdi. "Diğer her yer sadece başımı koyabileceğim bir yer."

Dışlerimi gösterdim, vahşi görünüşümün görünmediğimi umursamadım çünkü sözleri bana verdiği ve artık yalan olan tüm sözleri hatırlattı. Bir kalp atışı için her şeye sahip olduğumu sandığımı ama bunun rüzgârdaki dumandan daha fazla bir şey olmadığını fark ettiğimi hatırlamamı sağladı. Öfkemin yükselmesini ve acıyı uzaklaştırmasını diledim, ama sanki öfke tüm yakıtını tüketmiş, geride parlayan kömürlerden başka bir şey bırakmamıştı.

Harald izleyenlerin alkışları arasında drakkar'dan rıhtıma atladı. "Zaferle döndük!" diye bağırdı. "Kalkan kızını Snorri'den kurtardık ve o, yolunu kesen herkesin kaderini değiştirecek, çünkü o iki kanın çocuğu! Hlin'in ve Hel'in kızı!"

Şok sesimi çaldı, çünkü neden varlığımı duyurmayı seçtiğini anlamamıştım. Snorri'nin eninde sonunda burada olduğumu öğreneceği doğru olabilirdi ama bu Harald'ın Skaland'ı kapısına davet etmesine benziyordu.

Şaşkınlık çığlıkları havayı doldurdu ve Tora bir dirseğiyle beni kaburgalarımın altına dürttü. "Çık dışarı," diye mırıldandı. "Ve olay çıkarma."

Gemiden çıkıp iskeleye tırmandım ve herkes bana bakarken kollarımı kavuşturup öylece durdum. Birisi ellerime bir kalkan tutuşturdu ve ben de ona baktım, gücümü göstermek istediklerini biliyordum. Benim tarafımdan kaybedilen hayatların bir şeyleri başardığının kanıtı. Savaşçıları Hel'in bölgesine sürüklemek için yerden fıskıran kara köklerin anısı zihnimi doldurdu. Onun gücü. Ve benimki. Her zaman var olduğunu bildiğim karanlık yanımda: sert, açgözlü ve başkalarının kötü durumuna kayıtsız.

Bir parçam Harald'ı yaşamama izin vermesi için ikna etmişti ama gerçek şu ki, o beni korkutuyordu.

Bu yüzden Hlin'in adını fısıldadım ve eski dostum olan büyüye uzandım ve kalkanın tahtasının üzerinden parlak bir ışıltı aktı. Nordeland Kralı seçimimi anlamış gibi bana hafifçe gülümsedi ve sonra bağırdı, "Ve daha da büyük haberlerim var, halkım! Oğlum ve varisim Bjorn aramıza döndü!"

Bu yabancıların gözlerindeki sevinçten hiçbir şey anlaşılmıyordu. Harald kolunu omuzlarına atarken düzinelercesi Bjorn'un adını haykırıyordu. Mahkûm değil. Asla bir mahkûm değil.

Kalabalığın içine girdiler ve insanlar Bjorn'un koluna dokundu. Onu sırtından alkışladılar ve iyi dileklerini ilettiler. Yüzündeki gülümseme içime bir bıçak gibi saplandı. Halsar'da bir kez bile böyle davranmamıştı; halkımla birlikte yiyip içerken ve gülerken bile hep mesafeli ve soğuktu. Çünkü onlar hiçbir zaman *onun halkı* olmamıştı.

Dudağımı ısırarak kalkanı uzattım ve Tora beni ileriye doğru yönlendirirken hiç itiraz etmedim. Bjorn ve Harald'ı Hrafnheim'in derinliklerine kadar takip ettik ve etrafımdaki her şeyi içime çektim. Kalenin duvarları ve dış cephesi yabancı yapım olsa da, içerideki binaların tarzı tanıdıkta. Yine de beni çarpan şey, her duvara ve kapıya oyulmuş inanılmaz sayıdaki koğuştı. Ne anlama geldikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu ama zaman zaman bir tanesi parlıyordu. "Bu koğuşlar ne için?"

"Koruma," diye Tora.

Sağ elimin bakımsızlıktan kaskatı kesilmiş parmaklarını büktüm ve "Neyden korunmak için?" diye sordum.

"Yangın. Salgın hastalık. Sel. Islund." Tora bana baktı. "Skaland."

Bu kaleye saldırma fikri hiçbir kontun düşünemeyeceği türden bir çılgınlık gibi görünüyordu ama Snorri'nin kral olduğunda amacı buydu. Skaland'ın dört bir yanındaki klanları bir araya getirerek, bu savunmaya karşı koyabilecek birleşik bir güç oluşturmak. Yine de etrafımdaki uçsuz bucaksız koğuşlara bakarken bir yanımda bunun bile başarısızlığa mahkûm olup olmayacağını merak ediyordu.

Harald'ın büyük salonu şehrin merkezindeydi ve büyük olmasına rağmen beklediğimin yarısı kadar bile değildi. Kalın ahşaplardan oluşuyordu.

Ahşap kiremitlerden oluşan dik eğimli bir çatısı vardı. Duvarlar benim boyumdan daha büyük rünlerle oyulmuştu, ikiz kapılar da öyle, ancak onlar da ahşap işçisinin altı ayını almış olması gereken özenli düğümlerle oyulmuştu. Girişi büyük kurt heykelleri koruyordu. Eser son derece gerçekçiydi, candan yapılmış gözler o kadar kusursuzdu ki canlı olduklarına yemin edebilirdim.

Sonra beyaz olan hareket etti.

Burnu yerde, kığı havada gerindi, sonra uzun adımlarla Harald'a doğru tırıs gitti. Dizlerinin üzerine çöküp kurdu coşkuyla sevdi ve siyah olan da ilgiyi paylaşmak için tırıs gitti.

"Skoll ve Hati," dedi Tora. Çoğu insan kadar ya da daha ağır olması gereken devasa kurtlara baktım. Bunlar gerçekte Fenrir'in oğulları mıydı yoksa sadece adaşları mıydı? Her iki hayvanın da tüylü alınlarında boyalı desenler ve boyunlarında gümüş tasmalar vardı.

"Güneşi ve ayı kovalıyorlar mı?" Skoll'un Bjorn'un elini yalamasını izledim, sanki onu tanıyormuş gibiydi.

"Hayır," dedi tanıdık bir ses.

Skade yanıma geldi, sesindeki alaycı ton annemi öldürmeden hemen önce ona karşı kullandığı tonla aynıydı. "Ama kaçarsan seni ararken bana katılırlar."

Her iki kurt da tam o anda başlarını çevirip bana baktılar; gözlerindeki zekâ, daha önce hiçbir hayvanda görmediğim kadar fazlaydı. İçimden bir ürperti geçti. "Avını buldun mu?"

"Bir saat içinde," diye yanıtladı. "Ve sonra hızlı bir at buldum. Hiç kimse benim avımdan kaçamaz Freya. Bunu unutma." Skade adımlarını uzatarak koridorda gözden kayboldu.

"Ona dikkat et," dedi Tora nefesinin altından. "Bjorn'un yokluğunda kralımızın sağ kolu oldu ve kıskanç bir yapısı var."

"Onu uyarman gerekmiyor mu?" Ben de mırıldandım.

"Hayır." Bu şifreli yanıtla Tora kapıdan içeri adımını attı ve ben de ona yetişmek için acele etmek zorunda kaldım.

İçeride bir sıcaklık dalgası ve odun dumanı kokusu üzerime çöktü. ziyafet alanı doluydu büyük masalar ve banklar vardı

iki tahtın bulunduğu bir kürsü tarafından gözetleniyordu. Üst kat, tanrı tasvirleriyle oyulmuş kalın sütunlarla destekleniyordu ve ortada büyük bir taş ocak yanıyor, duman yukarıdaki açıklığa yükseliyordu.

Hizmetkârlar masaları bal likörü ve şarap fiçileriyle doldurmaya başlamışlardı bile. Izgara et kokusu midemin guruldamasına neden oldu. Tora ve Skade'den uzaklaşarak kürsünün önünde durdum ve boynuzlardan yapılmış, oturakları kalın beyaz postlarla kaplanmış tahtlara baktım. Biri diğerinden daha büyüktü, ikisinden küçük olanı bir şekilde... *kadınsıydı*. Harald'a dönerek, "Kraliçeniz kim?" diye sordum.

Nordeland Kralı topukları üzerinde sallanarak Bjorn'a yan gözle bir bakış attı ve sonra şöyle dedi: "Saga benim karım ama kraliçem değil. Yönetmek istemiyor ama fikrini değiştirirse koltuğu onun için saklıyorum."

Dişlerimin arasından yavaşça bir nefes üfledim, çünkü cevap şimdi çok açık görünüyordu. Harald'ın Saga hakkında konuşma şekli. Onun oğlunu kendi oğlu ve varisi olarak gösterme şekli. "Şimdi gidip onunla konuşmak istiyorum."

Bjorn, "Kulübesine gitmek neredeyse iki günlük bir yolculuk," dedi. "İnsanların etrafında olmak onun için bir yük, çünkü onların iyi ve kötü geleceklerini görüyor ve bu ona ağırlık veriyor. Bu yüzden tıpkı Skaland'da olduğu gibi, izole bir şekilde yaşıyor."

Gözlerim kısıldı, tüm bunların daha fazla yalan olduğu şüphesi göğsümü doldurdu. Saga gerçekte ölmüştü, tüm bunlar beni manipüle etmek için uydurulmuştu. Ama sonra Harald dedi ki, "Bjorn seni Saga'ya götürecektir. Ama önce senin için bir ziyafet planladık."

Yemek istemedim. Cevap istiyordum. "Artık Saga'ya gitmek istiyorum," dedim. "Ama beni senin götürmeni istiyorum, Bjorn'un değil."

"Kalbimin kadını görmeyi ne kadar arzu etsem de, şu anda Hrafnheim'dan ayrılmam mümkün değil. Uzun süreli yokluğumun ardından ilgilenmem gereken çok şey var, en azından Islund'un baskınlarıyla başa çıkmak için planlar yapıyorum." Harald başını öne eğdi. "Eğer iki hafta beklemek isterseniz, size memnuniyetle eşlik ederim."

"Beklemek istemiyorum." Çenemi kaldırdım. "Ondan başka herkes bana rehberlik edebilir.

Onun huzurunda olmak istemiyorum."

"Ve hayatımın aşkını, uzun zamandır görmediği oğlunun ziyaretinden etmek istemem." Harald'ın sesi düzdü. "Benim iyi niyetim

sadece bir yere kadar uzanır, Freya. Sınırlarını test ederken dikkatli ol, özellikle de Saga'nın mutluluğu söz konusu olduğunda. Yeterince sıkıntıya katlandı ve daha fazlasına sebep olmana izin vermeyeceğim."

Alt dudağımı ısırdım, kendime itiraf etmek istemediklerim de dahil olmak üzere birçok nedenden dolayı parçalandım.

"Bjorn annesini ziyaret etmek için şafakta yola çıkıyor," dedi Harald. "Onunla git ya da iki hafta bekle ve benimle seyahat et. Seçim sizin."

Gözlerimi kapattım çünkü Bjorn ile yalnız kalmak istemiyordum. Onunla ateşin karşısında oturmak, yanında yürümek ya da yıldızların altında yanında uyumak istemiyordum, çünkü bu çok acı veriyordu. Yüzüne her baktığımda, o tek bir an için kadar mutlu olduğumu hatırlıyor ve sonra gerçek ortaya çıktığında içimin parçalandığını hissediyordum. "Beni tekrar çalmaya çalışacağından endişelenmiyor musun?"

Bjorn kulağa '*ölmek istemiyorum*' gibi gelen yumuşak bir homurtu çıkardı ama Harald sadece başını salladı. "Hayır ama oğlumdan uykusunda intikam alabileceğinden endişeleniyorum, bu yüzden Skoll ve Hati'yi onu korumaları için göndereceğim."

Bjorn, "Beni Freya'dan korumak için senin hayvanlarına ihtiyacım yok, baba," dedi.

Harald, Bjorn'un sözleri en büyük komediymiş gibi kahkahalara boğuldu, sonra yanaklarını sildi ve "Kurtlar seninle gelecek oğlum ve şafakta yola çıkacaksın" dedi.

"Gereksiz yere erken görünüyor."

Harald'ın yüzündeki tüm eğlence kayboldu. "Bu uzun yıllar boyunca yokluğun annene çok zarar verdi evlat. Freya seninle gelip gelmeme konusunda seçim hakkına sahip olsa da, şafak vakti anneni görmeye tartışmasız gideceksin."

Salondaki herkes sessizliğe gömüldü. Benim açımdan bunun nedeni Harald'ın sesindeki otoritenin ağırlığıydı. Daha önce kullandığını duymadığım ama bana bir sebepten ötürü tüm Nordeland'ın kralı olduğunu hatırlatan bir ton. Yalnızca Bjorn, Harald'ı bir irade savaşında aşağıya bakarken yılmamış görünüyor, ancak bunun isteğin kendisinden mi yoksa bir emir olarak iletilmiş olmasından mı kaynaklandığını bilmiyordum. Bjorn'un bakışları bir için Harald'dan bana kaydı,

Yeşil gözleri içsel bir tartışmayla karardı ve sonra, "Dediğiniz gibi, Peder. Şafakta yola çıkacağım."

Gerginlik bir anda dağıldı ve ben de dahil olmak üzere herkes nefes aldı.

Guthrum salona girmek için o anı seçti, Kaja da uçarak kirişlerin üzerine tünedi. Başını öne eğdi. "Rimstrom'a kadar takip edildiğimize dair bir işaret yok kralım," dedi. "İzninizle, Kaja'nın boğazı geçip düşmanımızın bize karşı ne gibi planlar yaptığını görmesi için kıyıya dönmek istiyorum."

Harald bir kolunu kaldırdı ve kuş kanat çırparak bileğine kondu, pençeleri canını yakacak kadar derine iniyordu. Yine de hiçbir tepki göstermedi. Sadece nazik bir parmakla tüylerini okşadı. "Gözünü dört aç, Kaja. Ve dikkatli ol, çünkü Snorri aptal değildir ve okçuları da yeteneklidir."

Kaja yakalanma düşüncesi aptallıkmış gibi tüylerini kabarttı, sonra havalandı ve açık kapılardan dışarı süzüldü. Harald, Guthrum'a "Sen de özen göster dostum," dedi. Cebini karıştırarak küçük gümüş madalyonlarla süslü bir zincir çıkardı ve adama fırlattı. "Güneyli tüccarlar tarafsız dedikodular getirir, özellikle de kadehleri dolu olduğunda."

Guthrum dirseğinin üzerindeki gümüş kol bandına dokundu ve başını salladı. "Emredersiniz kralım. Kaja bana döner dönmez bir mesaj göndereceğim."

Başka bir şey söylemeden oradan ayrıldı ve Harald masanın ortasındaki sürahidenden kendine bir fincan doldurarak masaya oturdu. "Snorri'nin burada olduğunu onaylaması an meselesi Freya."

Bu hatırlatma karşısında avuçlarımdan ter boşandı. Sadece benim ya da Nordeland için doğuracağı sonuçlardan dolayı değil, Geir ve Ingrid'in Snorri'nin kontrolü altında olmasından dolayı da. İnadına onlara zarar verecek ya da onları bir kez daha bana karşı kullanmaya kalkışacak mıydı? Avuç içlerimdeki sızlama şiddetlendi, buz gibi ter omurgamdan aşağı damladı çünkü Snorri geri dönmem doğrudan bir emir gönderirse onu reddedebilir miydim? Yoksa yeminim beni ona itaat etmeye bağlar ve istesem de istemesem de beni boğazı geri geçmeye zorlar mıydı?

Umutsuzca o gece yemin ettiğim kelimeleri tam olarak hatırlamaya çalıştım ama zihnim bir endişe kaosuymuştu ve ifadeler birbirine karışıp duruyordu

kafamın içinde. İskandinavlıların yüzlerinde sanki onlar da daha fazla zamanımız olacağını düşünmüşler gibi bir keder vardı. Steinunn'un elleri eteklerinin kumaşını büküyor, Skade belindeki seax kuşağına dokunuyor ve Tora boş gözlerle döşeme tahtalarına bakıyordu, gerginlik her geçen an artıyordu.

Sonra Steinunn ağzından , "Bjorn'a sahip olmak için yanıp tutuştuğu zamanlardaki gibi olacak. Adam toplayabildiği ya da paralı asker tutabildiği sürece Snorri kaderine sahip çıkmaya çalışmaktan asla vazgeçmeyecek, bu da kalkan kızını geri almak için ne gerekiyorsa yapmak anlamına geliyor. Ona ulaşmaya çalışırken saldırılarında kaç İskandinavlı ölecek?" Steinunn'un sesi kesildi ve temizlemek için öksürdü. "Yüce Baba'nın kendisine bahsettiği gelecek vizyonlarını gören Saga, Nordeland'in karanlığa gömülmesini önlemek için Freya'nın ölmesi gerektiğini söyledi ve hepimiz bu amaca ulaşmak için acı çektik. Yine de Freya burada sevilen bir misafir olarak duruyor. Ben derim ki onu öldürelim ve Snorri'ye kellesini gönderelim ki daha iyi bir gelecek için bir şansımız olsun."

"Steinunn'a katılıyorum." Skade'nin yayı ellerinde belirdi. "Freya'yı hayatta tutmanın getirdiği riskler ortada. Avantajları ise çok daha az. Özellikle de Nordeland için savaşmayacağını açıkça belirtmişken. O bir yük, kralım. İndirin onu."

"Onu yere bırakın!" Steinunn haykırdı.

Bjorn elinde baltasıyla önüne çıktı ve bu bana silahsız olduğumu hatırlattı. Steinunn savaşçı değildi ama kemerinde bir seax vardı ve kadersiz olduğu için Hel'in büyüü onun için bir tehdit oluşturmuyordu.

"Ve sen!" Steinunn'un yanaklarından yaşlar süzüldü, açık kahverengi saçlarından bir tutam neme yapıştı. "Onu savunarak hepimize ihanet ediyorsun. Peki neden? Freya senden nefret ediyor, Bjorn. Bunu açıkça ifade etti ama sen sanki zamanın seni affettireceğine inanıyormuş gibi peşinden gidiyorsun. Ama seni temin ederim, affetmeyecek. Yani bize bir *hiç* uğruna ihanet ediyorsun. Senin yüzünden daha ne kadar kaybetmeliyim?"

"Aileni öldüren Snorri'ydi." Bjorn Steinunn'a doğru bir adım attı ama Skade onun etrafında dönmeye başlayınca duruşunu değiştirdi. Gözlerim salonda çılgınca dolaşıp duvara asılı bir kalkana takıldı. Skade okunu atmadan önce ona ulaşabilirsem bir şansım olabilirdi.

"Yıllarca Snorri'nin evinde yaşadın," diye devam etti Bjorn. "*Lanet olası yıllar boyunca*, Steinunn, ve ben onun senin yanında hiç dikkatli ya da özenli davranmadığını biliyorum. Onu yüzlerce kez öldürebilirdin ama yapmadın." Bana eliyle işaret etti. "Freya'nın sırtına da aynı kolaylıkla bir bıçak saplayabilirdin ama yapmadın. Benim başaramadığım her şeyi sen başarabilirdin ama korkak olduğun için *bunu yapmamayı* seçtin."

"O zaman şimdi yapacağım!" Deniz baltasını kemerinden kurtaran Steinunn hamle yaptı. Kalbim küt küt atmaya başladı. Kendim için korktuğumdan değil, bu cesaret patlamasının skald'ın hayatına mal olacağından korktuğumdan.

Ama sonra Harald onunla Bjorn'un arasına girdi. Nasıl bu kadar hızlı hareket ettiğini söyleyemezdim. Sadece bir an oturuyordu ve bir an sonra Steinunn'u bileklerinden yakalamıştı. Harald duyamadığım yumuşak sözler söylerken Steinunn'un bıçağı elinden düştü ve Steinunn alnını Bjorn'un omzuna dayayıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

"Saga sana ölümün Snorri'den intikam alamayacağını, çünkü onun ancak Valhalla'da şan bulabileceğini bizzat söylemişti," dedi Harald, bu kez benim duyabileceğim kadar yüksek sesle. "Gerçek intikam ancak onu öngörülen kaderden mahrum bırakmakla alınabilir, çünkü o zaman bir bilinmezlik ve umutsuzluk sarmalına düşecek ve bu da Yüce Baba'nın yanında yer alamayacağı şerefsiz bir ölümle son bulacak. Aradığın intikam bu değil mi Steinunn?"

"Öyle," diye boğuldu. "Ama Saga bunu başarmanın tek yolunun kalkan kızın ölümü olduğunu söyledi, o zaman neden onu koruyorsun?"

"Saga bunun başarılmasının tek yolunun Snorri'nin kalkan kızının *kontrolünü kaybetmesi* olduğunu söyledi." Harald başparmağını kemerine taktı, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Biz onun sözlerini hep ölümün kesinliğini talep ettiği şeklinde yorumladık. Ama ya başka bir yol varsa?"

Kalbim göğsümde dörtlale koşuyor ve bedenim savaşmakla kaçmak arasında gidip geliyordu, çünkü hayatım büyük ölçüde tehlikedeydi.

Steinunn başını kaldırdı, Harald'ın gözlerinin içine bakarken kaşları çatılmıştı. "Emin misin?"

"Hayır," diye cevap verdi. "Ve bunu önerirken en ufak bir umut kırıntısıyla hareket ettiğimi inkâr etmeyeceğim, çünkü oğlum bu kadını seviyor ve onun uğruna çok şeyi riske atabilirim."

Steinunn'un omuzlarını sıkan Harald ondan uzaklaştı. "Umudumun takip edilmesi gereken bir strateji mi yoksa aptalca bir hayal mi olduğunu doğrulayabilecek tek bir kişi var, o da Saga. Eğer tek seçeneğin Freya'yı öldürmek olduğunu söylerse, Odin adına yemin ederim ki bunu yapacağım. Ama Saga başka bir yol olduğunu söylerse, o zaman Freya'ya zarar vermeye kalkışanlara engel olacağıma yemin ederim. Bu seni tatmin ediyor mu Steinunn?"

Skald gözlerini sildi, sonra başını salladı. "Evet, kralım."

Tuttuğum nefesi dışarı verdim, bu alışveriş hiç de beklediğim gibi değildi. Bundan ne anlam çıkaracağımı da bilmiyordum, sadece kalbimde bir umut kıvılcımı yeşermişti ve bunun bir ifade nüansına bağlı olduğu bilgisiyle sönmemişti. Snorri'nin benim üzerimdeki kontrolünü kaybetmesi için ölümden başka bir yol daha vardı. Bu kıvılcım, Saga'nın umutlarımı yerle bir etmesi halinde hayatımın tehlikeye girecek olmasıyla da sönmedi.

Harald'ın az önce verdiği sözlere rağmen Bjorn'un baltası hâlâ elinde parlıyordu. "Annem Freya'nın ölmesini isterse, önce beni öldürmek zorunda kalacağını anlıyorsun, değil mi?"

Gözlerimin önünde, Harald'ın yüzü daha da yaşlanmış ve daha da bitkinleşmiş gibiydi, sanki bu itiraf içindeki yaşamı çekip alıyordu. "Anlıyorum, oğlum."

Bjorn'un baltası titreyerek söndü. "Şafağı beklemem gerektiğini sanmıyorum." Başını çevirdi, gözlerimiz kilitlendi. "Eğer sen de aynı fikirdeysen Freya, bence hemen yola çıkalım."

Boğazımda uzun zamandır beni rahatsız eden gerginlik azaldı ve bir nefes aldım. "Anlaştık. Ama ben kendi atımı istiyorum."

Harald ellerini sertçe birbirine vurdu ve hizmetkârlar ortaya çıktı. "Saga'ya gitmek için ihtiyaç duydukları her şeye sahip olduklarından emin ol." Kulübe," dedi. "En hızlı iki atımın eyerlenmesini ayarla." "En hızlı atlar," diye düzelttim, çünkü Freya deneyimli bir binici ve arazi engebeliydi.

Sadece kollarını kavuşturdu, gözleri merhametli bir şekilde kehribar rengindeydi ama bu sadece gözlerindeki meydan okumayı daha belirgin hale getirdi. "En hızlısı."

Harald gözlerini çatı kirişlerine dikti. "Mutlu bir orta yol eminim. İzninizle, ilgilenmem gereken başka meseleler var." Salondan çıktı, Skade de peşinden onu takip ediyordu.

Hizmetkârlar Freya'yı büyük salonun arka tarafına götürdüler ve ben de Steinunn ve Skade gibi düşünen birinin onu arkadan bıçaklamasını göze alamayarak onu takip etmek için harekete geçtim ama Tora omzumu kavradı. "Ben ona göz kulak olurum. İkinizin Saga'ya giden yolda didişmek için yeterince vaktiniz olacak, o yüzden enerjinizi saklayın."

Haklı bir nokta, ben de başımı salladım. Tora Freya'yı takip ederek beni Steinunn'la yalnız bıraktı.

Birbirimize baktık. Onu yıllardır Snorri'nin skald'ı olarak tanıyordum ve hiçbir zaman iyi anlaşılamamıştık. Her zaman gölgelerde gizlenir, sık sık beni izlerdi ve ben de onun Snorri'nin skald'ı olduğu kadar casusu olduğuna inanırdım. Bir yalanı yaşamıyor olsaydım bile, bu davranış beni rahatsız ederdi. Ama riskler bu kadar yüksekken, Steinunn'un casusluğu ne pahasına olursa olsun ondan uzak durmamı sağlamıştı. Harald'ın muhbiri olması, onun sürekli pusuya yatması hakkındaki hislerimi değiştirmede ama Harald için çalışma motivasyonu değiştirdi. "Özür dilerim."

"Ne için?" Başını eğdi, bakışları zehir doluydu. "Pişmanlık duymayan bir pislik olduğun için mi?"

"Bir hıyar olduğum için pişmanlık duymuyorum." Başparmaklarımı kemerime geçirerek ne söylemek istediğimi düşündüm. "Ama ailenizin başına gelenler için ve buna sebep olduğum için üzgünüm. Snorri'nin Tyr'in ateşinin peşinden gitmesi pek çok Nordelandlının hayatına mal oldu, bu yüzden beni *kurtarmasına* izin verdim. Geriye dönüp baktığımda, bunu daha önce ayarlamalıydim."

Steinunn'un çenesi titredi ama sonra dişlerini sıkarak hızla kendini topladı. "Sayamayacağım kadar çok kez ölmeni diledim ve birden fazla kez seni öldürmeyi düşündüm. Ben de kadersizim ve eğer sen ölmüş olsaydın, Snorri kalkan kızını bulma yöntemini kaybetmiş olacaktı."

"Neden ben uyurken boğazımı kesmedin?"

"Çünkü ben bir korkağım." Ses tonu acıydı ama bana yönelik değildi. Duyduğumda kendimden nefret ettiğimi anladım.

Az önce Freya'yı tehdit ettiği düşünüldüğünde, bir yanımda Steinunn'un kendini hor görmesine izin vermekten mutluydu ama bunun yerine, "Bir korkak bizi draug istilasına uğramış tünellere kadar takip etmezdi," dedim.

Draug Kontu ile olan konuşmamı hatırladım. *Ölümünle büyük bir şöhret ve onur kazanacağım, Firehand. Gelecek nesiller boyunca skaldlar tarafından söylenecek bir şarkı.* "Draug Reisi ile pazarlık yaptın, değil mi? Yaşamana izin verirse onun hakkında bir şarkı besteleyeceğine söz verdin?"

Steinunn başını salladı. "Seni ve Freya'yı öldürürse onun hakkında bir şarkı söz verdim. Ama bunun mümkün olabilmesi için benim yaşamama izin vermesi gerekiyordu."

Bize karşı komplo kurmuş olmasına rağmen gülümsemeden edemedim.

"Zekice." "Yeterince zeki değil. Freya... tahmin ettiğimden daha yetenekliydi."

Gözlerimi kırıştıtırırken, Freya'nın baltama uzanırkenki görüntüsü zihnimi doldurdu. Eli Hlin'in büyüyle kaplanmıştı ama yanık izleri tazeyken Tyr'ın ateşini göze almak yine de inanılmaz bir cesaret gerektiriyordu. Freya aceleci, düşüncesiz ve öfkeliğinde köşeye sıkışmış bir fındıktan daha acımasızdı ama hayatımda hiç bu kadar cesur ya da bu kadar özverili biriyle karşılaşmamıştım. Ateşte Doğan'dan daha fazla arkamda savaşmasını tercih edeceğim kimse yoktu.

Tekrar Steinunn'a odaklanarak, "İkiniz sert sözler sarf ettiniz ama tehdit Freya değil. Snorri."

"Ona aşık olduğun için böyle düşünüyorsun." Steinunn çenesini kaldırdı. "Geri kalanımız daha net görüyor."

Büyük salondan çıktı ve kapıları ağır gümbürtülerle kapattı.

"Bjorn?"

Harald'ın hizmetkârlarından birinin birkaç adım arkamda durduğunu gördüm; Skaland'a gitmeden önce tanıdığım bir kadındı. "Bana adını hatırlat."

"Ben Una."

Arkadaşım Troels'un ben ayrılmadan önce ondan oldukça etkilendiğini hatırladım, ama onunla ilgili hatırladıklarım bu kadardı.

"Eşyalarınızı sakladık çünkü bize döneceğinizi biliyorduk." Kalın kirpiklerinin arasından bana baktı. "Sandığı senin için dışarı çıkardık."

Sırtımdaki giysilerden başka bir şeyim yoktu ve onların da onarılması gerekiyordu. "Teşekkür ederim."

Una büyük salonun üst katını işaret etti. "Bu taraftan."

Sallanan adımlarının altında sallanan ahşap basamakları çıkarken onu takip ettim, aklım bir gece önce Freya ile yaptığım konuşmadaydı. Özellikle de Snorri'ye katlanmak zorunda kalmamak için ettiği yemini. Tanrılar, ama hayatındaki her erkek onun boynunda bir ağırlıktı. Babası ve erkek kardeşi. Vragi ve Snorri.

Ben.

Her zaman arkamda olduğun için güçlü durduğuma inandığım bir an vardı, Bjorn. Şimdi daha iyi biliyorum. O zaman da yalnızdım, şimdi de yalnız olacağım.

Sözleri kafamın içinde tekrarlandı ve Una'nın tozlu bir sandığın yanında durduğunu ve beklentiyle beni izlediğini fark etmem çok uzun sürdü.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım, bana attığı bakışı fark etmişim ve bunun bir parçası olmak istemiyordum.

"İhtiyacınız olan başka bir şey var mı?" Duvara yaslandı ve bir tutam saçını bir parmağının etrafında döndürdü.

Çok daha genç halime sessizce lanet ettim, çünkü onun davranışları bu flörte davetiye çıkarmıştı. "Hayır. Teşekkür ederim."

Duvarдан uzaklaştı, sonra bana yavaş bir gülümseme verdi. "Fikrini değiştirirsen bana haber ver."

Freya'yı seçmişim ve bunun için acı çeksem bile, günlerin sonuna kadar benim seçimim olarak kalacaktı. "Fikrimi değiştirmeyeceğim."

Sandığın önünde diz çökerek onu açtım ve giysilere ve silahlara baktım. Hepsi bana aitti ama yine de yabancı ve tuhaf görünüyorlardı, sanki benim farklı bir versiyonuma aitlermiş gibi. Tuniğimi çıkardım ve bir kenara attım. Sandığı eşeleyerek benzer bir giysi çıkardım ve onu havaya kaldırdım, çabucak uymayacağına karar verdim. Yıllarca iyi beslenip savaşmaktan başka bir şey yapmadığım için fark ettiğimden daha fazla kilo almıştım. Bunlar bir çocuğun giysilerine benziyordu.

Leif'e uyarlar.

Bu düşünce mideme bir yumruk gibi indi, küçük kardeşim düşünmeyi reddettiğim tek kişiydi. Leif'in sırttan yüzü zihnimi doldurdu, ne yaptığımı öğrendiğinde gülümsemesi kayboldu. Ben onun kardeşi değil, düşmanıyım.

Kendime defalarca uzun vadede Leif'in yararına olacağını söylemişim ama bunların hepsi boş laflardı. Snorri'ye sadık olduğum aldatmacasıyla her gün yaşayabilmem için gerekliydi. Skaland'a sadık.

Freya ile tanışmadan önce, aldatma olmayan tek şey kardeşime karşı hissettiklerimdi.

Giysiyi göğsüme indirirken Snorri'nin beni Halsar'a ilk getirdiği zamanı hatırlamak için kendime izin verdim. Annemin ücra kulübesinde büyüdüğüm için kasabayı pek tanıımıyordum ve yüzlerin çoğu bana yabancıydı. Tıpkı benim onlara olduğu gibi.

Leif çok gençti. Ylva'nın yanında durduğu yerde bir ray kadar zayıftı ve annesinin mavi gözleri en soğuk kış sabahlarında bile buz tutmuş olsa da Leif gülümsüyordu. Hiç tereddüt etmeden rıhtımdan aşağı inmiş ve "Sen Bjorn musun?" diye sormuştu.

Başımı salladığımda bileğimi tutup kaldırabildiği kadar yukarı kaldırdı ve "Kardeşim döndü!" diye bağırdı.

Onun kabulü her şeyi değiştirmişti ve o yabancıların her biri alkışlamıştı. O günden sonra benim gölgem oldu, bildiğim her şeyi ona öğretmemi istedi. Gittiğim her yere onu da götürmemi istiyordu. Bir kez bile doğum şeklimi ya da varis olarak onun yerini almış olmamı yadırgamadı, sadece beni ağabeyi olarak sevdi.

Ve tanrılar beni yere serdi, ama ben onu sevmiştim.

Yine de buna izin verdiğim için kendime lanet etmekten kendimi alamadım çünkü ihanetimi öğrendiği anda Leif bunu mümkün kılanın kendisi olduğunu bilecekti çünkü Halsar'ın kapılarını açan ve düşmanı içeri alan oydu.

"Eski kıyafetlerin için , değil mi?"

Dizlerimin üzerinde döndüğümde Troels'un yere bir kova buharlı su koyduğunu gördüm. Aradan geçen yıllar gelinciğe benzeyen yüzünü değiştirmemişti ama uzun kahverengi saçları uzamıştı. Beni bir aşağı bir yukarı süzdü ve şöyle dedi: "Sen her zaman tam bir ana kuzusuydun, Firehand. Güzel gün batımları ve hüznü şarkılar için ağlardın. Kızların neden hep senin peşinden koştuğunu hiç anlamadım."

"Çünkü alternatifi senin çirkin yüzündü."

"Karanlıkta o kadar da kötü değil."

"Troels, yüzün hafızaya kazınacak türden. Karanlık bile seni kurtaramaz." Burnumu kırıttırdım. "Ve kesinlikle

kokunla ilgili bir şey yok."

Troels sırtıttı, ela gözleri parlıyordu. "Tanrılar, ama geri dönmen çok güzel!"

Sonra beni yere yapıştırdı. Ciğerlerimdeki tüm rüzgâr boşaldı ve kaburgalarım onun sarılışı altında inledi, benim hiçbir çırpınışım onun tutuşunu kırmaya yetmedi. Troels Magni'nin bir çocuğuydu ve öyle bir güce sahipti ki, eğer beni bir bez bebek gibi fırlatıp atabilirdi. Düşman savaşçıları ikiye böldüğünü birden fazla kez görmüştüm. "Beni öldüreceksin, seni çirkin pislik. Bırak beni!"

Güldü ve topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu, sırtıma öyle bir şiddetle vurdu ki morluklarım olacaktı.

"Bütün kızlar ilk önce hangisiyle takla atacağına dair bahse giriyor," dedi arkadaşım. "Ama onlara benimle yetinmek zorunda olduklarını söyledim, çünkü o kalkan kızın sadece parmağını oynatması yeterli ve sen koşarak geleceksin."

"Beni karnımdan bıçaklayabilsin diye," diye homurdandım, hâlâ nefes almaya çalışıyordum.

Troels omuz silkti. "Valhalla'ya gitmeden önce gördüğün son şeyin bu yüz olması hiç de kötü bir şey olmaz. Ve eğer ölürsen, bir şansım olabilir."

Ona ters ters baktım ama o sadece güldü. "Haklısın. O ve diğerleri muhtemelen senin güzel cesedini bana tercih ederdi. Sözümü geri alıyorum, seni hiç özlemedim."

Ses tonunda dikkatimi çeken bir şey vardı. Sanki arkadaşımın her zamanki mizahı çok farklı bir duyguyu gizliyordu. "Sorunlar mı?"

Buharlı su dolu kovaya uzandı ve önüme koydu. "Pis kokuyorsun. Kokladığın ben değildim, Firehand."

"Bunun dışında." Bezi sıktım ve ne diyeceğini bekleyerek yıkamaya koyuldum.

Omuz silkti, sonra bir yığın giysiyi bana doğru itti. "Una bunları benimle gönderdi. Bunları giy de karnına bakmak zorunda kalmayayım. İçki içmeyi bırakasım geliyor."

"Konuşmaya başla, ben de üzerime bir şeyler giyip Una'ya senin için iyi şeyler söyleyeyim."

Arkadaşım bir kahkaha attı ama sonra yüzü ciddileşti. "Sanki Harald'ın odak noktası seninle birlikte Skaland'a gitmiş gibiydi. Toplanabilecek her bilgiye kafayı takmış ve geri kalan her şeyi Skade'e bırakmıştı." Yüzünü buruşturdu. "Onun nasıl olduğunu bilirsin."

Onaylarcasına homurdandım, sandıktan bir ustura çıkardım ve kenarını test ettim. "Annem bu konuda ne dedi?"

"Sana söyleyemem. Sen gittiğinden beri Saga'yı bir kez bile görmedim." Usturayı indirdim. "Gerçekten mi?"

"Bir kere bile. Skade'nin onu Fjalltindr'de seni görmesi için Skaland'a getirdiğini duydum ama olaydan sonra haberim oldu. Saga her zamankinden daha da münzevi. Harald'ın ziyaretine izin verdiğini bile sanmıyorum, çünkü onu görmek için en son ne zaman seyahat ettiğini hatırlamıyorum."

Usturanın metali kaşlarımı çatmamı yansıtıyordu, bir yanımda Harald'ın bundan bahsetmemiş olmasından hoşlanmıyordu. "Hâlâ onun tavsiyelerine kulak veriyor mu?"

Troels tereddüt etti ve sonra şöyle dedi: "Bence onun konseyi öncelikle Snorri'ye olan takıntısını haklı çıkarmak için kullanılıyor. Islund bundan yararlandı ama annenin kehanetinin ötesini göremiyor. Snorri. Kalkan bakiresi. Skaland. Başka bir şey yok."

Troels'un sözleri, babamın Freya'yla ilgili niyetleri konusunda göğsümde yanan şüphe ateşini körükledi.

"Ama belki de haklıdır." Arkadaşım kemerindeki şarap tulumunu açtı ve bana uzatmadan önce bir yudum aldı, sert içki kokusu burnuma doldu. "Herkes benim iyi olduğum tek şeyin önümdeki tehdidi devirmek olduğunu bilir. Harald her zaman uzun stratejiyi görür ve bizi asla yoldan çıkarmadı. Beni de yoldan *çıkarmadı*, bunun için ona her zaman sadakat duyacağım. Ama şunu söylemek yeterli, Bjorn, döndüğüne sevindim."

"Geri dönmek güzel." Ama likörden bir yudum aldığımda, bu sözleri her söylediğimde bana daha fazla yalan gibi geldiğini fark ettim.

(Bedenim bitkin düsmüş olsa da, Harald'ın göğsüme veriletiği umut ışığı bana bir gecelik dinlenmeden daha fazla enerji aşıladı.

Hizmetkârlar bana erzak sağlamak için acele ediyorlardı. Bana yeni giysiler ve derilerin yanı sıra ısıtılı bir posta takımı verildi. Una adında bir hizmetkâr hızla yıkanan saçlarımı sıkı savaş örgüleriyle örerken, bir başkası da çantaya sabun ve kurslarım için bez parçaları gibi sadece başka bir kadının yolculukta isteyeceğimi bileceği küçük konforlar ekledi.

Harald'ın hizmetkârları güçlü ve sağlıklı görünüyordu ve hepsi de baskınlarda ele geçirilen kölelerden ziyade Hrafnheim'da ikamet eden erkek ve kadınlardı. İyi giyinmişlerdi ve gerginlikleri beni ısıracaktım gibi izlemelerinden belli olsa da görevlerini şikayet etmeden yerine getiriyorlardı. Harald hakkında daha fazla şey öğrenmek için gönülsüzce bir çaba sarf ettim ama aslında aklım tamamen Saga'nın Harald'ın ateşlediği kıvılcımı körükleyip körüklemeyeceğindeydi.

Freyja ve Freyr'i tasvir eden dokuma bir asmanın arkasından çıkıp büyük salonun ana odasına doğru yürüdüm. Böyle yerler genellikle hareketli olsa da, Bjorn bir masada tek başına oturmuş, bir yandan elinde tuttuğu bıçağı dalgın dalgın çevirirken bir yandan da parlayan ocak ateşine bakıyordu. Durdum ve onu izlemek için bir an durdum, çünkü o kadar derin düşüncelere dalmıştı ki yaklaştığımı duymamıştı.

Yıkanmak için zaman ayırmıştı ve başının kenarları yeni tıraş edilmişti, böylece mürekkep işi açıkça görülebiliyordu, uzun siyah boylar bir parça örgülü kordonla düğümlenmişti. Halkımızın geleneklerini açıkça hiçe sayarak yüzü de yeni tıraş edilmişti, koyu renk sakalları artık çenesinin keskin çizgisini gizlemiyordu. Bıçağı çevirirken kollarındaki kaslar bilekliklerinin üzerinde esnedi. Bu hareket, pazularının hemen üzerinde biten zincir zırhın hafifçe şingirdamasına neden oldu. Kıyafetlerini değiştirmişti ve Skaland'a gitmeden önce paketlediği giysiler olmadıklarını merak ettim. Buranın onun evi olduğunu, hapisane olmadığını hatırlatan bir başka şey. Bu insanlar onun için bir aileydi, düşmanları değil. Bjorn baştan aşağı bir Nordelander'dı.

"Gözüne kestirdiğini aldın mı, Ateşin Doğuşu, yoksa biraz daha oturmamı mı istiyorsun?"

Ona bakarken yakalandığım için sinirlenerek kaşlarımı çattım. "Sadece bıçağı saplayabileceğim en iyi yerleri düşünüyordum, ama sanırım dilinden kurtulmaya başlamalıyım."

Bjorn başını çevirip bana baktı, yeşil gözleri bir aşağı bir yukarı kayıyordu. "Bu seçimine pişman olursun."

İçim içimi yedi ama tek söylediğim "Bundan şüpheliyim" oldu.

Çantamı omzuma attım ve masasına doğru ilerledim. "Bana silah verecek kadar cesur musun?"

Çevirmekte olduğu bıçağı bana uzattı. "Sana bir kalkan bulurdum ama bir tencere de işine yarar."

"Eğer bu yolculukta sana yemek yapmam gerektiğine dair çok da ince olmayan bir ipucuysa, senin için yaptığım her yemeğe tüküreceğim konusunda kendini uyarmış say."

Bjorn sadece omuz silkti. "Senin tükürüğünü ilk kez tatmıyorum, Ateşte Doğanlar ve sanırım son da olmayacak."

Ona baktım, yanaklarım alev alev yanıyordu. "Senden şaka duymak istediğimi mi sanıyorsun?"

"Şaka değildi." Çantasını omzuna atarak eliyle kapıyı işaret etti. "Gitmek mi istiyorsun, yoksa burada durup benimle tartışmak mı?"

"Pislik herif," diye hırladım ve bıçağını kemerime soktum. Bir kılıç daha iyi olurdu ama babamın silahı, Bjorn Grindill'de baltasıyla vurduğunda mahvolmakla kalmamıştı, şimdi muhtemelen onu bıraktığım sıcak su kaynaklarında paslanmaya başlamıştı. Eğrilmiş bir bıçağı onarmak imkânsız olsa da, babamdan kalan son şey olduğu için içimi bir hüzün kapladı. Aileme dair sahip olduğum son şeydi ve kaybı beni daha da yalnız hissettirdi.

Bjorn beni Hrafnheim'ın dar sokaklarına götürürken Skoll ve Hati yanımda tırıs gidiyordu, duvarlar her taraftan yükseliyordu, bu yüzden tek görüş alanım ara sıra gökyüzüne bakmaktı. Binalardan kahkahalar yükseliyor, zaman zaman da bu büyüklükte bir kasabadan beklediğimden çok daha fazla sayıda demircinin iş başında çıkardığı ağır sesler duyuluyordu. Çoğu yerel ama birçoğu da uzak güneyden gelenlerin koyu tenine sahip tüccarlarla dolu pazar meydanından geçtik. Birkaç güneyliden fazlası Halsar'ın pazarından tanıdığım tüccarlardı, bu yüzden pelerininin kapüşonunu öne doğru çektim. Harald kimliğimi tüm kaledekilerle paylaşmaktan memnun olabilirdi ama Snorri'nin nerede olduğumu öğrenmesini geciktirmek için atabileceğim her adım bana akıllıca görünüyordu.

Rimstrom'un doğu kıyısına uzanan köprüye giden müstahkem kapılara ulaştık. Kalın kırmızı örgülü, muazzam uzun ve geniş bir kadın bizi bekliyordu. Bir demircinin giysilerini giyiyordu. Elindeki kılıç da benimdi.

Bjorn'u görünce yüzünde bir gülümseme belirdi. "Bize döndüğünü duyduğumda haberlere inanamadım, seni küçük pislik." Bjorn'un sırtına öyle bir kuvvetle vurdu ki Bjorn sendeledi. "Sonunda biraz kas yapmışsın, demek ki güneyde iyi besleniyorsun. Bu o mu?"

"Bu Freya." Bjorn kaslı kadına başıyla selam verdi ve "Gyda, Brokkr'un çocuğu olduğu için Nordeland'daki en iyi demircidir," dedi.

Gyda yüzünü buruşturdu. "Gümüş dilin bende işe yaramıyor, evlat." Sonra beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Kesinlikle yavruların en küçüğüydü."

Kollarımı kavuşturdum ve kaşlarımı çatarak ona baktım. "Benimle dövüşmek ister misin?"

Gyda güldü, sonra uzanıp Hati'nin sırtını okşadı, kurt bacağına yaslanmıştı. "Kendini kurt sanan küçük bir köpek gibi. Hep havlıyor."

"O da ısırıyor," dedi Bjorn ve yüzüm yandı.

"O zaman ona dişlerini geri verelim." Gyda bana kınlı kılıcımı uzattı. "Bak bakalım bu uygun mu, kalkan kız. Harald kılıcı onarmam için gönderdi ve düzeltmekten biraz daha fazlasını yapacak zamanım oldu."

Harald'ın onarımı kolaylaştırdığını öğrendiğimde kaşlarımı çattım ama silahı elime aldığımda Nordeland'ın kralı hakkındaki tüm düşünceler kayboldu. Babamın kılıcını kınından çıkarırken boğazımda bir yumru oluştu; bıçak artık Bjorn'un baltasından eğri büğrü değil, onun büyüyle düz ve doğru bir şekilde yeniden biçimlendirilmişti. Parmaklarımı kılıcın üzerinde gezdirirken, metalde gözlerimle göremediğim oyuklar hissettim. Bana rün gibi gelen oymalar. "Bu işaretler ne anlama geliyor?"

"Ne anlama geldikleri beni ilgilendirir," diye yanıtladı Gyda. "Yaptıkları şey kılıcınızın hem büyüye hem de çeliğe karşı dayanıklı olmasını sağlamak. Kırılmaz, yani tek sınırınız kendi gücünüz." Uzandı ve pazumu çimdikledi. "Gerçi bu önemli bir sınırlama gibi görünüyor, seni cılız küçük kuş."

Bjorn güldü ama gözlerim Gyda'nın duvara yaslandığı yerden çıkardığı bezle sarılı nesneye takıldığı için fark etmedim bile. Bezi çekip çıkardığında, ince dövülmüş gümüşü bir metalden yapılmış, yüzeyine daha fazla desen kazınmış bir kalkan ortaya çıktı. Onu bana uzattı. "Tüy kadar hafif olması için güçlendirildi."

Gerçekten de hiç ağırlığı yokmuş gibi görünen kalkanı tutarken çenem düştü.

"Bir nesneye yalnızca bir güç verebilirim," dedi Gyda. "Yani güçlü değil. Ama senin sihrinle..."

"Hlin," diye mırıldandım ve büyü gümüş yüzeyi aydınlattı. Sanki onu sonsuza kadar yüksekte tutabilirmişim gibi hissettim. "Teşekkür ederim."

"Teşekkürle ilgilenmiyorum." Elini uzattı. "Onu , parasını ödemelisin. Kılıç için Harald'ın kanını akıtacağım."

Sırtımdaki giysilerden başka verecek bir şeyim olmadığı için kalbim sıkıştı. Sonra yanımda Bjorn cebini karıştırdı ve kıyafetleriyle aynı sandıkta onu beklediğini tahmin ettiğim bir avuç altın zincir çıkardı. Nordeland'ın hizmetindeyken yapılan baskınlardan elde edilen ganimetlerdi, yani Skaland'dan çalınmış olma ihtimali çok yüksekti.

"Hayır," diye tersledim. "Ben ödeyeceğim."

"Ne ile?" Bjorn talep etti.

"Aptal olma kızım." Gyda kızıl saç örgülerinden birini çekiştirdi ve aptallığın en saf haliymişim gibi bana baktı. "Eğer servetini senin için harcayacak kadar aptalsa, al o zaman."

"Hayır." Ellerimdeki güzel kalkana baktım, benim olmasını ne kadar çok istediğimi görmezden gelmeye çalışıyordum. "Eğer ödemesine izin verirsem, ona her yalancı bir hain olduğunu hatırlayacağım ve savaşın ortasında onu bir kenara atmak isteyebilirim."

"Saçmalıyorsun," dedi Bjorn dişlerinin arasından. "Bana istediğin kadar kızabilirsin ama sırf bana inat olsun diye kötü kararlar verme."

Gyda aramıza baktı ve sonra dişlerinin arasından ıslık çaldı. "Seni küçük pislik. Onu öldürmen gerekiyordu ama bunun yerine Snorri'yi boynuzladın, değil mi? Onunla yattığına dair söylentiler duymuştum ama bu kadar aptal olduğunu düşünmemiştim..."

"Seni ilgilendirmez, Gyda." Bjorn bana bir adım daha yaklaştı ama ben geri çekildim. "Freya..."

"Hediyelerini istemiyorum, Bjorn. Senden hiçbir şey istemiyorum. Eğer seni hafızamdan silmek mümkün olsaydı, bunu yapardım." Cevap vermesine fırsat vermeden Gyda'ya şöyle dedim: "Bu gerçekten çok güzel bir çalışma ama bunu başkasına satmak zorunda kalacaksın. Ödeyecek param olmadığı konusunda haklı."

Demirci başını yana eğdi. "Büyün olmadan süs olmaktan başka bir işe yaramaz, kalkan kız."

Onun çabası, zamanı ve büyüğü boşa gittiği için suçluluk duygusu midemde birikti. Sonra arkamdan Harald şöyle dedi: " değilsin,

Freya."

Yanımıza gelerek Gyda'ya başıyla selam verdi ve Bjorn'un elinde tuttuğu bir avuç altın zinciri alıp ona uzattı. "Kılıca zarar verdi, bu yüzden bedelini ödemesi uygun olur."

Sonra Harald bana deri bir çuval uzattı. "Bu senin. Yendiğin Islunder'lardan toplanan ganimetler. Giydiğin post Helheim'a gönderdiğin kadın savaşçılardan birinden alındı."

Ağzım kurudu çünkü bu ölümlerde hiçbir onur hissetmedim. Yine de çuvalı aldım ve içine baktım. Değerli metaller ve mücevherler güneşin solan ışığında parlıyordu. Kolluklar, bilezikler ve ölü adamların sakallarından kesilmiş yüzükler. İçimde kusma isteği uyandırdı ve çuvalı kapattım.

"Bu iş böyle yapılır Freya," dedi Harald. "Galip gelen onlar olsaydı bize de aynısını yaparlardı."

Neden bu hayatı istemiştım ki? Kendi ceplerimi doldurmak için öldürdüğüm insanların değerli eşyalarını toplarken iyi hissedeceğime neden inanmıştım?

Bütün çuvalı Gyda'ya doğru ittim. "Bunu tazminat olarak al."

Demirci çuvalı açtı ve içindekileri inceledikten sonra gözlerini bana çevirdi. Sessizce kemerini çözdü ve içinde güzel bir deniz baltası bulunan kılıfı çıkarıp bana uzattı. "Kenarını asla kaybetmez. Adil bir takas olması için kalkanın yanına onu da ekleyeceğim. Memnun musun?"

Bana çelik yerine bayat bir ekmek kabuğu da verebilirdi ve ben de sırf ölülerin ganimetlerini ellerimden almak için ödeştik derdim. "Evet." Demirci memnun bir şekilde başını salladı, sonra Bjorn'a baktı. "Geri dönmene sevindim. Bir aptal gibi davrandığını öğrenmek daha az iyi, ama umarım onun gözüne tekrar girmenin yolunu bulursun." Gyda kemerini bağladı. "Çeliğin sana iyi hizmet etsin, kalkan kız. Kralım." O Harald'a başıyla selam verdi ve topuklarının üzerinde dönerek virajı döndü.

"Saat geç oluyor," dedi Harald. "İkiniz de vahşi doğaya giderken dikkatli olun. Nordeland Skaland *değildir* ve bunu unutan herkesin kemiklerini kemirir." Başını bana doğru eğerek, "Karıma aradığınız cevapları vermesi ve sizin de geri dönmeniz için Yüce Baba'ya dua edeceğim," dedi.

Hrafnheim hepimizin kaderini değiştirecek bilgiyle donandı, Freya."

Bjorn'un yüzünde tuhaf bir ifade vardı.

"Bunun için de dua ediyorum." Kılıcımın kabzasına dokundum, her parçam tekrar elime geçmesiyle daha iyi hissediyordu. "Onu paslanmaya bırakmadığın için teşekkür ederim. O babamındı."

"Aile önemlidir." Nordeland kralı omzumu sıktı. "Lütfen benimkini kaybetmemem için bir yol bulun."

Onun uzaklaşmasını izlerken başımı salladım, sonra dönüp Bjorn'un köprüyü geçip bir adamın iki atla beklediğı yere gittiğini gördüm. Kurtlar dillerini oynatarak oturuyorlardı ve ben de "Gelin!" dedim ve aceleyle köprüyü geçtim. Çantamı ve kalkanımı hızla atlardan birinin eyerine bağladım. Ben bitirene kadar Bjorn çoktan ata binmişti.

"Devam et, Born-in-Fire," dedi. "Ve gözlerinizi çevrenizden ayırmayın, kıcımdan değil."

Ben karşılık veremedem Bjorn topuklarını sıktı ve beni Nordeland'ın vahşi doğasına doğru dörtnala götürdü.

(Bjorn'un belirlediği tempo beni atımı yönlendirmeye ve eyerde kalmaya konsantre olmaya zorladı, çünkü ana yoldan ayrıldığımızda yol engembeli hale geldi

Gerçekten de. Patika dar ve kayalıktı ve sık sık derin derelerden geçerek tehlikeli bir zemin oluşturuyordu. Huş ve çam dalları patikanın üzerinde uzanıyor, dikkatsiz atlıyı her an eyerden düşürmekle tehdit ediyordu. Hava toprak neminin kokusuyla ağırlaşmıştı ve sık yapraklar nedeniyle ormanın çok uzaklarını görmek zordu. Geyikler ve tavşanlar sık sık çalılıkların arasından fırlıyordu ve tepedeki gölgelik, biz altından geçerken sessizliğe bürünen cıvıl cıvıl kuşlarla doluydu. Sakin bir atla zorlu bir yolculuk olabilirdi ama bana verilen binek her gölgede ürküyordu, peşimizi bırakmayan kurtlar yüzünden sinirleri daha da bozulmuştu.

Bjorn akşam yemeği için durmadı, sadece atını yavaşlattı ve kendisine verilen erzakları karıştırdı, atı sakin bir şekilde patikada ilerlerken yemek yedi. Benim aptal bineğim neredeyse bir parçayı içime çekmeme neden oluyordu.

Hati'den yüzüncü kez uzaklaştığında kurumuş et. Acı verecek kadar yorgundum ama içimde yanan umut ışığının peşinden gece boyunca seve seve giderdim.

Saga bir kahindi. Yüce Baba'nın bir çocuğuydu ve bu da onu diğer tüm Kadersizlerden üstün kılıyordu. Ona, Norn'ların ördüğü geleceği görmesine izin verirdi ve kahinler bir sonraki hayatta onun gazabına uğramamak için sözlerinin doğruluğunu açıklamaya yemin ederlerdi. Yalancılarla dolu bir dünyada, bana doğruyu söyleyeceğine güvenebileceğim tek kişi Saga olabilirdi. Yine de kahinlerin bilmeceler ve kehanetlerle konuştuğunu, bu yüzden gerçeğin açıklıkla aynı şey olmadığını unutmamıştım. Hel'in büyüsünü ve tam olarak ne yapmamı öngördüğünü anlamak için bana söylediklerinden faydalı bilgiler toplamam gerekecekti, çünkü ancak Nornların beni atarken gördükleri adımları anlayarak farklı bir yolda güvenle yürüyebilirdim. Ya da en azından cahilce bir uçurumdan aşağı yuvarlanmayabilirdim.

İleride, Bjorn atını kayarak durdurdu, hafif esinti yüksek sesli lanetini de beraberinde taşıyordu. Bjorn'un atından inip atını bir ot yığınına doğru bırakmasını izlerken bile hızımı artırdım. Hayvan yoldan çekilince, yere yığılmış bir kadın ortaya çıktı. Bjorn kadının oturmasına yardım etmek için eğildi, ben de hızla attan inip yaklaştım.

Belki de benim yaşlarımdaydı, kalın bir örgüyle örülmüş uzun bal sarısı saçları vardı.

Ayrıca şaşırtıcı derecede güzeldi. "Yaralandın mı?" diye sordum.

Kadının gözleri bana kaydı ve beni içine çekerken başı hafifçe eğildi. "Hayır," diye cevap verdi sonunda. "Kocanızın atı beni ürküttü ve düştüm. Ama mantarlarım..." Elini kaldırarak gölgeli yamaçtan aşağıya, topladığı mantarların döküldüğü bir sepetin bir çalıya dayanana kadar yuvarlandığı yeri işaret etti.

"O benim kocam değil," diye mırıldandım. "Git eşyalarını getir, Bjorn. Dar bir patikada bu kadar hızlı gitmemeliydin."

Hiç itiraz etmedi, sadece kurtlara "Onunla kalın," diye hırladı, sonra da sepeti ve mantarları almak için yamaçtan aşağı indi.

Adam gözden kaybolunca kadın, "Hiç bu kadar güzel bir adam görmemiştim," dedi.

"Baldur'un vücut bulmuş hali," dedim. "Ama aynı zamanda yalancı, hain bir pislik, o yüzden görünüşünün sizi kandırmasına izin vermeyin."

"Anlıyorum." Eteklerini düzeltti ve etek ucunun altından sarkan kürklü bir deri parçasını fark ettim. Daha önce giyildiğini görmediğim bir giysiydi ama Nordelander kadınlarında neyin yaygın olduğunu kim bilebilirdi ki? "Sanırım jüponun çözülmüş."

Utanarak kıkırdadı ve elini uzatıp eteğinin altına soktu. "Teşekkür ederim."

Bjorn'un mantarları toplamasını izledik ve kadın "Ona kızgın mısın?" dedi.

"Bu yetersiz bir ifade."

"Başka bir kadınla sadakatsizlik mi yaptı?"

Bu öyle sivri bir soruydu ki tüm vücudum seğirdi. Yine de kadın fark etmemiş gibi görünüyordu, gözleri Bjorn'un gölgeler arasında mantarların geri kalanını avlamasıydı. "Seni ilgilendirdiğinden değil ama hayır."

"Onu arzuluyor musun?" "Hayır!"

Gözleri bana kaydı ve yanımda Hati yumuşak bir hırıltı çıkararak, "Yani onu sevmiyor musun?" dedi.

Onu o kadar çok seviyordum ki bu duygu bedenimi alev alev yakıyordu. Ama aynı ölçüde ondan nefret de ediyordum. "Yabancılara bu soruları sormamalısın. Bu doğru değil."

Kadın iç çekti. "Özür dilerim. Sohbet etmek için fazla zaman harcamıyorum."

Bjorn o anda elinde yine mantar dolu bir sepetle döndü ve sepeti kadına uzattı. "Bu saatte burada tek başına olmamalısın," dedi. "Güvenli değil."

"Çok düşüncelisin." Ona öyle bir gülümsedi ki yüzüne yumruk atasım geldi. "Ama korkularını bir kenara bırak. Karanlık çöktüğünde yalnız olmayacağım." Sonra patikadan uzaklaştı. "İyi yolculuklar."

Kadının tuhaf ileri atılışı karşısında başımı sallayarak atıma bindim. Bjorn geldi. "Buradan çok uzakta olmayan bir kamp var."

Gece kalıp şafakta yola çıkacağız." Kadına başını sallayarak topuklarını yere vurdu ve yola koyuldu.

Takip ettim, iki kurdun da kadınla arama girdiğini fark ettim, Hati daha hızlı gitmesi için atımın topuklarını ısıırıyordu.

Bjorn karanlık tamamen üzerimize çökene kadar durmadı ve yolu aydınlatmak için baltasını kullanmak zorunda kaldı. Kamp, otların ve kır çiçeklerinin kalın halısı göz önüne alındığında yakın zamanda olmasa da kullanım belirtileri gösteren bir ateş çukurunun bulunduğu küçük bir açıklıktı. Ayrıca huş ağaçlarının arasına atları çekmek için bağlanmış yıpranmış bir ip vardı ve uzaktan su şırıltıları geliyordu. Bineklerimizi gördükten sonra kamp kurma işine başladığımızda havayı gerginlik kapladı. İkimiz de tek kelime konuşmadık ama ben Bjorn'un yaptığı her şeyi gördüm. Aldığı her nefesi duydum. Sanki kadının tuhaf soruları aramızdaki çekimi kalbimin ön saflarına taşımıştı, çünkü kıskançlık şiddetli bir duyguydu ve ben de bunun kurbanı olmuştum.

Bjorn her zamanki gelişigüzel tavrıyla baltasının üstüne bir kucak dolusu odun atarak ateşi yakarken, ben de çantalardan bize gönderilen malzemeleri . Ona uzattığım tencereyi aldı ve hiçbir yorum yapmadan ağaçların arasında kayboldu; bu sessiz ritim karşısında dudağım titredi çünkü bu rahatlık aramızdaki uçurumu Gyda'nın önerdiği yalvarışlardan daha fazla doldurmuştu.

Ama ben o uçurumun dolmasını istemiyordum. Affetmek istemedim. Beni tekrar incitecek olan o kaygan yokuşa adım atmak istemiyordum. Ya da daha kötüsü, tekrar kullanılmak.

Bjorn döndü ve tencereyi bana uzattı. Bunu yaparken parmaklarımız birbirine değdi ve teninin benimkine değdiğini hissetmek içimi ürpertti. Kendimi geri çekerek güveç yapmak için tencereyi malzemelerle doldurmaya başladım.

"Eline dikkat etmelisin Freya," dedi Bjorn usulca, çalışmamı izlerken. "Parmakların onu kavrayacak kadar bükülmezse Gyda'nın kılıcını tamir etmesinin bir önemi kalmaz."

"Elim iyi." Gözlerim yanıyordu ama tencereyi pişirmek için ateşin üzerine koyarken bunun suçunu dumana attım.

"Freya, kendine zarar vermen bir şeyi değiştirmez-"

"Peki!" Sözüünü kestim çünkü mantıksızlığım üzerine bir ders almak istemiyordum. Çantama gidip yanımda getirdiğim bir kap lanolini aldım ve yaralı elime sürmeye başladım. Liv'in tarifıyla yaptığım eski merhemimin yarısı kadar bile iyi değildi ve koyun gibi kokuyordu ama derinin gerginliğini hafifletiyordu. Ve Bjorn'un sık sık yaptığı gibi yaralarımıyla ilgilenme ihtiyacını ortadan kaldırdı. Onun dokunuşuna dayanamazdım. Ama her şeyden önemlisi, bunu riske atamazdım.

Ben yahniyi karıştırmaya devam ederken Bjorn hiçbir şey söylemedi, sadece sessizce alevleri izledi. Gökyüzünde bir ay parçası yavaşça yükseldi ve Hati başını geriye eğip kederli bir şekilde uludu.

"Gerçekten onlar mı?" Sessizliği bozmak için sordum. "Harald sonsuz kutsal koleksiyonunda Fenrir'in çocuklarını mı buldu?"

"Hayır," diye yanıtladı Bjorn. "Sadece evlat edindiği yetim kurt yavruları. Hasarlı ya da istenmeyen şeyleri kurtarmaya düşkündür."

"Görünüşe göre senin gibi." Güvecimin tadına baktım ve hazır olduğuna karar verdim. "Guthrum söyledi."

"Benim gibi." Bjorn tereddüt etti. "Guthrum gerçeği tam olarak bilmiyor. Duymak ister misin?"

Evet.

"Bunu annenden duyacağım," diye mırıldandım. "Odin'in çocukları yalan söylemez, bu yüzden onun sözlerinin doğru olduğunu bileceğim. Aynı şeyi senin için söyleyemem."

"Şu anda sana yalan söylemek için bir nedenim yok." "Ama daha önce bana yalan söylemek için bir nedenin vardı?"

Yavaşça nefes verdi. "Keşke başka türlü olsaydı ama evet. Sana yalan söyleme nedenlerim onurluydu. Ama sana yalan söylerken seni benim yapma nedenlerimde onurun zerresi yoktu. Seni ilk gördüğüm andan beri istiyordum, Ateşte Doğan, bu yüzden seni aldım. Şimdi açgözlülüğümün bedelini ödüyorum çünkü hayatımın kendisinden daha çok sevdiğim kadını kaybettim."

Dişlerimi o kadar sıktım ki kırılacaklarına yemin edebilirdim ama boğazımda yükselen kelimelerin havayı doldurmasına izin vermekten daha iyiydi. Güvecim pişmiş olmasına rağmen tekrar karıştırdım. Karıştırdım, karıştırdım ve sonunda duygu girdabımı yutabilecek hale gelene kadar karıştırdım.

Yemeğimizi iki kaseye doldurdum, sonra bir lokma tadına baktım. Oldukça iyiydi ama tuz torbasına uzandım ve bir kaseye bir avuç ekledim. İçindekileri karıştırarak Bjorn'a uzattım. "Afiyet olsun."

Gözlerimin içine bakarak büyük bir lokma aldı, sonra gülümsedi. "Çok lezzetli. Teşekkür ederim, Freya."

Göt herif.

Kasenin tamamını yedi, sonra ikinci bir avuç daha tuz ekledi ve iştahla yedi.

Güvecim mükemmel olmasına rağmen iştahsızca yedim. Bjorn kasemi ve tenceremi yıkamak için dereye götürdüğünde de itiraz etmedim. Temiz bulaşıklar ve kaynatmak için ateşe koyduğu su dolu bir tencereyle döndü.

"Ben yüzmeye gidiyorum." Malzemelerinden bir parça sabun çıkardı. "Kurtlar seninle kalacak ve ben de acele etmeyeceğim, böylece ne yapmak istiyorsan gizlilik içinde yapabilirsin."

Karanlığın içinde kayboluşunu izledim, her santimetrekaremi gördüğü için ondan gizlenmeye ihtiyaç duyma fikri bana çok aptalca geldi. Her santimime dokunmuş ve tadına bakmıştı. Tıpkı benim ona yaptığım gibi.

Onun her parçası senin, diye fısıldadı Hel ve ben de yüzümü buruşturup mırıldandım: "Gerçekten sen misin yoksa kendi kendime mi konuşuyorum bilmiyorum. Ama eğer sensen, belki bana henüz bilmediğim bir şey söyleyebilirsin. Tercihen yararlı bir şey."

Kafamın içinde konuşan her kimse, bana netlik vermiyordu. Yol boyunca biriktirdiğim teri yıkamak için kıyafetlerimi çıkardım. Bir bez kullanarak, tencerede ısınan suyla kendimi temizledim. Kurtlar sırtlarını bana dönmüş oturup karanlığı izlerken, gece havasının serinliği hoş bir rahatlıktı.

Yine de Bjorn geri dönmedi.

Tanımlayamadığım nedenlerden dolayı kendimi kötü hissederek kampı toparladım. Atları kontrol ettim. Yatağımı serdim. Ateşe biraz daha odun ekledim. Gyda'nın babamın kılıcına yaptığı oymaları inceledim.

Hala Bjorn yok.

Kurtlara, "Biriniz gidip boğulmadığından emin olsun," dedim ama ikisi de başlarını çevirip zeki gözlerle bana baksa da ikisi de kıpırdamadı.

Tüylerim diken diken oldu ve yerimde duramayarak ateş ışığının kenarına doğru yürüdüm ve bağırdım, "Bjorn! Bir saatten fazladır terbiyeliyim! Kaldır kışını da buraya gel!"

Cevap yok.

Tedirginlik hızla korkuya dönüştü, çünkü Bjorn sabrımı sınamaya hevesli görünse de bunu bu şekilde yapmayacaktı. Ya düşüp boğulsaydı? Ya ben tırnaklarımı kesip kampı temizlerken o ölüyor olsaydı?

Kılıcımı çektim ve kalkanımı aldım, gümüş metal ateş ışığında parlıyordu. "Hlin, bana gücünü ver."

Gümüş büyü tüy gibi hafif kalkanımın üzerinden akarak, akan suyun sesine doğru ilerlerken yolumu aydınlattı.

Dere neredeyse nehir denebilecek kadar büyüktü, siyah su hızlı ve köpüklü akıyordu, kıyının uzak tarafı karanlıkla gizlenmişti. Bjorn'un gelişigüzel yığılmış giysilerini, yanına atılmış botlarını buldum ama kıyıya bir aşağı bir yukarı baktığımda ondan hiçbir iz göremedim.

"Onu duyuyor musunuz?" Yanımdan ayrılmayan kurtlara sordum. Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz bir kadının şarkı söylediğini duydum. Hati homurdandı ve ona baktığımda, dişlerini göstermiş, tüylerinin diken diken olduğunu gördüm.

Kılıcımı sıkıca kavrayarak şarkıcıya doğru ilerlemeye başladım. Bu her kimse Steinunn'un kine rakip bir sesi vardı, sözsüz şarkı etrafımda kıvrılıyor ve beni daha yakına çağırıyor gibiydi. Kurtlar bacaklarımın etrafında dönerek beni geri püskürtmeye çalıştılar ama iki figür görene kadar onları ittim.

Bjorn'un belirgin geniş şekli.

Ve sallanıp dans eden bir kadın.

Bjorn beline kadar akan suyun içinde durmuş, kıyıdaki kadına bakıyordu. Ayı örten bulutlar aniden yer değiştirdi, ışık daha önce tanıştığımız güzel kadının yüzünü aydınlattı.

Ve tamamen çıplak vücudu.

Damarlarıma şiddetli bir öfke doldu ve büyümü söndürerek dinlemek için yaklaştım, çünkü şarkı konuşmaya dönüşmüştü.

"Beni almanı istiyorum," diye mırıldandı kadın. "Seni içimde hissetmek istiyorum."

Bjorn ona bir adım daha yaklaştı.

"Senin için tek kadın benim, değil mi?" Nefesimin altında homurdandım. "Beni hayattan daha çok seviyorsun, değil mi?"

Bjorn'a onunla işimin bittiğini söylemiş olmamın bir önemi yoktu ve bunun ikiyüzlülük olup olmadığı da umurumda değildi.

"Seni öldüreceğim," diye mırıldandım, karnımda büyüyen boşluğu görmezden gelerek. "Seni çok yavaş öldüreceğim."

Kadın suya girdi, Bjorn'un elini tuttu ve göğsüne götürmeye çalıştı ama Bjorn elini çekti.

"Hayır." Sesi tuhaf geliyordu. Sanki konuşmak onun için bir mücadeleydi. "Onu seviyorum."

Yanımda kurtlar hırladı ve benim de tüylerim diken diken oldu. Bu işte doğru olmayan bir şeyler vardı.

Kadın ısrarla adamın elini çekti ve sözlerini duyamasam da içlerindeki daveti duyabiliyordum. Kadın bankta arkasına yaslanıp kalçalarını iyice açarak parmaklarıyla cinsel organını okşarken davet açıkça ortaya çıktı.

Bjorn sadece başını salladı ve kadının elinden kurtuldu. "Hayır." Elini şakağına bastırdı. "Ben... Ben seni istemiyorum. Sadece onu istiyorum. Sadece Freya'yı."

Sözlerinin benim için ne anlama geldiğini düşünmek için kendime zaman vermedim, çünkü kafası karışmış gibi başını sallıyordu.

Onun nesi vardı? Burada hangi

sihir iş başındaydı?

"Bjorn!" Adını haykırdım ama en ufak bir kıpırdanma bile olmadı.

Ama kadının gözleri bana kaydı ve bir tıslamayla ayağa fırladı. "Onu istemediğini söylemiştin!"

"Bu onu alacağın anlamına gelmez!" Bağırdım. "Hlin!"

Büyüm bir kez daha kalkanımın üzerine aktı ve geceyi gündüz gibi parlak hale getirerek net bir şekilde görmemi sağladı.

Midem bulandı.

Çünkü kadının kuyruğu vardı.

Uzun ve etli, ucunda bir tutam kıl olan bu penis, bana doğru döndüğünde öfkeyle seğirdi. O bunu yaparken Bjorn tokat yemiş gibi sarsıldı, gözleri fal taşı gibi açıldı.

Kadının bakışlarını öfke doldurdu ve yüzünü adama dönerek bana kadına ait olmayan bir sırtı gösterdi. Bunun yerine, tüm dünyaya içi boşaltılmış bir ağaç gibi görünüyordu, altındaki kuyruk öfkeyle seğiriyordu.

Huldra.

Bu isim hafızamdan yükseldi, gençliğimin hikâyelerinde duyduğum, zar zor unutulmuş bir efsaneydi. İnsanları baştan çıkaran yaratıklar. Onlarla yatan.

Ve sonra onları öldürdü.

Huldra, Bjorn'a "Gördün mü?" diye bağırdı ve sonra dehşet içinde büyümeye başladı. Gittikçe uzadı, vücudu ağaç kabuğu gibi derisi, bir ineğin toynakları ve kuyruğu ve dişleri olan korkunç bir yaratığa dönüştü...

Dişleri bu dünyada doğan hiçbir yaratığa benzemiyordu. Elim kadar uzun ve iğne gibi kıvrıktı.

"Freya, kaç!" Bjorn bağırdı, baltası elinde belirdi. Ama bir kalp atışı sonra, huldra'nın kuyruğu hızlı bir şiddetle dışarı fırladı. Bjorn hareket etmeye çalıştı ama derin su onu yavaşlattı. Kuyruk ona çarptı ve onu derin akıntıya geri savurdu.

Onu kaybedemem.

Öfkem yükseldi, vahşi ve intikamcı ve hala umursadığım için kendime yarı kızgındım ve sonra derinlere daldım ve bağırdım, "Hel lanetlenmiş ruhunu al, seni iğrenç yaratık!" çünkü lanetlenmeyi hak eden bir şey varsa, o da bu canavardı.

Ayaklarımın altındaki toprak titredi, ilahi annem çağrımı duydu, ama huldra'yı aşağı çekmek için hiçbir kara kök yükselmedi.

Ruh olmadığını, yaratık saldırmadan bir saniye önce fark ettim.

Kolumu zamanında kaldırmayı zar zor başardım ama devasa kolları vücudum yerine kalkanıma çarptı. Hlin'in büyüü onu sendeleterek uzaklaştırdı ama ben de kılıcıma olan hakimiyetimi kaybettim, parlayan rünler göz kırpmaya başladı. Skoll ve Hati bacaklarına saldırdı ve huldra çığlık atarak onlara saldırdı ve kurtları geri püskürttü.

Uluyarak seax'ı çektim ve yaratığı kestim. Gyda'nın bıçağı iddia ettiği kadar keskindi ve bıçak kabuk gibi deriyi derinlemesine kesti. Huldra bana vurmaya çalıştı ama toynakları kalkanımdaki büyüden geri tepti.

Bir sonraki darbem bileğini kopardı, huldra acı içinde çığlık attı, ama gözlerimin önünde tahta eti birbirine örüldü, toynağı yeniden şekillendi. Saldırdı, toynakları havayı yararak beni eğilmeye zorladı. Bacaklarına doğru savurdum ama çok hızlıydı ve zahmetsizce kaçıp tekrar saldırdı. Toynağı koluma çarptı, acı omzuma kadar yükseldi. Bir çığlık attım, neredeyse seax'a olan hakimiyetimi kaybediyordum.

Kılıcıma ihtiyacım vardı. Kılıcım neredeydi?

Huldra avantajını kullanırken gözleri zaferle parlıyordu. Sağ elim uyuşmaya başlamıştı ve saldırıya devam etmek için mücadele ettim, hareketlerim giderek yavaşlıyordu.

Huldra saldırdı, ağzı boğazıma uzanıyordu. Yere düştüm ve tam zamanında yuvarlandım. Ayağa kalkmadan kuyruğu bacağıma dolandı ve beni karnıma doğru sürükledi.

Umutsuzca tekmeledim, kendimi kurtarmayı başardım ama kalkanım elimden kaydı.

Huldra üzerimde belirdi, gözleri ölümcül bir ışıkla parlıyordu. Umutsuzca uzanıp kalkanımı tuttum ve toynakları parlayan yüzeye çarpmadan hemen önce Hlin'in adını haykırdım.

Huldra geriye doğru patladı ve ağır bir şekilde çalıkların arasına düştü. Canavar yaralıysa bile, ayağa kalkarken bunu belli etmedi. Ama kılıcımı suya düştüğü yerden almak için yeterince zaman kazanmıştım.

Bir ileri bir geri savaştık ve tüm sihrime rağmen gücüm azaldı. Kurtlar saldırılarını sürdürüyor, yaratığı ısırıyor ve çelme takıyorlardı.

Yıkın onu, diye buyurdum ve sanki düşüncelerimi duymuşlar gibi kendilerini huldranın bacaklarına doğru fırlattılar.

Tökezledi ve düştü. Kuyruğundan gelen bir hamleyi engelleyerek, kılıcımı kaldırmak için kalkanımı bıraktım. İki elimle kılıcı indirebildiğim kadar sert indirdim.

Boynu kesmek.

Başı bana doğru yuvarlanarak ayaklarımın yanında durdu. Dişlerini gıcırdattı ve dişlerinin arasından korkunç bir çığlık çıktı. Başsız beden sendeleyerek ayağa kalktı ve korkunç gözlerinden hâlâ görebiliyormuş gibi bana doğru saldırdı.

Onu nasıl öldüreceğimi bilmiyordum. Tüm parçaları yeniden çıkan bir şeyi nasıl öldüreceğimi bilmiyordum. Kafası kopsa bile savaşmaya devam edebilen bir şeyi.

Kalkanımı kaptığım gibi saldırıya hazırlandım ve kaçmanın daha iyi olup olmayacağını düşündüm. Akıntıya karşı yarışmak ve Bjorn'u benim için kaybolmadan önce sudan çıkarmak daha iyiydi.

İndir onu, sonra kaç.

Hazırlanarak huldra'nın vahşi saldırılarına doğru adım attım. Büyüme çarpmasının etkisiyle geriye doğru uçtu-

Ve alevli bir balta göğsünde patladı.

En kuru çıra gibi, huldra dans ederek ve çığlık atarak alev aldı. Bjorn'u baştan çıkarmaya çalışmasının ürkütücü bir parodisi.

Sonra yere düştü ve patlayarak küle dönüştü.

Bjorn derenin uzak tarafında durmuş, zor nefes alıyordu, saçları dağınıktı ve nehir suyu damlıyordu. O da doğduğu günkü gibi çıplaktı, sert kasları ve dövmele derisinin her santimi kalkanımın ışığıyla aydınlanıyordu.

Onu seviyorum.

Huldra'ya söylediği sözler aklımı doldurdu ve bir lanetle sihrimi yok ettim.

Karanlık , Bjorn ve kasları gecenin içinde katı bir gölgeye dönüştü. "Sen bir aptalsın!" diye bağırdım. "Bu vahşi doğanın yollarını bilmesi gereken kişi sensin, ama yarı inek yarı ağaç olan bir canavar tarafından neredeyse baştan çıkarılmana izin verdin!"

Neredeyse.

"Kendimi savunmam gerekirse, ilk başta öyle görünmüyordu," dedi ve karanlıkta yüzünü göremesem de sırtışını *hissedebiliyordum*.

"İnek kuyruğu vardı, göt herif!" Çığlık attım. "Yoksa kocaman göğüslerinin ötesini göremiyor muydun?"

"Ötesini göremediğim tek bir kadın var ve o da huldra değil."

Sadece onu istiyorum. Sadece Freya'yı.

Kaba bir ses çıkardım çünkü ne söyleyebileceğime güvenmiyordum. Topuklarımın üzerinde dönerek nehir kıyısına doğru tökezledim. Çıplak tenine bir kez daha bakma riskini almak istemediğimden yolumu aydınlatmak için büyü kullanmadım ve kampa giden yolu ancak Bjorn'un botlarına takılıp neredeyse yüzüstü toprağa düştüğümde bulabildim.

Sönmekte olan kamp ateşinin zayıf parıltısını takip ettim, hemen daha fazla odun ekledim ve ellerimi alevlerin üzerinde tuttum, çünkü eforuma rağmen buz gibiydiler. Kalbim küt küt atıyor, midem panik ve öfkeyle dolup taşıyordu ama Bjorn ortaya çıktığında yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı.

"Mutlu olmanı gerektirecek ne var?" Ben talep ettim.

"Hayatımı kurtardın, Born-in-Fire," dedi. "Bu da ancak beni aramaya gelecek kadar endişelendiğin için mümkün oldu."

"Kendini övme." Damarlarımdaki kan hücumunun bu gece bana çok az uyku vereceğini bilerek yatağımla uğraştım. "Seni kurtardım çünkü annenin evine giden yolu bilmiyorum. Eğer ölseydin, geri dönüp Harald'a sevgili oğlunun düşünme işini sikine bıraktığı için öldürüldüğünü söylemek zorunda kalacaktım. O zaman da beni annene getirmesini beklemek zorunda kalırdım ve aynı hikayeyi ona da anlatmak zorunda kalırdım. Ben sadece kendimi korumaya çalışıyordum."

"Elbette." Başparmaklarını kemerine bağladı. "Bunun artık bir duygu olabileceğini düşünmekle ne kadar aptallık etmişim."

"Çok aptalca."

Başımı katlanmış pelerinine yasladım ve battaniyeyi omuzlarıma çektim. Kurtlardan biri sırtımda yatıyordu, ağırlığı bana baskı yapıyordu. Serin dağ havasına karşı hoş bir sıcaklıktı bu ama beni rahatlatmak yerine, sadece sırtımda Bjorn'un olduğu zamanları kaybetmenin üzüntüsünü hissettim. Ona kalbimle ve hayatımla mutlak bir güven duyduğum zamanları.

Bana değer verdiğini biliyordum. Beni sevdiğini. Beni istediğini. Tüm öfke ve kederime rağmen benim de onun için aynı şeyleri hissettiğimi biliyordum. Mantık onları kalbimden söküp atmamı gerektirse de tüm bu duygular sönmeyi reddediyordu. Ama ihaneti sadece bana zarar vermekle kalmamıştı, yalanları değer verdiğim insanların hayatlarını kaybetmesine neden olmuştu ve ben bunu affedemezdim. Asla affedemezdim.

Aynı türden daha fazla acıya neden olabilecek gerçekleri benden tekrar saklamayacağına güveniyorum.

Ateşin titrek alevleri arasından Bjorn'un battaniyesinin üzerine uzanışını, yüzünün ışık ve gölgelerle dans edişini izledim. Ben onu izlerken o da beni izliyordu.

Onun için hissettiklerimi başka bir adam için asla hissedemeyeceğimi biliyordum. Kaç yıl yaşarsam yaşayayım, onun ruhumdaki etkisi asla kaybolmayacaktı.

Ama aramızdaki her şey bitmişti. Bitmek zorundaydı.

Yuvarlanarak yüzümü kurdun kürküne gömdüm. Ve çok uzun zamandır ilk kez ağladım.

Ben şafak vakti Hati' nin yüzümü yalaması ve kampı çevreleyen zemindeki kırağı ile uyandım. Bjorn çoktan atlarla ilgilenmeye başlamıştı, ben de hızlıca yulaf lapası yaptım ve sonra eşyalarımı topladım. İkimiz de güneş tam olarak tepeye çıkmadan yola koyulmuştuk, uyku soğukkanlılığımı onarmak için çok şey yapmıştı.

Ama soğukkanlılıkla birlikte mantık ve akıl da geldi ve endişe de onlarla birlikte yürüdü. Bjorn ve Harald benim ölümümün peşine Saga yüzünden düşmüşlerdi. Görünüşe göre hayatının büyük bir kısmını korktuğu geleceği yok etmeye adanmıştı. Harald bunun nasıl başarılabilceği konusunda nüanslar olduğu yorumunda haklı olsa bile, Saga'nın izlediği yolun beni mezara götürebileceği aklımdan çıkmıyordu. Hâlâ ölmemi istiyor olabilirdi ve ben de doğrudan ona doğru gidiyordum.

Bjorn'la aramızda tek bir kelime bile geçmemişti ama onun bir fikir verebileceği bir anda sessizliğe gömülmek kasıtlı bir aptallık gibi görünüyordu. "Annen beni kendisi mi öldürmeye çalışacak?"

Bjornun atı çalıların arasına dalınca dudaklarından küfürler döküldü. "Hayır," diye cevap verdi. " iddeti kaldıracak midesi yok."

"Fincanımdaki zehir de aynı i i görür." Ve seyahatlerimizde böyle bir görevi kolayca yerine getirebilecek birkaç bitki görmüştüm. "O da senin gibi kadersiz, bu yüzden onun eylemleri geleceği değiştirebilir."

Ka larını attı. "Bu karakterine aykırı olurdu. O hiç kimseyi öldürmedi."

"Oğluna, ikinizin de hiç tanımadığı bir kadını öldürmesini emrettiği düşünülürse, zehrin onun altında olduğuna inanmakta güçlük çekiyorum."

Gözleri önümüzde ko turan kurtlara kaydı, sonra benim bakı larımla bulu tu ve ağzından "Rotamızı deği tirebiliriz. Nordeland'i terk edebiliriz."

"Neydi o?" diye sordum. "Korkarım ne dediğinizi anlamadım."

Skoll patikada durdu ve bize bakarak bunların basit kurtlar olmadığına dair   phelerimi doğruladı.

Bjorn bana ters ters baktı ama ben sadece "Saga bana yardım edebilecek tek kişi. Sadece onun yanında ne kadar dikkatli olmam gerektiğini bilmek istiyorum."

Sessizlik uzadı ve rahatsızlığım arttı. Bjorn sonunda, "Uzun yıllardır annemden uzaktayım, Freya. Çok şey deği mi  olabilir. Bu yüzden her türlü tedbiri almanı tavsiye ederim."

"Anla ıldı." Cevabım sessizdi ama tedirginlikten ağzım kum gibi kurudu.

Biz tırmandıkça patika daha da büyüyordu. Atlarımız tırıs gitmekten daha hızlı gidemeyecek kadar kayalıktı ve çoğu zaman d  m   engellerin etrafından yavaşça yürümek zorunda kalıyordu. Bjorn her zaman atından iner ve enkazı kaldırmak için zaman ayırırdı ve mırıldanmalarından, yokluğunda bu patikaya bakılmamı  olmasından hoşnut olmadığı belliydi. Hiçbir yerleşim izi görmediğimiz için daha az  a ırmı tım; Saga izole olmak istiyorsa burayı iyi semi  gibi görünüyordu. Öğleden hemen önce patikayı çevreleyen, her ikisi de oymalarla süslenmiş bir çift direkte insan yaşamına dair işaretler gördüm.

"Evinin etrafında r nlerden oluşan bir çember var," dedi Bjorn. "Onu gelenlere karşı uyarıyor ve ona zarar vermek isteyenleri caydırıyorlar."

"Runik büyü biliyor mu?" Rahatsızlığım artarak sordum çünkü bu onu çok daha tehlikeli yapıyordu. Bunu bana Ylva öğretmişti.

"Hayır." Atını benimkinin yanında yavaşlattı, atı bir kayaya takılınca dizlerimiz çarpıştı. "Onları Harald oydu. Onun güvenliği konusunda çok dikkatli."

"Birlikte olmaları hakkında ne düşünüyorsun?" Bunun onu kızdıracağını bildiğim için ekledim, "Nordeland'a gelmeden önce de sevişiyorlar mıydı yoksa bu daha sonra mı oldu?"

Bjorn bana ters ters baktı. "Bu benim işim değil. Bilmek istediğin şeyi ona sor. Söylediğim tek kelimeye inanacak değilsin ya."

Topuklarını sıkarak önümdeki patikadan aşağı indi, ağaçların arasından iki müstemilatı olan bir kulübe belirdi. Çatıdaki açıklıktan dumanlar yükseliyor ve burnum hafif bir ekmek kokusu alıyordu.

Kulübenin önünde atlarımızı dizginlerken, kürkle süslenmiş yeşil bir elbise giyen bir kadın kapı aralığından çıktı. Başına örttüğü şal ve ağaçların oluşturduğu gölgeler yüzünden yüzünü görmek zordu ama ben attan inince yaklaştı.

Yaşadığım şok neredeyse atımın dizginlerini düşürmeme neden oluyordu çünkü Bjorn'un annesi *çok güzeldi*.

Saga varlığımıza şaşımak yerine mutlulukla gülümsedi ve "Oğlum döndü!" dedikten sonra Bjorn'un yanına atladı. Bjorn'un etkileyici cüssesi karşısında küçücük kalan ellerini onun yanaklarına götürdü. "Aptal çocuk. Bir huldra'nın şarkısına kanmaman gerektiğini çok iyi biliyorsun. Senin güzel yüzünü seviyorlar ve hep senin için geliyorlar. Troels seni bir öncekinden kurtarmadı mı?"

Onun bir kahin olduğunu bilmeme rağmen, başımıza gelenleri bilmesi yine de sinir bozucuydu.

"Dikkatim dağılmıştı."

Saga mırıldanarak bir ses çıkardı ama iki yanağını da öpmeden önce onu kucakladı. "Kadınlar konusunda mükemmel bir zevke sahip olduğunu kanıtlamış olman senin şansın."

Tüylerim diken diken oldu, çünkü hayatınızı öldürmeye adadığınız biri hakkında söylenecek sözler değildi bunlar.

"Freya benim değil anne."

"ünkü dinlemedin." Saga parmağını ona doğru salladı. "Sana söyledim sevgilim. O gece Fjalltindr'de onu almanı söylemiştim. Onu bağlamayı ve omzuna atmayı, bir kez bile arkana bakmamayı söylemiştim. Bunun yerine, ona yalan söyleyerek kendini sevdirdin ve şimdi seni affetmeyecek." Ona nazik bir kelepçe vurdu. "Benim kanımdan bir ocuk nasıl bu kadar aptal olabilir?"

Bjorn kollarını kavuştu. "Bana sadece Harald'ın onu tapınağın sınırları dışında öldürebileceğini söyledin. O zamandan beri bana karşı dürüst davrandı, bu yüzden aldatmacayı bırakabilirsin."

Saga omuz silkti. "Davranışınızla ilgili değerlendirmem hâlâ geçerli."

O cevap veremedi. Kız ondan uzaklaştı ve bana doğru yürüdü. Bjorn'un kiyle aynı renkteki yeşil gözlerine bakarken nefes almakta zorlandım. Bjorn'un ne kadar güzel olduğu düşünöldüğünde, onun da güzel olması şaşırtıcı olmamalıydı. Ama yüz yüze bakınca çok çarpıcıydı. Mavi-siyah saçları ipek gibi uzun bir şekilde beline kadar uzanıyordu, teni oğlununki kadar bronzdu ve benden neredeyse yirmi yaşı büyük olmasına rağmen yaşından eser yoktu. Belden inceydi ama hem göğüs hem de kalça kısmı kavisliydi ve yüzü neredeyse ilahi gibi görünen bir mükemmelliğe sahipti. Yüksek elmacık kemikleri ve geniş gözleri, her erkeğin ve birçok kadının öpmek için can atacağı bir yay şeklinde kıvrılmış dolgun dudakları vardı.

Ve onu daha önce gördüğümü fark ettim.

"Fjalltindr'deydiniz," diye nefes aldım. "Ayine doğru yürürken yanımdan geçtin. Başında kuzgun tüyünden bir başlık vardı."

"Oradaydım," diye yanıtladı Saga. "Yüce Baba beni oğlumun yoluna devam etmekte zorlanacağı konusunda uyardı, ben de ona rehberlik etmek için memleketime geri döndüm." Bjorn'a ekşi bir bakış atmak için başını çevirdi. "Dinlediğinden değil. Yine de, Fjalltindr'de bu kadar çok Kadersiz varken, iplerin büküleceğini ve görülerimin değişıceğini umuyordum."

"Bu ne sıklıkla oluyor?" Onun bilgeliğine muhtatım ve Odin'in doğruyu söylemesini talep edeceğinden emin olduğum için rahatlamıştım. "Kadersizler ne sıklıkla öngördüğünüz geleceği değiştirir?"

"Düşündüğünden daha nadiren." Yeşil gözleri benimkileri aradı, uzun siyah kirpikleri aşağı doğru indi. Ne gördüğünü merak ettim. "Nornlar bilir

Kalplerimiz ve zihinlerimiz en az bizim kadar iyi çalışır ve ne yapacağımızı tahmin etme yetenekleri nadiren hatalıdır. Sadece Kadersizler doğalarına aykırı davrandıklarında iplerin yeniden örülmesi gerekir. Bu yüzden Bjorn'un seni öldürmesinin bir şeyleri değiştireceğini umuyordum, çünkü güzel genç kadınları öldürmek onun doğasında yok. Kim olduğuyla tamamen çelişen bir şey yapması gerekiyordu."

"Anlıyorum." Ölümümle ilgili planlarını açık açık anlatmasına rağmen, aklımda hep kaderi değiştirmeye çalıştığım zamanlar vardı. Başarısızlıklarım şimdi anlam kazanmıştı. Sonra derim diken diken oldu ve gözlerimiz kilitlendi. "Genç ve güzel kadınları öldürmek *senin* karakterine aykırı mı Saga? Artık ulaşabildiğime göre Bjorn'un başarısızlıklarını düzeltmeye çalışacak mısın? Sırtıma bir bıçak? Fincanıma zehir mi?"

Bjorn gerildi ama Saga'nın ifadesini okumaya çalışıp başaramayınca onu görmezden geldim.

Gerilim artarken, sessizliği bozan tek ses nefes ve rüzgârdı. "Eğer Freya'ya zarar vermeye kalkarsan anne, seni durdururum," dedi Bjorn yumuşak bir sesle. "Eğer

Seni durdurmayı başaramazsam, onu Valhalla'ya kadar takip edeceğim. Tyr'ın adı üzerine yemin ederim."

Göğsüm o kadar acı verici bir şekilde sıkıştı ki zar zor nefes alabiliyordum, sözleri içimde bir duygu karmaşası yarattı.

Saga sadece gözlerini devirdi. "Snorri'nin dramatizme olan tutkusu sana miras kalmış, Bjorn. Rahat ol, bugün kimse ölmeyecek. Odin'in adı üzerine yemin ederim."

Benimle kollarını birleştirerek Bjorn'a sert bir bakış attı. "Atlar. Odun. O zaman git tencereye koyacak bir şeyler ara, çünkü iştahın kilerime hiç iyi gelmeyecek."

Bjorn tereddüt etti, sonra dizginlerimi tuttu ve atları uzaklaştırdı. "Kurtları da yanına al," diye seslendi Saga. "Onlar senden daha çok yiyor."

Onun düdüğüyle Skoll ve Hati hızla koşmaya başladılar, benim aptal atım ciyaklıyor ve büyük yırtıcılardan korkarak kaçmaya çalışıyordu.

"Gel." Saga şaşırtıcı bir güçle kolumu çekti. "O etrafta yokken onun hakkında konuşmak daha kolay."

Davranışları hiç de beklediğim gibi değildi. Odin'in çocuklarından birinin belli bir ciddiyete sahip olmasını beklerdim ama Saga daha çok bir köy dedikoducusu gibi davranıyor ve konuşuyordu. "Bjorn hakkında konuşmak istemiyorum."

Saga usulca mırıldandı ve sonra şöyle dedi: "Oğlumu affetmen için sana baskı yapmayacağım Freya, çünkü yalanların ve erkeklerin verdiği acının zararlarını herkesten daha iyi anlıyorum. Ama annesi olarak, sana karşı hissettiklerinin bir aldatmaca olmadığını söylemeliyim. Tüm Nordeland senin ölümünü arzuluyordu, çünkü kaderinde bizim lanetimiz olduğunu biliyorduk, ama Bjorn Fjalltindr'de senin hayatın için savaştı. Kaderini değiştirmek için savaştı."

"Değişti mi?" Soruyu sormak zordu ama dudaklarımdan zorla geçirdim.

Saga olduğu yerde durdu ve uzun bir süre bana baktı. "Evet. Ve hayır."

"Bu da ne demek oluyor?" Kolumu çekerken bacaklarım hareket etmeye başladı.

"Yürüdüğünüz yol değişti ama aynı hedefe varacaksınız."

Ellerim buz kesti çünkü Bjorn bana o varış noktasını tarif etmişti ve sözleri düşüncelerimde yankılandı. *Bana Kalkan Bakiresi'nin Skaland'ı birleştireceğini ama ardında on binlerce ölü bırakacağını söylemişti. Yeryüzünde bir veba gibi dolaşacağını, dostu dosta, kardeşi kardeşe düşüreceğini ve herkesin senden korkacağını söylemişti.*

"Gitmek istediğim bir yer değil," diye fısıldadım kulübenin loş sınırlarına adım attığımızda. Saga cevap vermedi ve ben de bu sessizliği fırsat bilerek içeriye inceledim. Skaland'da yaygın olduğu üzere, tek bir odaydı ama kalın postların çokluğundan ocağın yanında asılı duran çömleklerin kalitesine, duvarlardaki uzak güneyden geldiğini anladığım zengin renkli asmalara kadar Harald'ın Saga'nın hayatı etkisine işaret eden zenginlik dokunuşları vardı.

Kulübenin kendisi kalın kütüklerden yapılmıştı ve sazdan bir çatısı vardı, iyi inşa edildiği için ocaktan çıkan duman çok azdı. İki banklı iyi yapılmış bir masa mekâna hâkimdi ve bir tarafta, uyku alanını gizlemek için tavandan bir perde sarkıyordu. Kurutulmuş otlar bir duvarı kaplıyordu, ancak üzerlerindeki toz Saga'nın oğlundan daha iyi bir aşçı olmadığını gösteriyordu. Gerçekten de, çiftlik hayvanlarına dair hiçbir iz görmemiştim, bu yüzden ya mükemmel bir avcıydı ya da Harald onun iyi beslenmesini sağlamıştı.

"Otur." Saga banklardan birini işaret etti. Sonra ateşin yanına gitti ve kırmızı şarap, tarçın ve karanfil kokan, dumanı tüten bir tencereyi kaldırdı. Diğer banka oturmadan önce benim için bir fincan doldururken onun yetenekleri hakkındaki fikrimi gözden geçirdim.

"Seninle konuşmak içimi rahatlattı." Ellerimi ısıtmak için fincanın etrafına doladım. "Dürüstçe cevap vereceğine güvenebileceğim biriyle konuşmalı çok uzun zaman oldu."

Saga içkisinden bir yudum aldı. "Ben de senin kadar kolay yalan söyleyebilirim Freya. Ama Yüce Baba'nın bana bahsettiği vizyonlar hakkında değil."

"Bu da bir şeydir." İçtim, sıvı dilimi haşlarken irkildim. "Birbirimizi tanımıyor olsak da senin yanında kendimi rahat hissediyorum." Başımı sallayarak ekledim: "Sanki seni tanıyor gibiyim çünkü sözlerin hayatımı çok etkiledi."

"Yüce Baba'nın sözleri, benim değil." Saga mükemmel beyaz dişlerini ortaya çıkararak gülümsedi. "Keşke aynı duyguları paylaştığımızı söyleyebilseydim Freya, ama doğrusu beni korkutuyorsun. Zayıf anlarımda, oğlum seni görür görmez öldürmediği için ağlıyorum ama o kuma bir çizgi çekti ve ben onu geçmeyeceğim. Çok sevdiği kadını öldürmeyeceğim çünkü bu onu kaybetmek anlamına gelir ve bu benim katlanabileceğim bir kayıp değil. Ben bencelim ve görünüşe göre Nornlar da bunu iyi biliyor."

Tereddüt ettim ve sonra şöyle dedim: "Harald senin kehanetinin başka yorumları olup olmadığını sorguluyor. Snorri'nin benim üzerimdeki kontrolünü kaybetmesi için ölmem gerektiğine inanıyordun. Ya başka bir yol varsa?"

"Harald karanlığın içindeki en küçük kuru bile kovalamayı seviyor," diye cevap verdi. "Onun umudunu paylaşmıyorum ama bunun mümkün olmadığını da kesin olarak söyleyemem."

Boğazımda oluşan yumruyu yuttum ve kendimi devam etmeye zorladım. "Tanrıların Fjalltindr'de ölümlülerin dünyasına ayak basışına tanık oldun mu?"

"Evet. Uzaktan izledim. Sana iki kanın çocuğu dediler ve seni izlediklerini söylediler."

"Ölümlü ve ilahi demek istemediler," dedim. "Damarlarımda iki tanrıçanın kanını taşıdığımı kastettiler. Hlin. Ve Hel."

Saga dik oturdu.

"İnsanları lanetleyebilirim." Sözlerim fısıltıdan öteye geçmiyordu. "Ruhlarını bedenlerinden ayırabilir ve onları Helheim'a gönderebilirim, geride sadece boş bir ceset bırakarak."

"İmgelemimde gözlerin kıpkırmızı yanıyordu."

"Duygularım yükseldiğinde bunu yapıyorlar. Özellikle de kızgın olduğumda. Sanki kontrolü ele geçiriyormuş gibi hissediyorum. O..." Bjorn'un annesi beni deli sanmasın diye gerçeği itiraf etmek istemedim.

"Ne iş yapıyor?" Saga bastırdı.

Belki de Hel'in sesini duyduğum için beni yargılayacağını düşünmekle hata ettim, çünkü Odin çocuklarına imgelemler göstermiyor muydu? "Hel benimle kafamın içinde konuşuyor." Saga'nın başı eğildi ve gözlerindeki belli belirsiz ihtiyat yüzümü yaktı.

Yine de tek söylediği, "Hel ile iletişim kuruyor musun?" oldu. "Evet," diye fısıldadım. "En azından öyle olduğunu düşünüyorum." "Peki ya Hlin?"

Başımı salladım. "Aynı şekilde değil." "Hel sana ne söylüyor?"

"O açgözlü. İstedığimi almam için beni zorluyor ve reddedildiğimde öfkemi körüklüyor. O... Islunder akıncılarının ruhlarını ona göndermem için beni teşvik etti."

Saga titredi, sonra şarabından uzun bir yudum aldı. "Seni ikinci imgelemimde gördüğümde, sayısız ölüden oluşan bir alanda duruyordun, gözlerin kömür gibi yanıyordu. Nasıl öldükleri belli değildi, ben de büyük bir savaşta öldüklerini düşünmüştüm ama bu çok daha mantıklı. Öngördüğüm gelecekte Hel'in büyüsünü kullanarak Helheim'daki tanrısall annene binlerce ölü gönderiyorsun." Titrek bir nefes verdi. "Sen ölümün efendisisin Freya. En cesur savaşçılar bile Valhalla'ya gitme şanslarını çalmayasın diye senden kaçır. Snorri'nin ellerinde gerçekten de Nordeland'in başına bela olursun."

Korkusunu hissedebiliyordum ve bu karnımı ekşitti. "Ben onun ellerinde değilim.

Ben buradayım, seninleyim."

"Yine de onun kontrolü altında olduğunuzu hissetmekten kaçınmıyorum." Parmaklarını şakaklarına bastırdı. "Sanki senin üzerinde bir tasma varmış gibi."

Bu konuda konuşamazdım. Sessiz kalma yeminim dilimi tuttu. Bunun yerine, "Saga, bu geleceği istemiyorum ama ölmek de istemiyorum. Bana kaderimi nasıl değiştirebileceğimi söyle."

Kahin başını yavaşça salladı. "Ben sadece tek bir gelecek görüyorum Freya. Karanlık ve korkunç bir gelecek. Eğer buraya kaderini nasıl değiştirebileceğine dair cevaplar aramaya geldiysen, korkarım ki yolculuğun boşunaydı."

Umutsuzluk içimi oydu, o kısacık umut kıvılcımı söndü ve beni karanlıkta bıraktı. O benim cevaplar için tek şansımdı ve şimdi nereye dönebileceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Gözlerim akmayan yaşlarla doldu ve bu andan bir şeylerle çıkma ihtiyacı duyarak, "O zaman boşuna olmasın. Bjorn bana seni öldürmeye çalışanın Harald değil, Snorri olduğunu söyledi. O gece olan her şeyi senin ağzından duyacaktım."

Saga uzun bir yudum aldı, sonra ikimizin fincanını da doldurdu. "Size gerçeği söyleyeceğim."

(Saga'nın başlamasını beklerken ocaktaki ateş cıvırdıyor ve patlıyordu; kulübenin duvarları sanki üzerimize geliyordu.)

"Genliğimde büyüm ortaya çıktığı andan itibaren, geleceklerini bilmek isteyen hem çömlekçiler hem de balıkçılar tarafından arandım," dedi Saga, fincanının derinliklerine bakarak. "Onlara kaderlerini bilmek istemelerinin aptallık olduğunu söyledim, çünkü Kadersizler hariç, gerçekleşecek olan şey kesin ve değişmezdir. Kendi ölümünüzü bilmek, yaşadığınız yıllara kaçınılmaz bir kesinlikle musallat olmaktan başka bir işe yaramaz. Bilmemek daha iyidir."

"Bilmek istemiyorum," dedim hemen. "Geleceğime dair gördüklerin zaten peşimi bırakmıyor."

Saga'nın ağzı bir gülümsemeye dönüştü. "Akıllıca."

İçimi çektim. "Birçok şeyle suçlandım ama bilgelik bunlardan biri değil."

"İnsanın sınırlarını bilmesi bir tür bilgeliktir." Uzun bir süre sessiz kaldı, sonra devam etti. "Yolumun kesiştiği herkesin geleceğini görmek çok az kişinin anlayabileceği bir yükür. Bir çocuğun boğularak öleceğini ya da bir avcının bir ayıyla ters düşeceğini ya da bir annenin son bir hamilelik riskini göze alıp doğum sırasında öleceğini görmek ama onları kurtaracak hiçbir yeteneğe sahip olmamak bir armağan değildir. Bu bir lanettir. Bu yüzden on beş yaşına geldiğimde, ayrı yaşamak için ailemin evini ve büyüdüğüm köyü terk ettim. Mümkün olan tüm geleceklerden saklanmak için, yine de birçok insan beni aradı."

"Snorri ve Harald da dahil mi?"

Saga başını salladı. "Yüce Baba bana Snorri'nin geleceği hakkında oğulları olacağından başka pek bir şey göstermedi ama Snorri beni her ziyaret ettiğinde daha fazlasını görüp görmediğimi sorardı. Harald hakkında ise tanrısal babam bana hiçbir şey göstermedi ama Harald kendi geleceğinin belirsizliğini umursamadı. Bunun yerine başkalarının geleceğini bilmek isterdi ve bildiklerimi açıklamayı reddettiğimde bu onu çok kızdırırdı. Asla yapmayacağımı çok iyi bildiği halde, beni kaderi açıklamaya ikna etmek için bana en güzel hediyeleri getirirdi. Her iki adam da gençliklerinde kıyaslanamayacak kadar yakışıklıydı, bu yüzden ikisini de sevgili olarak kabul ettim. O yıllarda sekse olan iştahım çok büyüktü ve tek bir erkek beni tatmin edemezdi."

"İkisi de mi?" Açık sözlülüğü karşısında yanaklarım kızardı. "Bu aralarında kıskançlığa yol açmadı mı?"

"Uzun bir süre boyunca ikisi de diğerinin yatağını paylaştığını bilmiyordu." Saga güldü. "Gerçi başka siklerle eğlendiğimi fark ettiklerinde ikisi de memnun olmadı. Snorri'nin Ylva'yla nişanlı olduğu ve Harald'ın her zaman istediğini yaptığı düşünüldüğünde bunun adil olmadığını düşünmüşümdür ama güçlü erkekler böyledir. Kadınları bağlayan kuralların kendileri için geçerli olmadığına inanırlar. Dostlukları her zaman sıkıntılıydı ama beni paylaştıklarını keşfetmeleri aralarını açtı ve Nordeland ile Skaland arasındaki gerilimi tırmandırdı."

Çoğu kadın için bu pek de olası görünmeyen bir hikâye olurdu. Ancak Saga hem güzel hem de güçlüydü, bu yüzden ona sahip olmak için savaşılan erkekleri anlamak kolaydı.

"Kontlar arasında her zaman çatışma, sonu gelmeyen baskınlar ve savaşlar olur ama böylesine güçlü iki adam arasındaki çatışmayı kişiselleştirince düşmanlık çok daha kötü bir hal aldı. Özellikle de Yüce Baba bana seni ve başaracaklarını gösterdikten sonra, gerçi bu hikâyemin ilerleyen bölümlerinde yer alacak."

"İkisini de sevgili olarak seçtiğin için pişman mısın?" Merakla sordum. "Sonuçları göz önüne alındığında mı?"

"Ben pişmanlığa inanmam."

Keşke ben de aynı şeyi hissedebilseydim. Yaptığım hataların beni suçluluk duygusuyla tüketmesine izin vermektense onları kabullenme fikri çok daha kolay geliyordu.

"İkisinin de sevgilim olduğunu öğrendikten kısa bir süre sonra Bjorn'a hamile kaldım."

"Onda Tyr'ın kanı olduğunu biliyor muydun?" Ben sordum. "Biliyordum..." Bunu sormak benim için çok garipti.

"Bir tanrıyla sevişme deneyimi yaşamadım," diye açıkladı Saga. "Tyr o anda kesinlikle oradaydı ama belli ki Snorri ve beni birlikte izlemekten zevk alıyordu. Bu yüzden o sırada çocuğumun bir tanrının kanını taşıdığını bilmiyordum."

Yüzüm alev alev yanıyordu. "Anlıyorum."

"Karnım şişmeye başladığında Snorri, Harald ile ilişkimini kesmemi istedi." Saga şarabından bir yudum aldı, sonra başını salladı. "Bu beni çok kızdırdı çünkü Ylva ile evlenecekti. Onun yanında hüküm sürecektir olan Ylva olacaktı. Krallık Ylva'nın çocuklarına miras kalacaktı. Snorri için bir aşık, bir kahin ve sahiplenmek istemediği bir çocuğun annesi olmaktan başka bir şey değildim. Gençtim ve karşılığında bana hiçbir şey vermediği halde taleplerde bulunması beni öfkeliyordu. Yine de karnımdaki çocuk için korkuyordum, çünkü erkekler zalim olabiliyor. Bu yüzden kabul ettim ve Harald'a aramızdaki dostluğun devam edemeyeceğini söyledim."

Dudağı titredi. "Harald'ın kalbi de benimki kadar acısa da, isteğimi kabul etti, hatta bana bir gün ona geleceğime dair söz verdirdi."

koşullarım değişti. Bana olan sevgisinin bu hayattan sonra da devam edeceğini söyledi."

Şarabımdan birkaç yudum aldım çünkü sözler duymanın nasıl bir his olduğunu biliyordum. Bunun gerçekleşmemesinin nasıl bir his olduğunu da. "Onu sevdin mi?"

"Evet ama tüm hatalarına rağmen Snorri'yi de severdim. Onunla ilgili bir manyetizma vardı. Beni her şeye ikna edebilecek bir yeteneği vardı. Ve genç kadınları tatlı sözlerle kandırmak kolaydır."

Daha önce hiç bu kadar doğru sözler .

"Kahinler kendi kaderlerini göremezler." Kulübe zaten sıcak olmasına rağmen Saga ateşe bir parça odun eklemek için ayağa kalktı. "Ama Bjorn doğduğu anda onunkini gördüm." Yanağından bir damla yaş süzüldü. "Onun alevi çağırdığını gördüm. Yandığını gördüm. Çığlıklarını duydum."

"Bana Tyr'ın adını asla söylememesi için ona talimat verdiğinizi söyledi."

"Evet." Saga gözyaşlarını sildi. "Dört yaşındaydı. Belki de beş yaşındaydı ve Snorri beni görmeye gelmişti. Tartıştık ve tartışmanın ortasında, o güne kadar gördüklerimden çok daha güçlü bir imgelem beni ele geçirdi. Transa geçtim, dudaklarımdan dökülen kelimeler, Skaland klanlarını kaderini kontrol eden kişinin altında birleştirecek bir kalkan kızın gelgitindeydi."

"Saga, tam olarak ne gördün?" Bastırdım. "Snorri'yi gördün mü? Kaderinde hükmetmek olanın o olduğu kesin miydi? Kaderimi kontrol etmesi gereken kişi o muydu?"

"Snorri'yi görmedim." Yüz ifadesi sanki orada olmayan bir şeyi izliyormuş gibi mesafeliydi. "Senin yüzünü gördüm, Freya. Ateş gibi gözlerin ve kandan bir tacın vardı."

Sakinleştirici bir nefes aldım. "Yani Snorri değil mi?"

Saga bir omzunu kaldırdı. "Kaderde olan her şeyi göremiyorum. Sadece Odin'in bana göstermeyi seçtiği parçaları. Snorri, Yüce Baba'nın kendisi oradayken bana bu görüyü vermeyi seçtiğine inandı çünkü bu onun kaderiydi, bu yüzden hemen seni avlamaya başladı. Seni kontrolü altına aldığından beri gücünün önemli ölçüde arttığını inkâr etmek mümkün değil, zira şu anda tartışmasız kral o." Tereddüt etti. "Skaland'ı birleştirmek için seni kullandı Freya,

Ve kalbimde hala seni kullanmasından korkuyorum. Çünkü gördüğüm gelecek hala zihnimin gözünde parlıyor."

Cevap vermedim. Kan yeminim yüzünden cevap veremedim.

Arkama yaslanıp ateşin derinliklerine baktım, bana söyledikleri hakkında ne hissettiğimden emin değildim, çünkü bundan elde ettiğim tek şey daha fazla belirsizlikti.

"Kanlı ayın altında doğan çocukları bulmak onun saplantısı haline geldi," dedi Saga. "Ona sık sık eğer kaderinde seni bulmak varsa bunu yapacağını söyledim ama bu sözlerim onu sadece öfkелendirdi. Onun kral olacağını onaylamaktaki isteksizliğim aramızdaki aşkı çürüttü ve ondan korkmaya başladım. Bir gece kulübeme tek başına geldi. Veremeyeceğim cevaplar istediğini ve başarısızlığım için beni cezalandıracağını biliyordum. Bjorn'un saklanmasını sağladım ama korktuğum şiddet gerçekleşirken oğlum beni korumaya çalıştı. İlk kez sihrini kullandı ve evimizi ateşe verdi. Ve böylece onun için öngördüğüm kader gerçek oldu."

Elleri titreyerek fincanını kaldırdı. "Her yer alevler içindeydi, Bjorn sırtındaki yanıklardan dolayı çılgılık atıyordu ama onu alevlerin içinden çıkarıp taşımayı başardım. Snorri bizi takip etmeye çalıştı ama kafasına bir taşla vurduğum ve kaçtım. Bana asla ihanet etmeyen aşkıma kaçtım. Sığınağıma."

"Harald."

Başını salladı. "Her şeyi oluruna bırakmaktan memnun olurdum. Nordeland'da sakin bir hayat yaşamak. Ama Odin bana seninle ilgili başka bir imge verdi. Ayaklarının altında binlerce ölü ve ötesinde Skjoldfjell'i gördüm. Hiçbir şey yapmadığım için aşkımın ve kurtarıcımın krallığının mahvolmasına izin veremezdim. Bu yüzden geleceği değiştirmeye yemin ettim. Kaderini Snorri'nin kontrol edeceğinden emin değildim ama gücünün Nordeland'ın yıkımı için bir araç olacağını biliyordum. Snorri seni bulmak için daha güçlü araçlara sahipti, bu yüzden seni bulmak için onu kullanmamızı ve sonra seni tanrılara göndermemizi emretti. Bu şekilde gördüğüm gelecek yeniden örölmüş olacaktı. Ve evet," diye yumuşak bir kahkaha attı, "bana ve Bjorn'a yaptıklarının intikamını ondan almak için."

"Demek Bjorn'u beni izlemesi için gönderdin."

"Planım buydu. Snorri'nin sonunda Bjorn'u *kurtarmayı* başarmasını sağlamak, sonra da sen ortaya çıkıp Nordeland'i *kurtaracak* darbeyi vurana kadar sevgi ve minnettarlık gösterisinde bulunacaktı. Ama oğlum seni öldüremedi Freya ve attığı her adımda seni korumaya çalıştı. O her zaman gerçek kişiliğiyle davrandı."

"Bana yalan söyledi." Kesik kesik bir nefes aldım. "Tekrar tekrar yalan söyledi."

"Gerçeği riske atabilmesinin tek yolu seni çalmaktı," diye açıkladı Saga. "Seni Nordeland'a götürmekti, orada gerçekle sana zarar veremezdi. Çünkü Snorri'yle aynı evi paylaşırken onun amaçlarını açığa vurmak, senin ona sırt çevirmen ve bunu yaparken de İskandinavya'yı onun önlemek için çok şey feda ettiği kadere lanetlemen riskini doğururdu."

Ayakta durduğumu hatırlamasam da kendimi ayakta buldum. "Yani Bjorn'un yaptığının doğru olduğuna mı inanıyorsun? Bana yalan söylediği için onu affetmem gerektiğine mi?"

Aramızda sessizlik ve gerginlik ile havanın sıcaklığı arasında nefes almak zordu.

Sonunda Bjorn'un annesi şöyle dedi: "*Doğru* bakış açısına göre değişir Freya. Nordeland'ın bakış açısına göre *doğru* olan seni öldürmek ya da zarar veremeyeceğin bir yere götürmek olurdu. Yani hayır, oğlumun yaptığının doğru olduğunu düşünmüyorum çünkü birçok hayatı riske attı. Ama bence bu sizin onun yaptıklarının *doğru olmadığına* inanmanızla aynı sebep değil. Siz sadece incinmiş duygularınızı önemsiyorsunuz. Ona olan güveninizin zedelenmesini. Sadece kendini düşünüyorsunuz ve Hel'in çocuğu olduğunu bildiğin için başkalarına karşı duyarsızlığın çok mantıklı geliyor."

Kendi öfkem alevlendi, çünkü Bjorn'u suçlamak istiyordum. Ancak Saga'nın sözleri beni onun iyi bir seçeneği olmadığını kabul etmeye zorladı. Herkes için doğru olan seçenek yoktu. Kendime, eğer doğru söylemiş olsaydı, onu dinleyeceğimi ve hareketlerimi gözden geçireceğimi söylemek istedim ama aksini biliyordum. Nordeland bilinen bir düşmandı ve Bjorn'un onlar için sadakatle savaştığını öğrenmek beni ona düşman ederdi. Halkımı korumak için Snorri'ye gerçeği açıklamama neden olurdu.

"Kahretsin," diye tısladım, küçük alanda bir ileri bir geri volta atıyor, bir yandan öğrendiklerimi mantıklı bir şekilde sıralamaya çalışırken bir yandan da duygularım her

Yön. Çoğunluğun iyiliğini kalbimdeki acının önüne koymaya çalışıyordum. Ama sanki kalbim parmaklarını kulaklarına tıkamış, hislerine karşı çıkan hiçbir şeyi dinlemeyi reddediyordu.

"Onu affetmek zorunda değilsin," dedi Saga. "Yalan söylenmesinden nefret ettiğim için onu affetmeyebilirim. Ama öfkeni içinde tutmanın seni iyi ve erdemli yaptığını düşünme Freya. Bu seni sadece diğer kadınlar gibi yapar."

Birden midemin bulandığını hissettim, çürümüş bir şey yemişim gibi içimi bir şüphe kapladı.

Ona kızmakla hata mı ettim?

Asıl sorun ben olduğum halde Bjorn'u günah keçisi olarak kullanmaya mı çalışıyordum?

Saga ayağa kalktı ve masanın etrafında dönerek ince kolunu bana doladı. "Seni üzdüm. Özür dilerim. Yalnızlık benim için bir lütuf olabilir, ama benimle birlikte olmak zorunda kalan herkes için bir lanet olduğunu düşünüyorum, çünkü düşündüklerimi nasıl incitebileceğini düşünmeden söylüyorum."

"Doğru olmayan hiçbir şey söylemedin," diye cevap verdim. "Ben... Ben ne yapacağımı bilmiyorum. Ölmek istemiyorum ama Hel'in gücünün yapabilecekleri yüzünden binlerce insanın ölmesini de istemiyorum."

Uzanarak, örgümden kurtulan bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Kendine karşı nazik ol, Freya. Genç kızlığa adım atalı daha birkaç yıl oldu ve senden beklenenlerle başa çıkabilecek şekilde yetiştirilmedin. Bilgelik yılların deneyiminden ve kişinin geçmişteki hatalarından ders almasından gelir. Etrafındakiler sana kötü rehberlik ettiği için durumun daha da kötüleşti."

Yanaklarımın içini ısırdım, Bodil'in kaybının acısı göğsümde taze bir şekilde yükseliyordu, çünkü sanki bana doğru yolu gösteren tek kişi oymuş gibi hissediyordum.

"Nefes almalısın." Saga bana tekrar oturmamı işaret etti. "İleriye dönük bir yola karar vermeden önce, tüm olanları ve olmasını umduğun her şeyi düşünmek için zaman ayır."

Bu makul bir tavsiye gibi göründü, ben de oturdum.

Bjorn geri dönmek için o anı seçti, elinde sihirli bir balta sayesinde hızlı bir sonla karşılaştığı belli olan bir tavşanla içeri adım attı. Normalde

aşırıya kaçmakla ilgili bir yorum yaptım ama birdenbire hiçbir şey söyleyecek enerjim kalmadığını hissettim.

"Tavşan senin için uygun mu?" diye sordu, tavşanı kaldırarak.

" değil," diye yanıtladı Saga. "Temizle ve giydir, sonra da sanırım yemek pişirebilirsin."

"Yapacağım," diye mırıldandım.

Bjorn nefes nefese kaldı. "Yemeklerimden bu kadar mı korkuyorsun, Ateşte Doğmuş?"

Başımı salladım, sonra odaya geçip tavşanı elinden aldım. "Skoll ve Hati dışarıda mı?"

"Evet." Bileğimi yakaladı ve "İyi misin?" diye sorarken ona baktım.

Yüzüme zorla bir gülümseme yerleştirdim. "Ben iyiyim."

Bir yalandı. Çünkü Saga'nın gerçeğini duymanın beni daha iyi hissettireceğine inanmıştım. Daha güçlü. Yapılması gerekeni yapmaya hazır.

Onun yerine daha da kötü hissettim.

Ben yemek pişirirken çok az şey söyledim, Bjorn'un her kalp atışını dolduran annesiyle sohbet ederken bile çalışırken onun incelemesini hissettim.

Gevezelik.

Ona bir kase uzattığımda, "Kendim hazırlayayım mı?" diye sordu.

Başımı salladım, çünkü yemeğini kurcalama düşüncesi aklıma bile gelmemişti. Tüm düşüncelerim bir sonraki adımda ne yapmam gerektiğine odaklanmıştı.

"İkinizden biri bana ne konuştuğunuzu söylemeye niyetli mi?" diye sordu, sonra bir lokma aldı ve yutkundu. "Yoksa ben karanlıkta mı kalacağım?"

Saga cevap vermedi. Kasemin içindekilere bakarak, "Annen benim için birçok ölümle sonuçlanmayacak bir yol olup olmadığını bilmiyor. Bir çözüm sunan hiçbir şey görmedi." Kasemi bir kenara bırakarak kendimi Bjorn'un gözlerine bakmaya zorladım. "Bana Skaland'a nasıl geldiğini de anlattı. Snorri'nin yaptıklarını. Ona neden düşman olduğunu şimdi anlıyorum."

Bjorn çiğnerken ve sonra yutarken sadece yahnisine baktı. Kasesini iterek sordu, "Ne yapmak istiyorsun, Ateşte Doğan? Çünkü annemin daha iyi bir yol görememesi, o yolun var olmadığı anlamına gelmez. Sadece hangi yöne gitmek istediğini seçmen gerekiyor."

Kaçmak doğru seçim gibi görünüyordu. Ama insan kaderden kaçabilir miydi?

Bilmiyordum, bu yüzden cevap vermedim, sadece yemeği sessizce bitirdim. "Bjorn ortalığı toplayacak," diye duyurdu Saga. "Freya, gel. Yeniden keşfedelim senin neşen."

Elime fincanlar tutuşturdu, kolunun altına küçük bir fıçı sıkıştırdı ve beni dışarı çıkardı, kar yağmaya başlamıştı.

"Buraya erken gelir," diye belirtti. "Ve daha uzun süre kalır. Ama sanırım bu yarın öğleden önce eriyecek."

Ek binalardan biri Skaland'da kullandığımız tarzdan farklı olmayan bir saunaydı. Kaba yontulmuş kütüklerden ve çim bir çatıdan inşa edilmişti, sanki topraktan çıkmış gibi ormana karışmıştı. Ben kuyudan bir kova su alırken Saga ateşi harlamak için içeri girdi, iki kurt da nereye gitsem beni takip ediyordu.

"Sıcak, sağlıklı düşünmene yardımcı olacaktır." Saga giysilerini çıkardı ve kapının dışındaki bir kancaya astı. Ben de aynısını yaptım. Ona bakmamak zordu, çünkü zaman vücuduna yüzünden daha fazla dokunmamış gibiydi, her santimi gergin ve pürüzsüzdü. Göğüs kafesinin sağ tarafında Odin'in işareti vardı, kalbinin atışıyla zonklayan büyük, kıvırmalı bir kuzgun dövmesi. Tıpkı ellerimi süsleyen dövmeler gibi. Bana Hlin tarafından verilen dövmeler. Ve Hel tarafından.

Saga o kadar inanılmaz derecede güzeldi ki Snorri ve Harald'ın hareketlerini anlamak kolaydı. Ona sahip olma arzularını. Yine de buradaydı, özgürdü ve kimsenin onu rahatsız etmediği vahşi doğada tek başına yaşıyordu, ki bu da ona gayet uygundu.

Onu kıskanırdım.

Bardağımı ve kendi bardağını dolduran Saga bir tabureye oturdu ve ahşap duvarlara yaslandı, ısıtılmış taşların üzerine su dökerken buhar yükseliyordu. "Umutsuz hissediyorsun, değil mi Freya?"

Şaraptan bir yudum aldım, sonra durup bardağa baktım, çünkü daha önce içtiğim her şeyden daha güzel bir tadı vardı.

"Harald beni iyi besliyor." Saga gülümsedi. "Kışın hiç dokunmadığı yerlerde yetişen üzümlerden yapılan güney bağbozumu. Bu benim tek zaafım."

"Bunun benim tek olmasını istiyorum." Bir yudum daha aldım. "Gerçi böyle bir şeyi karşılayabilmek için bir kralın kasası gerekir diye tahmin ediyorum."

Saga sadece küçük bir yudum aldı ve fincanın kenarından beni izledi.

İçimi çekerek, "Harald İskandinavya'ya gelip gelmeme konusunda bana çok az seçenek bıraktı," dedim.

"Bence sizi yakalayanın ben değil kocam olduğuna şükretmelisiniz, çünkü oğlumun yapamadığını yapması için Skade'e talimat verirdim. Ama lütfen yapılan seçimlerden şikâyet etmeye devam edin."

Ağzımın kenarı kalktı. Anlaşılan Bjorn'un zekâsı annesinden geliyordu, çünkü Snorri'nin böyle konuştuğunu hiç duymamıştım. "Hayatta olduğunu öğrendikten sonra, sadece yalanlar denizinde bir hakikat kaynağı olacağına değil, aynı zamanda Hel'in kanının bana verdiği büyüü anlamama yardımcı olabileceğine de ikna oldum. Ayrıca gördüğün gelecekte nasıl kaçabileceğim konusunda bana yol gösterebileceğini umuyordum. Ama şimdi seninle konuştum ve eskisinden daha fazlasını bilmiyorum. Yani evet, kendimi umutsuz hissediyorum."

"Bjorn ne yapman gerektiğine inanıyor? Kendisine sorulmasa bile fikrini esirgeyecek biri değildir."

"Aday olmam gerektiğine inanıyor," diye yanıtladım.

"Önerisinde büyük bir haklılık payı var. Dünyanın yarısından uzakta olduğunuz bir ulusun başına bela olmak zordur. Ama bu yolda yürümeye meyilli olmadığınızı hissediyorum. Neden?"

"Ne zaman kaçmaya çalışsam, beni durduran bir şey oluyor," dedim. "Savaşı bitirmek için Grindill'deki uçurumdan atlamaya çalıştığımda, hayalet beni durdurdu. Bjorn'la Skaland'dan ayrılmaya çalıştığımda Harald bizi buldu. Kaderimden kaçamıyorum, ya ölümle ya da farklı bir hayatla."

Saga hareketsiz kaldı. "Hayalet mi?"

Şaraptan bir yudum daha alarak başımı salladım. "Bana birçok kez görüldü ve birkaç kez bana rehberlik etti. Kemiklerine kadar yanmış bir kadın, ardında korlar ve küller yüzüyordu. Snorri onun

ama belli ki durum böyle değil, bu yüzden onun kim olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok."

Saga yüzünü buruşturdu. "Buna inanacaktır. Hiç şüphe yok ki onun canice yöntemlerinin gerçeğini ortaya çıkaracağımdan korkuyor."

Hayaletle karşılaştıktan sonra Snorri'nin Halsar'ın külleri arasında nasıl tepki verdiğini düşündüm. şaşkına dönmüştü elbette ama korkmamıştı. Aksine, Saga'nın bana başka bir âlemden rehberlik ediyor olabileceği fikrinden güç almıştı. Yine de bunu kendime sakladım ve "Onun kim olabileceğini biliyor musun?" diye sordum.

"Belki de Hlin tarafından gönderilen biri. Emin olmak için bir bilmece. Grindill'den beri onu gördün mü?"

Başımı salladım ve Saga, "Yani kaçmaya çalışırsan geri çevrileceğini mi ?" diye sordu. Cevap vermemi beklemeden ekledi: "Özgürlüğünün kısıtlandığını hissetmenin başka bir nedeni var mı?"

Ona ettiğim kan yeminini anlatmak için dudaklarımı araladım ama çenem olduğu yerde kilitlendi.

"Freya?" Saga öne eğildi, yeşil gözleri endişe doluydu. "Sorun nedir?"

Tek yapabildiğim ona bakmaktı.

Saga ani bir nefes çekti. "Tanrım, seni bağlamış." Gözleri kısıldı. "Ylva seni bağladı."

Ona bakmaktan başka bir şey yapamadım.

"Keşke Harald da sizinle gelseydi," dedi. "Bu onun uzmanlık alanı, benim değil ve size ne yapıldığını daha iyi anlayabilirdi. Çünkü ben sadece tahminde bulunabilirim."

Bileğimden tutarak fincanımı ağızıma doğru kaldırdı. "Senden sorulara cevap vermeni istemeyeceğim, çünkü cevap veremeyeceğini düşünüyorum. Ama bana kumsala atılmış bir balık gibi bakmaktan başka bir şey yapmanı tercih ederim."

Ben uzun uzun yutkunurken Saga arkasına yaslandı ve işaret parmağıyla dudaklarına dokundu. "Davranışlarından anladığım kadarıyla Snorri, Ylva'nın büyü konusundaki uzmanlığı sayesinde seni bu konuda sessiz kalmaya zorlayan bir yeminle onlara bağlamış." Tekrar dudaklarına dokundu. "Yine de en azından Bjorn'la kaçmayı deneyebildin, bu da bana

Sadece Harald'a değil, onun oğluna da bağlıydın." Elini bırakıp çıplak kalçasının üzerine koydu. "Tahminimce onun kanına. Ylva akıllıca davranmış, çünkü seni oğlu Leif'e de bağlamış. Bjorn'un da buna dahil olması, muhtemelen kolay kolay içinden çıkamayacağı bir şeydi."

Gerçeğe bu kadar yaklaşmış olmasının yarattığı şokla fincanımı boşalttım, Saga düşünürken dalgınca yeniden doldurdu.

"Bjorn kaçışınızın anahtarı olabilir," diye mırıldandı, gözlerini ateşe dikerek. "Eğer kana yemin ettiysen, Snorri'nin senin üzerindeki etkisi Bjorn'unkinden ya da Leif'inkinden daha güçlü değil." Başını çevirdi, böylece gözlerimiz bir kez daha kilitlendi. "Gerçi oğlumla aranızın açık olduğu düşünülürse bu pek de hoş bir açıklama olmayabilir."

Şarabın kafatasımda uğuldadığını hissedebiliyordum ama yine de onun düşünmesini izlerken bir yudum daha aldım.

Saga'nın yüzüne heyecan geldi ve gözleri parladı. "Bjorn sana uzak güneye gitmeni emredebilir. Hel'in hediyesini asla kullanmamamı emredebilir." Önümde dizlerinin üzerine çöktü. "Cevap bu olabilir Freya!"

Tüm vücudum titremeye başladı ve aniden nefes almak çok zor geldi.

"Bırak oğlum seni götürsün." Saga'nın gözleri benimkileri aradı. "Harald'a bunun neden gerekli olduğunu açıklayacağım ve o da benim isteklerime uyacak."

"Daha önce işe yaramadı." Sobadan yayılan ısıya rağmen tenim buz gibiydi. "Neden şimdi çalışacak?"

"Belki de kendini tam olarak adamamışsındır." Ayağa kalktı ve sıcak taşların üzerine su döktü, taşlardan yükselen buhar aramızdaki boşluğu bulandırdı. "Belki de gerçeği tam olarak bilmediğini hissettin. Bir şeyin seni engellediğini hissettin. Şimdi sana her şeyi anlattığıma göre, artık böyle bir durum söz konusu değil."

Bjorn ve ben kaçmayı planladığımızda şüphelerim olduğu doğrudu ama gerçek onları yok etmemişti. Aksine daha da kötüleştirmişti.

Saga sinirli bir ses çıkardı ve fincanını yeniden doldurdu. "Direncini hissediyorum Freya ve olmadan başımı sallıyorum. Anlıyorum

Bjorn'un yalanlarını öğrendiğinizde duygularınız incindi, ancak bir avuç yanlış affetmek istemediğiniz için binlerce hayatı riske atmaya gerçekten istekli misiniz?"

Yanaklarım kızardı ve utancımın gözlerimi kaçırdım.

"Ve sadece başkalarının hayatlarını değil! İnatçılığınız kendi mutluluk şansınızı riske atmanıza neden oluyor, peki ne için? İnat edip affetmeyi reddederek ne kazanıyorsun?" Tartışmama fırsat vermeyen Saga, "Sıcak bir yere seyahat etme ve seni çok seven, senin için her şeyi göze alabilecek bir adamla evlenme fırsatın var. Güzel bebeklerin olacak ve bir daha asla şiddetin dokunuşunu hissetmeyeceksin. Bu hayat sizin olabilirdi ve siz sessizce oturmanıza rağmen, sanki yüzüme karşı 'Mükemmel olmadığı için onu affetmeyi reddediyorum' diye bağırıyorsunuz. "

Gözlerim doldu ve gözyaşlarımın akmasını engellemek için hızla gözlerimi kıptım. söyleyince tüm yaptıklarım çok aptalca göründü. Yetişkin bir kadının değil, bir kızın davranışları. Öfkemi, affetmeyi reddetme nedenlerimi aradım ama tek hissettiğim utanç ve mahcubiyetti. "Yakınlaşmamıza izin vermeden önce tüm gerçeği öğrenmemi beklemeliydi."

"Seni yakınlaşmaya zorlayan Bjorn muydu, Freya?" Saga sordu. "Yoksa onu iten sen miydin?"

Tüm vücudum yanıyordu ama ellerim hâlâ buz gibiydi, çünkü zihnim onun dokunuşunu aradığım tüm o anları yeniden canlandırıyordu. "Ben."

"O daha genç bir adam," dedi Saga. "Sıcak kanlı ve hayatının baharında ve sen de güzel bir kadınsın. Teklif ettiğin şeye direnmesi mümkün değildi, bu yüzden onu suçlamak adil mi? O sana sadece senin istediğini veriyordu."

Ağlamamak için kendimi zor tuttum, kendimi aptal gibi hissediyordum. "Belki de haklısın."

"Ah, tatlı kızım, ağlama." Saga elindeki fincanı bırakıp yanıma geldi ve beni kendine doğru çekti. "Kararlarını kalbindeki duygulara dayandırmak bir gençlik ve deneyimsizlik hatasıdır. Yapabileceğin tek şey hatalarından ders almak ve aynı hataları bir daha yapmayacak şekilde ilerlemektir. Şimdilik bu konuyu kapatalım. Yapacak çok işiniz var.

üzerinde düşünmeli ve herhangi bir karar vermeden önce zihninde oturmasına izin vermelisin. Zamanın var tatlı Freya, çünkü burada, vahşi doğada güvendesin."

Nefes al, diye fısıldadım sessizce. Sakinleşene kadar nefes al.

Ancak her nefes çok kısa geliyordu, sanki ciğerlerime hava ulaşmıyordu. Saga beni azarlamakta haklıydı. Bjorn'a söylediğim ve yaptığım tüm kötü şeyler kafamın içinde tekrarlanıyordu. Yine de tüm bunlara rağmen, burada benim yanımdaydı. Onun sadakatini hak etmiyordum.

"Onun affına zaten sahipsin," diye mırıldandı Saga, fincanımı tekrar doldururken. "Buna hiç ihtiyacın olmadı, çünkü sana haksızlık ettiği için suçluluk duygusuyla yanıp tutuşuyor. Aranızdaki bu çekişmeyi bir kenara bırakın. İkiniz de kadersizsiniz ve birlikte, Nornların boyun eğeceğine ve geleceği sizin seçeceğinize inanıyorum."

Gözlerimi kırpıştırarak tekrar içtim. "Bilgeliğin için teşekkür ederim, Saga."

"Her zaman o kadar bilge değilim," dedi omuz silkerek. "Ve sakinliğim yaşımla birlikte geldi. Sana Harald'ın Nordeland'da başka kadınlarla yattığını ilk öğrendiğim zamanın hikâyesini anlatayım."

Kendi başarısızlıklarımı bir kenara bırakıp Saga'nın Harald'ı kovalarken kafasının arkasına yumurta fırlattığı bir olay da dahil olmak üzere gençlik hikayeleriyle beni eğlendirmesini dinlemek rahatlatıcıydı. Hikâye üstüne hikâye, ta ki ben kadehlerime gömülene kadar taburemde zar zor dik oturabildim ve çok fazla gülmekten tüm vücudum ağrıdı.

"Yatağımı bulmalıyım," dedi Saga sonunda. "Çünkü sabah olduğunda bu hoşgörümünden kesinlikle pişmanlık duyacağım."

Elbiselerimizi göğsümüze bastırarak kol kola, ayak bileği derinliğindeki karda sendeleyerek Bjorn'un ön tarafta oturduğu kulübeye geri döndük.

"İkiniz de sarhoş musunuz?" diye sordu. "Burada bilgelik için bulunman gerekiyor Freya, sen de Anne, bilgelik vermek için ve böyle mi davranıyorsun?"

"Şarapta bulunacak çok gerçek var," diye kıs kıs güldü Saga, sonra eşikten tökezleyerek yatağına doğru ilerledi. Bir yığın kürkün üzerine yığıldı ve bir tanesini üzerine çekti. "İstedığın yerde uyu," diye mırıldandı. "Bu gece içimde daha fazla bilgelik kalmadı."

Bjorn yatağımı ve çantamı hazırlamıştı, ben de bir gecelik çıkarıp başıma geçirdim. Gözlerim sürekli kapıya gidiyor, Bjorn'un

içeri girdi, ama mandal hiç kıpırdamadı.

Saga şimdi usulca horluyordu ve onun hikâyelerinin yokluğunda, sohbetimizin daha ciddi yönleri kafamı doldurmak için geri döndü. Özellikle de Bjorn'a kızdığım için hatalı olduğuma ve işleri düzeltmem gerektiğine dair artan duygum. Dönmesini beklerken sessizce tekrar tekrar özür dileme provası yaptım ama bir türlü gelmedi. Ben de bir lamba aldım ve dışarı çıktım, az önce terk ettiğimiz saunaya giden büyük izlerini işaretledim, kıyafetleri dışarıdaki bir kancada asılıydı.

"Yatağına git, Freya," diye mırıldandım.

"Sarhoşsun." Ama *o kadar* da sarhoş değilim.

Ve eğer bu gece özrümü ağzımdan çıkaramazsam, sabah olup ayıldığımda cesaretimi kaybedeceğimden korkuyordum.

Mantığın beni bundan vazgeçirmesine daha fazla fırsat vermeyerek, yalınayak karda koşmaya başladım. Kapıyı açtım, tökezleyerek içeri girdim ve arkamdan kapattım.

Bjorn boşalttığım tabureye oturmuş, omuzlarını duvara dayamıştı, yoğun buhar çıplaklığını gizlemeye yetmiyordu. Vücudunun sert hatlarını, bir ömür önce parmaklarımla çizdiğim dövmele ve yara izlerini gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Bardağını mı unuttun?" Daha önce kullandığım ve duvarda yan duran fincanı dürttü.

"Hayır. Seninle konuşmak istiyorum." "Sabaha kadar bekleyemez mi?"

Başımı salladım. "Annen bana her şeyi anlattı."

"Harika." Bjorn taburenin üzerindeki ağırlığını kaydırđı, vücudundaki dövmele buharlı ışıktaki hareket ediyor gibiydi. "Ne yazık ki o kadar sarhoşsun ki sabah olduğunda muhtemelen yarısını unutmuş olacaksın ve yine de dudaklarımdan çıkan hiçbir şeye inanmayacaksın."

"Olabilir. Ama şu anda bana neden yalan söylediğini anlamış durumdayım. Başka seçeneğin yoktu."

"Seçme şansım vardı."

"İyi bir tane değıl," diye cevap verdim, içimde meydana okuyan bir parçayı görmezden gelerek. "Bana yapmak istemediğim hiçbir şeyi yaptırmadın,

Bu yüzden bu kadar kızgın olmaya hakkım yok. Özellikle de potansiyel olarak bana yardım edebilecek tek kişi olduğunuz düşünüldüğünde."

Bjorn'un kaşları çatıldı. "Annem sana tam olarak ne dedi, Ateşte Doğan? Çünkü sesin kendin gibi gelmiyor."

Buna inanıyordum, çünkü uzun günler boyunca söylediğim her kelime kötü, bencilce ve kindarca olmuştu. Peki bu bana daha fazla sefaletten başka ne kazandırmıştı? İyi bir yaşam şansı önümde asılı duruyordu ve ben ona uzanmak yerine gururum uğruna tükürmüştüm. Gözlerim diken diken oldu çünkü kendimi çok boş hissediyordum. Çok yalnız.

"Ben sadece Snorri'ye hizmet etmek için yemin etmedim," diye itiraf ettim. "Onun kanı üzerine yemin ettim, yani senin üzerine de yemin ettim. Bu yüzden seninle bu konuda konuşabilirim, çünkü sessizlik yemini de ettim."

"Ne söz vermiştin?" diye sordu. "Grindill'deyken, Steinunn'un gösterisinden sonra, Ylva ile Snorri'nin sana asla dokunmayacağına dair bir anlaşma yaptığınızı söylemiştin."

"Başkasına hizmet etmek için değil." Kaşlarımı çattım. "Bağlılık. Koruma. Sessizlik." "Tam olarak ne söyledin?" Cevap vermeyince ekledi, "Eee?"

"Düşünüyorum." Ama yemin ettiğimde de neredeyse şimdiki sarhoşum.

Bjorn kederli bir nefes verdi. "Freya, kan yemini ayrıntılarını hatırlaman gereken bir şeydir!"

Yanaklarım yandı. "Detayları hatırlıyorum. İfadeleri hatırlamam için bana bir dakika verin."

Saunanın döşeme tahtalarına bakarken kendimi Snorri'nin yatak odasındaki o korkunç ana geri götürdüm. Kanımızın kenarlarına rünler halinde bulaştığı leğene. "Bu kandan olmayan hiç kimseye hizmet etmeyeceğime yemin ederim. Bu kandan olana bağlılık yemini ediyorum," diye fısıldadım usulca. "Bu kandan olanı ne pahasına olursa olsun koruyacağıma yemin ederim. Bu kandan olanın dışında bu pazarlıktan tek kelime etmeyeceğime yemin ederim."

Bjorn titrek bir nefes aldı.

Alt dudağımı ısırdım ama sonra bitirmek için kendimi zorladım. "Snorri, bir çocuğun da aynı sadakati yaratacağını düşündü ve ben de

Bundan kaçınmak için her şeyi yapardım." Diğer seçenek ağlamak olduğu için gülerek ekledim: "Ayrıca Snorri ile seks yapmayı gerçekten istemiyordum."

"Özür dilerim." Bjorn öne doğru eğildi ve dirseklerini dizlerine dayayarak parmaklarını şakaklarına bastırdı. "Onunla gitmeni istemedim. O gece onu öldürmeyi ve bu işi bitirmeyi çok istedim ama anneme bunu yapmayacağıma dair söz vermiştim. Yine de seni götürmesine izin verdiğim için kendimden nefret ettim. O kadar öfkeliydim ki doğru dürüst göremiyordum bile, bu yüzden büyük salonu terk ettim."

Farklı bir karar verseydi her şey değişir miydi diye merak ettim. Beni omzunun üzerinden atıp kaçırıyordu.

Ama kolay kolay gitmeyeceğimi biliyordum. Aileme olacıklardan korktuğum için onunla savaşırdım. Bjorn, Snorri ve Ylva ile o odaya girmeme *izin vermemişti*. Bunu kendim yapmayı seçmiştim. küçük boşluğu geçtim. hissetmek istemiyordum, mutsuz ve kızgındım. Tek istediğim Bjorn'un beni kollarına aldığı ve çok mutlu olduğum ana geri dönmekti. Ve bunu engelleyen tek şey bendim.

Bjorn başını kaldırdı, ateşin ışığı yüzüne gölgeler düşürüyordu ama bakışlarındaki arzuyu görebiliyordum ve bu benim arzumun korlarını harekete geçirdi. Parmağımı yüzünün yan tarafında gezdirdim, elimi yanağına götürdüğümde kirli sakalının tenime sürtünmesi içimi sıkılaştırdı.

Dokunuşuma doğru eğildi, gözleri kapanıyordu. "Seni çok istiyorum." Sesi sessizdi ve benimle mi yoksa kendisiyle mi konuştuğundan emin değildim. "Seni geri kazanmak için yapmayacağım şey yok."

Kararsız hissediyordum, bunu istiyordum ama aynı zamanda bunu istemeye hazır değildim. Acımı bırakmaya hazır değildim. *Topuğuna sıkıca sarılıp affetmeyi reddederek ne kazanabilirsin ki?* Saga'nın sesi kafamın içinde fısıldadı ve sözlerinin bana hissettirdiği utancı uzaklaştırmak isteyerek geceliğimi kaldırıp bir kenara attım.

Bjorn'un gözleri çıplak bedenimde gezindi ama bana sahip çıkmak yerine, "Freya, istediğin bu değil," diye fısıldadı.

Bacaklarının arasına girdim ve itirazlarını bir öpücükle susturdum. Dudaklarının dudaklarıma değmesi vücudumda bir şimşek çakmasına neden oldu. Çıplak ayak parmaklarım kıvrıldı

Ahşap zemine yaslandı ve içimi bir arzu seli doldurdu. Ellerimi omuzlarının kaygan teninde gezdirdim, saçlarını tutan bağı çözüp parmaklarımı ipeksi tellere gömerken bile onun tadına baktım.

Çoktan sertleşmişti, siki seksime bastırıyordu ve dudaklarımdan bir inilti koptu. Vücudumun her parçası onu istiyordu. Ona ihtiyaç duyuyordu. Ama "Beni becermeni istiyorum" diye fısıldadığımda kalbim göğsümün içinde titriyor gibiydi.

"Çünkü sarhoşsun." Elleri kalçalarımı kavrayıp beni boyu boyunca hareket ettirirken bile dişleri alt dudağımı yakaladı. "Bana hâlâ kızgınsın."

Öyleydim. Ama öfkem için gerekçelerim o kadar aşınmıştı ki çökmeye hazırdı. Ve onsuz nasıl hissedeceğimden çok korkuyordum. "Böyle hissetmek istemiyorum." Yanaklarımdan aşağı nem damladı. Buhar değil, gözyaşı. "Böyle hissetmememi sağla."

İçime girip boşluğu doldurmak yerine, Bjorn'un dudakları boğazımdan çekildi, elleri hareketsiz kaldı. "Hayır. Bu şekilde değil."

Reddedilişinin acısı mideme inen bir koçbaşı gibiydi. Beni boğmasına izin vermek yerine, onu öfkemle besledim. "Benden çok şey aldın ve bana bunu bile vermeyecek misin?"

Yer sarsıldı.

Dişlerinin arasından usulca tıslayan Bjorn, elini boğazımdan yukarı kaydırıp ve çenemi tuttu. Lamba gözlerimi aydınlatana kadar yüzümü yana doğru zorladı. Bir hırıltıyla beni omzuna aldı ve saunadan dışarı çıkardı.

"Ne yapıyorsun?" Cevabımı bir kalp atışı sonra beni kış üstü karın içine bıraktığında aldım.

Soğuk, aşırı ısınmış göbeğime baskı yaparken çığlık attım ve ayağa kalkmaya çalıştım ama beni tuttu.

"Seni seviyorum, Freya." Dizleri vücudumun iki yanındaydı, soğuk ona dokunmuyor gibiydi. "Ve adım dışında her şeyi unutana kadar seni becermekten daha çok istediğim çok az şey var. Ama bu şekilde değil. Gözlerini aleve çevirecek kadar öfkeliyken olmaz."

"Öfkem benim bir parçam!" diye bağırdım. "Benim sadece yarımı sevemezsin Bjorn, çünkü bu beni hiç sevmediğin anlamına gelir!"

"Hepinizi seviyorum!" diye bağırdı. "Vahşi bir kedi kadar kötü davrandığında ve kalbimi kıran şeyler söylediğinde bile seni hala seviyorum! Ama annem seni neye inandırmış olursa olsun, şu anda bunu istemiyorsun. Ben de istemiyorum."

Beni bıraktı ve ayağa kalktı.

Sözlerinin gerçekliği içime işledi ama bu sadece hırlamama neden oldu, "Beni buraya getirdin çünkü gerçeğin hasarı sileceğini ve seni affedeceğimi düşündün. İsteddiğini aldın, çünkü öfkemde haklı olmadığımı anladım. Yine de seni affetmeye çalıştığımda, bunu yüzüme vuruyorsun!"

"Seni buraya kendin hakkındaki gerçeği öğrenmek istediğin için getirdim, hissettiklerini değiştireceğini düşündüğüm için değil. Ve şu anda seni buraya getirmek bile bir hata gibi geliyor." Başını sertçe salladı, gecenin içindeki bir gölgeden başka bir şey değildi. "Bağışlamana gelince Freya, bağışlamadın çünkü hak etmiyorum. Ona sahip olabilmemin tek yolu onu hak etmemdir."

Başka bir şey söylemeden karların arasından geçip saunaya girdi ve kapıyı arkasından çarptı.

(Şafak gökyüzünü boyarken uykudan vazgeçtim ve sessizce ayağa kalktım. Freya bir battaniyenin altında top gibi kıvrılmıştı, tıpkı eskiden olduğu gibi Saatler önce döndüğümde. Çok içmenin ağır uykusu asla dinlenmeye katkıda ve uyandığında bunun bedelini ödeyecekti. Yine de annemin uyuduğu yere geçerken onu rahatsız etmemeye dikkat ettim, perdeyi araladım ve omzunu dürttüm.

Yeşil bir göz açıldı ve bana karanlık bir bakış fırlattı. "Ayağa kalk," diye mırıldandım.

"Konuşmamız gerek."

İç çekti ama sonra kendini kürklerden dışarı sürükledi ve yıpranmış ayakkabılarını giymeden önce etrafına ağır bir pelerin sardı. O dışarı çıkana kadar kapıyı açık tuttum, sonra da sıkıca kapattım. Skoll ve Hati karda oturuyordu ve onlara "Ona göz kulak olun" dedim.

Freya'nın birkaç saat daha uyanması beklenmiyordu.

Erken gelen ışık ağaçların kırağı tutmuş dalları arasından süzülüyordu ve biz yürürken ayaklarımızın altında ince bir kar tabakası çıtırdıyordu. Bu yüksek

Dağlar şimdiden yaklaşan kışın kokusunu alıyordu ve yemyeşil bitki örtüsünün sert rüzgârların saldırısı altında kahverengiye dönmesi uzun sürmeyecekti. Freya'nın hararetli bir konuşmayla uyanmayacağı kadar kulübeden uzaklaşana kadar hiçbir şey söylemedim. "Ona ne dedin anne?"

Kollarını kavuşturdu ve bana ters ters baktı. "Diline dikkat et, evlat. Bebekken kıcını sildiğim birinin böyle konuşmasına tahammül edemem."

Gözlerimi gökyüzüne diktim ve tanrılara bana sabır vermeleri için yalvardım.

Yine de annemin sesi, kullandığım dil yüzünden beni azarlamaya devam etmek yerine soğuk ve ciddi bir hal aldı. "Riskler büyük, Bjorn. Snorri, Freya'nın Nordeland'da olduğunu anladığında onu geri almak için her şeyi yapacaktır. Bunu biliyorsun, çünkü bir zamanlar senin için de aynısını yapmıştı. Bedeli büyük oldu ve birçok insan öldü ama Freya için geldiğinde çok daha kötü olacak."

Nefes verdim. "Biliyorum."

"Snorri'ye bir kan yeminiyle bağlı olduğunu biliyor musun?" diye sordu. "Gizliliğe de, her ne kadar pek çok şeyi ayırt edebilmiş olsam da."

"Farkındayım, gerçi bana yeminin tamamını daha dün gece söyledi." Bana ters ters baktığında Freya'nın yeminini tekrarlardım: " 'Bu kandan olana bağlılık yemini ediyorum. Bu kandan olanı ne pahasına olursa olsun koruyacağıma yemin ederim. Bu kandan olan kişi dışında bu pazarlıktan söz etmeyeceğime ant içerim. "

Annemin çenesi gerildi. "Düşündüğümünden daha iyi ve daha kötü. Ben sadece bağlılıktan ve sessizlikten şüphelenmiştim. Yine de Ylva her zamanki gibi titiz. Tasmalı bir köpeğin bile sahibine sırt çevirebileceğini biliyor."

"Ona zarar veremez." Grindill'de geçirdiğimiz o son anları aniden hatırladım. Freya açıkça Snorri'ye zarar vermek istemiş ama harekete geçmemişti, Snorri de ona gülmüş ve şöyle demişti: *"Kendi yeminini ettin Freya, demek ki kaderim de hayatım da senden güvende."*

Şansım varken neden onu öldürmedim? Ona meydan okudum. Sırtına bir bıçak sapladım. Uyurken boğazını kesmedim. Neden hiçbirini yapmadım? Neden anneme verdiğim sözü tutmayı bu kadar takıntı haline getirmiştım? "Düşündüğünden nasıl daha iyi?"

"Kan yemini hakkında pek bir şey bilmiyorum." Annemin yüz ifadesi acımasızdı. "Ama bağıllık ve koruma... İkisi de yoruma açık kelimeler. Freya'nın bunlara nasıl bağılı olduğu, yemin ederken bu kelimelerin ne anlama geldiğini hissettiğine göre belirlenir. Büyü Ylva'nın olabilir ama yeminin sınırları Freya'nın kendisi tarafından belirlenmiştir."

"Muhtemelen hatırlamıyordur," dedim, korkunun Freya'yı böylesine umutsuz bir pazarlığa sürüklemesinden nefret ederek. "Çaresizdi."

"Seni doğuran yaratıktan nefret etmek için bir neden daha," diye homurdandı annem, sonra başını sertçe salladı. "Öyle bile olsa, hareketlerinden sınırlarını anlayabiliriz. Bağıllık Snorri'nin yanında kalmasını gerektirmiyor, sadakatini de emrediyor gibi görünmüyor." Gözleri uzak ve düşünceli bir hal aldı. "Bir kısa bağıllığın, silahlanma çağrısına uymak ve onun adına savaşmak anlamına geldiğine inanacak şekilde yetiştirilmiş."

"Yani onu silah altına çağırabilirse onun için savaşmak zorunda."

"Ona bir şekilde iletmesi gereken bir çağrı ve biz bunu engelleyebiliriz." Annem başıyla onayladı. "Korumaya gelince..."

"Bu onun duygularını korumaya kadar uzanmıyor," diye mırıldandım. "Bunu kanıtlayabilirim."

Annem elini kalçasına vurarak güldü. "Bu konuda sana hiç sempati duymuyorum Bjorn, bu yüzden yaralı kalbin için bana ağlama."

Ona ters ters baktım. "Yalanlarımı öğrendikten sonra beni Helheim'a lanetledi. Hel'in büyü, yaşayanların ruhlarını yeryüzüne sürükleyen kökler olarak tezahür eder. Ben, Harald, Tora ve Skade hariç Harald'ın tüm savaşçıları aldılar ama sadece onlarla savaşabildiğimiz için." Şimdi bile o köklerin bacaklarımı saran gücünü, Hel için ruhumu çıkarmaya çalışırken içimden gelen çekişi hatırlıyordum. "Eğer beni lanetleyebiliyorsa, Snorri'yi de lanetleyebilir."

"Yani senin duygularını ya da ruhunu korumakla yükümlü değil," dedi annem. "Ama kendi hayatı pahasına da olsa seni fiziksel zarardan korumakla yükümlü olduğunu varsayabilirim."

Bu konuda bir yemin gerekmediğini bilerek başımı salladım. Freya başkaları için hayatını sorgusuz sualsiz riske atardı. Özünde böyle biriydi.

"Çözüm çok açık," diye devam etti annem düşüncelerimi bölerek. "Freya'yı alıp Snorri'yi Nordeland'den başka bir yöne götürmelisin. Onu, kendisiyle ya da başkaları aracılığıyla iletişim kuramayacağı kadar uzakta tut. Yeterince uzaklaştığınızda, tamamen ortadan kaybolun ve bir daha asla geri dönmeyin. Birlikte benim öngördüğümünden tamamen farklı, güzel bir hayat yaşayın." Alt dudağı titredi. "Gördüğüm hayal gözümün önünden kaybolduğunda başardığını anlayacağım ve memnun olacağım."

Çok kolay görünüyordu ve Harald'ın kaderden kaçmaya çalışmakla ilgili uyarısını hatırladım. "Freya'yla bunu mu konuştunuz? O da kabul etti mi?"

Annem gözlerini kaçırdı. "*Aynı fikirde* olmak güçlü bir değerlendirme, ancak suskunluğunun planın geçerliliği konusundaki anlaşmazlıktan çok sizinle olan çatışmasıyla ilgili olduğunu düşünüyorum. Senin için affedilmenin yolunu açmayı amaçlamıştım ama çabalarımı tamamen boşa çıkardığından şüpheleniyorum."

Affetmeye giden yolu nasıl yağladıysa, Freya'nın kalbini eskisinden daha fazla karıştırmıştı. "Beni affetmedi anne. Gerçekten affetmedi. Yaptığım şeyden sonra affetmemeli de."

"Siz ikiniz benim ölümüm olacaksınız." Ayakkabısının burnuyla bir ağaç köküne tekme attı. "Sen haklıydın, Bjorn. Freya bunu göremiyorsa bencil ve çocukça davranıyor demektir, bu yüzden onun aklını doğru yola sokmak için çalışmalısın."

Bu duygudan hoşlanmadığım için bir adım geri attım ama sonra annem ellerini yüzüne bastırdı. "Beni affet. Korku dilimi zehirliyor çünkü gözlerimi her kapattığımda Freya'nın Skjoldfjell'in gölgesinde durduğunu ve kırmızı gözleriyle ölümler denizine baktığını görüyorum. Seni hiçbir yerde göremiyorum." Parmaklarının arasından gözyaşları süzüldü ve yumuşak bir hıçkırık çıkardı. "Ona zarar gelmesine izin vermektense öleceğini söylüyorsun. Eğer yaşamasına izin verilirse, sanırım sen de yok olacaksın. Yine de bir çözüm önerdiğimde, ikiniz de topuklarınızı kazıyorsunuz ve bunu düşünmeyi reddediyorsunuz."

Sorunun çözümde değil, çözümü anlatma yönteminde olduğunu söylemek için ağzımı açtım ama Freya'nın sesi kulaklarımı doldurdu. "O haklı, Bjorn. Gitmemiz gerekiyor."

Döndüğümde onu bir düzine adım ötede, kurtlar tarafından kuşatılmış halde buldum. Yüzü solgun ve biraz yeşildi ama sesi sabitti. "Bu iyi bir plan. Birlikte Snorri'yi hem Nordeland hem de Skaland'dan uzaklaştıracağız. Herkesin takip edebileceği bir iz bırakalım ki nereye gittiğimiz konusunda şüphe kalmasın ve onu güneyin derinliklerine çekelim. Skaland jarlları onun maskaralıklarından bıkana, savaşçıları kolluklarını geri verene ve paralı asker tutamayacak kadar fakirleşene kadar bizi kovalamasına izin verin. Sonra ortadan kaybolacağız."

"Peki sonra?"

Freya başka tarafa baktı. "Ve sonra kendi yollarımıza gideceğiz."

(Ciddi olup olmadığımı bilmiyordum. Sadece önceki gece olanlardan sonra, bu daha güvenli bir yol gibi görünüyordu. Gelecek yoktu

Bjorn'a tekrar tamamen güvenebileceğimi hayal edebileceğim bir gelecek, ama aynı zamanda onun yanında kendime güvenebileceğim bir gelecek de yoktu.

"Artık gitmeliyiz," dedim. "Saga, Harald'ın anlamasını sağlayacak mısınız? Bizi durdurmaya çalışması konusunda endişelenmemize gerek kalmayacak mı?"

"Tartışacaktır," diye cevap verdi. "Ama benim kararına uyacak." Keskin bir ıslık kurtları yanına çekti, dillerini oynatarak oturdukları yerde. "Evcil hayvanları da öyle."

"Daha fazla zaman mı istiyorsun?" Kendimi acımasız hissediyordum çünkü bu plan Bjorn'un Nordeland'den yıllarca uzak kalmasını gerektiriyordu. Belki de sonsuza dek, karanlık kaderler kendilerini yeniden var etmesin diye. "Geciktirebiliriz-"

"Herhangi bir gecikme bize her şeye mal olabilir," diye araya girdi Saga. "İhtiyacınız olanı alın ve sert ve hızlı sürün. Snorri'den önce patikayı hazırlamaya başlayın."

Nordeland'a yelken açma şansı."

Söylenmemiş kelimeleri duydum. *Eğer çoktan yelken açmadıysa.*

İkiz gözyaşları Saga'nın yüzünden aşağı süzüldü. "Seni özleyeceğim oğlum. Seni tahmin edemeyeceğin kadar çok özlüyorum ama bu fedakârlık alternatiflerin yanında çok küçük kalıyor. Şimdi git ve benimle gel-"

Sözünü kesti, çenesi yukarı doğru kalktı ve gözleri kafasının içinde geriye doğru yuvarlandı, vücudu seğirdi.

Aman Tanrım. "Bjorn, ona ne oluyor?"

"Bu bir hayal." Annesinin kollarından tutarak onu sabit tuttu. "Odin'in ona göstermeyi seçtiği şeyi duymayı beklemekten başka yapacak bir şey yok."

Nefesimi tuttum, kalbim beklentiyle gümbürdüyordu.

Sonra Saga konuştu, sesi boş ve tuhaftı. "Skaland'ın bir oğlu, sahte bir kral, karanlık bir dalga üzerinde ilerliyor. Yalanlar klanları birleştiriyor, sancakları ölümün habercisi, savaş çılgınlıkları tanrıların ve insanların diyarlarında duyuluyor. Hepsi kalkan kızın ipine dolanmış. Hepsi onun çağrısıyla çekildi. Ve arkalarında ağlayan dullar, yetim çocuklar ve leş kargaları için bir ziyafet bırakacaklar; kalkan kız ipliğini sahte kralın kontrolünden kurtarıp yeni kaderini örmedikçe kaderleri kesin."

Saga oğlunun kollarına yığılırken bile "Snorri," diye nefes aldım.

Saga parmaklarını başına bastırdı, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Çok fazla ölüm. Çok fazla kayıp." Dudaklarından bir hıçkırık döküldü. "O geliyor. Onun için geliyor."

Damarlarıma soğuk bir kesinlik doldu, ağzımın tadı ekşidi. Artık Snorri'nin ulaşamayacağı bir yerde olmam önemli değildi, çünkü Skaland klanlarını kendi egemenliği altında birleştirmek için hâlâ beni kullanıyordu. Değişen tek şey, artık onun yanında savaşa yelken açmamam, bir istilanın gerekçesi olmamdı. "Snorri hâlâ kaderimi kontrol ediyor."

Bjorn'un gözleri bana kaydı. "Bunun inanmak için hiçbir neden yok. Bu uzak bir gelecek de olabilir, bilemeyiz."

"Saga?" Önünde dizlerimin çöktüm. "Snorri çoktan yelken açtı mı? Ne kadar zamanımız var?"

"Bilmiyorum. Yarın da olabilir. Bundan bir yıl sonra. Ya da on yıl sonra." Bjorn'un annesi gözyaşlarını yüzünden sildi. "Tek bildiğim senin adına,

Nordeland acı çekecek."

Ve kahinler yalan söyleyemez.

Ağır ağır oturdum, erimiş kar ve çamur pantolonumun içine işledi. Nordeland hakkında ne hissedersen hissedeyim, bu istediğim bir gelecek değildi. İstediğim bir savaş değildi.

Kaçarak bundan kurtulamazdım, bu her geçen saniye daha da netleşiyordu.

"Her ne düşünüyorsan, onu düşüncelerinden çıkar." Bjorn omuzlarımı kavradı. "Bir ordu ve onu taşımak için gereken gemileri toplamak zaman alır. Çoktan yelken açtığına inanmak için bir neden yok, çünkü bu imkânsıza yakın. Kıyıya gidelim ve güneye giden bir gemiye binen tüccarlar tarafından görüldüğümüzden emin olalım. İnkâr edemeyeceği ya da en azından ona yeminli jarlların inkâr edemeyeceği bir iz bırakalım." Kavrayışı sıkılaştı. "Snorri senin Hel'in büyüüne sahip olduğunu bilmiyor. Neler yapabileceğini bilmiyor. Skaland'ın sihirli bir kalkan uğruna riske atacağı çok şey var."

"Ben olsam o kadar emin olmazdım." Snorri'nin yüzü düşüncelerimi yuttu, ifadesi fanatik bir kendinden eminlikle doluydu. "İstediği sadece ben değilim, Harald'dan intikam almak. Ve benim adıma, artık bunu başarabilecek bir orduya sahip."

Güneye kaybolmak hiçbir şeyi değiştirmez. Saga gibi vahşi doğada saklanmak hiçbir şeyi değiştirmez. *Ölmek* hiçbir şeyi değiştirmezdi. Snorri'nin Skaland klanlarını Nordeland'a karşı birleştirmek için tek ihtiyacı olan benim adım, onun bağnazlığı ve uluslar arasındaki husumetti. Savaş yaklaşıyordu. Şu anda bu tarafa doğru geliyor olabilir.

Bunu nasıl durdurabilirim?

Saga, kaderi değiştirmenin tek yolunun Norn'ların benim yapabileceğimi hiç düşünmedikleri bir şeyi yapmak olduğunu söylemişti. Bu da *benim* yapmayı hiç düşünmediğim bir şey demekti.

Yoksa... yapamayacağım bir şey anlamına mı geliyordu?

Cevap göğsümde yükseldi. Henüz adım atmadığım tek yol, çünkü bunu yasaklayan bir kan yemini etmiştim.

Derin bir nefes alarak, "Snorri'nin ipini kesmem gerekiyor" dedim.

Freya'nın gözlerindeki kararlılık, söylediği sözlerden daha çok içime bir korku saldı. "Mükemmel," diye .

"Planımız sizin yapamayacağınız tek şeyi yapmanız. Her zaman olduğu gibi, Ateşte Doğanlar, planlarınız beni kesin başarımız konusunda son derece güvenle dolduruyor."

Freya yemime karşılık vermek yerine bana duygusuz bir bakış fırlatmakla yetindi. "Beni silah başına çağır."

"Ne?" diye sordum. Annemin soluğunu içine çektiğini duyduğumda bile talep ettim. "Bağırma eğilimi aileden geliyor olmalı," dedi Freya, "çünkü İkiniz de en yüksek sesle tartıştınız ve ben her kelimesini duydum. Eğer *sadakatim* silahlanma çağrısına cevap vermemi gerektiriyorsa, bunu Snorri kadar kolay yapabilirsin. Bu yüzden beni silahlanmaya çağırın ve onu düşmanınız ilan edin."

Sanki kendimi uzaktan izliyormuşum gibi her şey aniden uzak geldi. "Ve bunu yaptığında, ruhunu Helheim'a götürmesi için Hel'i çağıracağım." Çenesi hafifçe titriyor, olduğu kadar sakın olmadığını belli ediyordu.

Numara yapıyormuş gibi.

"Hel'in armağanını tekrar kullanmayı reddettiğini söylemiştin," dedim. "Bunun bir ölümlünün kullanması gereken bir güç olduğuna inanmadığını söylemiştin."

"Öyle demiştim." Freya onaylarcasına başını eğdi. "Ben de aynı şekilde hissediyorum, bu yüzden bunun doğru yol olduğuna inanıyorum."

Mantığı inkar etmek mümkün değildi ama her parçam, serserinin teki olan efendimin ona zorla ettirdiği yemini kullanma fikrinden tiksiniyordu. Kendi isteği üzerine bile olsa onu bir şey yapmaya zorlamaktan. "Hayır. Eğer yürümek istediğin yol buysa, o zaman yürü. Ama bu benim emrimle olmayacak."

Freya tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Valhalla'nın kapılarına kadar arkamı kollayacaksın, değil mi? Ama sadece senin şartlarınla."

"Arkanızı kollamak, aklınıza gelen her çılgın planı kabul etmek anlamına gelmez."

Bana kaşlarını çattı. "Artık sana bakamam." Freya anneme başını sallayarak kulübeye doğru yürüdü, kurtlar da peşindeydi.

"Endişelerini anlıyorum oğlum. Ancak ahlakın üzerinde durarak onu daha büyük bir risk altına sokuyorsun."

Annem ayağa kalkmış, gökyüzünde artık tamamen yükselmiş olan güneşin sıcaklığına rağmen pelerinini sıkıca sarmıştı.

Annem, "Önce onun yeminini dizginlersen, Snorri'nin onun üzerinde hiçbir gücü kalmama ihtimali çok yüksek," dedi. "Ya da en azından çok daha az güce. Eğer kendi başına gitmesine izin vererseniz, Nordeland'ı düşman ilan eden tek bir emir kelimesi yeterli olacaktır ve Freya bize düşman olacaktır. Az önce tanık olduğum dehşet gerçeğe dönüşecek."

"Ya da belki de bu şekilde gerçeğe dönüşüyordur," diye tersledim. "Kadını doğruca ona doğru yürümeye zorlayarak. Kelimeleri doğru hatırlayıp hatırlamadığını ya da Ylva'nın kullandığı büyüün Snorri'ye daha fazla kontrol sağlayacak bir nüansı olup olmadığını kim söyleyebilir? Freya için en iyisi kaçmak. Nordeland'dan olabildiğince uzağa gitmesi."

"Buna gerçekten inanıyor musun?" diye sordu annem. "Yoksa bu yolun Freya'nın kalbini geri kazanman için daha büyük bir umut taşıdığını mı düşünüyorsun?"

Çenem sıkıştı, öfkem göğsümü yaktı. "O kadar bencil olduğuma gerçekten inanıyor musun?"

"Onu sevdiğini ve geri almak için her şeyi yapacağını biliyorum." Gözlerini kaçırdı. "Skaland'dayken onun iyiliği yerine kendi arzularına nasıl öncelik verdiğini anlamış değilim. Freya genç ve hayatı boyunca etrafındaki erkeklere istediklerini vermeye şartlandırıldı ve sen de bundan faydalandın."

Sözleri mideme inen bir yumruk gibiydi ve ciğerlerimdeki havayı boşalttı. "I..."

"O kelimeyi dudaklarından kov." Gözleri benimkilere dikildi, yeşil irisleri öfkeyle parlıyordu. "Ve yerine Freya'nın adını koy. Eğer onu gerçekten seviyorsan, istediğin şeye mal olsa bile onun için doğru olanı yaparsın."

"Onun için doğru olanı yapmaya çalışıyorum!" İtirazlarıma rağmen yine de aklıma şüphe düştü. "Basit bir çözüm var anne. Snorri'yi öldüreceğim. Onu yarım ömür önce öldürmeliydim ama sen bana izin vermedin. Kendi intikamını almaya ve onu Valhalla'dan mahrum bırakmaya o kadar kararlıydın ki, Freya'nın karanlık kaderini güvence altına alanın kendi eylemlerin olup olmadığını sorgulamak için hiç durmadın. Bu yüzden bana bencillikten bahsetme."

Yüz ifadesi hiç değişmemişti. "Bencillik kanında olmalı." Yüzü eğildi. "Benim yargımdan istediğin kadar şüphe et, Bjorn. Ama unutma ki Yüce Baba bana Bjorn Firehand'in sahte kralın kontrolünden kurtulup yeni bir kader örmek için ipliğini kestiğini göstermedi. Bana Freya'yı gösterdi."

Sonra topuklarının üzerinde döndü ve kulübeye doğru yürüdü.

Yüzümü gökyüzüne dönerek, sakinleşmek için savaştım. Mantık ve aklı geri kazanmak için savaştım. Hayatım boyunca kehanet, kader ve alinyazısı tarafından yönlendirilmiş, annemin dudaklarından dökülen Yüce Baba'nın rehberliğini sorgulamadan kabul etmişim.

Ama şimdi sorguladım.

Hayattan çok sevdiğim kadının daha parlak bir geleceğe ulaşmak için neden ruhunun en karanlık kısımlarını kucaklaması gerektiğini sorguladım. Bunu yapmasını emreden kişi neden ben olmak zorundaydım? Neden kaderin örgüsü yaşayanlara oynanan zalim bir oyun gibi görünüyordu, hiç kimse galip gelemiyordu çünkü bu hayat her zaman ölümle sonuçlanıyordu.

Ama Valhalla'nın kapılarına kadar onun arkasında olacağıma yemin etmişim ve Allfather'ın kendisinden şüphe duymak bile bu yemini bozmam için yeterli değildi.

T Yolculuğumuzun hızı konuşmaya izin vermiyordu, tüm dikkatimiz atlarımızı engibeli patıkada dik tutarken Kurtlar iki yanımdaki ağaçların arasında koşuşturuyordu. Çok fazla şarabın ve çok az uykunun ağırlığı beni bitkin düşürmüş olmalıydı ama beklentiden neredeyse titriyordum.

Saga'yı görmeye cevaplar bulma umuduyla gitmişim ve bunun aptalca bir umut olduğunu hissettiğim karanlık anlar olsa da, artık aradığım şeye sahiptim.

Bir hedefim vardı. Doğru yolda olduğumu bilerek durmaksızın ilerleyebileceğim bir şey. Bu bana, Bjorn'la kaçma konusunda hissettiğim belirsizlik için bir doğrulama hissi verdi. Çünkü artık hiçbir belirsizlik hissetmiyordum.

Güneş battıktan çok sonra atları dinlendirmek ve yemek yemek için durduk. Yemeğimiz pişerken ellerimi ateşin üzerinde ısıttım ve yanan odun yığınının altında Bjorn'un baltasına baktım. Planıma karşı çıkmaya başlamasını bekledim, tüm karşı argümanlarım hazırды. Ama o sessizdi.

ve tamamen çantasını karıştırmaya odaklanmıştı, belki de benim argümanlarımın en güçlüsü olduğunu anlayacak bilgiğe sahip olduğu için.

Elini çantadan çıkararak ateşin üzerinden uzandı ve bana bir kavanoz uzattı.

Açtım ve tanıdık bir kokuyu içime çektim.

"Siz ikiniz Harald'ın şarabını içerken yaptım. Bulduğum otlar eskiydi, çünkü annem toplama konusunda gevşek davranmış gibi görünüyor, ama lanolinden daha iyi. Koyun gibi kokuyordun. Muhtemelen kurtların seni bu kadar takip etmesinin nedeni de bu."

Gözlerimi devirdim ama karanfilin baş döndürücü kokusunun Harald'ın hizmetkârlarının bana sunduğu merhemden çok daha üstün olduğunu inkâr edemezdim. Yine de koku bana geçmiş anları hatırlatıyordu. Bir parçam umutsuzca Bjorn'un yaralarım ile ilgilenmesini istiyordu, böylece onun tenini benimde hissedebilecektim. Parmaklarının eski yaralarındaki gerginliği giderme gücünü hissedebilmek için. Yine de şarap dün geceye dair anılarımı bulanıklaştırırsa da, onun beni reddetmesinden dolayı hâlâ utanç duyuyordum. Özellikle de haklı olduğu düşünülduğünde.

Bjorn'a olan kızgınlığım azalıyordu ama tüm güvensizliğim devam ediyordu. Belki de bu beni bencil ve çocuksu yapıyordu ama bir ömür boyu erkekler tarafından kullanıldıktan sonra, bana zarar veren seçimleri için kalbimde hiç affedicilik kaldığından emin değildim. Affedemeyeceğim biriyle birlikte olmak, başımın üzerinde asılı duran bir lanetle yaşamak gibi olacaktı, bana sürekli geçmişteki günahlarımı hatırlatacak ve asla huzur vermeyecekti. Belki de kaderim yalnız olmaktı. Fırtınada kendi kayam olmak. Ömrümün sonuna kadar kendi başımın çaresine bakmak.

Merhemden bir parça alarak kendi yaralarım üzerinde çalışmaya başladım. Sertliğim neredeyse anında geçti ama yine de sürtünme farklı bir acı yaratana kadar derimi ovmaya devam ettim. "Bir tartışma bekliyordum. Bana bunun ne kadar aptalca bir plan olduğunu ve başarısızlığa mahkum olduğunu söylemeni."

"Bu aptalca bir plan değil." Baltası odunların altından kayboldu ve orman etrafımızı aydınlatan doğal ateşle birlikte karanlığa gömüldü. "Bu tehlikeli bir plan."

"Sadece yardım etmeyi reddederseniz tehlikeli olur."

Bjorn dirseklerini dizlerine dayadı. "Tasmanı Snorri'den alıp sadece kendim tutmak bana pek uymuyor. İstemiyorum..." Sözünü kesti ve başını salladı.

"Bu zorunluluktan kaynaklanıyor," dedim. "Eminim bunu görüyorsunuzdur?" "Kime göre zorunluluk?"

Gözlerimi ona diktim. "Allfather'a göre. Sen... onun bilgeliğini sorgulamıyorsun, değil mi?"

"Annem ona gösterdiği vizyondan bahsederken benden hiç bahsetmedi. Bu sizin ve annemin bulduğu bir çözüm, bu yüzden evet, bunun *gereklilik* olup olmadığını sorguluyorum."

Merhem kavanozunu kapatıp bir kenara koydum. "O halde bir alternatif sunun."

"Belki de Snorri'nin emirlerine karşı koyma konusunda sandığından daha yeteneklisindir. Harald ordusunu Grindill'e getirdiğinde, savaşma emrini reddettin. Seni kendi kulaklarımla duydum."

"Ylva tarafından verilen bir emir, Snorri tarafından değil." İçimi çektim. "Snorri siperlerde bana emirler vermeye başladığı anda, ne istediye yaptım."

Bjorn başını kaldırdı, yeşil gözleri loş ışıktaki siyah görünüyordu. "Güzel. O zaman büyüyle yeminini bağlayan volvayı öldür. Yeminini bozduğunda özgür olacaksın ve büyülü kılıcını Snorri'nin kalbine saplayıp ruhunu kimin alacağına tanrıların karar vermesini sağlayabilirsin."

Gözlerimi kıptım, korku göğsümde yükseldi. "Ylva'yı öldürmek mi?"

Bjorn omuz silkti. "Masum olmaktan çok uzak, sizi temin ederim. Annemin Snorri'nin ellerinde çektiği acıların çoğu kıskançlığından , bu yüzden onun ölümüne ağlamam. İstersen ben yaparım."

Masum olmayabilecek ama kesinlikle ölmeyi hak etmeyen bir kadını öldürmeyi önerme duygusuzluğu geri çekilmeme neden oldu. Ona farklı bir açıdan bakmama.

"Ya da belki de sana Nordeland'i benimle birlikte terk etmeni emrediyorum," dedi Bjorn. "Bana hizmet etmekle yükümlüsün, değil mi? Bağlılığın bana, doğru mu?" Ayağa kalktı. "O halde seni Islund'a karşı silahlanmaya çağırıyorum. O piçler uzun yıllardır başıma bela oldular ve mümkün olduğunca çoğunu öldürmek için yanımda savaşmanızı istiyorum. Şimdi gidiyoruz."

Ayağa kalkmak için ani bir dürtü hissettim. Kılıcıma ve kalkanıma uzanmak için. Ancak ellerimin çoktan silahımın kabzasına dolandığını fark ettim. Ve zaten ayaktaydım.

İçimi bir bulantı kapladı, çünkü kaç kez Snorri'nin direktiflerine itaat etmiş ve kendi özgür irademle hareket ettiğime inanmıştım, oysa eylemlerimi yönlendiren sadece yemin olmuştu? Geriye dönüp baktığımda, bunu söylemek benim için imkânsızdı.

"Fikrimi değiştirdim." Bjorn tekrar ateşin karşısına oturdu, kaşları çatılmıştı.

"Seni pislik." Hissettiğim güçsüzlük duygusundan nefret ederek nefes üstüne nefes emdim.

"Nasıl hissedersen hisset, bil ki bana daha kötü geliyor," diye tersledi. "Çünkü şimdi ne kadarını istediğin için yaptığını ve ne kadarının yeminden etkilendiğini merak etmekten kendimi alamıyorum."

Kavrayışım zihnimde canlanırken boğazımda bir yanma hissettim. "Hayır..." Fısıldadım. "O bendim. Yemin ederim, bu benim seçimimdi."

"Nereden biliyorsun?"

Soğuktan korunmak için kollarımı kavuşturdum.

"Bu yolda seni takip edeceğim, Ateşten Doğan," dedi. "Bu işin sonunu görmek için senin yanında savaşıcağım. Ama hayatını erkeklerin kaprislerine hizmet ederek, onların seni kontrol etmesine izin vererek geçirdin ve bu acıyı bilmene, bu acıdan nefret etmene rağmen çözümün yine hizmet etmek."

Tokat yemiş gibi hissederek irkildim.

"Seni kontrol etmeyi reddediyorum." Bjorn eline bir sopa aldı ve ateşe saplayarak gökyüzüne doğru bir kor patlaması gönderdi. "Peki ya sana az önce verdiğim emir? Bunu dudaklarımdan çıkacak son emir olarak kabul et."

"Binlerce Nordelandlının hayatına mal olsa bile mi?" diye sordum.

"İş o noktaya gelirse, çoktan ölmüş olurum." Tencereyi ateşten alıp iki kâseye paylaştırdı, sonra birini bana uzattı.

İçindekilere baktım. "Aç değilim."

"Ben de değilim." Bjorn kâsesinin içindekileri döktü. "Snorri'nin yelken açtığına dair bir haber gelirse bunu ilk öğrenen Harald olacak."

Kendi kâsemi boşalttım, kurtlar dumanı tüten eti yemek için acele ediyordu.
"O zaman gidelim."

CHAPTER 21

FREYA

(Sessiz ve heybetli kalenin görüs alanına girdiğimizde doğan güneş Hrafnheim'in üzerinde parlıyordu. Her iki asma köprü de yükseltilmişti ve siperlerin yoğun bir şekilde devriye gezdiğini fark ettim. Savaşçıların silahlarındaki ışık parıldıyor, sabahın serin havasında nefesleri görünüyordu.

"Ona ne kadarını söylemek istiyorsun?" Bjorn sordu, önceki geceki tartışmamızdan beri paylaştığımız ilk kelimelerdi.

"Savunma yapmak için ihtiyacı olan her şey," dedim. "Snorri'ye ruhunu alacak kadar yaklaşmak kolay bir şey olmayacak ve Hel'e onunkinden daha fazla ruh vermek istemiyorum. Bu da Nordeland kıyılarının savunmasının Harald'ın omuzlarına yüklenmesi gerektiği anlamına geliyor. Ayrıca, annenin öğrendiği her şeyi bir şekilde ona anlatacağımı varsayabilirim."

"Belki," diye homurdandı Bjorn. "Eskisi kadar iletişim kurduklarından emin değilim. Ama her halükarda, senin de savunmanın bir parçası olmanı isteyecektir, Ateşte Doğan."

"Ona hizmet edemeyeceğimi açıkla." Omuzlarımı yuvarladım, sırtım eyerde çok uzun süre kaldığım için kaskatı kesilmişti. "Onun runik büyü konusunda uzman olduğunu söylüyorsun, bu yüzden cevapları olabilir. Şimdiye kadar yardımsever davrandı ve... Snorri'de ortak bir düşmanımız var."

Bjorn, "Harald'ı el üstünde tutarken dikkatli olun," diye mırıldandı. "Kendi bildiğini okumayı sever ve ona istediğini vermeyenler genellikle pişman olurlar."

Başımı çevirdim, ses tonundaki bir şey tüylerimi diken diken etmişti. "Ona baba diyorsun ama Nordeland kıyılarına ayak bastığımızdan beri senden gördüğüm tek şey sadakatsizliğin en isteksizi. Neden? Geçmişte aranızın açılmasına neden olacak bir şey mi yaptı?"

"Hayır," diye yanıtladı Bjorn. "Ama gittiğimden bu yana yıllar geçti ve işler değişti. Benden bilgi saklıyor. Ve sana bakış şeklinden hoşlanmıyorum."

Tüylerim diken diken oldu. "Bana nasıl bakıyor?"

"Yeni oyuncuğına bakan bir çocuk gibi." Bjorn çenesini kaldırdı, gözlerini mazgallara dikti. "Kaçmak için son şansın, Freya. O duvarlara girdikten sonra, sanırım bir daha kaçabilmen için savaşman gerekecek."

Yanaklarımın içini ısırdım, hiçbir parçam tehdidi göz ardı etmiyordu. Yine de Snorri'nin binlerce masuma yönelik tehdidi de çok gerçektir ve şimdi geri dönmeyecektim. "Kaçmıyorum."

Bjorn kederli bir ses çıkardı ama sonra Tyr'ın adını mırıldandı. Baltası alev aldı ve onu görünce tanıma çığlıkları yükseldi. Güneş, kalkanımın gümüşü metalinden yansıyınca daha fazla haykırış yükseldi. Kısa bir süre sonra zincirler şingırdadı ve kalın ahşap köprü alçalmaya başladı, nehrin kıyısına ulaştığımızda kıyı ile tamamen aynı hizadaydı. Atlarımızı bekleyen bir adama teslim ettikten sonra çantalarımızı omuzladık ve köpüren nehri geçtik.

Dar sokaklardan geçerken Hrafnheim çoktan uyanmıştı. Bir demircinin çekici çalıyor ve kadınlar yağmur fiçilerinden su çekiyordu. Ocak dumanı, lapa ve insan kokuyordu; tıpkı Skaland'da olduğu gibi oruçlarını bozan ailelerin tanıdık manzaraları. Tencere çınlıyor, insanlar konuşuyor, çocuklar didişiyor ve bebekler ağlıyor. Bir kısmı

Bundan nefret ederdim. Ne kadar da . Farklı, tuhaf ve itici olmalarını istiyordum ama bunun yerine tek düşünebildiğim, onların kanına susamış bir ordunun boğazı geçme ihtimaliydi. Benim adıma yelken açan bir ordu ve Hrafnheim, Snorri'nin saldıracağı ilk yer olmaktan çok uzaktı. Rimstrom'a doğru yelken açarken geçtiğimiz tüm köy ve mezraların görüntüleri zihnimi doldurdu, ancak bunların yerini Steinunn'un evinin kalıntıları aldı. Toprak tarafından geri alınmış hayatların kömürleşmiş enkazından başka bir şey yoktu.

Biz içeri girdiğimizde hizmetkârlar Harald'ın büyük salonundaki günlerine çoktan başlamışlardı ve hemen fark ettim ki kralın kendisi de öyle. Bir masada oturuyordu.

Tora, Skade ve Steinunn da dahil olmak üzere önemli bir şirketle.

Skade seslendi, "Gözde evlat çok erken döndü. Annenin senin zehir dilli kadınına ayıracak vakti yok muydu, Bjorn?"

Bjorn cevap vermedi ama Harald, "Sessiz ol Skade," dedi. Ayağa kalktı ve gözlerinin altındaki koyu gölgeleri fark ettim, sanki o da Bjorn ve benim kadar az uyumuştı.

"Kapı muhafızları görüldüğünüzü haber verdi ama dönüşünüz beklenmedikti." Bjorn'u kendine çekti ve sırtına vurdu. Sonra onu kol uzunluğunda tuttu, gölgeli gözleri onu inceliyordu. "Ne oldu? Saga iyi mi?"

"O iyi," diye yanıtladı Bjorn, sonra bana işaret etti. "Bu senin planın. Önden buyurun."

Sözlerimi sertçe geri aldım ve derin bir nefes aldım. Harald'ın gözleri bana sabitlenirken, "Odin ona geleceğe bir öngörü verdi," dedim. " 'Skaland'ın bir oğlu, sahte bir kral, karanlık bir dalga üzerinde ilerliyor. Yalanlar klanları birleştiriyor, sancakları ölümün habercisi, savaş çığlıkları tanrıların ve insanların diyarlarında duyuluyor. Hepsi kalkan kızın ipine dolanmış. Hepsi onun çağrısıyla çekildi. Ve arkalarında ağlayan dullar, yetim çocuklar ve leş kargaları için bir ziyafet bırakacaklar; kalkan kız ipliğini sahte kralın kontrolünden kurtarıp yeni kaderini örmedikçe kaderleri kesin olacak. "

Harald yüzünü buruşturdu ve bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Kaja şimdiye kadar Skaland'a ulaşmış olabilir ama Guthrum'a haber getirecek zamanı olmamıştır. Saga bunun ne zaman gerçekleşeceğini söyledi mi?"

Bjorn başını salladı. "Hiç yapmadığını biliyorsun. Yarın. Bundan on yıl sonra. Kim bilebilir ki?"

Harald'ın yüzünde kızgınlık ifadesi belirdi ve nefesinin altından küfretti. "Öyle olsa bile bunun bir önemi yok. Onun öngördüğü geleceği değiştirecek güce sahip değilim. Ben geri kalanınızın manipüle ettiği bir ipten başka bir şey değilim."

Konuşurken arkasındaki masayı işaret etti. diken diken oldu ve kadın ve erkeklerle dolu masaya daha yakından baktım. Bazılarını tanıyordum - Tora, Skade, Steinunn - ama çoğu yabancıydı. Görünüşe göre hayatın her kesiminden, savaşçılar, zanaatkârlar, çiftçiler ve giysilerinden meslekleri belli olmayan diğerleri. Yine de içgüdüsel bir parçam kıpkırmızı dövmelerin kenarlarını seçmeden önce bile neye baktığımı *biliyordu*. Tanrıların çocukları. Masadaki herkes kadersizdi.

Hizmetinde birçok kişi olduğunu biliyordum. Guthrum'un birçoğunun Harald'a getirilmesinde etkili olduğunu biliyordum. Yine de en çılgın hayallerimde bile bu kadar çok olduğunu düşünmemiştim.

Sanki Nordeland'daki tüm Unfated'leri toplamış ve tek bir yere getirmiş gibiydi.

"Sizinle yalnız konuşabilir miyiz, Peder?" Bjorn sordu ve kürsünün arkasında onları takip ederken, daha sonra düşünmek üzere bu kadar çok Unfated'i nasıl topladığı sorusunu bir kenara .

"Kan yeminini bozmanın bir yolu var mı?" Bjorn söze girmeden başladı.

Harald omuz silkti. "Elbette. Kelimeleri büyüyle bağlayan volvayı öldürün." Kaşları çatıldı. "Neden? Ne söz verdin?"

"Ben değil." Bjorn çenesini bana doğru salladı. "Snorri'nin soyundan gelmeyen hiç kimseye bundan bahsedemez, bu yüzden benim açıklamam yeterli olacaktır." Kısa ve öz sözlerle yeminlerimi hızlıca sıraladı ama yeminin sınırlarına dair spekülasyonlarımızı ve beni Snorri'ye karşı silahlanmaya çağırmasına dair arzumu atladığını fark ettim.

"Ylva rünlerini biliyor." Harald Bjorn'a dönmeden önce beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "İşte tam da bu yüzden şirketimde bu tür yeminleri yasaklıyorum. Bireyleri asla tamamen bağlamazlar ama onları yaratıcı yollar aramaya zorlarlar. Hizmetinizde olanların sadakatini kazanmak daha iyidir çünkü o zaman kendi kalpleriyle bağlanmış olurlar."

Bunun inkar edilemez bir mantığı vardı ve kendimi başımı sallayarak onaylarken buldum.

Harald adımlamaya başladı, yüz ifadesi ciddiydi ve soluk gri gözleri etrafındaki hiçbir şeyi görmüyor gibiydi, o kadar dalgındı ki. Sonunda önümde durdu. "Ne yapmak istiyorsun, Freya? Eğer bir başarı şansımız olacaksa, bu çetin sınavda bize liderlik etmen gerektiği bana çok açık geliyor."

Şok içimde dalgalandı ve dilimi yeminim kadar kesin bir şekilde dondurdu. Bjorn da aynı şekilde afallamış görünüyordu ama kendini daha çabuk toparladı. "Kafana darbe mi aldın baba? Kontlar bir Skalander'in peşinden gitmez."

"Seni takip ettiler," dedi Harald. "Oğlum ve varisim olarak bu odada senin önünde diz çöktüler."

"Bu farklı," diye tersledi Bjorn. "Hayatımın çoğunu burada geçirdim. Ve ben bir-"

"Adam mı?" Harald araya girdi, sonra da sanki aramızda bir şaka varmış gibi eğlenerek gülümsedi. "Hatırladığım kadarıyla sen o zamanlar on yedi yaşında bir çocuktun. Oysa Freya yetişkin bir kadın ve iki tanrıçanın kanını , bu da onu gelmiş geçmiş en güçlü Kadersiz yapıyor. Bir ölümlünün olabileceği kadar tanrıya yakın."

Ağzım ekşidi, hiçbir parçam bu kadar yüceltildiğim için iyi hissetmiyordum, çünkü zaten kendimi insandan daha az hissediyordum.

"Baba-"

Harald onu susturmak için el salladı. "Mantıklı. Ylva'nın rünleri Freya'nın Snorri'nin kanından olmayan hiçbir erkeğe hizmet edemeyeceğini garanti ediyor: *Ben de bu kandan olmayan hiçbir erkeğe hizmet etmeyeceğime yemin ederim.*"

Güldü ve ellerini çırpıtı, ben de Bjorn'un beni kontrol edebileceğini söyleyeceği beklentisiyle gerildim. Bunun yerine Harald, "Ama Freya erkek değil, o yüzden kendine hizmet edebilir, değil mi?" dedi.

Yanıt beklemeden ekledi, "Ve Saga'nın sözleri şöyleydi: 'Kalkan kız sahte kralın kontrolünden kurtulup yeni kaderini örmedikçe kaderleri kesin. Bana göre bu, Freya harekete geçmedikçe, Freya *liderlik* etmedikçe karanlık geleceğin değiştirilemez olduğunu söylüyor. O olmalı

kendini sahte kralın kontrolünden kurtarmalı. Bunu yapmasının tek yolu da Snorri'yi öldürmektir."

"Ya da Ylva."

Harald yüzünü buruşturdu ve başını salladı. "Ylva'yı öldürmenin bir şeyi değiştireceğine inanmıyorum. Freya zaten Snorri'yi kral yaptı ve tüm Skaland'ın bağlılığını sağlamak için onun adını kullanıyor. Ama sen ve ben tartışarak hiçbir şey elde edemeyiz. Freya liderlik etmeli, sen ve ben de dilimizi ısırp dinlemeliyiz."

Bu tepki beklediğimden o kadar uzaktı ki ne diyeceğimi bilemedim. Harald'ın kontrolüne karşı koymaya hazırdım, amaçlarıma ulaşmam için Nordeland'ın tüm gücünü bana vermesine değil. "Yakın zamana kadar köyünden birkaç saatten fazla uzaklaşmamış bir balıkçı olan bana, savaşçıların, jarlların, halkın kontrolünü isteyerek mi ?"

"Eğer onları kurtarmak için gereken buysa."

Ellerim yumruk oldu. "Ama liderlik hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Ne elde etmek istediğini biliyorsun," diye yanıtladı Harald. "Ve ben senin cephaneliğinde bir aracım. Benim bilgim senindir, Freya."

"Bir alete indirgenmek seni rahatsız etmiyor mu?" diye sordum. "Bu kadar... bu kadar... güçsüz olmak?"

"Ben güçsüz değilim," diye karşı çıktı Harald. "Sadece gücümle ne yapacağım zaten biliniyor. Etrafımın Kadersizler tarafından sarılmış olması dışında. Bu da farklı davranmama neden olabileceğin anlamına geliyor. İpliğimi erkenden koparabilir ya da başka bir şekilde öğebilirsiniz ve ben bu belirsizlikten zevk alıyorum. Bu kaos!"

Hem vahşi sırtışı hem de sözleri bana garip geldi ama sadece "Bu yüzden mi tanrıların çocuklarını etrafına topluyorsun? Neden büyülü insanlardan oluşan bir kabile yarattın?"

"Bu bir koleksiyon değil, Freya. Kabal değil. Bu"insanlarla dolu masayı işaret etti-"benim ailem. İnsanın kendi kanından bir çocuğa sahip olması tanrıça Freyja'nın bir lütfudur ama tanrıların pek çok çocuğuna yuva sağlamak benim için bir ayrıcalık oldu."

"Bunu tamamen kalbinin iyiliği için mi yapıyorsun?" Kaşlarımı çatmamaya çalıştım çünkü kontrolü tamamen bana vermek istediğine gerçekten inanmıyordum. "Hiç de değil çünkü onların güçlerini kullanarak hükümdarlığa yükselmeni sağladı. Bir krallığı kontrol etmek için. Kendini herkesten daha zengin yapmana."

Harald, "Neredeyse yaptığım tek şey aileme kendi hedeflerine ulaşmalarında yardımcı olmaya çalışmak," dedi. "Ya da onları korumak. Güç bu iki şeyi de yapmamı sağlıyor, gerçek neşemi de buradan alıyorum. Bjorn'a sorun." Harald aniden güldü. "Aslında, . Ne onun söylediği bir kelimeye , ne de benim ağzımdan çıkan bir kelimeye. O zaman başkalarına sor. Kime istersen sor, Freya. Bana güvenmen için seni zorlayamam. Bu kazanılması gereken bir şey, talep edilen değil. Ama ben bunu kazanırken sen de hedeflerimizin aynı olduğuna inan: Karımın çok korktuğu karanlık geleceği parçalara ayırmak."

Ona güvenmiyordum. Ancak daha az net olan şey, güvensizliğimin, onu düşünmek için yetiştirildiğim kötü adamdan başka bir şey olarak görmeyi reddettiğim için mi yoksa gerçekte bir kötü adam olduğu için mi olduğuydu.

"İlk hareket tarzımız ne olacak?" diye sordu. "Saga bize bazı bilgiler verdi, ancak gerçekler konusunda ne yazık ki eksiklerimiz var."

Yanaklarımın içi sık sık ısırdığım için acıdı, kendimi düşünmeye zorlarken ağzıma kan tadı geliyordu. "Guthrum'dan haber almalıyız. Snorri'nin ne yaptığını öğrenmeliyiz. Şu anda Saga'nın imgeleminin bize sağladığı avantajı elimizde tutuyoruz, çünkü Snorri bizi niyetinden habersiz sanıyor. Ama savunmamızı çok açık bir şekilde ortaya koymaya başlarsak, kendimizi casuslarına ele vermiş oluruz."

"Anlaştık," dedi Harald. "Guthrum'u bulması için bir haberci göndereceğim." "Kontlar çağrınıza ne kadar çabuk gelebilir?" diye sordum.

"Savaş ihtimaline karşı yeni yelken açmış olmanın avantajına sahip olacaklar. Haber aldıktan sonra bir ya da iki gün içinde yelken açabilirler. Astrid mesajları hızla iletme için gönderilebilir."

"O Hermod'un çocuğu," diye mırıldandı Bjorn. "Çok hızlı yürüyor."

Nordeland'ın birleşik olmalarından başka bir sebep olmaksızın ne kadar tehlikeli olduğu dikkatimi çekti. Ama Skaland daha büyük ve daha kalabalıktı, bu da demek oluyordu ki

Snorri böyle bir birliği başardıysa, halkım da artık hesaba katılması gereken bir güçtü.

"Önce Astrid'in Guthrum'u bulmasını ayarlayayım o zaman?" Başımı salladığımda Harald büyük salondan hızla çıktı ve beni Bjorn'la yalnız bıraktı.

Kollarını kavuşturmuş, yüzünde hoşnutsuz olduğu belli olan bir ifadeyle duruyordu.

"Ne?" Ben talep ettim. "Planıma karşı mı çıkıyorsun?"

"Bu *senin* planın değil, Born-in-Fire." Başını öfkeli bir şekilde salladı. "Anlamıyor musun? Sen sadece onun verdiği fikirleri tekrarlıyorsun. Kimseyi yönlendirmiyorsun, yönlendiriliyorsun."

Yarı utanç yarı öfkeyle yanaklarım ısındı. "Ondan tavsiye almamak aptallık olur. Kurallar hakkında ne biliyorum ki? Kaynakları hakkında ne biliyorum? Ya da kölelerini ne kadar çabuk toplayabileceğini? Nordeland'i savaşa sokma konusunda lanet Nordeland'in kralından daha çok şey biliyormuşum gibi davranmak beni aptal yerine koymak olur."

"Neredeyse sen hayatta olduğu sürece birbirleriyle savaşmak isteyen iki adam tarafından kullanılan bir kuklasın," diye tersledi Bjorn. "Harald anneme yaptıkları yüzünden Snorri'den *nefret ediyor*. Takındığı kibarlık maskesinin sizi başka türlü kandırmasına izin vermeyin. Ölüm yeterli değil. Snorri'nin öyle bir şekilde yok edilmesini istiyor ki, bu leke onu bir sonraki âleme kadar takip etsin. Şimdiye kadar seni öldürmenin bu amaca ulaşacağına inanıyordu ama sanırım artık Snorri'nin Valhalla'daki şansını gerçekten yok etmek için seni kullanabileceğini görüyor çünkü onu Helheim'a gönderebilir ve son savaştan mahrum bırakabilirsin."

İçimden bir ürperti geçti, çünkü Harald'ın saplantılarından habersiz olmasam da Bjorn'un sözleri onları çok daha karanlık hissettirdi. "Benden ne yapmamı istiyorsun? İçinde bulunduğum koşullara dair dile getirmediğin ne gibi bir çözümün var?"

"Kaç," dedi usulca. "Tüm bunları geride bırak. Benim çözümüm bu."

"Ama bu bir çözüm değil." Ellerim yumruk oldu. "Ben olsam da Burada ya da değil, savaş benim *adıma* geliyor. Kaçmak bunu durdurmayacak. Kendi kılıcımın üzerine düşmek de durdurmayacak. Ve sırf kendimi kurtarmak için binlerce kişiyi ölüme terk etmeyi reddediyorum."

"İş o noktaya gelmeyebilir," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Nordeland ve Skaland her zaman savaştı. Tıpkı her ikisinin de Islund ve ötesindeki uluslarla her zaman savaştığı gibi. Kuzey *savaşı*r. Yapacağınız hiçbir şey bunu değiştirmeyecek."

"Annenin öngördüğü gibi savaşlar değil." Midem bulandı, kendi hayal gücüm katliam görüntülerini besliyordu. "Onu duydun. Odin tarafından kendi annen olan bir kahine verilen öngörülere , tehdidin her zamankinden daha büyük olduğunu bilmen gerekir."

Bjorn kaçırdı, çenesi gergindi.

"Günlerimin balık ayıklamakla geçmesinin üzerinden çok uzun zaman geçmedi," dedim sessizce, göğsümde bir sızı oluşmuştu. "Bir ev tutmak ve sakın bir hayat yaşamak hakkında her şeyi biliyordum. Selvegr'in dedikodularını ve halkımızın hikâyelerini biliyordum. Sonra bir anda, hiç hazırlıklı olmadığım koşulların içine atıldım. Etrafımda benden daha yetenekli ve bilgili başkaları vardı ve hepsi de kanımdaki sihri kendi emellerine ulaşmak için kullanmak istiyordu. Sınırlarımı biliyorum, Bjorn. Boyumu aştığının farkındayım. Ama doğru olanı yapmaya *çalışıyorum*."

Sesim kesildi ve gözyaşlarımın eşiğinde olduğumu bilerek sakinleştirici bir nefes aldım. "Hayatım boyunca bir savaşçı olmayı hayal ettim. Bir jarl'ın drakkarıyla denize açılmayı ve kendime bir ün yapmayı. Şimdi böyle bir hayatın neler getirdiğini gördüm. Açık bağırsakların pis kokusu ve cesetlerin üzerinde gezinen sineklerle dolu sahiller. Kan lekeli altın çuvalları ve ölü adamların sakallarından kesilmiş yüzükler. Boş gözlü çocuklar, tüm dünyaları bir anda onlardan koparılmış. Kim böyle şeylere sebep olmayı hayal eder ki? Ben bunu neden hayal ettim?" Gözlerimi ne kadar hızlı kırptırırsam da yanaklarımdan yaşlar süzölmeye başladı. "Tüm dünyanın bana saf demesi umurumda değil. Bir aptal. Bir aptal. En azından bu kâbusun daha da kötü bir gerçeğe dönüşmesini engellemek için elimden geleni yaptığımı biliyorum."

"Freya-"

Onu susturmak için bir elimi kaldırdım. "Tüm bunlar boyunca benim yanımda savaşacağını söylüyorsun. Ancak gerçek şu ki, etrafım aynı şeyi yapacak savaşçılarla çevrili. Skade ve Tora gibi kadersizler de en az senin ölümcül. Yine de zaferimi garantilemek ve bunu görmek için yapabileceğin tek şey

Yapmayı reddettiğiniz tek şey kâbusun önlenmesidir. Peki buradaki gerçek aptal kim?"

Yanaklarımdaki gözyaşlarını silerek ondan uzaklaştım ve Harald'ın kabalasıyla dolu masaya körlemesine oturdum.

Birkaçı bana doğru baktı ama çoğu sohbetlerine devam ediyor, masaların üzerine yığılmış fazlalıklardan yiyip içiyordu. Sadece Steinunn ayrı oturmuş, Snorri'nin salonunda olduğu gibi bir kadehten yudumlayıp dinliyordu. Halsar'a tam olarak ait değildi ve buraya da ait değildi. Ailesinin ölümünden sonra Harald'ın hizmetine girmiş ve beni bulma çabalarına yardım etmek için kısa bir süre içinde Skaland'a gitmişti.

"Kılıcın sana nasıl davranıyor?"

Önce irkildim, sonra demirci Gyda'nın yanına oturduğumu fark ettim.

"Pekâlâ.

Onunla bir huldra öldürdüm."

"Oh ho!" Bir kahkaha atarak elini masaya vurdu ve diğerleri başlarını çevirdi. "Bir huldra! Şüphesiz Bjorn'umuz tarafından kandırılmış." Dirseğini masaya dayayarak daha da yaklaştı ve yüksek sesle fısıldayarak, "Bu onu üçüncü kez almaya çalışmaları. Ona yakışıklılığını saklamak için düzgün bir sakal bırakmasını söyledim ama ya çok kibirli ya da dinlemeyecek kadar aptal."

Yaratığın gücüne nasıl direndiğini hatırlayarak yanaklarımı sildim. *Sadece onu istiyorum. Sadece Freya'yı.*

Ani bir suçluluk dalgası omzumun üzerinden bakmama neden oldu ama Bjorn büyük salonu terk etmişti. İç çekerek masanın üzerindeki somundan bir parça ekmek kopardım, aklıktan çok ağzımı meşgul edecek bir şey olsun diye yiyordum. "Harald'ı ne zamandır tanıyorsun?"

"Çocukluğumuzdan beri," diye cevap verdi Gyda yahni yerken. "Babası jarl'dı. O ve Harald hiçbir zaman aynı fikirde olmadılar ve yaşlı adamın sık sık ve düzenli olarak kullandığı ağır bir eli vardı. Harald'ın Nordeland'ı terk edip yıllarca güneyde seyahat etmesinin onun yüzünden olduğunu sanıyorum. Döndüğünde bir erkek olmuştu ve babasına meydan okudu. Onu meydanda öldürdü ve yüzüne babasının kanı sıçradığında, farklı bir şekilde yönetmeye yemin etti."

"Öyle mi?"

Gyda omuz silkti. "Çoğunlukla."

"Yani seni kurtarmadı mı?"

Yüzünü buruşturdu, sonra büyük bir sürahidten fincanını doldurdu. "O jarl olduğunda ben yetişkin bir kadındım ve para biriktirmeye ihtiyacım yoktu. Harald bana para ödüyor ve ne zaman yeteneklerimi başka bir yere taşımakla tehdit etsem, bana boyun eğiyor ve daha fazla para ödüyor. Kurtuluş hakkında bir şeyler duymak istiyorsanız, etrafınızdaki genç yavrularla konuşun."

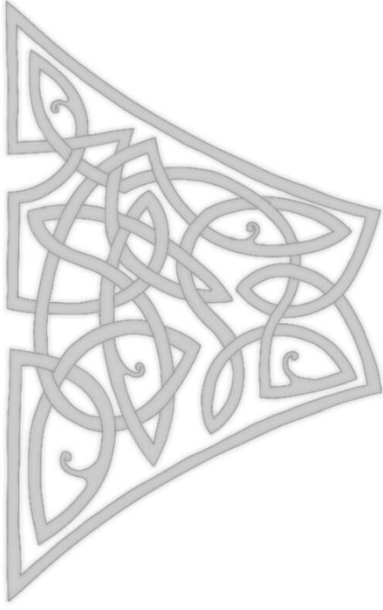
Masada oturan Unfated'ı taradım ve genç derken neyi kastettiğini anladım. Hiçbiri otuz yaşından büyük görünmüyordu ve birkaçı benden yaşça küçüktü. "Güç için değilse onları neden kurtarıyor?"

Kendime sormak istediğim bir soruydu ama Gyda omuz silkti. "Belki de kimse onu kurtarmadığı içindir." Sonra tekrar masaya vurdu. "Hepiniz çenenizi kapatın. Freya hepinizin Harald'a nasıl hizmet ettiğinizi duymak istiyor, böylece onun değerini yargılayabilir."

Sonra bana göz kırptı. "Sebebi , değil mi?"

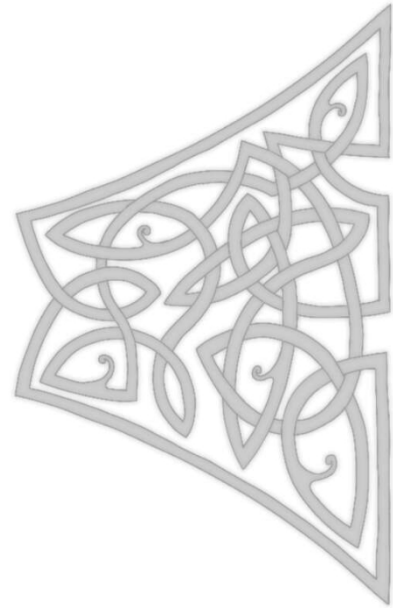
Yanaklarım yandı. "Evet."

"Yeterince adil." Masaya bir kez daha vurdu. "Troels, ilk sen başla. Freya'ya kardeşin Aksel'in sana neler yaptığını anlat. Steinunn, dikkatini ver, çünkü bu hikâyeler şarkı olarak çok daha eğlenceli olur."

CHAPTER 22

BJORN

(Günün geri kalanını bosa harcadım ama güneş batarken kendimi Hrafnheim'ın surlarında buldum. Dirseklerimi mazgalların kenarına dayadım.

ve asma köprülerin gece için yavaşça gökyüzüne doğru kalkmasını, zincirlerin yüksek sesle tıkırdamasını izledim. Küçük bir çocukken Harald kulaklarımı güneydeki maceralarıyla ilgili hikâyelerle doldurmuştu. Göz alabildiğine uzanan şehirler, gökyüzüne değen kuleler ve devasa nehirler boyunca uzanan köprüler. Bakırdan yapılmış büyük kubbeli tavanları olan saraylar ve hiç aşılmamış halka duvarları olan kaleler. Ama asma her zaman hayranlık duymuşumdur. Nöbetçi kulelerindeki onları kaldırıp indiren mekanizmalar ve yapıları taklit etmek için kullandığı, üzerlerine çizilmiş desenlerin olduğu kâğıtlar. Üzerlerinde Harald'ın konuştuğu yabancı dillerde yazılar vardı. Bana güneylilerin her şeyi yazdıklarını ve şimdiye kadar olan her şeyi içeren ciltlenmiş kağıt parçalarıyla dolu binaları olduğunu söyledi.

Konuşarak anlatılabilecek şeyleri kâğıda döküp bir odaya hapsetmek bana tuhaf geliyordu ama yine de onun hikâyelerindeki yerleri görmek istiyordum. Sonsuz yaz topraklarında yaşayanlar, onların dilleri ve gelenekleri hakkında daha fazla şey keşfetmek için. Farklı tanrıların alanlarında yürümek ve farklı büyüleri görmek. Freya'yı Skaland'daki kaplıcaların yanında kollarıma aldığımda ve her şeyin mümkün olduğunu hissettiğimde, onu hikayelerdeki yerlere götürmeyi hayal etmişim. Ona seyahat etme şansı hiç verilmemişti ve bu onun için mücevherlerden ve altından daha değerli bir hediye gibi görünüyordu.

O gece oyalanmayı seçtiğim için çılglık atmak istedim. Hemen bir ticaret gemisi bulup ulaşamayacağım bir yere yelken açmadığım için. Herkesin kendi geleceğinin efendisi olduğunu duyduğum bir dünyada, onun için kehanet ve şiddetten uzak bir hayat kurmadığım için.

Ama görünen o ki, Kadersizler bile kaderden kaçamazdı.

Asma köprüler gümbürdeyerek yerine oturdu ve batan güneşe son bir kez bakarak müzik eşliğinde merdivenlerden aşağı indim. Hrafnheim diğer yerler gibi asla karanlığa gömülmezdi, her kavşaktaki direklerden fenerler sarkardı. Evlerden kahkahalar ve sohbetler yükseliyor, bazıları yatmaya hazırlanırken birçoğu da eğlence için büyük salona doğru ilerliyordu.

Harald eğlenceleri severdi ve oturup halkının şarkı söylemesini, gülmesini ve dans etmesini izleyeceğini, kurumasına asla izin vermediği bal likörüyle sarhoş olacağını biliyordum. Yalnız kalmayı sevmezdi ve her zaman kalabalık bir topluluk isterdi, ancak çoğu zaman onları sadece kürsüdeki tahtından izlerdi. Nordeland'a ilk geldiğimde, annemin tercih ettiği izolasyona alışkın olduğum için bunu bunaltıcı bulmuştum ve neden her gece gürültüyü davet ettiğini sormuştum. "Ben onları böyle anlıyorum," demişti. "Asma köprü mekanizması gibi: Çalıştırabilmem için önce onu anlamam gerekiyordu."

O zamanlar bana pek mantıklı gelmemişti ama şimdi yönetiminin gücünün anahtarının Harald'ın insanları anlaması olduğunu biliyordum. Onların umutlarını, hayallerini ve arzularını.

Onların korkuları.

Bir zamanlar buna hayranlık duymuştum, çünkü insanlara istediğini yaptırmakta çok başarılıydı, ama Freya'nın onun cazibesine yenik düşmesini izlemekten nefret ediyordum. Nefret

onu kaderini değiştirmesine yardım edecek kişi olarak görmeye başlamıştı.

Büyük salonun kapıları ardına kadar açılmıştı, ocağın sıcaklığı ve en az yüz kişi olması gereken insanlar üzerime geliyordu. Duman ve et kokuyordu. Ter ve bal likörü. Davulların, boruların ve ayak seslerinin gürültüsü kulakları sağır ediyordu.

Biri elime bal likörü tutuşturdu ama kalabalığa bakarken sadece küçük bir yudum aldım. Harald tahtında oturmuş, bir topuğunu diğer dizine koymuş, elinde seyahatlerinden birinden kalma, yine yabancı menşeli olduğundan şüphelendiğim şarapla dolu narin bir kadeh tutuyordu. Birisi ocağa biraz daha odun attı ve kıvılcımlar havada patlayarak kirişlere kadar yükseldi ve tavandaki duman deliğinden kaybolmadan önce küle dönüştü. Bu bana Freya'nın Gnut saldırdığında Halsar'daki salonun kirişlerine nasıl tırmandığını hatırlattı. Duman deliğinden kaçıp komşu binaya nasıl atladığını ve çatıdan bir domuz ağılına nasıl düştüğünü.

Gözlerimi kırpıştırdığımda, kızgın domuzlara kaşlarını çatmış, saçları boka bulanmış halini gördüm. O zaman da şimdi olduğu gibi kaçmaya isteksizdi. Benim yarı boyumda ama benim iki katım cesarete sahipti.

Tanrılar ama ben onu sevdim.

İlk fark ettiğim Tora oldu, çünkü hem erkeklerin hem de kadınların üzerinde yükseliyordu. Ancak kalabalık yer değiştirdiğinde Freya'nın onun yanında durduğu ortaya çıktı. Yakası ve kol ağızları altın işlemeli kırmızı bir elbise giymişti, rengi solgun tenine kan gibi duruyordu, giysi vücudunun ince uzun kısmına oturuyor ve göğüslerini vurguluyordu. Uzun saçları gevşek dalgalar halinde beline kadar uzanıyordu; bazı ışıklarda neredeyse beyaz görünecek kadar soluk bir sarıydı. Elinde bir fincan vardı ama içmedi, bunun yerine gördüklerine inanmak istemiyormuş gibi etrafındakileri inceledi, kaşları çatıldı. Gözleri merhametli bir şekilde kehribardı, ocaktan ve meşaleden gelen ışık onları erimiş güneşlere dönüştürüyordu.

Çok güzeldi. Hiç ummadığım kadar acı verici bir güzellik.

"Sessiz olun! Sessiz olun!" Harald'ın sesi gürültüyü kesti ve herkes sustu. Steinunn onun yanındaki kürsüye çıktı, altın sarısı saçları örülmüştü.

başının etrafında bir taç şeklinde.

"Nordeland'ın en güzel skald'ı uzun bir sonra evine döndü," diye bağırdı Harald. "Ama bu gece bizi muzaffer dönüşümüzün ve vardığımızda bizi karşılayan savaşın şarkısıyla onurlandıracak. Fincanlarınızı kaldırın!" "*Skol!*" diye bağırdı kalabalık, fincanlar birbirine çarptı ve bal likörü etrafa saçıldı. Zaten yerde biriken su birikintilerine katıl.

Steinunn'un büyüünden hiç hoşlanmadığı için Freya'nın salonu terk etmesini beklerken bal likörümü bir kenara bıraktım. Bunun yerine, göğsü sanki sakin bir nefes alıyormuş gibi hareket etti ve banklardan birine oturdu.

Harald kürsüden indi ve Steinunn'un davulunu kaldırıp ritim tutmaya başlamasını, sesinin sözsüz bir şarkıyla yükselmesini izledi. Toprağın kendisinden geliyor gibi görünen derin ve yankılı tonlar, kanının büyüünün ham gücüyle titreşiyor ve damarlarımda derin ve ilkel bir şeyi harekete geçiriyordu.

Sanki savaşa çağrılmış gibiydim.

Sesi kelimelere dönüştüğünde, gözlerimin önünde fırtınalı denizlerin görüntüleri patladı. Dalgaların tadı ve gök gürültüsünün şiddetli yankısı, sanki tanrıların kendileri bizi Nordeland kıyılarından uzak tutmaya çalışıyordu. Derin bir nefes alarak, görüntüler kaybolana kadar kendi kalbimin atışına odaklandım.

Etrafımdaki Hrafnheim halkı artık göremediğim görüntülere şaşkınlıkla bakıyordu, Steinunn'un büyüü onları anlattığı hikâyenin içine öyle bir taşıyordu ki sanki oradaydılar. Dudaklarından nefesleri yırtıldı, kadınlar korku ve heyecandan eteklerini tuttu ve erkeklerden birkaçı içgüdüsel olarak bellerindeki silahlara uzandı. Freya başını öne eğerek dinliyordu, çenesindeki kaslar teninde belirgindi ve kendini izlediğini biliyordum.

Sadece kendi kalbimin sesini dinledim, Steinunn'un büyüünün beni ele geçirmesine izin vermedim.

Bu yüzden Harald'ın kürsüden yavaşça uzaklaşıp büyük salonun kapısından çıktığını gördüm.

Tora'nın Freya'nın yanında nöbet tuttuğunu teyit ederek, Steinunn'un şarkısının yarattığı hayallerden başka bir şey görmediklerini bilerek gösteriyi izleyenlerin arasına daldım. Salonun boğucu sıcakından sonra gece havası serindi, çam kokuyordu ve buzulların arasından gelen rüzgâr

Skjoldfjell'in zirveleri. Harald'ın bir köşede kaybolduğunu gördüm. Hrafnheim'ı oluşturan patika ve sokakların karışık ağında onu kaybetmenin kolay olacağını bildiğim için tırıs kalktım.

Kale sessizleşmişti, herkes ya uyuyordu ya da Steinunn'un gösterisini izlemek için büyük salondaki cümbüşe katılmıştı. Botlarımın yere vurduğu her darbe binaların duvarları arasında yankılanıyor gibiydi ve varlığımı gizlemek için hiçbir nedenim olmamasına rağmen adımlarımı yumuşattım. Çevremde, Hrafnheim'ı çevreleyen yüksek duvarlardaki rünler ara sıra parlıyordu. Büyük olasılıkla gün boyunca içeri giren hastalıkları yok ediyorlardı, gerçi Rimstrom'un suları çok de aynı şeyi yapıyorlardı, taştaki her oyma burada yaşayanları korumak için tasarlanmıştı.

Onları görmezden geldim, Harald'ın adımlarının sesini dinledim ve o sessizleşince hızla durdum. Beni izleyen bir göz olmadığından emin olmak için etrafıma bakındıktan sonra köşeyi döndüğümde Harald'ı Skade ile başları birbirine yakın bir şekilde buldum. Rüzgâr sokaklarda uğulduyor ve sözlerini gizliyordu ama Skade talimat alıyormuş gibi başını sallıyordu. Avuçlarım karıncalandı, ifadelerindeki yoğunluk bana bunun boş bir konuşma olmadığını söylüyordu ve sonra rüzgâr şiddetini kesti.

"Siperdeki nöbetçileri iki katına çıkarın," dedi Harald. "Freya'ya hiçbir zarar gelmemeli, anlaşıldı mı? O benim için çok değerli ve eğer küçük kıskançlığınız yüzünden ona zarar gelmesine izin verirsiniz-"

"Yapmayacağım," diye araya girdi Skade. "Ullr'ın adı üzerine yemin ederim ki ona zarar gelmesine izin vermeyeceğim."

Harald'ın yüzü yumuşadı ve alnından öpmek için eğildi. "Sana güveniyorum, benim tatlı Skade'im. Şimdi git."

Dirseğinin üstündeki gümüş kol bandına dokundu ve duvara doğru koşmaya başlamadan önce ona bir kez gülümsedi.

Köşeyi dönerek Harald'a doğru yürüdüm. Derin düşüncelere dalmış görünüyordu, gözleri gece gökyüzüne sabitlenmişti, bu yüzden varlığımı fark etmeden önce neredeyse ona ulaşmışım.

Şaşkınlıkla irkildi ve yeniden kazanmadan önce bir saldırıdan kaçır gibi benden hızlı bir adım uzaklaştı. "Bjorn! Ne yapıyorsun sen?"

Burada mı?"

"Steinunn'un yaygaralarına hiç tahammülüm yok," dedim.

"Ona karşı daha nazik olmalısın." Bana kaşlarını çattı. "Sen Skaland'a gittikten sonra ailemize katıldığını biliyorum ama o çok acı çekmiş iyi bir kadın."

Kollarımı kavuşturdum. "Beni gözetledi."

"Benim emrimle, eğer birine kızmak istiyorsan bana kız." Başını öne eğdi. "Belki de öylesindir. Aramızda bir uçurum olduğunu fark ettim oğlum ve bunun ayrı geçirdiğimiz zamana bağlanabileceğini sanmıyorum."

Sessiz sorusuna cevap vermek yerine, "Neden karanlıkta sinsi sinsi dolaşıyorsun?" diye sordum.

Harald sessizdi, gözleri yine tepesindeki yıldızlardaydı. Sonra iç çekti. "Annenin öngörüsü beni Freya'nın önünde açıkladığımdan daha fazla endişelendiriyor. Uzun yıllar boyunca annenin kehanetinin engellemek için savaştık. Ancak tüm çabalarımıza rağmen, efendin artık Skaland'ın kralı ve gözlerini bize dikmiş durumda, tüm jarllar da onun arkasında. Korkarım ki onu durduramayacağız ve kaderinin peşinde koşarken binlerce masum . Bu gece daha fazla muhafız gönderdim ama gerçekte onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok. Bizi kurtarabilecek tek kişi, hepimizi kolayca yok edebilecek tek kadın."

Sesi alışılmadık bir hayal kırıklığı ve çaresizlikle kaynıyordu.

"Kuzeydeki en büyük Kadersizler topluluğuna sahiptiniz baba," dedim. "Her biri Norn'ların planlarını değiştirme kapasitesine sahip. Bunun yükünü sadece Freya'nın omuzlarına yüklemeyin."

"Ama annen-"

"Onun sözlerine çok fazla ağırlık veriyorsun," diye araya girdim. "Ben küçükken bana defalarca, insanın her adımına rehberlik eden bir kehanetin ağırlığıyla yaşamaması gerektiğini söylerdi. Nordeland'a gelene ve siz onun her sözünü kesin gerçek olarak kabul edene kadar bunu söylemeyi bırakmadı."

Gözleri kısıldı. "Sadece annene saygısızlık etmiyorsun, Bjorn. Odin'e de saygısızlık ediyorsun. Valhalla'yı düşlemen hiç akıllıca değil."

Bir zamanlar Valhalla'yı hayal etmiştim. Günlerin sonunda Yüce Baba için savaşmanın ihtişamını. şimdi ise tamamen başka bir şeyin hayalini kuruyordum. "Onlara saygısızlık etmiyorum. I-"

Tepemde bir ışık patlamasıyla dilim tutuldu. Sonra bir tane daha ve bir tane daha. Alevli oklar Hrafnheim'ın koğuşlarının oluşturduğu koruma ağında patladı, duvarlara oyulmuş semboller savunmalar test edildikçe parladı.

Hrafnheim saldırı altındaydı.

CHAPTER 23

FREYA

(Günümü hikâye dinleyerek geçirmek belki de zamanımı en iyi şekilde kullanmak değildi ama kendi kendime saatlerce düşünmekten daha iyiydi. durum. Harald'ın sözde ailesinin her bir üyesi onun hizmetine nasıl girdiklerini anlatmıştı. Hepsi Bjorn ve Saga'nın başına gelenler kadar dramatik değildi ama hepsi Nordeland kralı tarafından başkalarının kötüye kullanımından kurtarılmıştı. Çoğu Nordelandlıydı, ancak bazıları Skaland ve Islund'un yanı sıra kuzeydeki daha küçük ada uluslarından da geliyordu. Panteonumuzun farklı üyelerinden doğan çocuklar, büyülerini çoğu zaman benim için belirsizdi.

Hepsinin hikâyesi farklıydı ama krallarına duydukları sadakati inkâr etmek mümkün değildi. Bu bana Harald'ın bana bu duygunun bir yeminle zorlanamayacağını, kazanılması gerektiğini söylediğini hatırlattı. Bunu kesinlikle yapmıştı, çünkü kabilesindeki herkesin onları en karanlık anlarından kurtaran adam için sonuna kadar savaşacağına güvenim tamdı.

Ayrıca bir gün benim de aynı şekilde hissedip hissetmeyeceğimi merak etmeme neden oldu.

Kabile hikâyelerini bitirdikten sonra dağıldılar ve hizmetkârlar büyük salonda bir ziyafet için hazırlıklara başladılar. Bana giymem için bir elbise verildi, üzerine babamın kılıcını ve Gyda'nın seax'ını kuşandım, ancak kalkanımı bana verilen odada bıraktım. Sonra Tora'nın dikkatli gözleri altında kendimi büyük salonda sürüklenmeye bıraktım, daha fazla İskandinavlı ile tanıştım ve onların yaşamları ve gelenekleri hakkında bilgi edindim.

Bjorn'u bir kez bile görmedim ve belki de onu çok fazla zorladığım için içimi bir huzursuzluk kapladı. Çizgiyi aşmıştım ve o da Hrafnheim'ı bensiz terk etmişti.

Bu yüzden, Harald'ın Steinunn'u takdim sözleri kulaklarıma zar zor ulaşırken, tüm dikkatim çevremdeki Bjorn'u izlemeye odaklanmışken, o büyük salona geldiğinde göğsümü dolduran şey rahatlamaydı.

"Şarkı söylemesini dinlemek ister misin?" Tora bana sordu. "Ben de hiçbir zaman skald büyüsüyle ilgilenmedim."

"Evet."

Steinunn'un şarkısını dinlemek için salonda kalma nedenlerimden tam olarak emin değildim. Onun büyüsüyle daha önce yaşadığım deneyimler pek de hoşuma gitmemişti. Kendi kendime bunun sebebinin, Snorri'nin yaptığı gibi Harald'ın da skald'ı halkını manipüle etmek için kullanması ve onun bilmelerini istediği bilgileri anlamamın önemli olması olduğunu söyledim. Yine de kalbimin derinliklerinde, bunun Hel'in büyüsünü kullanırken kendimi görmek istediğim için olduğunu biliyordum. Snorri'ye karşı kullanmanın içimde yarattığı korkuyu hafifletecek iyi bir şeyler bulup bulamayacağımı görmek için.

Eğer yapabilseydim.

Bjorn'un yeminlerimi kontrol altına almayı reddetmesiyle birlikte, Snorri'yle yüzleşip onun iradesine boyun eğmek zorunda kalmayacağım konusunda şüphelerim vardı. Bjorn'un suskunluğu göğsümü yakıyordu, çünkü bunu anlayabilsem de, bu nadir pragmatizm eksikliği yardımcı olmuyordu. Bu tek şeyi yaparsam hepimizin kaderini daha iyi bir hale getirebilirdim ama Bjorn boyun eğebileceğine dair hiçbir işaret göstermedi.

Onun kontrolünü arzuladığımdan değildi. kontrolü altında olmak istemiyordum. Ama Snorri'ye karşı savaşmak için başka bir yol göremiyordum.

onu yok etmek. Ya da en azından, peşinden gitmek istediğim başka bir yol yoktu. Ylva'yla aramızda anlaşmazlıklar vardı ama yeminlerimi başka bir alternatifte tercih ettiğimi de unutmamıştım. Benim seçimlerim yüzünden ölmeyi hak etmiyordu.

Steinunn davulunu kaldırıncı düşüncelerimden sıyrıldım. Yanımda Tora cebinden yün parçaları çıkarmış, kulaklarını tıkamaya çalışıyordu.

"Steinunn'un hayallerine kapılırsam seni izleyemem," diye açıkladı. Bir zamanlar beni öldürmeye çalışmış birinden koruma kabul etmek tuhaftı ama Tora'da, sözüne güvenmemi sağlayan sessiz bir hüznün vardı. Dalgınca yüzündeki yara izlerine dokundu, dudaklarından yumuşak bir iç çekiş çıktı, sanki bir yanı yanık izlerinin mucizevi bir şekilde iyileştiğini görmeyi umuyor ve öyle olmadığını anladığı her seferinde hayal kırıklığına uğruyordu.

Steinunn şarkı söylemeye başladı, önce sözsüzdü ve sonra Grindill'in duvarlarının görüntüsüyle başlayan hikâye ortaya çıktı. Kendi sefil suratıma, Snorri'nin meydan okuyan çığlıklarına bakarken sakinleştirici bir nefes aldım ve sonra görüntü benim duvardan atlayıp uçuşuma doğru koşmama kayd. Gözlerimi kırptırdım, o andan uzaklaşmıştım çünkü Steinunn, Tora'nın duvarlara yıldırımlar fırlattığı ve bu yıldırımların büyümden sekerek dışarıdaki köylülere isabet ettiğı kısmı atlamıştı. Dumanı tüten cesetleri ve Harald'ın taleplerini atlamıştı, bu yüzden sanki istediğim için kaçmışım gibi görünüyordu.

Steinunn'un şarkısını bastırmak için parmaklarımı kulaklarıma soktum ve görüntüler kayboldu. O sırada Tora'ya dirsek atarak bana bakmasını sağladım. "Parçaları atlıyor," diye mırıldandım ve Thor'un çocuğunun ağzı, ihmallerin onu şaşırtmadığını gösteren acı bir gülümsemeye dönüştü.

Kulaklarımı açarak izledim ve dinledim, rahatsızlığım artıyordu çünkü Steinunn sanki Nordeland'a gelmeyi ben istemişim gibi gösteriyordu. Sanki Harald beni kaçırmak yerine bana yardım etmiş gibi. Islunder'lara karşı savaşa gelince, benim meydan okumalarımın hiçbirini göstermedi, sadece sahilde miğferli savaşçıya karşı tek başıma savaştığını gösterdi. Dizlerimin üzerine çöküp Islunders'a lanet okuyan ben ve sonra denizde yüzen cesetler. Çocukların yüzündeki içi boş dehşet ifadeleri değil.

Drakkar sahile geri götürülmüş, ancak köylülerin kollarına atılmıştı.

Bana her zaman bir skald'ın şarkısının sadece gerçeği gösterdiği söylenirdi, ama şimdi kısmi gerçeklerin önemli bir yalan anlamına gelebileceği açıktı.

Sesinin son notaları, hayalleri de beraberinde götürerek çatılara doğru süzüldü. Salonda bir tezahürat koptu, insanlar ellerini çırpı ve kadeh kaldırdı. Steinunn'a değil.

Ama bana göre.

Bu tepki karşısında gerildim ve çocukları kurtardığım için bana teşekkür etmek üzere döndüklerinde göğsümde bir sıkışma oldu. Omuzumu sıkmak ve beni övmek için ikişer üçer öne çıktılar. Tepkilerim reflekti, beni korkulacak bir şey olarak değil, bir kahraman ve koruyucu olarak gördükleri gerçeğiyle yüzleşirken kelimeler kulaklarımda sadece gürültüden ibaretti.

İyilik yapan biri.

Kendi halkımın beni nasıl gördüğüyle çok çelişiyordu. Mantıken, bunun Steinunn'un sanatının bir manipölasyonu olduğunu biliyordum ama onların tepkisinin yaptığım şey hakkında daha iyi hissetmemi sağladığını inkar edemezdim.

Dışarıda korna sesleri duyulurken ve etrafımdaki herkes gerilirken tüm bunlar unutuldu.

"Tanrılar merhamet etsin!" Una çığlık attı, hizmetçi Troels'un kucağından inerken neredeyse düşüyordu. "Skalanderlar onun için geldi!"

(") (H)e burada!" Harald bağırdı ve sesindeki dehşet onu tokatlamak istememe neden oldu. "Freya'ya ihtiyacımız var!"

"Snorri'nin burada olması imkânsız," diye hırladım. "Bir orduyu toplamak zaman alır ve kıyıdan Hrafnheim'a yürüyerek gelmeleri günler sürer!"

Yine de kalenin saldırı altında olduğu inkâr edilemezdi. "Tora ve diğerlerini getirin!" Onu büyük salona doğru ittim. "Ama Freya'yı rahat bırak! O zaten sizin için savaşamaz!"

Harald yaşına yakışmayacak bir hızla koşmaya başladı ve tüm içgüdülerim Freya'nın yanına gitmemi söylese de ayaklarım beni duvara götürdü. Ben bir Nordelander'dım ve halkımı savunmak için verdiğim sözün bir anlamı vardı.

Gözetleme kulelerinden uyarı boruları çalındı ve Hrafnheim, siviller kapılarından çıkıp tepelerinde uçan okları gördükçe dehşet dönüşen alarm bağırışlarıyla doldu. Ancak kordon ağı okların geçmesini engelledi, rünler zarar görmediği sürece sokaklardaki herkes güvendedi.

Bu düşünce aklımdan geçer geçmez duvardan, koğuşların aşıldığına dair bir alarm çığılığı duydum. Bir kalp atışı sonra, alev uçlu oklar binaların üzerine düşmeye başladı ve onları alevler içinde bıraktı. Paniğe kapılan insanlar evlerinden dışarı fırladılar ve su almak için kuyulara koştular, yangınları yayılmadan söndürmek için çaresizdiler.

Ağlayan bir çocuk önümdeki patıkaya çömeldi ve ben de hızımı arttırarak düşen bir ok isabet etmeden hemen önce onu yakaladım. Onun yerine kolumu kesti, ben bir su birikintisine yuvarlanana kadar zift tüniğimi tutuşturdu. "Büyük salona koş," diye bağırdım çocuğa. "Git! Çabuk!"

Hiç tereddüt etmeden itaat etti. Nordelander çocukları hep öyle yapardı.

Ters yöne doğru koştum, siperlere çıkan basamakları üçer üçer çıktım. Skade olayların tam ortasındaydı, karanlığa ok üstüne ok fırlatırken bile savaşçılara su getirmeleri için emirler yağdırıyordu.

"Rünlerin üzerini kapatmışlar," diye gürültünün üzerine kükredi. "Kanı temizlememiz gerek yoksa tüm kaleyi ateşe verecekler!"

Mazgalların üzerinden eğilirken, duvardan aşağı damlayan kan ve kanı görünce dudaklarımdan bir lanet döküldü. Bu, koğuşlardan birini gizliyordu ve şehrin üzerine ördükleri koruma ağını silmek için sadece bir tanesine zarar vermek gerektiğini biliyordum. Omzumun üzerinden bir ok geçti ve duvarın arkasına eğildim.

"Vurun onları!" Ona bağırdım.

"Onları göremiyorum!" Skade geri bağırdı. "Çok karanlık ve her ok attıklarında hareket ediyorlar!"

"Tyr!" Tanrının adını homurdandım ve baltam elimde belirdi. Hemen iki ok bana doğru uçu ama onları havada savuşturdum.

Birkaç adım geri atıp ileri koştum ve baltamı fırlattım. Uçtan uca savruldu, Rimstrom'un karanlık akıntısının üzerinde süzülerek nehrin kıyısından bir düzine metre yukarıda yere saplandı.

Daha parlak, sessizce ateşi diledim ve alevler parladı. Kaleye saldıran adamların gölgelerini aydınlattı. "Skade!"

Yayını çoktan kaldırmıştı. Yeşil ok gecenin içinden fırladı ve gölgelerden birinin göğsünü delip geçti.

Elini. Ama saldırganlar çoktan kaçmaya başlamıştı. Ulaşamayacakları karanlığa doğru kaçıyorlardı.

Tora arkamdaki basamakları patlayarak çıktı, avuçlarının arasında şimşekler çakıyordu. İşaret ettim ve hiç tereddüt etmeden bir şimşek çaktı. Bir acı çığlığı geceyi böldü ve sonra duvarların dışında sessizlik oldu.

Arkamızda öyle değil.

Birçok çatı alevler içinde kalmış ve duman Hrafnheim'ın üzerinde boğucu bir bulut halinde asılı kalmıştı. Eğer yayılırsa, insanların yangından kaçabilmesi için köprülerin indirilmesi gerekecekti. Ancak bu, karanlığın içinde gizlenen güçle yüzleşmek anlamına geliyordu.

"Gidin!" Skade savaşçılara bağırdı. "Su getirin! Alevleri söndürün!"

Tereddüt ettim, sonra koşmaya başladım, Tora da yanımdaydı.

Yağmur varillerinden su toplamak için koştururken "Snorri mi?" diye sordu. "Onu gördünüz mü?"

Başımı salladım, ateşle hiçbir ilgisi olmayan bir huzursuzluk midemi ekşitiyordu. Bu konuda bir şeyler doğru gelmiyordu.

İkişer kova su alarak alevlerin en yoğun olduğu yere koştuk. Duman boğucuydu ama Harald yangına en yakın evin çatısında duruyordu, elinde bir kap boya ve bir fırça vardı. Alev almalarını engellemek için çalıların üzerini boyuyor, öksürüyor ve boğuluyordu, gözyaşları yüzünden akıyordu.

Suyu en kötü ateşin üzerine atarken midemde suçluluk duygusu birikti. Eğer bu gerçekten Snorri'nin bir saldırısıysa, Hrafnheim'ın bu gece aldığı her kayıp benim omuzlarımdaydı çünkü onu buraya benim kararlarım getirmişti.

Tüm Hrafnheim halkı alevleri söndürmek için birlikte çalıştı. Altı ev küle dönmüştü ve eski sahipleri eşyalarından geriye kalanlara perişan bir halde bakıyordu. Harald, şifacı öksürüğünü tedavi etmeye çalıştığında Volund'a el salladı ve adamın yanıkları olan kişilerle ilgilenmesini istedi.

Etrafta sefalet, karanlık ve korku vardı ama saldırı sona erip koğuşlar tekrar yerine oturunca büyük salona yöneldim.

Ama neredeyse boştu.

"Herkes nerede?" Yoldan geçen bir savaşçıya sordum.

"Liman," diye cevap verdi. "Salonun yangında yok olmasından korktukları için kaçtılar."

Akıllıca bir seçim, ama yine de o yöne doğru ilerlerken içimi bir korku kapladı. Hava kül kokusuyla ağırlaşmış, sokaklar öksürük ve ağlama sesleriyle inliyordu; karanlık sanki yukarıdan bastırıyordu. Rıhtım tıklım tıklımdı ve yangından kaçmak için yapılan hazırlıklar sırasında liman zinciri indirilmişti. Kalabalığın içinde Freya'nın soluk sarı saçlarını aradım ama görünürde yoktu.

"Freya!" Bağırdım, korku hızla paniğe dönüştü. "Freya!"

Tora ortaya çıktı.

"Freya nerede?" diye sordum. "Onu bulamıyorum."

"Onu büyük salonda bıraktım." Alnındaki teri sildi. "Hrafnheim'da bir yerlerde olmalı. Köprüler kaldırılmış."

Yangınlar için harcanan çabalar artık Freya'yı aramaya dönüşmüştü. Adı kasabada yankılanıyor ve Harald kurtları aramaya koyuluyordu ama her geçen dakika, onu kalenin bir köşesinde yardım ederken bulacağımıza dair umudum azalıyordu.

"Skoll ve Hati onun limana geldiğini söylüyor," dedi Harald, sonra öksürerek iki büklüm oldu.

"Artık burada değil!" Karanlık suları taradım, bakışlarım Rimstrom'un akıntılarına doğru ilerledi.

"Saklanır mıydı?" Harald sordu.

"Born-in-Fire saklanmaz." Ya suya düşseydi? Ya da itilseydi? "Freya!"

Sonra Skade kalabalığı yararak yaşlı bir adamı kolundan tutup sürükledi. "Teknesinin kayıp olduğunu söylüyor. Kaçmak için bir fırsat yakalamış olmalı."

"O böyle bir şey yapmaz." Freya ile yaptığım son konuşmanın derin bilincindeydim. Kaçmak aklındaki son şeydi. Yine de her iki kurdun da rıhtımın kenarında durduğunu, sarı gözlerini Rimstrom'a diktiklerini inkâr etmek mümkün değildi.

"Tekneni kimin aldığını gördüm," diye seslendi küçük bir ses. Saldırı sırasında kurtardığım, sonra da büyük salona gönderdiğim çocuktu. "Bir yabancıydı

hasta karısını taşıyordu. Dumanın onu öldürdüğünü söyledi."

Hayır.

"Bu bir saldırı değildi," diye hırladı Harald. "Bu bir şaşırtmacaydı."

Dehşet midemde birikti ve bunu engelleyebileceğim için kendime karşı şiddetli bir öfke duydum. "Onu geri aldı."

("Ne oldu?") Tora'ya , çünkü Una bayılıp yere düşmüştü. "Ne oluyor?"

"Duvarları koruyanlar saldırı sinyali verdi."

Nabzım hızlandı, midemde yavaş yavaş korku birikmeye başladı. "Snorri?"

Tora kaşlarını çatarak, "Boğazdan bir ordu geçirmesi için çok erken," dedi.

"O zaman kim?" Avuçlarım terden sıırıslıklam oldu ve elimi kılıcımın kabzasına kapattım. "Islund mu? İntikam için mi geldiler?"

Tora sadece başını salladı, inkâr değil şaşkınlık içindeydi. "Kimse Hrafnheim'a saldıramaz."

Dudaklarımı ayırıp durumun böyle olmadığını söylemeye çalıştım ama Harald koşarak salona daldı. Yokluğundan haberim bile yoktu.

"Saldırı altındayız!" Gözlerinde paniğin uçları parlıyordu. "Hrafnheim üzerindeki koğuşlar aşıldı. Savaşçılar surlara!"

Nordelander saflarında hiç tereddüt yoktu. Savaşabilecek durumda olanlar büyük salondan dışarı fırladı ve geriye kalanlar, çoğunlukla çocuklar ve çok yaşlılar, sessizce bir araya geldi.

"Tora, git duvardaki Bjorn'u bul," diye emretti Harald yaklaşıırken. "Ateşle saldırıyorlar ve durdurulmazlarsa tüm Hrafnheim'ı ateşe verecekler."

Tora koşarak salonu terk etti.

"Harald, kim saldırıyor?" Kolunu tuttum ve gitmesini engellemek için çektim. "Snorri mi?"

"Bilmiyorum." Yüz ifadesi acımasızdı. "Ama surlardan uzak durmalısın Freya. Eğer Snorri dışarıdaysa, ondan gelecek tek bir emirle Hrafnheim'daki herkese saldırmak zorunda kalabilirsin."

Ellerim buz gibiydi. Bu nasıl oluyordu? Snorri nasıl oldu da buraya geldi?

Soru sormaya fırsatım olmadı, çünkü Harald çoktan halkını savunmak için büyük salondan dışarı fırlamıştı.

Kapılara doğru yürürken kimse beni durdurmadı ve alevler içinde kalan uzak çatıların görüntüsüne baktım. Uçları yanan ziftle dolu oklar gökyüzünden düşerek surlara en yakın binaların üzerine düşüyordu ve kalbimde korku zonkluyordu çünkü sazdan çatılara ne kadar çabuk yayılacaklarını biliyordum. Harald'ın insanların duman ve ateşten kaçması için asma köprüleri indirmesi an meselesiydi. İster Skaland, ister Islund, ister ormanda bekleyen bilinmeyen biri olsun, şiddet için buradaydılar.

Daha şimdiden gece havasını boğucu bir sis kapladı ve rüzgâr yüzüme vurdukça öksürdüm.

"Sadece batıdan saldırıyorlar," dedi yanımdan bir ses ve döndüğümde bir adım ötemde duran bir adamla karşılaştım. Sakallı ve ağır kaslıydı, çıplak kolları Fenrir'i tasvir eden mürekkep işleriyle kaplıydı. Bir zamanlar savaşçıydı ama artık değil gibi görünüyordu, çünkü elinde yıpranmış bir koltuk değneği vardı ve alevleri daha iyi görebilmek için hareket ederken ağır ağır topallıyordu.

"Kalenin doğu tarafına geçmeliyiz," diye mırıldandı. "Ateşlerden uzağa."

"Ya o taraftan da saldırırlarsa?" Bir stratejinin olduğu hissi tüylerimi diken diken etti. "İnsanların tekneyle kaçma şansının olduğu limana gitmek daha iyi."

"Yeterli sayıda tekne yok."

"O zaman y zebiliriz," dedim, sonra sakat bacağını hatırlayınca irkildim. "Tekneleri y zemeyenler için saklayın."

Başını salladı, büyüyen alevleri izliyordu. "Artık gitmeliyiz." Haberi yaymak için koridora geri dönerken adam tökezledi ve neredeyse düşüyordu. Sadece benim hızlı reflekslerim onun yere y ğılmasını  nledi.

"Ben onlara söylerim," dedim. "Sen limana doğru yola  ık."

Aceleyle salona girerek bağırdım: "Alevler çatılara yayılıyor. Limana gitmeliyiz. Yüzme bilmeyenler teknelere binsin ve alevler kontrol altına alınamazsa Rimstrom'a çıkmaya hazır olsunlar."

Nordelandlıların soğukkanlılığı bozulmaya bağladığında çığlıklar yükseldi. Çocuklar büyükanne ve b y kbabalarına sarılmış, yüzleri gözyaşlarıyla kayganlaşmıştı. Hepsi her ş yelerini, hatta hayatlarını kaybetmek üzereydi.

Snorri ve adamlarıysa, bunu onların başına ben getirmiştım. Belki de Saga'nın öngörüsü çoktan başlamıştı.

"Söylediklerinde bir anlam var!" Steinunn'un sesi gürültüyü bastırdı. "Limana doğru gidin!"

Bir sürü insan büyük salondan dışarı çıkmaya bağladı ve ben seçimimde haklı olduğumu hissettim çünkü birçoğu acı verici bir yavaşlıkla hareket ediyordu. Eğer alevlerin büyümesini bekleseydik, topallayan adam da dahil olmak üzere bunu başaramazlardı.

" z r dilerim," dedi bana öksürükler arasında. "Daha hızlı gidemem, kalkan kız. Onları korumak için çocuklarla birlikte  nden gitmelisin."

şimdi ben de  ks r yordum, duman ciğerlerimi ve gözlerimi yakıyordu. Tıpkı Gnut'un saldırdığı gece Halsar'da olduğu gibi. "Dur sana yardım edeyim."

Kolunu omzuma çektim, sırtım onun ağırlığı altında inliyordu. Yine de benim yardımımlla daha hızlı hareket edebildi ve beni limana doğru kıvrılan yollarda yönlendirdi.

Durduğunda neredeyse varmıştık. "Dinlenmeliyim," dedi öksürükler arasında. Kemerindeki su tulumunu açarak bir yudum aldı ve sonra bana uzattı. "Su."

Minnetle birkaç yudum aldım. İlk başta sadece kül ve duman tadı aldım ama dördüncü yudumda suda başka bir şey fark ettim. Acı ve iğrenç bir şey.

Vücudum kaskatı kesildi.

Adamın gülümsemesi yavaşça kibarlıktan zalimliğe dönüştü ve koltuk değneğini iterek dik durdu. "Kralın seni almaya geldi Freya," dedi, aksanı artık bir Skalander aksanıydı. "İyi uykular."

Dudaklarım Hlin'i çağırmak için ayrıldı. Hel'i çağırmak için. Yine de dilim düşüncelerimin çığlık çığlığa paniğine cevap vermedi.

Yavaşça dizlerim büküldü ve savaşçının kolları beni yakaladığında her şey karanlığa gömüldü.

(") (S)

koll!" Harald drakkarına atlarken bağırdı. "Hati! Bana!"
Aramaya yardım eden İsimsizler çoktan
Harald'ın drakkarına tırmanıp kürekleri hazırladım. Ben gemiye atladım,
Skade de yanımdaydı. Bizi bağlayan halatlar çözüldü ve birkaç dakika içinde
Rimstrom'un hızlı akıntısına kapıldık.

Yine de tüm hızımıza rağmen, çok yavaş
hissettiriyordu. Onu almışlardı. Freya'yı
almışlardı.

"ilerlemiş ," diye bağırdı Harald. "Kürek çek!"

İsimsizler ağırlıklarını küreklere vermişlerdi, taktıkları siyah kukuletalar
Hrafnheim'in limanından geçerken karanlığa karışmalarına neden oluyordu.

Davulcu onlar için hızlı bir ritim tutuyordu ama gürültüden
duyamıyordum. Freya'nın yardım için bağırp bağırmadığını bilemezdim.

"Sessizlik!" Ona bağırdım ve kapüşonlu adamın eli davulunun üzerinde
durdurdu.

Rimstrom'un akıntısı bizi kaleden uzaklaştırırken sessizlik çöktü. Tek ses nehrin akıntısı, rüzgârın iniltisi ve küreklerin su yüzeyine vuran belli belirsiz şıpırtılarıydı.

Geminin ön tarafına doğru ilerledim ve Tyr'ın adını mırıldanarak baltamı çağırdım, böylece yolu aydınlayabilecektim. Rimstrom geniş ve derindi ama yine de iyi bilmeyenler için tehlikeliydi. Derinliklerden sivri kayalar çıkıyordu ama gemici tehlikelerin etrafından kolaylıkla dolaşıyordu.

Gözlerim önümdeki karanlıkta geziniyor, ondan bir iz arıyordu.

Harald ön tarafta bana katıldı. "Snorri'nin kendisi buradaysa, Freya'yı çoktan bize karşı bir tehdit haline getirmiş olabilir," dedi usulca. "Yeminin kontrolünü uygulayarak iradesini ondan çaldı."

Dişlerimi sıktım. Onu silah altına çağırmış ve bana hizmet etmesini sağlamış olsaydım, bunlar yaşanmayabilirdi. "Freya'nın iradesi kendine aittir."

"Umut edebiliriz." Harald parmaklarını kaldırdı ve usulca ısıklık çaldı. Skoll ve Hati İsimsizler'in arasından geçip iri pençelerini drakkarın kenarına dayadılar, dilleri dönüyordu.

"Düşmanlarımız Freya'yı bizden aldı," dedi Harald kurtlara ve ikisi de kaskatı kesildi. Kürklerindeki rünler garip bir şekilde anlamalarını sağlıyordu ama bağlı oldukları şey babamdı.

Skoll'un dudakları aralandı ve hırladı, iri dişleri baltamın ışığında parlıyordu. Hati başını geriye eğdi ve uludu, kurdun sesindeki öfke benimkini yankıladı.

"Onu bulun," diye emretti Harald.

Her iki kurt da geminin yanından atladı ve kolaylıkla karşı kıyılara yüzdü. Birkaç dakika içinde, burunlarını rüzgâra doğru uzatarak bize paralel bir şekilde koşmaya başladılar.

"Onu kontrolü altına alırsa ne yapacaksın?" Harald mırıldandı.

"Öldürürüm onu." Kelimeler bir hırıltı olarak çıktı. "Hepsini öldürün."

Hafifçe başını salladı ama Hrafnheim'a doğru nasıl baktığını kaçırmadım. Snorri Freya'yı kontrolü altına alırsa halkımızın tehlikeye girebileceğinden korktuğunu biliyordum.

"Onun neler yapabileceğini bilmiyor," diye mırıldandım. "Hel'in kanından yok."

"Ben olsam o kadar emin olmazdım." Harald ellerini geminin başlığının iki yanına dayadı. "En kötüsüne hazırlanın."

En kötüsüne hazırlanmazdım. Hazırlanamazdım. Çünkü bu onun benim için sonsuza dek kaybolması demekti.

Kıyıda kurtlardan biri uludu. Işığını daha uzağa yaymak için baltamı kaldırdım ve Skoll'un beyaz kürkünü aydınlattı. Nehir kıyısına sürüklenmiş küçük bir teknenin yanında duruyordu. Muhtemelen bir kayaya çarptığı için gövdesi parçalanmıştı. Hiç tereddüt etmeden suya atladım. Hava soğuktu ama kıyıya doğru yüzerken soğuk bana neredeyse hiç dokunmadı. Kıyıya tırmanarak kendimi gemiye attım ve onu ters çevirdim.

Boş.

Hayır, boş değildi. Freya'nın kılıcı ve deniz baltası geminin yanındaki çamurda duruyordu. Onları aldım, midemde korku kaynıyordu, çünkü eğer burada silahsızlandırıldıysa, bu onu bir şekilde etkisiz hale getirdikleri anlamına geliyordu.

Skoll bana doğru havladı, sonra durmadan önce ormana doğru birkaç adım koştu.

"Yaşıyor mu?" diye sordum ama kurt bana sadece bakmakla yetindi. Hattı sudan dışarı fırladı ve siyah kürkünü silkelemek için durakladı.

"Bulun onu!" Onlara emrettim ve Harald'ın drakkar'dan gelen bağırışını duymazdan gelerek kurtları ormanın karanlığına doğru takip ettim.

(Zihnim garip rüyalar içinde dönüyordu. Karanlık ve alev. Erkek terinin kokusu ve korku dolu sesler.

"," diye fısıldadı acıyla bükülmüş bir ses.

Bilincime ulaştım, ama benden kaçtı ve bir kez daha karanlığa daldım. Sadece yanık et kokusu burnuma doluyordu.

"!"

Gözlerimi açtığımda hayaletin yeşil gözlerinin benimkilere baktığını gördüm, yüzü yanmış etten bir harabeye dönmüştü.

"Senin adın ateşte doğdu." Korlar hayaletin arkasında sürüklendi. "Skaland, senin kaderini kontrol eden kişinin egemenliği altında birleşecek." Sonra küle dönüştü.

Gözlerimi kırıştırdım, rüya mı görüyordum yoksa uyanık mıydım emin değildim. Vücudum aşağı yukarı zıplıyordu, mideme vuran darbe acı veriyordu. tadı ve şiddetli bir hamleyle midem boşalttı. Kusmuk midemde yanıyordu.

ağzım ve burnum, beni sarsan keskin öksürükler. Beni her kim tuttuysa, mırıldandığım bir küfürle beni yana doğru savurdu.

Çalıların arasına yan üstü düştüğümde acı içinde bağırdım ve dallar yüzümü çizdi.

"Uyandı," diye tısladı içlerinden birinin aksanı bir Skalander'e aitti. "Susturun onu! Susturun onu!"

Dehşet damarlarımda dolaştı ve eteklerim birbirine dolanarak yuvarlandım. Ellerimin ve dizlerimin üzerine çökmeyi başardım ama mide bulantısı hâlâ içimi kemiriyordu. Karanlık etrafımda dönüyordu ve kılıcıma uzandım ama kınını boş buldum.

"Hlin," diye mırıldandım ve büyü parmaklarımı kaplayarak karanlığı aydınlattı.

Beni kaçıranların yüzleri gibi.

Topallama numarası yapan adamı hemen tanıdım ama yanındaki üç kişi bana yabancıydı. Hepsisi de kaslı ve ağır silahlıydı, baştan aşağı savaşçıydılar.

Ama ben de öyleydim.

Ayağa kalkarak, "Önemli bir hata yaptınız," dedim.

Büyümün ışığında korkuları açıkça görülüyordu ama adamlar yerlerinde durdular. "Kralınıza geri götürüleceksiniz," dedi beni kandıran kişi. "Ulusunuza sadakatinizi gösterin ve kavga etmeden gelin."

Snorri'nin onları gönderdiğinin son teyidi. Kalbimde kalan tüm umutlar yok oldu. Saga'nın öngördüğü gelecek, hepimizin mümkün olduğuna inandığından daha hızlı geliyordu.

Başımı salladım. "Seninle hiçbir yere gitmiyorum. Benim bağlılığım Skalander'a ama Snorri benim kralım değil. Şimdi git, ben de yaşamana izin vereyim."

Silahsız olduğum için boş bir tehdit gibi görünüyordu.

Ama tüm silahlar çelik değildi. Tehdit altında kaldığımda sihrimi kullanmayacağıma dair ettiğim yemini ne kadar çabuk sorguladığımı fark etmemiştim. Hel'in adı ve gücü, korkumun sırtında boğazıma tırmanmaya başlamıştı bile.

Terlerinin kokusunu alabiliyordum. Yutkunurken boğazlarının nasıl hareket ettiğine bakın. Yine de kaçmak yerine, bakıştılar ve sonra başladılar

beni çembere almak için. Ellerim bir sopanın etrafına dolanana kadar eğildim ve çalıları karıştırdım. O kadar inceydi ki tek başına bir darbede kırılabilirdi ama ben onu büyümlle kapladım.

Artık silahsız değildim ve şüphesiz bana zarar vermemeleri emredildiği için avantajlıyım.

Ben olsam tereddüt etmezdim.

Onların ruhlarını mahkûm etmek istemiyordum ama onları öldürüp nihai kaderlerine tanrıların karar vermesine izin vermekten de çekinmiyordum.

Bana her ne verdilerse hâlâ etkisiz olduğuma inanmaları için ayaklarımın üzerinde sallanarak, uyarıda bulunmadan saldırdım. Parlayan sopam inerek bir adamın boynunu kırdı.

Haykırdı ve tökezleyerek geri çekildi ama ben çoktan bana doğru uzanan elleri karşılamak için dönmeye başlamıştım.

Hlin'in gücü onu uzağa fırlatırken, parmaklar kırılan kemiklerin çatırtısıyla büyümlle çarpıştı.

Üçüncü adamın ağırlığı bana çarpınca ciğerlerimdeki hava aniden çekildi. Yüzüstü toprağa düştüm, sopa elimden fırladı.

Kıvrandım, ciğerlerime hava almak için savaşıırken bile altından çıkmaya çalıştım ama o benim iki katımdı. Kalın elleri bileklerimi sıktı ve dizleri sırtıma saplandı.

"Su tulumunu getir," diye hırladı. "Ona tekrar doz ver."

Çığlık atmaya çalıştım ama diğer adamlardan biri yüzümü çamurun içine itti.

Onları kınayın.

Hayır, sessizce çığlık attım. Bunu yapmayacağım!

Ama nefes alamıyordum. Kollarımı arkamdan çektiklerinde ve kaba ipler bileklerimin derisini çizdiğinde kaçamadım.

Onları bana ver.

Hayır! Hayır!

Dünya karanlık ve korkuyla dönüyordu, adamların kaba elleri bedenimi elledikçe Hel'in adı dudaklarımda yükseliyordu.

Kontrolü geri alın.

Bunu yapmak istemedim. Onun gücünü kullanmak istemedim. Ama onlarla başka türlü mücadele edemedim ve beni Snorri'ye geri verirlerse, kaderimi değiştirme şansım ortadan kalkacaktı.

İçlerinden biri çamura uzanıp burnumu sıktı, sonra diğerleri beni yuvarladı. Nefes almaya çalıştım ama açık ağızıma su döktükleri için boğuldum.

Lanet olsun onlara.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlandı ve dilimde Hel'in adının tadını alabiliyordum.

Sadece yüzüme kan sıçraması için.

Kafatası neredeyse ikiye bölünmüş olan esirimin gözlerinin arasından çıkan alev alev yanan balta bıçağına bakarken vücudum sarsıldı.

Bjorn. Onun adı Hel'inkini dudaklarımdan kovdu ve "Bjorn, buradayım!" diye bağırdım.

Ölmek üzere olan adam bana baktı, gözleri şokla doluydu ve sonra öne doğru sallanıp yere yığıldı.

Yanan bıçak aşağı inerken çığlık attım, sıcaklık tanıdık ve korkunçtu.

Yüzüme çarpmadan hemen önce kayboldu. Adamın parçalanmış kafatası iki yanıma düştü, vücudunun ölü ağırlığı beni yerimde tutuyordu.

Botlar yere vuruyor ve kulaklarım kurtların hırıltılarıyla doluyordu. Erkek çığlıkları.

Kıvrandım, ölü adamın altından çıkmaya çalıştım ama bileklerim bağlı olduğu için kaldıraç kullanmak imkânsızdı. Sonunda topuklarımı altına aldım ve onu savurdum.

Dizlerimin üzerine yuvarlandım, hareket eden gölgelere bakarken bile kanın tadını tükürdüm.

Kurtlar iki adamı parçalıyordu, çığlıkları tiz ve korkunçtu.

Ve Bjorn'un tanıdık şekli son gölgenin üzerine çömelmiş, yumrukları aşağıya doğru defalarca vuruyor, darbelerinin altında kemikler çatırdıyordu.

"Bjorn." Zar zor bir fısıltı olarak çıktı. Sertçe yutkunarak bağırdım, "Bjorn, dur! O öldü!"

Kıpırdamadan durdu, başını bana doğru çevirdi. Yüzünü göremeyecek kadar karanlık olmasına rağmen öfkesini hissettim.

"Freya?" Sesi boğuktu. "Benim."

Bir kalp atışı içinde Bjorn kollarını bana doladı ve beni kendine çekti.

Elleri bağlı bileklerimi buldu ve ipleri çözdü. "Yaralandın mı?"

Snorri'nin beni geri götürmeye ne kadar yaklaştığını görünce içim harcanmamış adrenalinle doldu. Hel'in adını söylemeye ne kadar yaklaşmıştım. "Hayır."

Yalan gibi geldi.

Yüzümü boğazına gömdüm, ellerim kollarının çıplak tenini bulmadan önce kıyafetlerini kavradı. Üşüyen avuç içlerim sıcacıktı ve kendime verdiğim sözleri tutmamaya ne kadar yaklaştığımı kelimelere dökmek istemeyerek pazularının sert kıvrımlarına yapıştım.

"Saldırı seni kaçırmak için bir numaraydı." Ellerinden biri sırtımda ilerleyerek saçlarıma dolandı. "Eğer seni ona götürmeyi başarsalardı, o zaman -" Bjorn'un sesi çatallaştı. "Özür dilerim, Born-in-Fire."

Özrü boynumda bir ağırlık gibi hissediyordum, beni aşağıya ve aşağıya çekiyordu, çünkü bu işi bitirmek için gitmemiz gereken yerlerden bahsediyordu. Yapmamız gereken şeylerden bahsediyordu. Ve diğer tarafta ikimizin de nasıl olacağını merak etmekten kendimi alamıyordum.

Skade açıklığa daldı, yayı ormanın zeminine ürkütücü bir ışık saçıyordu. Harald bir kalp atışı sonra zor nefes alarak ortaya çıktı. "Freya? Yaralandı mı?"

"Ben iyiyim." Bjorn'un kollarından kurtuldum ve dizlerimdeki titremeyi görmemelerini umarak ayağa kalktım. "Bu beni kandırdı." Kafatası ikiye bölünmüş olan adamı işaret ettim. "İçtiğim suya bilincimi kaybetmeme neden olan bir şey koydular. Hrafnheim'dan iyice uzaklaşana kadar uyanmadım. Dediler ki..." Sesim çakıllı bir hal aldı ve sertçe yutkundum, hayaletin yüzünü hatırlıyordum ama bunun bir rüya mı yoksa gerçek mi olduğundan emin değildim. "Kralıma geri götürüleceğimi söylediler. Yüzlerinden tanıyamadım."

"Snorri'nin Nordeland'da olup olmadığını söylediler mi?" Harald sordu. Başımı salladım. "Ama bana Skaland'a ihanet ettiğimi söylediler."

"O zaman bu sadece bir zaman meselesi." Harald küfrederek bir kayayı tekmeledi. "Skade, yüzlerinden herhangi birini tanıyor musun?"

"Hangi yüzler?" Dişi avcının sesi ekşiydi. "Bu ikiye bölünmüş ve bu da çok fazla et. Şu ikisi," diyerek et parçalama seslerinin duyulduğu uzakları işaret etti, "hayvanlarınızın midesinde."

Bjorn ayağa kalktı, elinin tersiyle yüzünü sildi ve ardında kan lekeleri bıraktı. "Mürekkebi Skalander." Uzanıp beni kandıran adamın kolunu kaldırdı ve karşılaştırmak için kendi dövme koluyla karşılaştırdı. "Düğüm desenlerinde bunu görebilirsiniz."

Kabul ettim ama gözlerim yine Fenrir'in dövmelerine takıldı, onlarla ilgili tanıdık bir şeyler vardı. Hati yaklaşıp elimdeki kanı yalamaya başladığında, "Sanki onları daha önce görmüş gibiyim," dedim.

"Muhtemelen öyledir." Skade ölü adamın üzerine tükürdü. "Erkekler hep aynı şeyleri seçer. Bjorn'un kışında muhtemelen Fenrir dövmesi var ve sen de onu orada gördün."

Çenem gerildi.

"Sadece kıskanıyorsun," dedi Bjorn, yüzünü tekrar silerek, gerçi su olmadan kandan kurtulması mümkün değildi. "Ressam iğnelerini çıkardığında nasıl bayıldığını çok net hatırlıyorum, tenin dökülen inek sütü kadar ilginç kalmaya lanetlenmiş Skade."

Yayının altın ışığı gözlerinde yansıyarak ona dik dik baktı. "Freya'ya söyledikleri, Snorri'nin emri altında savaştıklarının yeterince kanıtı. sancaklar," dedi Harald. "Onun burada olduğunu biliyor ve kaçırma girişiminin başarısız olduğunu öğrenmesi uzun sürmeyecek. Snorri aptal değildir. Aynı numarayı iki kez denemeyecektir, bu yüzden bir dahaki sefere güçlü bir şekilde geleceğini umuyorum. Guthrum ve Kaja yakında haber getireceklerdir ama Skaland'ın boğazı geçmesinin uzun süreceğini sanmıyorum."

Gözleri benimkilere kilitlenmiş, bekliyordu. Bana her şeyin kontrolünü verdi, her şeyi riske attı, hepsi bir veba yerine bir kurtarıcı olabileceğim inancıyla.

Eteğimi avuçlarımla kavradım. "Baltalı bıçağın düşmesini beklemekten yoruldum. Şafakta Rimstrom'a yelken açıp savaşı ona getireceğiz. Bu

Snorri'yi Hel'e gönderme zamanı."

(Gecenin geri kalanı, Kaja'nın gelişiyle daha da çılgınca hale gelen hazırlıklarla geçti. Pençelerinde kırmızı bir

Cam boncuk ve onu görünce Harald ağır bir şekilde banka oturdu. "Bu ne anlama geliyor?" Kalbimde zaten biliyor olmama rağmen sordum. Ne demek bu?

Boğazı gizlice geçip Snorri'nin ipini sessizce kesmek zorunda kalabileceğimiz fırsat sona ermişti.

Savaş buradaydı.

Bjorn da boncuğu alırken bunu doğruladı. "Skaland'ın filosu toplanıyor. Kırmızı boncuk bir saldırının yaklaştığı anlamına geliyor."

Nefes aldım ama hiçbir hava ciğerlerime ulaşmıyor gibiydi. Boğazdan gizlice geçip beni Snorri'yi büyümle Hel'e gönderecek kadar yaklaştıracak olan ana planımızı uygulayabileceğimizi umuyordum. Bu işi can kaybı olmadan bitirmek için. Boş bir umuttu ama yine de bütün gece boyunca buna tutunmuştum.

"Onun ruhunu savaş meydanında almaktan başka çarem yok." Harald ve benim tasarladığımız planın ana hatlarını çizen figürlerle dolu masaya . "Kontlarınıza haber gönderin ve yelken açmaya hazır olun."

Nordeland Kralı "Yapılacak," diye cevap verdi ve Bjorn'la beni büyük salonda yalnız bıraktı.

Ormandaki o birkaç dakikadan beri ilk kez yalnız kalmıştık. Harald'la aramızdaki tüm planlamalarda hazır bulunmasına rağmen, Bjorn genel olarak sessiz kalmıştı. Bunun sebebinin ona söylediklerimi düşünmesi olduğunu biliyordum. Ne yapması gerektiğini tartışıyordu. Ve hava gerginleştikçe, Bjorn'un başarımızı neredeyse garantileyecek tek adımı atacağına dair umudun bir kez daha göğsümü doldurmasına izin verdim. Çekincelerini bir kenara bırakacak ve bir zamanlar söz verdiği gibi arkamı kollayacaktı.

Yine de bakışlarıyla karşılaştığımda, yeşil gözleri bana bu umudun da aynı derecede boş olduğunu söyledi.

"İki korkunç seçenek arasında seçim yapmak zorunda kaldığını biliyorum Freya," dedi. "O zaman seni kurtarmak için harekete geçmediğim için pişmanım ama geçmiş geri alınamaz. Snorri ve Ylva sana bir tasma taktılar ve hoşuma gitse de gitmese de bu tasmayı onların elinden almak benim elimde. Seni kendi amaçlarına ulaşmak için kullanmasından korumak için iradeni kontrol altına almak."

"Ama yapmayacaksın," dedim, önemli olan tek şey karar vermekken açıklamayı uzatmak istemiyordum.

"Yapmayacağım." Dışlerinin arasından bir nefes üfledi. "Seni daha önce yalanlarla kandırdım Freya ve bu benim en büyük pişmanlığım. Bu da aynı ama daha kötü hissettiriyor ve bunu sana yapmayacağım."

"*Benim için* mi demek istiyorsun?" Tırnaklarım avuç içlerime battı. "Orada öylece durup doğru seçim buymuş gibi davranma Bjorn, çünkü bu bencilliğin en saf hali."

Topuğumun üzerinde dönerek büyük salondan çıktım ve dışarıda Harald'la karşılaştım. Yüzüme şöyle bir baktıktan sonra, "Hâlâ reddediyor demek?" dedi. Benim isteğim üzerine Bjorn, Harald'a Snorri'nin yaptığı gibi yemin aracılığıyla beni nasıl kontrol edebileceğini anlatmıştı. Yine de Harald ona

Bu gücü kullanırken, Bjorn benden etkikadar ondan etkilenmiyordu.

"Evet." Ve Bjorn'un bunu benim için yapmayı reddetmesi en büyük ihanet gibi geldi.

Harald başını sertçe salladı. "Onu zorlayamayız. Seni kontrol etmek istemeli. Kalbinde Snorri'ninkinden daha büyük bir şiddetle yanması gerekiyor, çünkü hata yapma, eğer iş oraya gelirse, bu ikisi arasında bir irade mücadelesi olacak." Tereddüt etti, sonra ekledi, "Snorri'ye direndiğin onca zaman? Bunu yapmana izin veren senin değil, Bjorn'un iradesiydi. O olmadan Snorri'ye karşı koyman zor olacak."

"Ama imkânsız değil." Hizmetçilerden çantalarımı aldım ve devam etmeden önce onların uzaklaşmasını bekledim. "Bunu planladığım gibi yapacağız, Harald. Filosuyla boğazda buluşacağız ve Snorri görüş alanıma girdiğinde ruhunu annemin topraklarına lanetleyeceğim. Şansımız varsa, ölümü filusunda yelken açan jarlların birliğini bozar, ama bozmazsa, savaşçıların savaşacak. Hel'in büyüsunü onlara karşı kullanmayacağım, anlaşıldı mı?"

"Anlıyorum." Harald ellerini Skoll ve Hati'ye doğru çırpı ama kurtlar onu atlayıp yanıma geldi, Hati elimi yaladı. Harald kaşlarını çattı ama şöyle dedi: "Sana güveniyorum Freya ve iş başa düştüğünde oğlum arkanda olmasa bile Nordeland senin arkanda olacak."

-

Rimstrom'dan aşağı yolculuk hızlıydı, nehrin akıntısı bizi Nordeland'ın jarllarının gemilerinin Snorri'nin saldırısına karşı savunmak için toplandığı kıyıya doğru hızlandırdı. Gemide uyuduk ve sadece birkaç kez Harald'ın nehrin yukarısında seyahat eden atlılardan veya ulaklardan rapor alabilmesi için durduk. Herkes komutanın Harald'da olduğuna inanıyordu ama her emir bana aitti. Harald benim kuklamdı ama bu rolden memnun görünüyordu.

Nordelander sivillerinin gözlerindeki korkuyu yanlış anlamak mümkün değildi çünkü bana acı verecek kadar tanıdık geliyordu. Bu korkuyu Skalander'ların gözlerinde görmüş, fiyorttan Selvegr'e doğru akıncıların ufukta görüldüğü haberi geldiğinde kendi içimde hissetmişim. Büyüm ortaya çıkmadan ve

Bu yola girmiştim, akıncıların *alma* arzusunun ötesinde bir neden olduğunu hiç düşünmemiştim. Servet almak, köle almak, can almak.

-Her şeyin bundan ibaret olduğuna inanıyordum. Ancak şimdi anlıyorum ki bunlar sadece çarların, kralların ve savaş lordlarının savaşçıları motive etmek için kullandıkları araçlardı. Onları savaşmaya teşvik etmek için, çünkü zafer bu liderlere en çok arzuladıkları şeyi veriyordu: güç. Yeterli güce sahipseniz, istediğiniz her şeye sahip olabiliydiniz.

Astrid Harald'a, "Uyarı kıyı boyunca yayıldı," dedi, ikili nehir kıyısında, halkı toplanmış küçük bir köyün yanında duruyordu. "Skalander gemilerini ilk gördüklerinde iç kesimlere doğru kaçmayı biliyorlar."

"Yine de yapmayacaklar." Skade esnedi ve büyülu okuyla tırnaklarını karıştırdı. "Çocukları ve yaşlıları iç bölgelere gönderecekler; geri kalanlar yerlerinde duracak ve salonlarını ve mülklerini korumak için savaşacak. Savaşacak ve ölecekler. Ve kış gelip de onlara bakacak kimse kalmadığında çocuklar ve yaşlılar da onları takip edecek."

Haklı olmasından nefret ediyordum.

Harald Skade'e kara bir bakış fırlattı. "İşler o noktaya gelmeyecek." Sesini yükselterek bağırdı: "Nordeland'i saldırılardan koruyacağız! Skalander ordusunu Kuzey Boğazı'nda karşılayacağız ve onları geri çekilmeye ya da dalgaların altında boğulmaya zorlayacağız!"

Kalabalık alkışladı, hepsi Harald'ın kendilerini koruma sözünü tutacağından emin bir şekilde ona bakıyordu. Bu, sözlerle değil ancak eylemlerle kazanılabilecek türden bir sadakatti. Ona hâlâ tam olarak güvenmiyordum ama Harald'ın iyi bir kral olduğunu her geçen gün daha az inkâr edebiliyordum. Kalabalığın arasında yürüyor, erkekleri omuzlarından alkışlıyor, kadınlara iltifat ediyor, çocuklara sırtıyor ve bebeklere hayranlıkla bakıyordu.

Steinunn onu izledi, gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu.

"Kendi aileniz bu kadar korunmadığı için ondan bunları dinlemek zor olmalı," dedim usulca.

"Tam tersi." Skald'ın ağzının köşesi yukarı kalktı. "Harald bana olanları ciddiye aldı ve o zamandan beri yönetimi altındaki herkesi korumak için elinden geleni yaptı. Elbette yanılmaz değil ve Nordeland hala ara sıra saldırıya uğruyor, ama sanırım başka hiçbir yerde

yaşıyorum ve kendimi çok güvende hissediyorum. Snorri ve akıncıları yüzünden kaybettiklerimin acısını her gün hissediyorum ama kocamın, oğlumun ve köyümdeki diğer insanların ölümlerinin bir işe yaradığını bilmek beni rahatlatıyor. İyi bir şey yapmışım çünkü Harald'ın beni ailesi olarak görmesi, benim oğlumu kaybettiğimde hissettiğim acıyı asla unutmamasını sağlıyor."

"Özür dilerim Steinunn," dedim, sözlerimin çok gecikmiş olduğunu bilerek. "Bana ailenin ölümünden bahsettiğinde söylediklerim çok acımasızcaydı. Sözlerim için pişmanım."

"Kullanılmıştın Freya ve geriye dönüp baktığımda öfkeni benden çok içinde bulunduğun koşullara duyduğunu görüyorum. Ben de sözlerimle sana karşı gereksiz yere sert davrandım." Steinunn parmaklarını Rimstrom'un suyuunda gezdirmek için aşağı uzandı. "Harald da her insan gibi kusurludur ama Nordeland ile Skaland arasındaki husumet hepimizden daha eskidir. Birbirlerinden çok şey almış iki halk. Yine de Snorri'nin amaçları baskınların ve klanlar arasındaki küçük kavgaların ötesine geçiyor. O savaş istiyor, kaderini inkar etmeye çalıştığı için Harald'dan intikam almak istiyor ve ben de halkıma bu acıyı yaşatmasını engellemek için ne gerekiyorsa yapacağım."

Drakkar'ın yan tarafına sabitlenmiş gümüş kalkanımın kenarıyla oynadım. Zorunluluktan dolayı planımı bir sır olarak saklamıştık ve yeminlerim kadar bu da beni sessiz tutuyordu. Göz ucuyla Bjorn'un geminin en ucunda oturduğunu görebiliyordum. Konuşmamıştık ve eğer onu terk etmenin kılıcımı geride bırakmakla aynı şey olacağı gerçeği olmasaydı, sırf ondan uzak olmak için bunu yapardım. Çünkü Bjorn'a her baktığımda hissettiğim tek şey öfkeydi.

Harald köylülerle vedalaştı ve drakkarına geri bindi.

"Snorri'yi durduracağız," dedi Steinunn ve bana. "Ve bunu yaptığımızda, inanıyorum ki uluslarımız arasında gerçek bir barış şansı doğacak. Nordeland ve Skaland'ın daha önce hiç olmadığı şekilde birleşmesi için bir şans."

Uğruna savaşımaya değer bir dava. Eğer kaderim iki ulusun kaderini değiştirmekse, dokumayı umduğum duvar halısı barıştı. "Sahile varmamıza ne kadar var?"

"Birkaç saat," diye cevap verdi. "Ama oyalanmamamızı öneririm. Senin de söylediğin gibi Freya, eğer savaşı denizde tutabilirsek, bunun tek bedeli savaşmaya gelenler olacaktır."

Endişe midemde zehir gibi birikiyordu; tüm stratejim bu olduğu için, boğazda bir savaş düşüncesi beni dehşete düşürüyordu. Sadece okların, kılıçların ve yumrukların tehdidiyle değil, aynı zamanda denize düşme ya da geminin batma tehdidiyle de yüzleşmek. Denizde kaybolma, kurtarılma şansı olmadan paramparça tahtalara tutunma fikri tüylerimi diken diken ediyordu. Gerçi beni oklardan ve kılıçlardan korumak için giydiğim zincir zırhla muhtemelen dalgaların altında kalıp boğulacaktım.

"Denizde nasıl savaşıyorsunuz?" Harald'a sordum, çünkü planımız her ne pahasına olursa olsun savaştan kaçınmak olsa da, iş yine de o noktaya gelebilirdi.

"Hedefe göre değişir." Skoll'un boynunu kaşdı ama kurt koca kafasını kucağıma koymak için hareket etti. Kaçırıldığım gecedan beri, kurtlar her zaman bana yakın duruyorlardı. "Genelde amacımız mümkün olduğunca çok gemiyi ele geçirmektir, bu yüzden düşman gemilerine biner ve gemideki herkesi öldürmek ya da en azından suya indirmek için savaşıyoruz. Skalander gemilerini ele geçirmek bana gelecekte avantaj sağlar. Ama bu durumda, sanırım gemileri ateş ve yıldırımla batırmaya çalışacağız ve sonra işin çoğunu denizin bizim için yapmasına izin vereceğiz. Şansımız yaver giderse, yeterince kayıp verdiklerinde geri çekileceklerdir."

"Şansımız yaver giderse neredeyse hiç savaş olmayacak," dedim sessizce. "Kaja bana Snorri'nin nerede olduğunu gösterdiğinde Hel'in büyüünü çağıracağım."

Harald, Steinunn'un Skade ile konuşarak dikkatinin dağıldığından emin olmak için göz attıktan sonra, "Snorri hedefimizin o olduğunu biliyor olmalı, çünkü ettiğin yeminden kurtulma arzunu kesinlikle anlıyor," dedi. "Dahası, Snorri aptal değil. Donanması tarafından kuşatılmasını sağlayacaktır."

"Eğer onlara yaklaşmak için savaşmak zorunda kalırsak, gemimizi koruması için Hlin'in büyüünü çağıracağım." Grindill'e saldırdığımızda herkesi korumanın ne kadar zor olduğunu hatırlamama rağmen kendime güvenerek konuştum. Tek bir tökezleme korumamı yoldaşlarımdan nasıl uzaklaştırmış ve hayatlarına mal olmuştu. "Gemiye çıkamayacaklar ve sadece onu görebileceğim kadar yakın manevra yapmamız gerekecek."

"Onu görmek gerekli mi? Yoksa sadece yakınında olmak mı?"

"Hel'in büyüsunü odaklanmadan serbest bıraktığımda neler olduğuna tanık oldunuz. Yakınımdaki herkes kökler tarafından ele geçiriliyor. Snorri'yi görüş alanıma almalıyım ki Hel'in ele geçirdiği tek kişinin o olmasını sağlayabileyim."

"Bjorn'un sana yakın durmasını öneririm." Harald dinlemediğinden emin için gözlerini Steinunn'dan ayırmadı. "Kendini yeminlerinin bağlarıyla mücadele edemez halde bulursan, kontrolün sende olmadığı konusunda uyarabileceğin tek kişi o olacaktır."

Bjorn da bu konuda bir şey yapabilecek tek kişiydi ama Harald devam ederken bu sözleri göğsümde tuttum.

Harald, "Planınız suya düşerse, geri çekilme ve sizi savaş dışı bırakma seçeneğimiz olacak," dedi. "Savaşçılarım ve Unfated geri çekilene kadar onlarla savaşacak."

Boğazı kırmızıya boyayacak kanlı bir savaşta.

"Sana güveniyorum Freya," dedi Harald. "İkimiz de hayatları bağışlamayı arzuluyoruz."

Kan dökmek yerine akıllıca bir stratejiyle kazanalım."

Harald'ın sesi güven doluydu ama ne yaparsak yapalım, nasıl savaşsak savaşalım birçok kişinin öleceğinden emin olduğum için tüylerim diken diken oldu. Akıntıya doğru ilerlerken drakkar sessizliğe gömüldü, tek ses İsimsizler hızımıza yardımcı olmak için kürek çekerken küreklerin suya çarpmasıydı.

Başımı geminin yan tarafına yaslayarak uykuya daldım, denizin kokusu, martıların çığlıkları ve Nordeland kıyılarına vuran dalgaların uğultusuyla uyandım. Bir nehir kıvrımını döndüğümüzde ve Kuzey Boğazı'nın acımasız grisi ortaya çıktığında kalbim sıkıştı. Üzerinde her büyüklükte gemi yüzüyordu. Nordeland'ın hazırlıklı olduğunu biliyordum ama Harald'ın bu kadar büyük bir gücü bu kadar hızlı bir şekilde toplaması yine de şok ediciydi. Ulus nasıl da sürekli silahlanmaya hazır olmalıydı.

Nehrin ağzına ulaştığımızda drakkarımız yere indi ve Harald dışarı fırlayıp kurulmuş bir kampta bekleyen bir grup kadın ve erkeğe doğru ilerlemeye başladı. Tora ve Skade onunla gitti ama Bjorn biz tırmanırken yanımda kaldı.

"Nordelander jarlları," dedi. "Hepsi diz çöktü ve Harald'a sadakat yemini etti."

"Ne kadar çoklar," diye nefes aldım, çünkü en az bir düzine kadar vardılar ve hepsi de Harald'ın olacıklara dair acil açıklamasını dinliyordu. Sonra tüm gözler bana kaydı ve savaştaki rolümün nihayet açıklandığını anladım.

Harald'ın sınırlarımı ortaya çıkarıp çıkarmadığını merak ettim. Acaba onlara Snorri'nin beni onlara karşı kışkırtıp hepsini öldürmeye zorlama ihtimali olduğunu söylemiş miydi? Yüzlerindeki güvene bakılırsa, öyle olmadığını düşündüm.

Kanatlar üstümde çırpındı ve Kaja'yı tanıyınca gülümsedim. Kaldırdığım ön koluma konmak için alçaldı, pençeleri bilekliğimin derisine saplandı. Guthrum kumsalın aşağısından yaklaştı ve selamlamak için elini kaldırdı.

Harald jarllara son birkaç talimat verdi, birçoğu sahilde hazır bekleyen gemilere doğru hareket etti. Guthrum'u gördü ve casusuyla aynı anda bize ulaşmak için hızlı adımlarla ilerledi.

"Snorri yelken açtı," dedi Guthrum. "Skaland'ın Grindill'e zamanında ulaşabilen tüm jarlları onunla birlikte. Freya'yı kurtarmak için yelken açtıklarına inanıyorlar. Snorri onları senin hem onu hem de Bjorn'u kaçırdığına ve onu Skaland'ın kralı olmak için kullanacağına ikna etmiş. Bu fikir onları çılgına çevirdi ve kan dökmek için geliyorlar."

"Eski dostumun kelimelerle arası her zaman iyiydi," diye mırıldandı Harald nefesinin altında. "Kıyılarımıza ulaşmaları ne kadar sürer?"

"Bu rüzgârlarla bu geceye kadar." Guthrum, Kaja'nın sarı bakışlarıyla buluşmak için başını eğdi. "Snorri drakkarıyla siyah ve yeşil sancağının altında yelken açıyor."

"Peki ya Ylva?" Bjorn talep etti.

Guthrum başını eğdi, tanıdığıyla sessiz bir konuşma içindeydi. "Kaja Skaland'da ağır bir muhafızla kaldığını söyledi."

Bjorn, "Savaş için en iyilerine ihtiyacı olacağı düşünülürse o kadar da ağır değil," dedi. "Ana filonun etrafına bir gemi gönder ve Ylva'yı al, baba. Freya'yı kurtarmak için böyle bir fırsat bir daha elimize ."

Guthrum'un kaşlarından biri kuşkuyla kalktı ama Harald bana bakarken açıklama yapmak için ısrar etmedi. "Bunu mu istiyorsun?"

"Evet," dedim. "Ama başka seçeneğimiz olmadığı sürece Ylva'ya zarar verilmeyecek."

Tabii planım başarısız olmazsa.

"Emirleri güvendiğim bir jarl'a ileteceğim," dedi Harald. "Senin emrinle Freya, yelken açıyoruz. Planlandığı gibi Tora, Skade, Guthrum ve Bjorn, küreklerde İsimsiz'imın gücü altında sen ve benimle birlikte yelken açacak. Kadersizler'in geri kalanını, savaş söz konusu olduğunda yardım etmeleri için jarlların arasına dağıtacağız."

"Bittiğini gör." Boğazım acıyla kurumuştı.

Harald kılıç kemerini düzelttikten sonra, "Akşam karanlığında her şey bitmiş olacak," dedi. Sonra Skade ve Tora'nın gölgesinde, jarlların birçoğunun hâlâ toplandığı ağaçlara doğru ilerledi.

Kılıcımın kabzasıyla oynadım, savaşçılar ve İsimsiz gemilerimizin ihtiyaç duyduğumuz malzemelere sahip olduğundan emin olmak için hareket ederken daha fazla bir şey yapmam gerektiğini hissettim. *Bu plan işe yaramazsa kaç tanesi ölecek?* Merak etmeden duramadım. *Snorri'nin güç arayışında kaç Skalandalı ölecek?*

Bjorn, "Bence bunu yapmadan önce Ylva'yı öldürmeye çalışmamak bir hata," dedi.

Döndüğümde onu kumda otururken buldum. Elinde tekrar tekrar çevirdiği küçük bir odun parçası tutuyordu. "Skade'i onun görüş alanına sokarsan Ylva çabucak ölür. Temiz bir şekilde. Sonra Snorri'yi bir kılıçla öldürebilirsin, Hel'in güçlerini kullanmana gerek yok."

"Harald onu alması için birini gönderiyor," diye mırıldandım. "Konuşmayı duydu."

"*al, öldürme.*" Bjorn tahta parçasını kumun üzerine fırlattı. "Onu öldürmek istemediğini anlıyorum. Ylva'nın ölümü hak etmediğini düşünüyorsun. Ama ahlakın kararlarınıza rehberlik etmesine izin vermek için yanlış bir zaman. İşler ters giderse ve yemininiz Snorri'yi lanetlemenizi engellerse yüzlerce kişi ölebilir. Eğer ölürse, hiçbir belirsizlik kalmaz."

"Öldürün ya da öldürmeyin, pek fark etmez," diye tersledim. "Snorri şimdiye kadar boğazın yarısını geçmiş olur. Ne yapmamızı öneriyorsun? Onu yenmemiz daha kolay olsun diye sevgili karısını öldürürken oturup beklemesini mi isteyelim?"

"Pazarlık yapmaya çalışabiliriz. Skade'in en iyi yaptığı şeyi yapması için açık denizlerde zaman kazanabiliriz." Ayağa kalktı. "Snorri o kadar fanatik değil

Müzakere yoluyla istediğini elde şansı varken sayısız hayatı çöpe atacak. Ylva'dan kurtulana kadar direğe beyaz bayrak çekip oyalamaya çalışmaya değer."

"Kötü niyetle pazarlık mı?"

"Evet. Onurun sizin adınıza karar vermesine izin vermeyin; bu sizi sadece mezara sokar."

Cevap vermeyince, "Eğer onu öldürmeyeceksen, en azından Skade ya da Tora'nın Snorri'yi uzaktan öldürmeye çalışmasına izin ver" dedi.

"Annen benim yapmam gerektiğini söyledi. Sen Allfather'a güvenmiyor olabilirsin ama ben güveniyorum. Harald da öyle."

Bjorn yüzünü tiksintiyle buruşturdu. "Bu plan delilik ve Harald'ın bunu neden kabul ettiğini anlamıyorum. Snorri'yi öldürmenin daha kolay yolları var. Daha temiz yollar."

"Freya olmalı."

Bir sıçrayışla arkamı döndüğümde Saga'nın yaklaştığını gördüm. Her zamanki dökümlü elbiseleri yerine pantolon ve tunik giymişti. Siyah saçlarını örmüştü ve belinde bir deniz baltası vardı.

"Yüce Baba bunun Freya olması gerektiğini söylüyor," dedi Saga. "Onu gördüm, Bjorn."

Neden tartışmakta ısrar ediyorsunuz?"

"Çünkü hiç mantıklı değil!" diye bağırdı ve şiddeti bir adım geri atmama neden oldu.

"Snorri'den kurtulmanın sayısız daha iyi yolu var ama senin kafandaki bir hayal yüzünden en mantıksız olanın peşinden gidiyoruz!" Kumu tekmeledi. "Seni görmezden gelip onu kendim öldürmeliydim, çünkü tanrılar biliyor ya, bu çok *kolay* olurdu! Yine de dinledim ve şimdi kendimi hiç kimseye mantıklı gelmeyen vahşi bir stratejinin peşinden giderken buldum!"

"Tam olarak ne diyorsun, Bjorn?" Saga talep etti. "Yüce Baba'yı *yalancılıkla* mı suçluyorsun? Yoksa sadece onun bilgeliğini mi inkâr ediyorsun?"

"Bunun bilgelik gibi gelmediğini söylüyorum." Çenesindeki kaslar güneşten bronzlaşmış teninde göze çarpıyordu. "Sanki eğlenmek için oynanan bir oyunun parçalarıymışız gibi geliyor. Yaptığımız her şey büyük bir şakaymış gibi. Bundan ne çıkarırsanız çıkarın."

"Küfür!" Saga tısladı ve ona tokat atacakmış gibi elini kaldırdı. "Kendi oğlumun bizzat Odin'e karşı konuştuğuna inanamıyorum. Freya'yı Yüce Baba'nın rehberliğinden uzaklaştırmaya çalışarak sadece Valhalla'daki yerini tehlikeye atmakla kalmıyor, herkesin hayatını riske atıyorsun."

"Onu delilikten uzaklaştırmaya çalışıyorum. *Hepinizi* dönüştürmeye çalışıyorum delilikten uzak!"

"Belki de Bjorn kısmen haklıdır." Tartışma büyümeden aralarına girdim. "Belki de bu tanrılar tarafından tasarlanmış bir oyundur. Onların eğlencesi için hepimizi dans ettirmenin bir yolu. Bu sadece dans etmemiz *gerektiği* anlamına geliyor, yoksa onları hoşnut etmeme riskimiz var."

"Kim kesin olarak söyleyebilir ki?" Saga kollarını kavuşturdu. "Tek bildiğim, Yüce Baba'nın beni daha önce hiç yanlış yönlendirmediği."

"Ne yapacaksan yap." Bjorn kollarını kavuşturdu ve onun bakışlarına kendi bakışlarıyla karşılık verdi. "Ben söyleyeceğimi söyledim."

Gerginlik korkunçtu ve bunu hafifletmek için "Saga, neden buradasın?" diye sordum. "Seninle yelken açmaya karar verdim."

"Bunun akıllıca olduğunu sanmıyorum," diye mırıldandı Bjorn ve ben de aynı fikirdeydim. "Sen savaşçı değilsin ve Snorri'nin yıllar önce başladığı işi bitirmesi için tek bir serseri ok yeter."

"Benim ipim Freya'nınkine bağlı," diye cevap verdi. "Bunu sonuna kadar götürmeliyim." "Harald bunu asla kabul etmeyecektir," dedi Bjorn, gözleri sahili tarayarak.

Nordeland'ın kralı için savaşçılar. "Sana riske atamayacak kadar çok değer veriyor." Saga'nın gözleri kısıldı. "Ne yapacağıma ya da nereye gideceğime Harald karar *vermiyor*."

Onunla birlikte yelken açma kararına uyacaktır. Ve sanırım sandığın kadar çaresiz olmadığımı göreceksin, oğlum."

Bjorn gözlerini gökyüzüne çevirdi ama kızgınlığının onu koruyamayacağı korkusunu gizlediğini hissettim. Açıkça desteklemediği bir plan yüzünden hayatını kaybedeceğinden korkuyordu.

"Daha fazlasını gördün mü?" diye sordum. "Bu savaş kazanmamıza yardımcı olabilecek herhangi bir şey?"

"Hayır," dedi Saga. "Bu da bana hiçbir şeyin değişmediğini söylüyor. Ama bugün zafer kazanırsak, Yüce Baba'nın bana uğruna savaştığımız geleceğin bir anını göstereceğine inanıyorum." Dudağı kıvrıldı. "Bir anlıktan başka bir şey olmasa bile

Onun oyununu oynamanın ödülü. Şimdi izin verirseniz kocamı bulup ona bu işin nasıl gideceğini anlatmak istiyorum."

Saga, Harald'ın gittiği yöne doğru ilerledi.

Savaşçılar uzun gemileri ve daha büyük drakkarları sahilden çekiyor ve daha fazla geminin beklediği derin sulara doğru kürek çekiyorlardı. Güneş ışığı denizde parıltıyor, gemilerin kıvrımlı pruvalarına altın rengi bir parlaklık veriyordu. Her türden silah, geminin dalgalar üzerindeki her yükseliş ve alçalışında ışık parıltıları saçıyor, geminin bordasına monte edilmiş her kalkan Nordeland'ın mavisine boyanıyordu. İnanılmaz büyüklükte bir filo, savaşıma hazır yüzlerce İskandinavlı. Gözlerim onların ötesine, boğaza doğru gitti ve imkânsız olduğunu bilsem de Skaland'ın en az onun kadar büyük ve tehlikeli filosunun bize doğru uçtuğunu gördüğümü hayal . Gözümü kırptım ve dalgalar kanla kıpkırmızı oldu, silahlar yavaşça deniz tabanına batarken cesetler köpük ve köpük içinde yüzüyordu.

"Bunu hâlâ durdurabilirsin," dedi Bjorn. "Yapabilirsin-"

"Sadece bu işi bitirmek için beni ona yeterince yaklaştı," diye araya girdim. "Bu işte başka bir rolün varmış gibi davranmayalım."

Bjorn başını salladı ve başka tarafa baktı, Harald ortaya çıkana kadar ikimiz de öfkeli bir sessizlik içinde durduk. Yüzünde çatık bir ifadeyle bize doğru hışımla yürüdü ve ben de "Görünüşe göre Saga istediğini almış" dedim.

Harald, Bjorn'a sanki her şey onun suçuymuş gibi, "Annen bu işin nasıl sonuçlanacağını açıkça belirtti," dedi. "Bundan hoşlanmıyorum ama Saga beni hiç yoldan çıkarmamıştı."

Gözlerini kapadı, görünüşe göre sakinleşmek istiyordu, sonra ekledi, "Skade ve kurtlarımla birlikte başka bir drakkarımızla yelken açacağım. Tora seninle ve Bjorn'la kalacak, çünkü onun yıldırımları diğer gemilere karşı büyük avantaj sağlayacaktır. I-" Harald başını sallayarak sözünü kesti. "İçimden sana bir strateji vermek geliyor ama Saga her kararın sana ait olması gerektiğine inanıyor Freya. Bu yüzden onun yerine şunu söylüyorum: Nordeland'ın arkanızda olduğunu bilin. Seni terk etmeyeceğiz. Rotanı etkileyip her şeyi mahvetmemek için şimdi gidiyorum. Bjorn, anneni güvende tut."

Beni Bjorn ve Tora ile bırakarak gitti. Sonuncusu denize bakarken yüz ifadesi asıktı, ama ne olduğuna dair hiçbir fikir vermedi.

Düşünüyordum. Etrafı köleleriyle çevrili olan Harald'ın drakkarına doğru ilerledik. İsimsizler tipik siyah kıyafetlerini giymişlerdi ve kukuletaları yüzlerinin çoğunu gizliyordu. Hiçbiri silahlı değildi ama olacaklardan korkuyor olsalar da bunu belli etmiyorlardı. Harald'ın beyaz kurtlu mavi sancağını indirdiler, bir çocuk sancağı alıp kaçtı ama hangi gemiye gittiğini göremedim. İsimsizler daha sonra gemiyi yumuşak dalgalara doğru itmeye başladılar.

Saga bize katıldı, artık kıyafetlerinin üzerine zırhlı bir yecek giyiyordu. Harald'ın olduğunu fark ettim; Nordeland'ın kralı belli ki onun güvenliğini kendi güvenliğini riske atacak kadar önemsiyordu. "Ne kadar oyalanırsak Snorri o kadar yaklaşır. Eğer bu sahillere inerse, öngördüğüm her şey o an gerçekleşmiş olacak."

"Şimdi gidiyoruz." Sesime olabildiğince güven kattım ve sonra suya girip drakkarın içine tırmandım. İsimsiz bizi dalgaların arasından daha derin sulara doğru çekti, sonra mavi çizgili yelkeni kaldırdık. Filonun geri kalanı da aynısını yaptı ve çok geçmeden hepimiz boğazı geçip Skaland'a doğru ilerliyorduk, Kaja önden gidiyordu.

Açık sulara doğru ilerledikçe sessizlik dakikalarca, sonra da saatlerce sürdü. Öyle bir an geldi ki yanlış yönlendirildiğime inandım. Skaland'ın bize saldırmak üzere olmadığını ve tüm bunların Nordeland için savaşmamı sağlamak için bir oyun olduğunu düşündüm.

Sonra Saga seslendi, "Filoyu görüyorum."

Kalbim boğazımda, ona katıldım. Gördüğüm şey nefesimi kesti. Ufkun her yerinde gemiler vardı. Düzinelercesi, yelkenleri Snorri'ye kral olarak bağlılık yemini eden tüm klanları yansıtan gökkuşağı renklerindeydi. Ama merkezde Snorri'nin gemilerinden oluşan bir grup vardı, siyah ve yeşil sancakları yükseklerle çekilmişti.

"Sayıca azız," dedi Bjorn. "İş savaşa gelirse Nordeland'ın kaybetme ihtimali var."

Dönüp arkamızdaki Harald'ın filosuna baktım. Filo büyüktü ama Skaland, Nordeland'dan çok daha kalabalıktı ve bunun bir anlamı vardı. Yine de İskandinavlıların yüzünde kararlılık vardı. Bu savaşçılar sonuna kadar savaşacaktı ve Snorri'nin aksine Harald'ın

Sihirli silahları olan birçok Kadersiz onun hizmetindeydi. Onları çeşitli uluslardan toplamak için harcadığı onca yıl, eğer başarısız olursam Nordeland'ın kurtuluşu olma potansiyeline sahipti. Ama iş o noktaya gelirse, bu zaferlerin en kanlısı olur.

"Guthrum," dedim, "Snorri'nin gemisini bulmamız gerek."

"Kaja bakıyor," diye cevap verdi ve gözleri kuşunkiyle aynı sarı tonuna dönüştüğünde ürperdim. "İşte. Onu buldu."

Gözleri tekrar kahverengiye döndü ve işaret etmeden önce onları gölgelemek için bir elini kaldırdı. "Ortada."

Bir dakika sürdü ama sonunda Kaja'nın küçük gölgesinin Skalander gemilerinden birinin üzerinde daireler çizdiğini gördüm. Snorri'nin yeşil ve siyah sancağını dalgalandırıyor ve yaklaştıkça, tanıdık oyma başlığın detayları ortaya çıktı.

"O burada," diye fısıldadım, yükselen korkuyu yutkunarak. Şimdiye kadar her şey çok uzak gelmişti ama Snorri neredeyse görüş alanımdayken, yapmam gereken şeyin ağırlığı beni aşağı çekmekle tehdit ediyordu.

"Beni onu görebileceğim kadar yaklaştır." Geriye doğru bir bakış attım, filonun yelkenlerini indirdiğini ve planladığımız gibi ilerlememize izin verdiğini fark ettim. "Onu görebilmem gerek."

Dümendeki İsimsiz beni tanımadı ama drakkar döndü ve doğrudan Snorri'nin gemisine doğru yöneldi. Saga ön taraftan hareket ederek direğin yanına oturdu. Yüzünü gizlemek için pelerininin kapüşonunu yukarı çekti, sonra bana cesaretlendirici bir baş selamı verdi.

Yelkenler artık iniyor, Skalanderler kürekleri bırakıp birbirlerine yaklaşıyorlardı. İsimsizler de aynısını yaptı, davulcu güçlü bir ritim tutturdu ve arkamızda Harald'ın filosu daha da geride kaldı. Geminin ön tarafına geçtim ve Skalander'ları tam olarak görebilmek için bir deniz sandığının üzerine çıktım, Bjorn da dirseğimdeydi. Umudum, Snorri'nin bana sahip olma arzusuyla tüm savaşçılara bana zarar verilmemesi emrini iletmiş olmasıydı. Ama yanılma ihtimalime karşı gümüş kalkanımı sol elimde tutuyordum, üzerinde büyü parlamaya başlamıştı bile.

"Nerede o?" Skalander filosu etrafımızdan süzülürken bile Snorri'nin yüzünü aradım. "Guthrum, nerede o?"

Gözlerini gölgelemek için bir elini kaldırdı. "Yüz parçası olan bir miğfer giyiyor."

Gözlerim sonunda sakallı bir adama takıldı, yüzünün üst kısmı bir miğfer tarafından gizlenmişti. Emirler yağdırıyor ve bize doğru işaret ediyordu. Bjorn, Tyr'ın adını mırıldandı ve baltası canlandı.

"Sakin ol." Onunla mı yoksa kendimle mi konuştuğumdan emin değildim. "Alarm vermek istemeyiz."

"Etrafımız sarıldı, Born-in-Fire," diye cevap verdi. "Burada ne olursa olsun, eğer buradan canlı çıkmak istiyorsanız savaşmak zorundayız."

Snorri kollarını sallayarak drakkarındaki savaşçılara silahlarını indirmelerini işaret ediyordu.

"Burada ne olduğunu sanıyor?" Snorri beni kurtarıyormuş gibi davrandığı için içimi aniden bir öfke kapladı. "Beni gerçekten canlı ele geçireceğini mi sanıyor? Onun kontrolü altında yaşamaktan memnun olacağımı mı? Harald'ın beni sadece... sadece teslim edeceğini mi?"

"O da aynen böyle düşünüyor Freya," dedi Saga, sesi buz gibiydi. "Bitir şu işi!"

"Seni lanetliyorum Snorri!" Onu işaret ederken Hel'in gücünün bedenime dolduğunu hissederek çılglık attım. "Ruhunu Helheim'a lanetliyorum!"

Deniz titredi ve sarsıldı, ama derinliklerinden hiçbir kök patlamadı. Hiçbir şey olmadı.

Neden çalışmıyordu?

"Yaklaşın!" Saga bağırdı. "Onu Hel'in diyarına gönderenin sen olduğunu bilmesi gerek!"

Burada bir şeyler ters gidiyordu. Korku midemde birikti çünkü etrafımız tamamen sarılmıştı. Skalander gemileri savaşçıların yüzlerindeki acımasız kararlılığı görebilecek kadar yakındı. Silahları ellerindeydi ama hiçbiri yayını kaldırmamıştı, hepsi izliyordu.

"Bjorn, eğer yaklaşırsak Snorri'yi de duyabilirim. Beni kontrol altına alabilecektir," dedim. "Doğru olmayan bir şeyler var. Lanetim neden işe yaramıyor?"

"Belki de yemindir." Başını sertçe salladı. "Geri çekilmemiz gerek."

Midem bulandı. Başarısız olmuşum ve şimdi bu acı sona kadar sürecektir bir savaş olacaktır.

Bjorn sesini İsimlilere doğru yükseltti. "Geri çekilin! Rotayı tersine çevirin!"

Ancak Harald'ın köleleri itaat edemedi, iskele tarafımızdan yaklaşan gemilerden birinden tanıdık bir ses bağırdı. "Freya, geri çekil! Ben buradayım!"

Snorri'nin tanıdık sesiyle kalbim küt küt atmaya başladı ve başım yanlara, sancak taşımayan yaklaşan drakkar'a doğru kayd. Savaşçılardan biri miğferini çıkarıp griye çalan koyu kahverengi saçlarını ve tanıdık bir yüzü ortaya çıkardı. Gözlerim Snorri'ninkilere kilitlendiğinde midemde bir bulantı hissettim. Diğer gemi -ve onun gibi davranan savaşçı- Snorri'nin yaklaşmasını sağlamak için bir şaşırtmacaydı.

" çekilin!" diye tekrarladı, emir vücudumda yankılandı. Ve bir kalp atışında, tüm planım dağıldı.

MBabamın sesi kulaklarımı doldurdu ve baltamı fırlatmaya hazır bir şekilde döndüm.

Ama çok geç kalmıştım.

"Geri çekilin!"

Freya yumruk yemiş gibi iki büklüm oldu ve ardından geminin dibinde dizlerinin üzerine çöktü.

"Onun üzerinde kontrolü var," diye bağırdım. "Tora, batır onları!"

Tora ellerini kaldırdı ve şimşekler çaktı ama Snorri'nin gemisine bir ok göndermeden Freya hareket etti.

Mümkün olduğuna inandığımdan daha hızlı bir şekilde kendini Tora'ya doğru fırlattı, şimşek yüküne çarptığında dudaklarından acı dolu bir çığlık koptu.

"Freya!" Onun yanında dizlerimin üzerine çöktüm. Bir su birikintisinin içinde kıvrılmıştı, acıdan dişleri sıkılmıştı ama yaşıyordu. Tora onun yanında sersemlemiş yatıyordu.

"Ona zarar verme," diye . "Ona zarar vermeyin!"

"Bjorn, bizi gemiye alacaklar!" Guthrum bağırdı. "Ne yapacağız?"

Freya, Tora'nın bileklerinden birini yakaladı ve Tora'nın ona şimşek diyememesi için ellerini Hlin'in büyüyle kapladı. "Hayır!"

Tora onun kurtulmak için mücadele etti. "Bjorn, ne yapacağız!"

"Yerde kal," diye bağırdım Tora'ya, sonra drakkarın kenarına tutunup kendimi yukarı çektim. Üç gemi neredeyse binmek için yeterince yakındı. Snorri'nin çığlığını duymama yetecek kadar yakındı, "Filosunu batırın! Nordeland yaptıklarının bedelini ödesin ama bana Harald'ı canlı getirin!"

Haber filoda bir yangın gibi yayıldı ve bir kükreme ile kürek çekmeye başladılar. Aralarında Skade, Troels, Astrid ve diğer Kadersizler olsa bile halkımın bu savaşı kazanamayacağını biliyordum. Gözlerim annemin binlerce ölüyle ilgili hayaliyle doldu. Skalanderler tüm Nordeland'da katliam yapmaya devam ederken tarlalarda değil, dalgaların üzerinde yüzüyorlardı.

"Bjorn, durdur onu!" diye bağırdı annem, Freya'nın yanında dizlerinin üzerine çökmüştü. "Snorri'yi durdur!"

"Tyr," diye hırladım, Snorri'nin drakkarı bizimkine çarparken baltam avucumda belirdi.

"Freya!" Snorri kenara tırmanarak bağırdı. "Freya, buradayız! Artık özgürsünüz!"

"Geri çekil!" Ona bağırdım ve gözlerimiz kilitlendi.

"Ne yapıyorsun, Bjorn?" diye sordu. "Geri çekilin! Sen kurtuldun ve tüm Nordeland seni aldığı için yanacak!"

Baltamı fırlatmak için kaldırdım. Onu sonsuza dek susturmaya, annemin kehanetini yerine getirmeye hazırdım. Ama Freya, gemi bir dalgadan yuvarlanırken bana çarptı.

Sendeledim ve neredeyse yere düşüyordum, Freya'yı yakmadan yakalayabilmek için baltamı yok ettim.

Annem hâlâ drakkarın dibinde diz çökmüş, Snorri'nin görüş alanının dışında sinmişti. "Durdur onu," diye tekrarladı. "Onu durdurmak için onu kullanmalısın."

"Hayır!" Dengemi yeniden kazandım. Skalanderlar Nordelander filosuna yaklaşıyordu, Skade'in oku defalarca titreşiyordu. "Yapmayacağım!"

"Freya!" Snorri bağırdı. "Bana doğru gel! Tırman!"

Freya'nın kolları belime dolandı ve tüm vücudu onun emrine direnme çabasıyla sarsıldı. "Beni almasına izin verme!"

Tora'nın ellerinden diğer drakkarlardan birine şimşekler çaktı ama kap sadece parlak bir mavi renkte parladı, ahşaba oyulmuş rünler en parlak şekilde parlıyordu.

"Korumalı!" Tora'nın gözleri benimkilere kilitlendi. "Ylva üzerlerine koruma yerleştirdi!"

"Tyr!" Tanrının adını homurdandım, sonra baltamı fırlattım. Bir geminin tahtasına saplandı ama alevler tutmadı. Lanet okuyarak geri çağırdım ve bir adama fırlattım.

Göğsünün derinliklerine battı, çığlığı kısa kesildi.

Tora bir anda Skalander'lara şimşek üstüne şimşek göndermeye başladı; gemimize doluştuklarında bile yanık et kokusu havayı dolduruyordu.

"Freya, Thor'un çocuğunu durdur!" Snorri uludu. "Öldürün onu!"

Freya kılıcını çekti ama ben bileğini yakaladım. Her taraftan gemiye tırmanmaya çalışan sonsuz gibi görünen savaşçılara karşı koyarken bileğini sıkıca tuttum.

"Bjorn!" Guthrum çığlık attı, gözleri sapsarı olmuştu. "Gemilerimizi batırıyorlar! Astrid'in gemisi batıyor!"

"Bjorn, Freya'yı kontrol et!" diye bağırdı annem. "Snorri'nin onu geri almasına izin verme!"

"Savaş, Freya!" Snorri kargaşanın üzerine kükredi. "Skaland için savaş!"

Freya'ya tutunmak için tek yapabildiğim buydu. Burnundan kan damlıyor, gözlerinden yaşlar süzülüyordu; Snorri'nin iradesine karşı koymaya çalışırken yüzüne acı yazılmıştı.

"Bjorn, onlara yardım et!" Guthrum çığlık attı. "Freya, yardım et!"

Denize düşüp Snorri'nin gemisinin gövdesinin altında kaybolunca yakarışları kısa sürdü. Bir Skalander'ı daha keserken Freya çığlık attı, sesindeki keder kalbimi parçaladı. Gök gürledi ve şimşekler çaktı ama gözlerim filolara geri dönmeye devam etti.

Yükselen dumana.

Dalgaların altında batan direklere.

"Bjorn, kullan onu!" diye bağırdı annem. "Nordeland'i koru! Kalkan kızını kontrol et!"

Freya aniden elimden kurtuldu ve bilekliğini elimde bıraktı. Kalkanını kaptı ve Tora'ya doğru ilerledi.

"Thor'un çocuğunu öldür, Freya!" Snorri hâlâ drakkarının üzerinde durduğu yerden bağırdı. "Skaland'ın intikamını al!"

"Bjorn!" diye bağırdı annem. "Gerçekleşiyor! Hayallerim gerçeğe dönüşüyor!"

"Freya, dur!" Emir dudaklarımdan neredeyse hiç düşünmeden döküldü ama o yine de hareketsiz kaldı. Kalkanını indirerek bakışlarımla buluştu. "Ona zarar verme."

Baltam elimde yanıyordu, her parçam Snorri'nin kafasını koparmak istiyordu. Ama denersem, Freya harekete geçebilirdi. Ve ötesinde, Nordeland'ın filosu savaşı kaybediyordu.

"Söz vermiştin." Annem ayak bileklerime sarıldı, yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı. "Onları koruyacağına yemin ettin. Kaderini değiştirmesine yardım edeceğine yemin ettin."

Snorri'yi öldürmek katliamı durdurmuyacaktı. Bu onun kontrolü dışındaydı. "Bjorn, hayır!" Freya çılgılık attı. "Bjorn, yapma!"

Sesindeki dehşet beni hasta ediyordu ama planlarımız paramparça olmuştu ve deniz çoktan kanla kızarmıştı.

Kaderimizi değiştirmek zorundaydım.

Kehribar rengi gözlerinin içine bakarak, "Freya, seni Nordeland için savaşmaya çağırıyorum. Ona saldıran herkesi Hel'e göndermeye çağırıyorum."

(Kafatasımın bir devin avuçlarının arasında ezilmesi gibiydi. Bjorn'un iradesinin ağırlığı üzerime öyle bir şiddetle çöküyordu ki aklımdan başka bir şey geçmiyordu.

"Hel," diye fısıldadım. "Bana gücünü ver."

"Skalander filosunu yok edin!" Saga bağırdı ama ben uzaktaki savaşa bakarken tüm gürültü ve kaos arka planda kaldı.

Halkıma zarar vermek istemedim.

Gücümü kullanmak istemedim.

Ama itaat edeceğime dair yemin etmişim ve bu yüzden Bjorn'un emrine uymaktan başka seçeneğim yoktu.

Büyü damarlarımda vahşi, şiddetli ve sıcak bir şekilde dolaşıyordu ama sesim bir fısıltıdan öteye gidemiyordu: "Benden önceki tüm Skalander savaşçıları Hel'in diyarına lanetliyorum."

Gemilerin hepsi şiddetle sarsıldı, büyük gemiler banyodaki bir çocuğun oyuncakları gibi savruldu. Dalgalar güvertelerin üzerinden geçerek savaşçıları

ve hava ılıklarla doldu.

Sonra denizden siyah kökler fışkıldı.

Skalander'ların bellerine dolanarak onları derinlere doğru sürüklüyorlardı. Dzinelercesi, Nordeland'a zarar verecek olanları yakalamak ve onları kutsal annemin diyarına getirmek için şaşmaz bir hedefle saldırıyorlardı.

Denizler kaynıyor, drakkarımız çılgınca dönüyordu. Bjorn beni tuttu ve gövdeye doğru itti. Tora da aynısını yaptı ve beni şoke eden Snorri bileğimden tutmak için drakkarımıza atladı. "Ne yaptın sen Freya?" diye yalvardı. "Neye dnştn sen?"

Üstümüzde köklerden oluşan bir kıvrım ve onların boylarına sarılmış çığlık atan savaşçılar vardı, o kadar kalındı ki bizi gölgede bırakıyordu ve Skalander'ların bellerine sarılıp onları aşağı çekerken neden olduğum dehşet karşısında çığlık attım ve çığlık attım. Ama Snorri'yi değil. Onu bymle kapladım ve ona doğru uzanan her kökü geri pskrttm.

Dalgalar gemimizi bir o yana bir bu yana savuruyor, kanyonlar kadar derin dalgalarla bizi devirmekle tehdit ediyordu.

Sonra, aniden ortaya çıktıkları gibi, kökler geri çekildi ve denizler durgunlaştı. Sessizleşti. Sanki tüm dünya nefesini tutmuş gibiydi.

Snorri'nin elinden kurtuldum ve ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm. Bjorn da aynısını yaptı, yanağındaki kesikten kan damlıyordu ve yeşil gözleri kocaman açılmıştı. Drakkar sarsılınca ikimiz de seğirdik ama kenardan baktığımda küçük bir adanın sahiline çıktığımızı fark ettim.

Etrafımızda dalgaların üzerinde yatan boş gemiler vardı. Her biri boştu.

Çünkü ufuktaki her Skalander'ın ruhunu Helheim'a gönderdim.

Snorri hariç hepsi. Hel'e göndermeyi en çok istediğim kişi ama o hâlâ yaşıyor ve nefes alıyordu.

Bjorn'un elinden kurtulup tökezleyerek kumsala çıktım ve sonra dizlerimin üzerine çöküp oğrmeye başladım. Hayal meyal botların gümbürtüsünü ve ayakların kuma çarpma sesini duydum. Kumsala fırlatılan birinin gmbrtsne acı dolu bir homurtu eşlik ediyordu.

Bunun zerine Snorri, "Ne yaptın sen?" diye sordu.

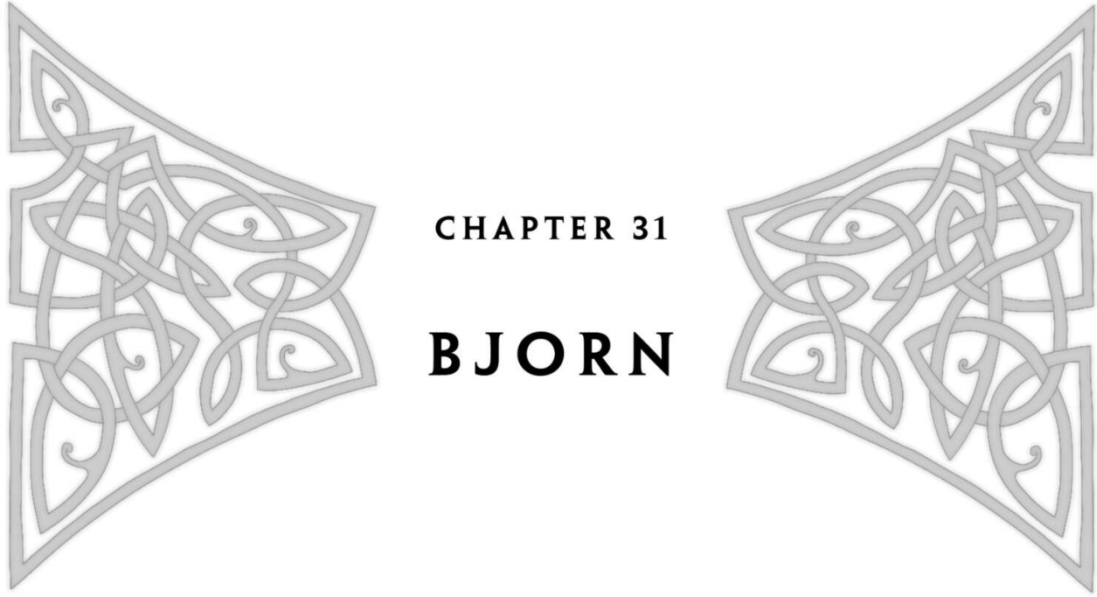
Ağzımı sildim ve yan tarafa baktığımda Snorri'yi sırt üstü yatmış, Bjorn'un çizmesini göğsüne bastırmış halde buldum. Tora onun arkasında duruyordu, şakağındaki yaradan kan akıyordu ve İsimsizler gemide boş yüzlerle duruyordu. Saga'nın nerede olduğunu, yaşayıp yaşamadığını söyleyemezdim.

"Ne yaptın sen?" diye bağırdı bana. Ne mi yaptım?

Postalar ya da silahlarla ağırlaştırılmamış bedenler denizin yüzeyine sürüklendi, düzinelerce düzinelerce. Yüzlerce.

Gerçekleşmişti.

Kaderi değiştirmemiştim. Saga'nın öngördüğü her şey gerçekleşmişti ve ben ağladım.

CHAPTER 31

BJORN

Ben ölümler denizine sırtımı döndüm, yaptığım şeyle hazır değildim.

Freya'yı yapmaya zorladığım şeyle.

Halkımı korumak için, hayatımın aşkını bir silah olarak kullandım ve Valhalla'yı hak eden sayısız ruhu Helheim'a mahkum ettim, hepsi benden önceki adam yüzünden. Hepsi kaderini her şeyden çok önemseydi içindi.

"Bunu sen yaptın," diye bağırdım Snorri'ye. "Bitmek bilmeyen taç arayışınla bunu hepimizin başına sen açtın. Ölen her savaşçı senin bitmek bilmeyen hırsların dibine yığılmalı!"

Snorri çizimlerinin altından sıyrıldı ve yosunları da beraberinde sürükleyerek küçük adanın gelgit çizgisini aştı. Onu takip ettim, ayağa kalkmaya çalıştığında onu yere serdim. Elleri ve dizleri üzerinde, varlığını sürdürmeye çalışan birkaç cılız ağacın arasından geçti.

Boğazın ortasındaki bu çamur ve kum yığnında, ama onun için kaçış yoktu.

Freya'dan iyice uzaklaştığımızda, botumu kaburgalarına vurarak onu ters çevirdim. Sonra botumu göğsüne dayadım ve eğildim. "Hayalini kurduğun kaderi elde etmiş olabilirsin ama bu kısa sürecek."

"Neden?" Snorri gözyaşları sel olup yüzüne akarken sordu. "Neden ailene sırtını döndün? Klanına? Harald bunu yapman için kulaklarını hangi yalanlarla doldurdu?"

"Yalan söyleyen sensin Snorri!" Çığlık attım. "Yalan söylemeye devam eden. Emirlerini yerine getirmediği için annemi öldürmeye çalıştın. Seni kendi gözlerimle gördüm!"

"Ben öyle bir şey yapmadım!" Snorri çaresizlik içinde saçlarını tutup çekiştirdi. "Annenin kulübesini yanmış buldum. Onun cesedini buldum ama seninkini bulamadım ve seni kimin kaçırdığının peşine düştüm. Seni geri almak için Harald'la savaşa girdim, ancak şimdi sadakatinin ona olduğunu keşfettim. Sen onun bana karşı silahısın. Annene zarar verenin ben olduğuma inanman için nasıl bir büyü yaptı bilmiyorum ama değer verdiğim her şey üzerine yemin ederim ki ben değildim! Onun ölümüne tahmin edemeyeceğin kadar çok üzüldüm."

"Yalan!" Ağırlığımı yere verdim, topuğum göğsündeki postala sürtündü. "Seni yıllar önce öldürmemek, düzeltmeye niyetlendiğim bir hata."

"Bjorn, hayır!"

Freya sahile ve ağaçların arasına doğru koşmuştu. "Dur!"

"Bu işe karışma, Freya!" Yaptıklarımın onu yeterince incitmiştim zaten. Bu tamamen benim suçum olacaktı ve hiçbir suç onun üzerine kalmayacaktı. "Sahile geri dön."

Kolumu tuttu. "Bjorn, bunu yapma. Lütfen!"

Onun hayatı için yalvarmasına neden olan yemindi ve öfkem daha da alevlendi.

Tora yaklaştı ve çaresizlik içinde dedim ki, "Freya'yı zapt edin. Onu bu işin dışında tutun."

"Bjorn, hayır!" Kolumu sürükledi ama Tora bileklerinden yakaladı ve onu yere düşürdü.

"Dur!" Freya çırpındı ama Tora daha gl ve ağırdı, bileklerini kolayca yere bastırdı. Onu bağlamaktan nefret ediyordum ama yakında zgr olacaktı.

Sadece buna değımesi için dua edebilirdim.

"Harald sana ne söylediye yalan," diye yalvardı Snorri, sonra kaburgalarına tekme attığımda acıyla inledi. "Anneni sevdim. Seni de sevdim. Tüm bunlara rağımen seni hâlâ seviyorum, çünkü bunun Nordelander hilelerinden başka bir şey olmadığını biliyorum!"

Baltamı çağırdım, bunu bitirmeye hazırdım. Onu sonsuza dek susturmaya hazırdım.

Ama annemin sesi elimi durdurdu. "Artık yalan yok, Snorri. Gerçek ortaya ıktı. Bjorn, bırak onu."

İsteksizce ayağımyı kaldırdım ama Snorri kendini dizlerinin üzerine çökmeye zorlarken baltamı yakmaya devam ettim.

"Saga?" diye fısıldadı. "Nasıl... Bu nasıl mümkün olabilir? Bedenini gördüm."

Saga'nın ağızı kmsemeyeyle çarpıldı. "Yalanlarına kanıt olsun diye hangi talihsiz ruhu yaktın bilmiyorum ama o ben değıdim. Oğlumla birlikte alevlerden kaçtım ve tek gerçek dostuma sığındım. Ve o zamandan beri geçen uzun yıllar boyunca Harald bana hak ettiğıim intikamı vermek için savaştı."

Snorri şaşkın gözlerle ona baktı. "Saga... ben olmadığını biliyorsun. Sen..."

"Dur!" Saga, ellerini yumruk yaparak bu kelimeyi haykırdı. "Kendi gözlerimle ne grdğmyı biliyorum. Bjorn da kendi gözleriyle kimi grdğmyı biliyor."

"Bjorn!" Freya yalvardı ama Tora onu susturmak için yüzünü çamura bastırdı.

"İşlediğın suçlar için ölme vaktin geldi Snorri," dedi Saga. "ektiğim tüm acılar için adalete kavuşma vaktim geldi."

Snorri dehşet içinde ona baktı. "Benim için ngrdğn kader bu değıldi."

Başımı eğıdi, yeşil gözleri daha önce hiç görmediğim bir şekilde parılıyor ve acımasızdı. "Kalkan Kız'ın kaderini kontrol eden kişinin Skaland'ı birleştireceğini söylemiştim. Ve bu gerçekleşti Snorri. Klanları Freya'nın adıyla birleştirdin ve kendini kral yaptın. Ama sözlerim tacını ne kadar süre koruyacağıın hakkında hiçbir şey söylemedi. Bjorn, meydan oku ona."

(Snorri'nin gözleri Saga'dan bana kayarken yüzümü camurdan dışarı çevirdim ve bir nefes aldım. "Freya, bana yardım et. Bana yardım etmelisin. Sen beni onun yalanlarından kurtarmalı. Yalan söylüyor!" Bjorn onun kolunu tuttu ve onu Saga'nın işaretlediği rün karesine doğru sürükledi. "Yalan söylüyor!"

Bunu durdurma dürtüsü artık bir karıncalanma değil, tenimi saran bir ateşi ve çığlık atmama neden olacak kadar şiddetle yanıyordu. Vücudumu bir o yana bir bu yana savurdum, Tora'nın pençesinden kurtulurken saçlarım kafa derimden koptu. Ayaklarıma doğru hamle yaptım ama sırtımdan vuruldum, vücudumda şimşek gibi bir sarsıntı oldu.

Sersemlemiş bir halde toprağın üzerine uzanmış, Saga'nın Snorri ve Bjorn'u bağlayarak meydanı kapatmasını izliyordum. Tora sırtımda diz çöküp bileklerimi tutarken "Dur," diye fısıldadım. "Durdur şunu."

Kurtulamadım. Ellerim toprağa bastırılmışken Hlin'in büyüsünü kullanamazdım. Ama Hel'in büyüsü o kadar kolay kontrol altına alınamazdı ve kökleri tanrı kanına sahip olanları Helheim'a çekmese de

kaçabilmeme yetecek kadar. "Seni lanetliyorum Saga," diye bağırdım ona. "Seni Helheim'a lanetliyorum!"

İçimden güç fişkırdı, ilahi annemi yardıma çağırdım ama toprak kıpırdamadı. Yüzeyinden hiçbir kök fişkırmadı.

Ve başarısızlığında, vücudum yandı ve yandı.

"Ayağa kalk!" Bjorn yere secde etmiş olan Snorri'yi tekmeledi. "En azından onurunla öl, seni yalancı pislik."

Snorri başını kaldırdı. "Oğluma karşı tek bir silah bile kaldırmayacağım. Nedenini bilmiyorum ama annen seni kandırmış. Gerekirse beni öldür, ama bunda senin için bir onur yok. Sen bilmesen de tanrılar gerçeği biliyor."

"Bjorn, onu dinleme." Saga koğuşun dışında durmuş, ellerini yumruk yapmış ve gözyaşları yanaklarını ıslatmıştı. "Öldürün onu. Dehşetimizi dek sona erdir!" "Bjorn, hayır!" Çığlık atmaya çalıştım ama Tora ağzıma bir eldiven soktu,

sesimi bozuyor.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "Üzgünüm Freya, ama böyle olması gerekiyor."

"Sana yalan söylüyor!" Snorri dedi ki. "Odin onun yalanlarını biliyor ve onu hoş karşılamayacak! O lanetli!"

"Ayağa kalk!" Bjorn, Snorri'nin önündeki kılıcı tekmeledi. "Bir erkek gibi dövüş!"

Snorri silahı görmezden gelerek ayağa kalktı, yüzünde kararlı bir ifade vardı. "Seninle dövüşmeyeceğim oğlum. Güvenmek için her türlü nedene sahip olduğun biri tarafından kandırıldın ve bunun için sana zarar vermeyeceğim. Gerekirse beni öldür ama bunun adalet olmadığını bil."

"Hayır!" Eldivenin etrafında uluyarak dilimle çıkarmaya çalıştım ama Tora'nın eli ağzımı kapatmıştı, bedenim acının en saf halini almıştı.

"Öldürün onu." Saga kelimeleri tükürdü. "Susturun onu."

"Dövüş!" Bjorn'un baltası duygularının vahşiliğiyle alevlendi. "Dövüş benimle, baba!"

"Hayır." Snorri çenesini kaldırdı, kolları iki yanında gevşedi. "Bu dövüşte onur falan yok. Reddediyorum."

Bjorn'un şakladığını hissettim ve bu sanki kendi kalbime saplanmış bir bıçak gibiydi. Kolu geniş bir kavis çizerek savruldu ve alev alev yanan baltası Snorri'nin göğsünün derinliklerine saplandı.

Snorri geriye doğru tökezledi, kendini kurtardı ve göğsünde kararmış ve fokurdayan bir delik ortaya çıktı. Dizlerinin üzerine çöktü ve Bjorn öldürücü darbeyi indirmek için silahını kaldırdı.

"Hayır," diye hırladı Saga. "Bırakın yavaşça ölsün." Tora beni serbest bıraktı.

Nedenini sorgulamak için durmadım, sadece sendeleyerek ayağa kalktım ve düşen kalkanımı kaptım. Aradaki mesafeyi sıçrayarak geçtim ve kendimi Snorri'nin üzerine attım. "Dur!"

Bjorn bocaladı, baltası kayboldu. "O öldü, Freya," dedi. "Bundan sağ çıkamaz."

Snorri'nin hayatta kalamayacağını biliyordum ama yine de korumaya yemin ettiğim kanıma yönelik tehdidi o kadar içgüdüsel hissediyordum ki zar zor nefes alabiliyordum.

Ellerimi yaraya bastırdım, yanmış etin avuçlarımın altında nasıl çatırdadığını görünce öğürdüm. Snorri acı içinde inledi. "Yapma. Lütfen yapma."

"Yapma! Lütfen yapma!" Saga onun sesini taklit etti ve sonra gülmeye başladı.

Gece yarısı örgüleri sırtında zıplarken, meydanın çevresinde sekerek hareket etti.

"Anne, yeter." Bjorn da benim hissettiğim aynı tedirginlikle onu izliyordu.

Saga onu görmezden geldi ve zıplamaya devam etti, ancak kahkahasının tonu değişmeye başladı. Değişiyor ve daha derin ama tanıdık tonlara dönüşüyordu. Vahşi ve acımasız.

Saga'nın gülüşü

değil. Ama

Harald'ın.

Bağırsaklarımda korku birikiyor, çünkü Saga'nın dudaklarından dökülen Harald'ın kahkahasıydı.

"Bu ne çılgınlık böyle?" Bjorn, Saga'nın yüz hatları titreyip bulanıklaşırken, şekli bozulurken ve sonra aniden Nordeland kralı olarak yeniden şekillenirken bile fısıldadı.

"Loki'nin çocuğu!" Snorri çenesinden aşağı kan akarken boğuk bir sesle konuştu. "Bir şekil değiştirici. Bir düzenbaz."

Harald güldü, küçük bir çocuk gibi ellerini çırpıp meydanda zıplamaya devam ederken bile sesi vahşi ve manyakça bir hal aldı. "Bu anı uzun zamandır bekliyordum," dedi neşesi nihayet yatıştığında. "Ve hayal ettiğimden çok daha mükemmeldi!"

"Annem nerede?" Bjorn talep etti. "Ona ne yaptınız?" Harald kıs kıs gülüyordu, tavrı şimdiye kadar gördüklerimden tamamen farklıydı, yine de her parçam bunun gerçek o olduğunu haykırıyordu. Bu benim Kandırıldım.

"Saga'nın çoğu rüzgârda savrulan külden başka bir şey değil." Harald'ın ağzı vahşi bir sırıtışa dönüştü. "Snorri'ye ölmeden önce onun kemiklerini nereye gömdüğünü sorabilirsin. Gerçi bunun çok yakında olacağını düşünüyorum."

Oh tanrılar oh tanrılar oh tanrılar.

Bunca zamandır Harald, Saga'yı taklit ediyordu. Bjorn'un annesi gibi davranıyordu. Onu yalanlarla ve sahte duygularla manipüle ediyordu.

Tıpkı bana yaptığı gibi. Bu canavarla saunada çıplak oturup içimi döktüğümü fark ettiğimde boğazımda bir yanma hissettim ve Bjorn için bu çok daha kötüydü.

"Seni öldüreceğim," diye tısladı Bjorn, baltası elinde belirdi. Harald'a doğru hamle yaptı, ancak koğuşa vurduğunda geriye sendeledi.

Korku göğsümü doldurdu ve kılıcımı çekerek elimi kaldırdım ve ilerledim, avucum görünmez bir bariyerle karşılaştığında endişelerim doğrulandı.

"Aptal, aptal kız." Harald güldü. "Kendi tuzağına doğru koşuyorsun, karşıya geçmeden önce rünlere bakmak için hiç durmuyorsun. Zaten onları anlayacağından değil, cahil bir balıkçıksın sen." Gözlerini gökyüzüne doğru yuvarladı. "Sana herhangi bir düzeyde saygı duyuyormuş gibi yapmak, bunca yıldır Saga'yı taklit etmekten daha zordu."

Boğazımdan binlerce küfür yükseldi ama hepsini ısırdım, onun yerine Tora'ya baktım. Thor'un çocuğu ötede duruyordu, omuzları çökmüş, gözleri teslimiyetle donuklaşmıştı. "Tora, bize yardım et."

"Yapamam," diye fısıldadı diğer kadın. "Üzgünüm, Freya."

"O da başka bir aptal kızdı." Harald tekrar Tora'ya baktı. "Vermemesi gereken sözleri vermekte çok aceleliydi."

Tora, "Senden nefret ediyorum," diye fısıldadı ama Harald sadece eğlenen bir nefes çekti. "Nefret edilmek sevmekten daha büyük bir güce sahiptir. Her iki şekilde de hizmet ediyorsun, Tora. Şimdi sessiz ol."

Her Harald'a itaat etmek zorunda olan Tora'nın çenesi duyulabilir bir klik sesiyle kapandı. Kapana kısılmıştı.

Arkamda Snorri bir küfür savurdu ve Harald, "Kaderini çalmak benim için bir zevkti eski dostum. Helheim'a vardığında üvey kız kardeşime iyi dileklerimi ve itidalinden dolayı teşekkürlerimi ilet."

Üvey kardeş mi? O zaman hatırladım: Hel, Loki'nin kızıydı.

Bu yüzden kökler ona saldırmamıştı.

Ve şimdi onu lanetlemeye kalksam Hel'in çağrısına cevap vermeyeceğinden hiç şüphem yoktu.

Bariyerden uzaklaşarak Snorri'nin yanına koştum ve kılıcını eline bastırdım. "Sen bir pisliksin ve tüm yaptıkların için senden nefret ediyorum," dedim. "Ama sen korkak değilsin. Odin seni Valhalla'ya götürsün, eğer sana haddini bildirmek için başka bir sebep yoksa."

Snorri'nin eli kabzada sıkılaştı, gözleri bana sabitlendi. "Kanı... koru."

"Ya yapacağım ya da denerken öleceğim," diye söz verdim, sonra gözlerindeki ışığın solmasını izledim. Altımda yer titredi ve kalbim öfkeyle yandı. Ellerimi yere bastırarak fısıldadım, "Hel, bana güçlerini bahset."

İçimi kaynayan bir güç doldurdu ve dişlerimi sıkarak, "Onu alamayacaksınız," dedim.

Çok tanıdık bir öfke bana çarptı, ilahi annem istediği bir şeyin reddedilmesine öfkeleni, ama ben ona karşı savaştım. "Hayır."

Yer sarsıldı, Snorri'nin vücudu bu sarsıntının şiddetiyle zıpladı ama ben sadece parmaklarımı ıslak toprağa gömdüm. "Hayır."

Yer hareketsiz kaldı.

"Etkileyici," dedi Harald. "Ama sonuçta pek bir önemi yok. Senin kaderini ben kontrol ediyorum Freya. Ve yakında tüm Skaland'ı kontrol edeceğim."

Düşün, diye emrettim kendime. Bundan kurtulmanın bir yolunu düşün.

Ancak Bjorn kükreyip bariyere saldırınca tüm düşünceler aklımdan uçup gitti. Baltasını defalarca bariyere vurdu, gürültü kulakları sağır ediyordu ama her seferinde korumalar onu geri püskürtüyordu.

Harald başını geriye atıp güldü ve bu Bjorn'u daha da öfkелendirdi. Kendini koğuşlara doğru fırlattı, büyüü pençeledi ve sözsüz bir öfkeyle çığlık attı. Harald daha da yaklaştı ve Bjorn'a birkaç santim kala durdu. Bjorn'un öfkesini izlerken gözleri zevkten yanıyordu, neden olduğu acıdan aldığı zevk midemi bulandırıyordu. "Dur."

O telaşla Bjorn beni duymadı. Ayağa fırladım. "Bjorn, yeter! Onun istediği de bu!"

Ama tek duyduğu Harald'ın kahkahasıydı. Kendine zarar vermesini engellemek için çaresizce büyüün onu geri atmasını bekledim, sonra kollarımı boynuna doladım ve kasıldım.

Bjorn geriye doğru üzerime düştü, ağırlığı ciğerlerimdeki havayı tüketti, ama nefes nefese "O... bunu... istiyor" diye bağırmayı başarırken bile dayanabildim.

Kollarımda titriyordu. "Onu öldürdü. Onu öldürdü."

"Saga'yı ben öldürmedim, Bjorn," dedi Harald. "Sen öldürdün. Onu canlı canlı yakan yangını sen çıkardın."

"Sessiz ol," bağırdım ona. "Yeterince zarar vermedin mi?"

"Asla yeterli değil." Harald'ın sırtışı tamamen dişliydi. "Başkalarının kendilerini alçaltmasını izlemekten asla bıkmam."

"Ona zarar veriyordun." Gözyaşları Bjorn'un yüzünden aşağı akıyordu, parmak eklemleri bariyere saldırmaktan yarılmış ve kanlanmıştı. "Snorri kılığına girmiştin ama ona zarar veren sendin. Onu tehdit ediyordun. Neden? Senin bir düzenbaz olduğunu bildiği için mi?"

"Bilmiyordu." Harald başını eğdi, o korkunç gülümseme hâlâ yüzündeydi.

"Neden o zaman? Seninle arkadaş olmaktan başka ne yaptı ki?"

"Evet. Bir arkadaş." Sonunda Harald'ın gülümsemesi kayboldu. "Yaptığı şey buydu

-Snorri'yi bana tercih ederek kötü bir seçim yaptı. Amacım onunla olan bağıı koparmak, onu ona karşı kıskırtmak ve böylece kendi özgür iradesiyle bana gelmesini sağlamaktı. Sonra sen onu öldürerek onu kabalamın temel taşı yapma planlarımı bozdun." Nefret, eğlencenin yerini aldı. "Seni ölüme terk etmeyi düşündüm

Ama yaptığın şey için çok kolay bir son gibi geldi. Her şeyini kaybetmen gerekiyordu. Snorri'nin her şeyini kaybetmesi gerekiyordu. Ve Tyr'ın ateşi kabalama küçük bir katkı değildi. Bu yüzden seni Nordeland'e getirdim ve bu kararlar nasıl bir oyun ortaya çıktı. Başından sonuna kadar büyük bir zevkti ve bence en iyisi henüz gelmedi."

Söyleyecek söz yoktu. Harald'ın zalimliğinin derinliği için hiçbir kelime yoktu, bu yüzden sadece kollarımı Bjorn'un etrafında sıktım ve bu dehşete dayanabilmesi için gücümü ona vermeye çalıştım.

"Ne istiyorsun?" diye sordum. "Bütün amacı ne? Güç mü?"

Sırıttı. "Sanki tek bir hedefe indirgenebilirmişim gibi, seni küçük aptal. Hedeflerimin sınırı yok, ama asıl zevk etrafımdakileri davulumla dans ettirmek ve bunu yaparken beni sevmelerini sağlamak."

"Beni kaçıran senin İsimsiz'indi, değil mi?" Beni manipüle etmek için kullandığı sayısız yöntem yerli yerine oturuyordu. "Snorri değil. Beni tehdidin gerçek ve yakın olduğuna ikna etmek için kendi kölelerini feda ettin. Ama öyle değildi. Snorri Kuzey Diyarı'na fethetmek için yelken açmıyordu; bizi kurtarmaya geldiğine gerçekten inanıyordu."

Harald kıkırdadı, onun planlarını anlamaya başladığımda içimde oluşan korkuyu izlemekten zevk aldığı belliydi. Oyunlarını ne kadar zekice oynadığını anlamaya başladım.

"Sen bir canavarsın," diye nefes aldım.

Sözlerim üzerine Harald'ın ifadesi sertleşti ama Tora'ya bir köpek gibi parmaklarını şıklatmakla yetindi. "Gel."

Tora ona doğru yürüdü, her adımında bu dürtüyle gözle görülür bir şekilde savaşıyordu. Ama Harald'ın onu bağlamak için kullandığı büyü her neyse, karşı koyamayacağı kadar güçlüydü. "Evet, kralım."

Başını eğdi ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Tora başını salladı, sonra ellerinden bir yıldırım patladı. Havaya fırladı, Snorri'nin bedeninin altındaki zemine çarptı ve onu havaya fırlattı.

Üzerime toprak ve taş yağarken nefesim kesildi ama Bjorn'un gözleri Snorri'nin bariyerin dışında duran, dumanı tüten cesedindeydi.

"Öldürün onları," dedi Harald. "Onlar amaçlarına hizmet ettiler ve artık bizim için sadece bir yükler."

"Özür dilerim," diye fısıldadı Tora. Ama avuçlarının arasında şimşekler çakmaya başlamıştı bile.

"Hlin." Kalkanımı kaptım. "Bana gücünü ödünç ver."

Tora'nın şimşeği çakmadan bir kalp atışı önce büyü kabardı ve kalkanımı gümüş ışıqla kapladı. Büyümden sekerek neredeyse Harald'a çarpıyordu, o da küfredip yana doğru sıçradı.

Tora'nın ellerinin arasında daha fazla şimşek çaktı ve gözlerinde kalbinde yanan planı görebiliyordum. Ama Harald da öyle. "Tora, dur!"

Yüzünü buruşturdu ama avuçlarının arasında titreyen ışık kayboldu. Harald ona sert bir tokat attı. "Sınırlarını bir daha test edersen, bu senin ölümün olur," diye hırladı. "İtaat et."

Tora dişlerinin arasından, "Evet kralım," diye cevap verdi. "Tekrar denememi ister misiniz?"

"Hayır. Bu oyunu daha önce de oynadık." Harald bize baktı, seçeneklerini tartarken bakışları kurnazlıkla doluydu. Neyi seçeceğini biliyordum. Bunun bizim için yavaş ve acılı bir ölüm olacağını biliyordum.

"Bizi öldürmek mi istiyorsun?" Bağırđım. "O zaman buraya gel ve kendin yap, Harald. Yoksa çok mu korkaksın?"

Sadece kıkırdadı. "Böyle taktikler bana karşı pek işe yaramaz Freya. Özellikle de tanık yokken."

"Tanrılar izliyor," diye tısladım. "Korkaklığınızı görüyorlar."

"Ya da benim zekam." Bir omzunu kaldırdı. "Burada olduğunuzu kimse bilmiyor. Yiyecek ya da barınak olmadan koğuşların içinde sıkışıp kaldınız. Eğer soğuk sizi almazsa, açlıktan öleceğiniz kesin ve üvey kardeşim ikinizi de Helheim'a kabul edecek, çünkü bu Valhalla'ya girecek biri için uygun bir ölüm değil." Parmağını sallayarak, "Tora, cesedi getir ve İsimsiz'imi filomuza katılmak üzere yelken açmaya hazırla. Skaland kralını bekliyor."

Tora'nın yüzünden yaşlar süzöldü ama itaat etti ve Snorri'nin cesedini omzuna . Sonra Harald'la birlikte oradan uzaklaştılar.

"Korkak," diye bağırđım. "Sen lanet bir korkaksın, Harald!"

Ancak aldığım tek cevap, soğuk rüzgârın üzerimize taşıdığı kahkahalar oldu. Ve sonra... sessizlik.

Ben büyümü kalkanımda ve gözlerimi çevremizde tuttum, hiçbir parçam Harald'ın ağaçların arasından gizlice geçip Tora bir yıldırımla beni sırtımdan vurdu. Ya da daha kötüsü, ben uyuyana kadar bekleyip sonra tekrar üzerimize gelmesiydi.

"Bjorn," diye fısıldadım, elini tutarak. "Bu koğuşları aşmanın bir yolunu bulmalıyız. Kaçmamız gerekiyor."

Cevap vermedi ve bakışlarımı ağaçlardan ayırıp ona baktım, Snorri'nin cesedinden kalan kan lekelerine baktığını fark ettiğimde kalbim kırıldı. Dudaklarım biraz teselli vermek için aralandı. Bunun onun suçu olmadığını söylemek için. Harald'ın sadece onu değil, herkesi kandırdığını söylemek için. Ama ağzımdan hiçbir şey çıkmadı. Bjorn'un hayatının büyük bir bölümünü kendisini kullanan ama sonunda lanetleyen bir adama hizmet ederek geçirdiğini düşünürsek, sözlerim ne kadar teselli edici olabilirdi ki? Sadece hizmet etmekle kalmamış, Harald'ı bir baba gibi sevmişti. Bjorn kaza sonucu annesinin, manipülasyon sonucu da babasının ölümüne sebep olmuştu. Kendi halkına, kendi ailesine karşı savaşması için kandırılmıştı.

Sonsuz yalan katmanlarına dayanarak yaptığı bir seçim. "Biliyorum," diye fısıldadım. "Bunu biliyorum-"

"Bilmiyorsun."

Bjorn benden uzaklaştı, ben de yüzümü buruşturdum. "Yakınımda kal. Geri gelebilirler."

"Geri gelmeyecekler. Gelmelerine gerek yok." Çömeldi. "Bizi burada açlıktan ölmeye terk etmek, senin ölümüne sebep olduğumu kabullenmemle geçecek uzun günler demek, Ateşte Doğan. Tüm en kötü yanı da bu."

Göğsüm sıkıştı, çünkü bu tür bir acıyı ancak hayal etmeye başlayabilirdim. İnsanın tüm hayatının bir anda altüst olması. Ona doğru uzandım ama Bjorn elini kaldırdı.

"Yapma," dedi. "Şu anda bana dokunduğun düşüncesine bile katlanamıyorum. Benim yüzümden öleceksin ve ben senden nefret etmekten başka bir şey hak etmiyorum."

"Senden nefret etmiyorum." Onun kederi de yüreğimi dağladı. "Seni seviyorum-"

"Yapma!" diye bağırdı, sonra ellerinin topuklarını yüzüne bastırdı. "Sakın söyleme Freya. Bu kâbusun senin öfkenden kurtulmamı sağlamasına izin verme. Acımak affetmekle aynı şey değildir ve şu anda ben ikisini de istemiyorum."

Elimi yavaşça yanıma indirdim, kalbim şu anda affedilmenin ne kadar korkunç bir tat olacağını anladı. Her parçam alnımı yere bastırıp ağlamak istiyordu, çünkü hayatım boyunca hiç bu kadar yenilmiş, alt edilmiş ve umutsuz hissetmemiştim. Ama bunu yapmayı reddettim. Ben hâlâ nefes alırken Harald'ın kazanmasına izin vermeyi reddettim. "Eğer beni affetmek istiyorsan, Bjorn, o zaman kışının üstüne oturup kendine acımak yerine bu çıkmazdan kurtulmanın bir yolunu bul."

Bakışları benimkilere yöneldi, gözlerindeki öfke bir kalp atışı öncesindeki cam gibi bakıştan çok daha iyiydi. "Benim için önemli olan her şeyi ve benim için önemli olması gereken her şeyi yok ettim. Başka nasıl hissedebilirim ki?"

Ayağa kalktım, bir yandan giysilerimi düzeltirken bir yandan da çevremizi değerlendirdim. "Sanki bu konuda bir şeyler yapman gerekiyormuş gibi."

"Ne yapmalıyım?" Baltası elinde belirdi ve onu fırlattı. Alevler bir uçtan diğer uca uçtu ama bariyerden sekmek yerine, uzaktaki bir ağaca çarpmak için uçtu. "Yapabileceğim hiçbir şey yok!"

"Bence durum böyle değil." Ağacın için için yanan kabuğuna baktım. "Öfke nöbetin sonuç verdi."

Bjorn bana ters ters baktı. "Bu bir öfke nöbeti değildi. Çocuklar öfke nöbeti geçirir."

"Erkekler de öyle." Kollarımı kavuşturdum. "Ama patlamayı affedeceğim, çünkü farkında olmadan bize bir çözüm buldun."

"Beni delirtiyorsun, kadın."

Omuz silkerek, "Şansımız yaver , uzun yıllar boyunca böyle olacak. Şimdi şu ağaca tekrar vur ve yanmasına izin ver. Bir balıkçının sinyali görüp araştırması ve bizi bağlayan rünleri silmesi uzun sürmez. O zaman intikam için Harald'ın peşine düşmekte özgür olacağız." Yan gözle ona bakarak ekledim, "Tabii ağaca tekrar vuramazsan. Oldukça uzakta."

"Bir kere , değil mi?"

"Ağaç sadece senin öfke nöbetine engel olma talihsizliğini yaşadı. Bunu kasıtlı olarak yapabileceğini sanmıyorum."

Sinirli bir nefes çekti, baltası elinde belirdi. Ağaca bakarak iki hızlı adım attı ve sonra fırlattı. Balta, kıpkırmızı bir ateş bulanıklığıyla bir uçtan diğer uca savruldu.

Ağacın yanından hızla geçip bir kayaya . Güldüm ve dizimi tokatladım.

"Iskaladım."

"Born-in-Fire, uzun ömrü o ağacı vurma yeteneğime bağlı olan biri için, başarısızlığımdan garip bir şekilde memnun görünüyorsun."

"Sizde çok fazla kibir var ve bu çok itici," diye cevap verdim. "Başarısızlık size bir nebze de olsa alçakgönüllülük verir ki bu daha çekicidir. Eğer son saatlerimi çorak bir adada geçireceksem, bunun yakışıklı bir adamla olmasını tercih ederim."

"Anlıyorum." Başını sallayan Bjorn, elinde yeniden beliren baltasını kaldırdı. Yavaşça nefes vererek hızlı adımlarla baltayı tekrar fırlattı.

Ve yine ıskaladı.

Ona yan gözle bakarak dişlerimin arasından ıslık çaldım ve sonra göz kırptım.

"Sen nefes alıp veren en sinir bozucu kadınsın," diye homurdandı ve baltayı bir kez daha fırlattı, havada süzülürken alevler çatırdıyordu.

Ağacın gövdesine bir gümbürtüyle gömmek için.

İkimiz de konuşmadık, benim açımdan bunun nedeni nefesimi tutuyor olmamdı, ama sonra Tyr'ın ateşi ağacı tutuşturdu. Kızıl alev, doğal ateşin turuncu, sarı ve mavilerine dönüştü ve tüm ağaç sarılana kadar yukarı doğru yayıldı.

"Aferin," diye nefes aldım. "Ama bunun aklını başından almasına izin verme, yoksa sana olan arzumun alevleri üzerine bir kova buzlu su dökmüş gibi olurum."

Bjorn usulca güldü. "Aklımın ucundan bile geçmezdi."

Sessizce durup ağacın yanarak kül olmasını izledik. Ama kimse gelmedi.

"Bir tane daha vuracağım," diye mırıldandı Bjorn, benzer uzaklıkta bir ağaca karar verene kadar meydanın çevresinde volta attı.

O nişan alırken hiçbir şey söylemedim. Rüzgâr artmıştı ve ben acı verici bir şekilde üşüyordum, kıyafetlerim savaştırmak içindi, bir ismi hak etmeyecek kadar küçük bir adada saatler geçirmek için değil. Bjorn ilk denemesinde merhametli bir şekilde ağacı vurdu, odun tutuştu ama bana baktığında kaşlarını çatı.

"Postalarını çıkar," dedi. "Bu sadece seni daha da üşütüyor." Kemerimi çözerek metal halkalardan oluşan ağır yeleği başımın üzerine kaldırdım, bir yığının içine attım. Ağırlıktan kurtulmak rahatlatıcı olsa da, soğuğu hafifletmek için pek bir şey yapmadı ve ellerimi koltuk altlarına soktum.

"İşte." Bjorn baltasını önümde yere koydu. "Elinize almamaya çalışın." Kendi postasını çıkardı ve benimkinin yanına fırlattı.

Yumuşak bir gülümseme verdim ve kıcımlı kuru tutmak için topuklarımın üzerine oturdum, bu arada ellerimi baltanın üzerinde ısıttım ve yavaş yavaş hislerimi yeniden kazanmaya başladım. Bjorn etrafı kolaçan ediyor, ağaç stoğumuzu, büyüklüklerini ve atması gereken mesafeyi hesaba katıyor gibi görünüyordu. Snorri'nin düştüğü yerdeki kıpkırmızı lekelerden nasıl kaçındığını fark ettim. Ama bu sessizlikten daha iyiydi. Umutsuzluktan daha iyiydi. Bunun işe yarayıp yaramayacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bu da bir şeydi ve şu anda tutunmaya değer bir şeydi.

Kendi kaderimizi kendimiz çizecektik ve ben bu kaderin hiçliğin ortasındaki bu kayalıkta ölüm olmasına izin vermeyi reddettim.

İkinci ağaç da alçalmaya başladığında hâlâ kimse gelmemişti.

Boş midemin hırıltısını duymazdan geldim ve baltasının ısınısını kullanarak kalkanımda erittiğim kardan biraz su yudumladım. "Sırada hangisi var?"

"Şu." Bjorn yanımdan geçerken çenesini uzaktaki bir ağaca doğru salladı, balta elinde yeniden belirmek üzere kayboldu. Soğuk etrafımı sarmıştı ve daha da kötüye gideceğini bilerek uzakta batan güneşe baktım. Ayağa kalkarak kan akışımı hızlandırmak için çevreyi dolaştım, Bjorn'un küfrettiğini her duyduğumda midem sıkışıyor, süreci izlemek istemiyordum.

Thunk.

Rahatlamış bir nefes verdim ve vurduğu kalın ağaca doğru bakmama izin verdim, diğerlerinden çok daha uzaktaydı ama daha uzun süre yanacak kadar büyüktü.

Bjorn döndü ve bana baktı. "Donuyorsun."

"Ben iyiyim." Kıyafetlerimin eriyen kardan sırlıslıkla olduğu ve rüzgârın tüm kışı üzerimize getiriyormuş gibi hissettirdiği düşünüldüğünde tam olarak doğru değildi ama endişelenmesini istemedim. "Ama gönüllü olduğun için teşekkür ederim."

"Ne için?" Gözleri kısıldı.

Geri adım atmasına fırsat vermeden kemerini çözdüm ve ardından tuniğini kaldırarak donmuş ellerimi tuniğin altına soktum. Ellerimi karnındaki sert kaslara bastırdığımda irkildi. "Bunun için gönüllü olmazdım."

Yine de kendi sözlerini yalanladı, kollarını bana doladı ve beni kendine çekti, ellerim sırtına doğru kaydı, onun hissi soğuğu uzaklaştırmak için sıcaklıktan daha fazlasını yaptı. Başımı göğsüne yasladım, baltasının sıcaklığını ayaklarımın yanında yerde belirirken bacaklarımın arkasında hissettim. "Sana bir şey söylemem gerekiyor."

"Bugün bana çok fazla şey söylendi, Freya."

Başımı onaylarcasına salladım ama yine de, "Snorri'nin adamları kılığına giren İsimsizler tarafından kaçırıldığımda beni uyuşturdular ama ayıldım.

hayalet tarafından sersemletildim. Dedi ki, 'Senin adın ateşte doğdu. Skaland, kaderinizi kontrol eden kişinin yönetimi altında birleşecektir. "

"O."

Yanaklarımın iç kısımlarını ısırdım. "Gözleri seninkilerle aynı yeşil tonunda, Bjorn. Snorri hayaletin Saga olduğuna inanıyordu ve ben... sanırım haklıydı."

"Yani benim ateşimde ölmekle kalmadı, hâlâ yanıyor."

Tüm vücudu gerginlikle şarkı söylüyordu ve sözlerimin onu incitmemesini dilerken, belirtmem gereken bir nokta vardı. "Annen bana yardım etmeye çalışıyor. Benimle ilgili ilk kehanet, onun verdiği tek kehanetti. Karanlık ve ölümle ilgili tüm hikâyeler Harald tarafından seni manipüle etmek için uyduruldu. Ve beni manipüle etmek için. Baştan sona yanlış kehanetler. Skaland'ın birleşmesini istemiyor çünkü bu onu şu anda zayıf olduğu yerde güçlü kılacak ve zayıflığı manipüle etmek daha kolay. Ona rakip olabilecek birinin iktidara gelmesini engellemek için hayatım boyunca kaderimi değiştirmeye çalıştı ve sanırım annen de ona karşı savaşmak için diyarlar arasında kaldı. Harald'ın kazanmasını engellemek için acı çekiyor ve sırf bu yüzden bile pes edemeyiz."

"Ya o kazandıysa?"

Bakışları yanan ağaca sabitlenmişti ama onu gördüğünü sanmıyordum. "Hâlâ hayattayız. Ölmemizi istedi ama bunu başaramadı ve biz de bundan faydalanmalıyız. Kaçın ve onu durdurun. Tüm Nordeland ve Skaland'ın onun gerçekte kim ve ne olduğunu öğrenmesini sağlayın."

"O sevgili, Freya. Bu o kadar basit değil."

"Biliyorum ama bu sevginin ne kadarı yalanlar üzerine kurulu?" Bjorn cevap vermeyince ekledim: "Tora ona kendi özgür iradesiyle hizmet etmiyor, bu çok açık. Tahminimce Tora onun ne olduğunu keşfetti ve adam da sırrı saklaması için onu bağladı. Ya başkalarını da benzer şekilde bağladıysa?"

"Kaçsak bile bunu nasıl kanıtlayacağız? Bizim sözümüze karşı onun sözü ve onun hizmetinde koca bir ordu ve düzinelerce Kayıtsız var."

Bir nefes çektim. "Açıkçası o kadar ilerisini düşünmedim, bu yüzden öncelik kaçmakken özgür olduğumuzda ne yapacağımıza dair sorular sormayı bırakın."

"Planların her zaman harika başlangıçlara sahip, Ateşin Doğuşu, ancak söz konusu planların ortalarından ve sonlarından zar zor kurtulduktan sonra, soru sormamak zor."

"Kendinize sormanız gereken soru, neden eleştiri yerine öneri sunarak daha fazla yardımcı olmadığınızdır. Benim bir planım var. Senin planın yok. Bu da benim planımı seninkinden daha iyi yapar."

Göğsü yanağımın altında sessiz kahkahalarla sarsıldı. "Bu bir meydan okuma mı?"

"Evet." Gülümsedim. "Aklına bir fikir geldiğinde bana haber ver, çünkü senin benimkini didik didik etmenden büyük keyif alacağım."

"O zaman bunu biraz düşünmeliyim." Eli sırtımdan aşağı kayarak beni kollarının arasına aldı. Sonra oturdu ve beni yere, dizlerinin arasına yerleştirdi. Göğsüne yaslandım ve vücudunun sıcaklığını içime çektim.

Aramızda hâlâ bir engel varmış gibi hissetmemeyi diliyordum ama öyle olduğunu inkâr etmek mümkün değildi. Çünkü ondan hâlâ istediğim bir şey vardı.

Aramızdaki sessizlik uzun bir süre devam etti ve ancak Bjorn'un, "Özür dilerim Freya. Gerçek konusunda sana güvenmeliydim ama korktum. Sadece gerçeğe ne yapacağından değil, seni kaybetmekten de korktum."

İtirafıyla birlikte öfkemden geriye kalan son kırıntılar da parçalandı ve aramızdaki duvarı da beraberinde götürdü çünkü sonunda bana yalanlarının nedenini söylemişti. *Gerçek nedeni*. "Affedildin."

Bjorn sessizdi. "Neden?"

"Çünkü çok yakışıklısın." Başımı omzundan kaldırarak karanlıkta bakışlarıyla buluştum, sonra parmak uçlarımla kirli yanağının kenarlarında gezindim. "Baldur'un sana onun kanından vermediğinden emin misin?"

"Bu çok şeyi açıklar." Gülümsedi, sonra yüzünü çevirip yaralı avucumu öptü. Derim çok az hissetse de, onu ta içime kadar hissettim.

"Özellikle de küstahlığın," diye mırıldandım, bedenimi bacaklarının arasına oturacak şekilde döndürdüm ve kendi bedenimi beline doladım. "Daha önce yalan söyledim."

Bu küstahlık seni daha çok istememe neden oluyor."

"Bunu aklımda tutacağım."

Gözlerimi devirdim. "Şimdiden sözlerime pişman oldum."

Elleri belime dolandı, sırtımda aşağı yukarı dolaştı ve içimde soğukla ilgisi olmayan ürpertiler yarattı. Öne doğru eğildi ve dudaklarımı ayırdım, beni öpeceğinden emindim ama Bjorn sadece "Hâlâ soruma cevap vermedin" dedi.

Elleri üzerimdeyken düşünmek zordu. Aklımı ona yakın olmayı ne kadar çok istediğimden başka bir şeye vermek zordu. Onunla yeniden bir olmak, çünkü onun yokluğunda kendimi çok boş hissediyordum. "Senin olduğuma söz vermiştin. Sen benimdin. Valhalla'nın kapılarına kadar arkamda olacaktın ve beni başka şekillerde kırmış olsan da, bu sözleri asla bozmadın." Elimi başının arkasında kavislendirdim ve saçlarının ipeksi uzunluğunun tenime değdiğini hissettim. "Beni incittin ama affedilmeyi hak ettin ve bunu inkâr etmek acımı daha da artırıyor. Seni affetmek beni acıdan başka şeyler hissetmek için özgür kılıyor. Seni kendim için affediyorum."

"Seni seviyorum, Ateşten Doğan," diye fısıldadı, beni kucağına çekti, kalçalarımın tepe noktası karnının sert düzlüklerine bastırdı. "Seninle tanıştığım andan itibaren senin için savaştım. Ve Valhalla'ya girene kadar her gün senin için savaşacağım."

"Bana sahipsin." Onu öpmek için başımı kaldırdım. "Kader beni nereye götürürse götürsün, senin olacağım."

Ağzı benimkini kaptı ve artık başka kelime yoktu. Sadece dilimde onun tadı, teninin benimkine karşı hissi ve aramızdaki arzunun yakıtıyla daha sıcak yanıyor gibi görünen ateşinin öfkeli sıcaklığı.

Dili benimkinin üzerinde geziniyor, dişlerimiz birbirine çarpıyordu ve nefes alamadığım için başımın dönmesi umurumda değildi çünkü tek istediğim oydu. Tek istediğim aramızdaki mesafeyi yok etmek, bana dokunmasını, beni öpmesini, bana sahip çıkmasını ve Tanrım, tekrar içimde olmasını istiyordum.

Kemerimi yırtıp bir kenara attım, sonra tuniğimin eteğini yakalayıp başımın üzerine kaldırdım.

"Donacaksın," diye boğazıma doğru hırladı ve köprücük kemiğime doğru ateşten çizgiler öptü.

"Beni sıcak tut," diye nefes aldım, dizlerimin üzerine kalktım ve sol göğsümü öptüğünde inledim, meme ucumu ağzına çekti ve içime bir sarsıntı gönderdi. Başım geriye düştü, gözlerim gece yarısı gökyüzündeki yıldızlara, sayılamayacak kadar çok gümüş ışık zerreciklerine sabitlendi ve ağzının göğüslerimdeki hissi dışında tüm dünyanın yok olmasına izin verdim. Şişmiş, ağrıyan ve doyurulmak için çaresiz hissedene kadar yalıyor, emiyor ve ısıırıyordu.

Doldurulması gerekiyor.

Kendimi onun kucağına bıraktım, sikiinin sert çıkıntısının bana baskı yaptığını hissettim ve ona duyduğum ihtiyaç içimi yakıp kavuruyordu. Vahşi parmaklarımla tuniğini yırttım, boğazını öptüm ve ısırđım, ellerim sırtında ve omuzlarında dolaştı. Her kası sertti, teni dokunuşumun altında ateş gibiydi ve ellerini çıplak bedenimde hissedebilsem de, odak noktam onun her yerine dokunmaktı. Her zaman benim olan ve her zaman benim olacak olan şeyi geri almak, çünkü aramıza girmeye çalışan herkesi öldürürdüm.

Sonra Bjorn yüzümün iki yanından tuttu. Gözlerimin içine bakmak için geri çekilmeden önce beni öptü, dili benimkinin üzerinde gezindi. Baltası yüz hatlarına dans eden gölgeler düşürüyordu, vahşi ve vahşiydi ve şöyle dedi: "Çok güzelsin, Ateşte Doğan. Damarlarında kan dolaşan tanrıçaları utandırırıyorsun."

Altımızdaki zemin titredi ve Bjorn karanlık bir kahkaha attı, bir eli yanağımdan boğazıma doğru kayarak beni yerinde tutarken diğeri savaş örgülerimin bağlarını çözdü. Parmakları örgüleri çözerken usulca inledim ve kendimi ona doğru ittim. Rüzgâr üzerimde uğıulduyordu ama ben onu neredeyse hiç hissetmiyordum, kaslı kollarındaki dövmelemin izini sürerken vücudum tamamen sıvı sıcaklığıındaydı, aşağı uzanıp onu kıyafetlerinin geri kalanından kurtarmak istiyordum ama boğazımdaki tutuşuyla yerimde sabitlenmişim.

"Beni becermeni istiyorum," diye nefes aldım, saçlarımin gevşemiş uzunlukları göğüslerimin üzerine düşerken titriyordum. "Her şeyeime sahip olmanı istiyorum."

"Niyetim o," diye mırıldandı son örgümü de bitirirken. "Mümkün olan her şekilde."

Boğazımı bıraktı ama ben ona uzanamadan beni kalçalarımdan yakaladı ve ayağı kaldırdı. Ona baktım, gergin bir teni vardı ve

Pantolonumun önünü açarken dövmelerim vardı, kumaşı kalçalarımın üzerinden geçirip yavaşça bacaklarımdan aşağı kaydırırken alt dudagımı dişlerimin arasında yakaladım.

Ayakkabılarımı tekmeledim, o da giysilerimi çıkardı ve beni karşısında çırılçıplak bıraktı. Göbeğimi bir kez öptü, sonra dirseğinin üzerinde arkasına yaslandı, sikini serbest bırakırken bana baktı, beni aşağı yukarı süzerken okşadı. Saçlarım rüzgarda savrulurken, yüzüm hala savaş için boyanmışken ve vücudum bir tanrının ateşiyle aydınlanmışken nasıl görüldüğümü hayal edebiliyordum.

"Kimsenin gelmemesine sevindim," dedi, gözleri öyle bir karardı ki ayak parmaklarım soğuk zeminde kıvrıldı. "Seni böyle görmek için ölmeye değer."

Sonra sikini bıraktı ve parmağını bana doğru uzattı. "Sana sahip olmama izin ver Freya."

Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm, dilimi onun uzunluğunda gezdirdim ve dudaklarından kopan zevk iniltisinin tadını çıkardım. Ama sonra beni yakaladı ve kaldırdı, başı yere yaslanana kadar geriye doğru düştü, dizlerim yüzünün iki yanında duruyordu. Kalçalarımı dirsekleyerek genişlettiğinde nefesim kesildi, nefesi kaygan seksime karşı sıcaktı.

Titriyordum, vücudum sıcak ve soğuşun tüm zıtlıklarını taşıyordu, ama her parçam beklentiyle ağırlaşmıştı, uyluklarımı daha da genişletti, beni daha da alçalttı. Aldığım her nefes kesik kesikti, çünkü aldığı her nefes en mahrem yerimi dağlıyordu. Parmakları çıplak bacaklarımda aşağı yukarı geziniyor, beni o kadar çılgına çeviriyordu ki çılgılık atma dürtüsüyle savaştım çünkü eğer serbest bırakılmazsam kesinlikle içten dışa yanarak kül olacaktım.

Sonra dili seksimi okşadı, fısıldamadan önce en hassas kısımda oyalandı, "Benim için gel, Ateşte Doğan. Sen yıldızlara adımı haykırıırken ben de seni tatmak istiyorum."

ağrıyana kadar dizlerimi birbirinden ayırdı ve sonra beni tüketti.

Rüzgâr zevk hıçkırıklarımı yakaladı ve vücuduma sahip çıkarken, klitorisimi kuşatmadan önce dili içimde, her emme, her vuruş beni doruğa yaklaştırırken denizin vahşi doğasına götürdü.

Tırnaklarımı kendi kalçalarımaya, göğüslerime geçirdim, onu sürerken bir şeylere tutunmak için çaresizdim, kalçalarımın arasındaki ağrı o kadar şiddetliydi ki vücudum titriyordu.

Arzumun dalgası öyle bir şiddetle yükseldi ki, çığlık attım, adını haykırdım, sanki yaşamla ölüm arasındaki eşikte diz çökmüşüm gibi bir duyguya kapıldım. Belki de öyleydin. Nefes almakta zorlanana kadar dalgalar tekrar tekrar içimde kabardı.

Kalçalarımı geriye kaydurdım ve ona doğru çöktüm, benim rüzgârın öptüğü yerde buz tutmuştu, onun sıcaklığı neredeyse acı veriyordu. Kalbi kulağımın dibinde atıyordu, kolları beni sardığı için sıcaktı ama sikinin sıvı haldeki sıcaklığıma baskı yaptığını hissetmek, içimde hâlâ alev alev yanan arzuyu körüklüyordu.

Vücudumu kaldırarak ona vahşi bir gülümseme verdim, sonra göğsünden aşağı doğru öpmeye başladım. Karnının sert çıkıntılarından aşağıya, ağzım sikini bulduğunda her nefes alışım beni kötü bir zevkle dolduruyordu. Dilimle daireler çizdim, inlediğinde gülümsedim, sonra onu ağzıma aldım. Uzun ve kalındı ama onu olabildiğince derine göturdüm, ellerim vücudunu keşfederken tuzunun tadına baktım.

"Freya," diye inledi. "Çok kötü bir ağzın var."

Ona bakmak için sadece gözlerimi yukarı kaldırdım, sonra dişlerimi hafifçe ucuna geçirdim, "Bu konuda ne yapacaksın?" diye fısıldarken sırtı eğildi.

"Hiçbir şey." Parmakları saçlarıma dolandı. "Seninle ilgili değiştirebileceğim hiçbir şey yok."

İçimi arzudan farklı bir sıcaklık doldurdu, çünkü kusurlu bir kadın olduğumu biliyordum. İyi olmayan yanlarım da vardı. Yine de Bjorn beni olduğum gibi seviyordu, diğer pek çok insanın denediği gibi beni başka bir şeye dönüştürmek yerine olduğum kişi olmamı istiyordu.

Benim de onun için aynı şeyleri hissettiğimi bilmesini istedim. İyi ya da kötü her şeye rağmen onu olduğu gibi sevdiğimi. Onu olduğu gibi istedim.

Ben de ona gösterdim.

Onu tekrar ağzıma aldım, tadına baktım ve tadını çıkardım, parmaklarım sert çizgilerini vücudunu keşfetti. yara izlerini ve dövmelelerini takip etti,

Benim olduğunu ve ondan bir daha asla ayrılmayacağımı teyit ediyordu. Artık Valhalla'ya yürüyene kadar birlikte olacaktık, sonra ne olursa olsun birlikte olacaktık.

"Freya," diye inledi ve yakın olduğunu biliyordum. İçindeki gerilimi hissedebiliyordum. Ama Bjorn kendini serbest bırakmak yerine beni kollarına çekti ve derinden öptü, dili benimkinin üzerinde gezindi. "Sen benimsin, Ateşte Doğan," diye homurdandı, "ve senin her şeyine sahip olacağım."

Yuvarlandı ve kendimi ellerimin ve dizlerimin üzerinde buldum, Bjorn arkamdaydı. Saçlarımı sırtımdan çekerken tüm vücudum titriyor, rüzgâr sertleşmiş meme uçlarımin üzerinden esiyor ve parmaklarım yere gömölüyordu.

"O kadar mükemmel ki," diye fısıldadı, iri elleri kalçalarımı kavırıyor ve başparmakları kıkımın kaslarına bastırıyordu. Beni kendine doğru çekti, dizleri iki yanımda, siki bana doğru bastırıyordu. "Sihirini kullan, Freya. Seni benim yaparken görmek istiyorum."

"Hlin," diye fısıldadım, "bana gücünü ödünç ver."

Sihir içime doldu ve ellerimden dışarı çıkarak gümüş bir parıltıyla yere yayıldı. Vücudum alev alev yanıyordu, en mahrem yerlerimi görebildiğini bilmek nefesimi kesiyordu çünkü ona içimde ihtiyacım vardı. Onunla mümkün olan her şekilde birleşmeye ihtiyacım vardı.

Bjorn'un parmakları kalçalarımı sıkarak beni geri çekti ve içime bastırırken dudaklarımdan bir hıçkırık koptu. Vücudum onu daha fazla kaldıramayana kadar, santim santim lezzetli bir şekilde.

"Benim," diye nefes aldı, bir eli kalçamın etrafında hareket ediyordu ve parmağı klitorisimin etrafında dolaşırken inledim.

Serbest kalışım çoktan yükselmeye başlamıştı, kar eriyor ve vücudumdan aşağıya doğru akıyordu, içimdeki onun yakıcı sıcaklığıyla yan yana. Büyüm kalbimle birlikte atıyor gibiydi, gümüş ışık hapishanemizin duvarlarına tırmanıyor, gökyüzüne uzanıyordu.

Çekildi, sonra tekrar içime girdi ve ritmini bulduğunda inledim. Kollarım onun gücüne karşı kendimi tutmanın zorluğuyla titriyordu ama tanrım, daha fazlasını istiyordum. Her şeyi istiyordum ve onu daha derine çekmek için kendimi ona doğru ittim.

Parmakları itişinin yoğunluğuyla eşleşti, klitorisimi okşadı ve doruk noktamın ağırlı yükselişi, çöküşün eşiğindeki bir baraja karşı bir nehir gibiydi. Kalbim küt küt atıyor, gözlerim gümüş ışıktan başka bir şeyle dolmuyordu ve boğuluyormuşum da bir daha nefes almasam da fark etmeyecekmişim gibi hissediyordum.

İticiliği yoğunlaştı ve içindeki umutsuz ihtiyaç kontrolümü paramparça etti. Serbest kalmaya teslim olduğumda içimden bir çığlık koptu. Bjorn doruğa ulaştığında adımı haykırdı, kolları kalçalarımı sardı ve siki içime o kadar derin girdi ki sırtım eğildi.

Zevk beni ele geçirip gücümü çalınca nefes nefese kaldım, bedenim gevşedi.

"Freya." Bjorn'un kolu gövdemden yukarı doğru hareket ederek beni kaldırdı, böylece sırtım göğsüne yaslandı ve büyümenin ışığı söndü. Hâlâ içimdeydi, hâlâ nabızı atıyordu ve karanlık etrafımızı kadife gibi sararken ezici hislere karşı ürperdim.

"Seni seviyorum," dedi ve başımı çevirdim, "Kalbim sende," diye fısıldarken şakağımın çenesindeki kirli sakala değişimini hissettim.

Sanki zaman durmuş gibiydi. Etrafımızda hafifçe yağan kar, uzaktaki ağaçların rüzgârı ve ötemizdeki denizin uğultusundan başka bir şey yoktu. Uzun sürmesini dileyebileceğim bir andı, çünkü sonunda birlikteydik.

Ancak soğuk arttıkça, rüzgâr artık tenimi okşamıyor, bıçak gibi kesiyor ve gerçeklik gürleyerek geri geliyordu.

Yalnızdık.

Kapana

kısılmıştık.

Ve kalplerimizi yeniden bir araya getiren yer, onların son vuruşlarını yaptıkları yer olabilirdi.

(Şafak sökerken Bjorn'un sıcaklığı bile beni ısıtmaya yetmiyordu, ikimiz de eriyen kardan sırılsıklam olmuşuk ve görünürde kurtuluş yoktu.

Gün ışığında daha iyi olacak, diye tekrarlayıp durdum kendi kendime, ona karşı titrerken, ayak parmaklarımdaki his kaybolmuş, parmaklarım sadece onları kollarımın altına sıkıştırdığım için kurtulmuştu. Yine de güneş yükseldiğinde, durumumuzla ilgili çok az şeyin değiştiği ortaya çıktı.

Hapishanemizi yerinde tutan rünler hava koşullarına karşı dayanıklı görünüyordu ve Bjorn'un baltasının erittiği karla onları yıkamaya çalışsam da su sadece etraflarından akıp gidiyordu. Dokunuşuma bağlı olan sihrim yardımcı olamadı ve Bjorn'un baltası fırlattığında bariyeri geçebilse de, toprağa kazınmış rünlere en ufak bir zarar veremedi.

"Runik büyü konusunda Harald kadar bilgili biriyle daha önce hiç karşılaşmadım," dedi Bjorn, bir kolunu görünmez bariyere yaslayarak, gözleri

etrafımızdaki ağaçların kömürleşmiş kalıntılarına sabitlenmişti. "Ne de yarısı kadar iyi plan yapan biri."

"Bizi canlı bırakmayı planlamamıştı ama yine de buradayız." Ellerimi baltasının üzerinde tuttum. "Demek ki yanılabilir. Her şeyi tahmin edemez."

Zihnimi olası çözümler için ne kadar zorlarsam zorlayayım, hiçbir şey işe yaramıyordu. Hayal kırıklığı göğsümde birikti ve bir şeyler yapma ihtiyacı duyarak -herhangi bir şey- ayağa fırladım ve bağırdım, "Yardım edin! Bize yardım edin!"

Bjorn, "Nefesini boşa harcama, Ateşte Doğan," dedi. "Seni duyacak kimse yok."

Onu görmezden gelerek yumruklarımı sıktım ve "İmdat!" diye bağırdım. Buradayız! Yardım edin!" "Pekâlâ," dedi arkamdan bir kadın sesi. "Bu ilginç bir durum değil mi? gelişim."

Bağırışlarımla alay ettiği için Bjorn'a haddini bildirmek üzere döndüm, ancak tüm kelimeler dudaklarımda durdu.

Çünkü donmuş şelaleler gibi gözlerle bana bakan kadın Ylva'ydı.

Savaşçı kıyafetlerini giymiş, kızıl kahverengi saçlarını savaş örgüleriyle örmüş, dirseğinde Ragnar ve iki yanında birkaç savaşçıyla birlikte duruyordu, hepsi de oklarını Bjorn ve bana doğrultmuşlardı.

"Kızartma tavaından çıkıp ateşe girmek derken bunu kastediyorlar Freya." Bjorn baltasını almak için eğildi, sonra alevden bıçağı avucuna vurdu. "Ylva."

"Şerefsiz hain." Yere tükürdü. "Ylva, eğer sadece dinlersen-"

"Sen de daha iyi değilsin, seni inançsız fahişe." Elini kaldırdı. "Öldür onları. O burada değil."

Elimi bariyere vurarak hapishanemizi büyüyle kapladım ve birkaç ok sekerken irkildim.

Ylva sadece homurdandı. "Kapana kısıldılar, o yüzden bırakın çabucak ölmektense yavaş yavaş ölsünler. Bu koşullar onları son nefeslerini verene kadar tutacaktır. Gelin, araştırmamıza devam etmeliyiz."

"Ylva, bekle," diye seslendim, sesimdeki çaresizliği engelleyemiyordum. "Harald Skaland'a saldırmak ve kendini kral ilan etmek için harekete geçti."

"Bu bir vahiy değil Freya," diye cevap verdi. "Ona karşı neden bu kadar çok savaştığımızı sanıyorsun? Eğer inancını korusaydın, onu durdurabilirdik, ama sen bunun için bacaklarını açmakla meşguldün."

"Katım çünkü tek çözümün bu olduğunu düşündüm," dedim. "Sonra Harald beni esir aldı."

"İkinizden *biri mahkûm* kelimesinin ne anlama geldiğini biliyor mu?" Ylva, Bjorn ve bana bakarak sordu. "ünkü bildiğinizi sanmıyorum. Aradığınız kelime dalkavuk. Dalkavuk. Minyon." Dudakları kıvrıldı. "Sizler Harald'ın evcil hayvanlarısınız, tutsakları değil."

"Harald bizi buraya hapsedti!" Sesimdeki paniği engelleyemiyordum çünkü gelebilecek onca insan arasında Ylva en talihsiz seçimdi. "Ylva, Harald bizi kandırdı! O-"

Ama o çoktan uzaklaşmış, neredeyse duyma mesafesinden çıkmıştı.

Çaresizlik içinde ve kimi aradığını bilerek, "Snorri öldü!" diye bağırdım.

Ylva dondu kaldı.

"Freya, aklını mı kaçırdın sen?" Bjorn tısladı ama Ylva yavaşça yaklaşırken onu duymazdan geldim.

"Bunu kesin olarak biliyor musun?" Sesi kararsızdı, çenesi titriyordu ve hiçbir zaman arkadaşım olmamasına rağmen, yaşadığı keder için bir suçluluk dalgası hissettim. Özellikle de bunun daha da kötüleşeceğini düşününce.

"Evet." Sertçe yutkundum, gözlerim kan lekelerinin karla örtüldüğü yere kaydı. "Harald onun bedenini aldı. Ylva, o Loki'nin bir çocuğu. Bir şekil değiştirici. Bunca yıldır Saga yaşıyormuş gibi davranıyor, onun yüzünü ve sesini kullanarak herkese onu öldürmeye çalışanın Snorri olduğunu söylüyor ve Harald'ı onun kurtarıcısı olarak tanıtıyor."

Ylva ayaklarının üzerinde sallandı. "Ne pahasına olursa olsun kocamı koruman gerekiyordu," diye fısıldadı, Harald'ın kimliğinin ortaya çıkması umurunda değilmiş gibi görünüyordu. "Bir yemin ettin."

"Denedim, Ylva. Gerçekten denedim." Bariyere yaslandım, büyüüm hâlâ ışıl ışıl parlıyordu. "Harald bizi kandırdı ama hilesinin sınırı bu değil, bundan eminim. Savaşçılarını ona karşı döndürmek için doğasındaki gerçeği ortaya çıkarmalıyız."

Buz mavisi gözlerinden yaşlar . "İyi öldü mü?"

Sanki beni duymuyor gibiydi. Ya da kendi kederinin ötesinde hiçbir şeyi umursamıyordu. "Ylva, Harald'ın kral olarak yemin ettirmek istediği senin halkın. Sen Halsar'ın leydisisin ve onları korumaya yeminlisin. Bizi dışarı çıkarırsan sana yardım edebiliriz."

"Artık onların hanımı değilim, çünkü kocam öldü. Skaland'ın kralı öldü." Dizlerinin üzerine çöktü, dudaklarından korkunç bir feryat koptu. Ragnar elini omzuna koymak için bir adım öne çıktı ama kadın elini itti ve Snorri'nin adını haykırdı.

"Ylva, Leif nerede?" Bjorn yanıma gelmişti. "Kardeşim nerede?"

"Ona bu ismi verme!" Ylva yüzünü kaldırdı, şişmiş gözleri ani bir öfkeyle dolmuştu. "Ailene ihanet ettin ve onun kardeşi değilsin!"

"Bu onun vereceği bir karar, senin değil," dedi Bjorn. "Ama Snorri'nin varisi olarak, Harald durdurulmazsa onun mirası tehlikeye girecek."

"Miras çoktan kayboldu," diye cevap verdi. "Çünkü Harald'ın kuvvetleri savaştan sonra doğrudan Skaland'a yelken açtı. Ben kendi filomuzun peşinden giderken gemileri beni geçti ve boğazda Snorri'nin gemilerinden kaçmış olabileceğini düşündüm. Snorri'yi bulup onu ve savaşçılarımızı savaşmak için geri getirebilirim Nordeland'ı durdurma şansımın daha yüksek olacağına inanıyordum ama savaşa tanık olan bir balıkçı teknesi Skaland'ın savaşçılarının denizde kaybolduğunu söyledi. Kara kökler tarafından dalgaların altına sürüklenmişler." Gözleri benimkilere sabitlendi. "Senin için kayboldu, Hel-çocuk. Bunu inkâr etmeyi aklından bile geçirme, çünkü senin gücünle ilgili söylentiler Nordeland'a son zamanlarda gelen her ticaret gemisinin dilinde bir orman yangını gibi yayılıyor. Senin gibi bir yaratığı serbest bırakmayı düşünmem için deli olmam gerekir."

Dudaklarımı büzdüm, Harald'ın Nordeland'daki varlığını gizlemek için neden hiçbir şey yapmadığını şimdi anlıyordum. Sihrimi gizlemek için hiçbir şey yapmadı, hatta tam tersini yaptı. Ne olduğuma dair haberlerin Skaland'a ulaşmasını sağlıyordu, böylece Harald Snorri'nin ordusunu yok etmek için beni kullandığında suçlanacak kişinin ben olduğumu bileceklerdi.

"Leif Grindill'de, yani kaçınılmaz olarak Harald'ın hedefinde," dedi Ylva. "Harald onu çoktan öldürmediyse ya da hapsedmediyse, bu sadece bir zaman meselesi."

Bjorn küfretti, sonra yumruğunu bariyere vurdu, ama benim zihnim hızla çalışıyordu. "Leif'in dönüşü için bizi kullanarak pazarlık yap."

Ylva kıpırdamadan durdu.

"Harald ölmemizi istiyor," dedim ona. "Onun planındaki rolümüzü yerine getirdik ve artık onun en büyük sorumlusu biziz, çünkü onun hakkındaki gerçeği biliyoruz. Hâlâ hayatta olmamızın tek sebebi bizi öldürememesi, bu yüzden bizi açlıktan ölmemiz için hapsetti. Bizi serbest bırak ve Leif ile takas et. Harald'ı öldürüp Snorri'nin intikamını alacağız."

"Sana neden güveneyim ki?" diye sordu Ylva. "Söylediklerine neden inanayım ki? Bunun beni yakalamak ve Harald'ın yönetimine karşı son direnişi de yok etmek için bir oyun olmadığını nereden bileyim? Çünkü senin sözünün hiçbir anlamı yok Freya."

"Peki ya anılarım?" Ylva cevap vermedi.

"Anıları yakalayıp başkalarıyla paylaşma büyüsü için kullanılan rünleri hatırlıyorum. Onları burada olanların anısını yakalamak için kullanabilirim," dedim. "İzleyebilir ve kendiniz karar verebilirsiniz."

"Ona güvenme." Ragnar'ın kara gözleri acımasızdı. "Harald için savaşıyorlar.

Bu bir numara, benim-"

Ylva bir elini kaldırarak onu susturdu ve uzun bir süre boyunca tek ses deniz ve rüzgâr oldu. Sonra dedi ki, "Snorri'nin öldüğünü gördün mü?"

Çenemdeki kaslar gerildi çünkü bunun bir risk olduğunu biliyordum.

"Evet." "Her şeyi görmek istiyorum. O zaman karar vereceğim."

Kalkanımı yukarıda tutarak Bjorn'un bakışlarıyla buluşmak için döndüm. "Yap şunu," dedi. "Denediğini göreceksin."

Ama aynı zamanda Snorri'yi öldüren kişinin Bjorn olduğunu ve bunu yapmak için kandırılmış olmasına sempati duyacağını sanmıyordum. Yine de başka ne seçeneğimiz vardı ki?

İç çekerek büyümü serbest bıraktım, dizlerimin üzerine çöktüğümde bariyeri kaplayan gümüş ışık tabakası kayboldu.

"İlk rune'u çizerken anının ilk anını zihninize yerleştirin ve meydana gelen olaylar boyunca ilerleyerek son rune ile bitirin."

Ylva talimat verdi. "Ve dikkatli ol, çünkü bu büyüyle bir anıyı yalnızca bir kez yakalayabilirsin."

Başımı sallayarak bu adaya ilk adım attığım anı zihnimde canlandırdım ve ardından rünleri çizmeye başladım. Kendimi her şeyi hatırlamaya zorlarken gözlerim yanıyordu, Harald ve Tora'nın gözden kayboluşunu izlerken son rünü çizdim.

Ylva, "Hapishanenizin uzak tarafına geçin," dedi ve çenesini Bjorn'a doğru salladı. "Sen de öyle."

Ylva hapishanemizin dışındaki toprağa kendi işaretlerini kazıyıp bir elini onlara bastırırken biz de itaat ettik. "Bu beni koğuşlara yakalanmaktan koruyacak," dediğini duydum Ragnar'a. Yine de onun da kolunu sıkıca kavradığını ve onu ulaşamayacağı bir yere çekmeye hazır olduğunu fark ettim.

"Yaptığım şeyi asla affetmeyecek, affetmemeli de," dedi Bjorn yumuşak bir sesle, posta yeleşini giyerken. "Ama senin suçsuz olduğunu görecektir. Eğer sadece sana özgürlük tanırorsa, bunu kabul et."

"Seni burada bırakmayacağım."

"Evet, yapacaksın," dedi. "Kardeşimi kurtarmak için Ylva ile bir plan yap, sonra benim için geri dönersin."

Bjorn'u bu hapishanede ölüme terk etme şansım yoktu ama tartışmanın zamanı geçmişti çünkü Ylva uzandı ve elini rün çemberinin üzerine koydu. Zihni benim anılarımla dolduğunda tüm vücudu kaskatı kesildi ve nefes almak için kendimi zorlamak zorunda kaldım.

"Saga?" Ylva fısıldadı, sonra başını sallayarak, "Hayır, lütfen hayır," diye mırıldandı.

Duyguların yüzünde oynaşmasını, gözlerinin ileri geri kaymasını, zamanın durmasını izlerken suçluluk duygusu boş midemi ekşitti. Sonra avucunun altındaki rünler küle dönüştü ve Ylva elini geri çekerek eriyen karın üzerine sertçe oturdu.

"Leydim?" Ragnar onun omuzlarını kavradı. "Ne yapmamızı istiyorsunuz?"

Ylva cevap vermedi, sadece baktı ve baktı ve kalbim hızla çarptı, çünkü ya Snorri'nin ölümünü izlemek onu kırdıysa? Ya kumarım başarısız olduysa?

Sonra Ylva doğruldu ve sanki bir duvarın yeniden inşa edilmesini izler gibiydi, taş taş, daha yüksek ve daha yüksek, bir kez daha güçlü olana kadar. Ayağa kalktı. "Söyledikleri gibi. Harald Loki'nin bir çocuğu ve taklit etmek istediği herhangi birinin şekline ve sesine bürünebiliyor. Herkesi kendi davulunun ritmiyle dans ettirmekten büyük zevk alan bir düzenbaz ve mirası ortaya çıkarılmalı."

Sakinleştirici bir nefes aldı, sonra gözlerini Bjorn'a dikti. "Yaptıklarının Harald'ın kafana soktuğu yanlış inançlardan kaynaklandığını biliyorum ama yine de babanı öldürdüğün için seni affedemiyorum. O benim hayatımın en büyük aşkıydı ve kalbimin bir parçası onunla birlikte öldü."

Beni bırakmayı kabul ettiği ama Bjorn'u bırakmadığı bir durum için plan yapmaya çalışarak gerildim, sonra Ylva, "Yine de Snorri seni korumaya çalışırken öldü. Seni affetti. Harald'ın senin ölümünle zafer kazanmasına izin vererek onun şerefini lekelemeyeceğim, Bjorn, ama hayatına karşılık, onu babanın intikamını almaya adayacağına dair söz vermeni istiyorum."

"Sende."

Ylva başını salladı, sonra yavaşça hapishanemizin çevresinde dolaşmaya başladı, Harald'ın kilerin üzerine işaretler çizdi ve bunlar siyah duman puflarıyla kayboldu. Sonra bize işaret etti. "Gelin."

Rahat bir nefes aldım, çünkü bundan sonra olacaklar kolay olmasa da, en azından Kuzey Boğazı'nın ortasında ıssız bir adada açlıktan ve açıkta kalmaktan ölmek olmayacaktı.

"Seni koşuşların ötesine çekmem gerekiyor." Ylva elini uzattı. "Harald'ın büyüğü karmaşık ve ben onu tamamen yok edemem."

Ona doğru uzanmaya başladım, sonra tereddüt ettim, çünkü Snorri'nin ölümünün intikamını almak için beni bırakıp Bjorn'u kapana kısılmış halde bırakacağını düşünmemiştim. "Bjorn, önce sen. Ona güvenmiyorum."

Baltası elinde canlandı ve diğer eliyle onu karşıya çeken Ylva'yı tuttu. Onu hemen bıraktı. "Şimdi Freya."

Ylva bana doğru uzandı. Ama Bjorn'un arkasında Ragnar ağır bir sopa kaldırdı. "Bjorn!" diye bağırdım. "Arkanda!"

Uyarımda çok geç kalmıştım. Ağır tahta bir çatırtıyla kafatasına çarptı. Bjorn bir taş gibi yere düştü ve ben çığlık atarak hamle yaptım.

bariyer çok yerinde görünüyordu.

Ragnar ve diğer iki savaşçı kendilerini Bjorn'un üzerine atarak bileklerini arkadan bağladılar.

"Seni bırakacağıma gerçekten inanmadın, değil mi Hel-çocuk?" Ylva geri adım atarak sordu. "Senin gücüne sahip birinin, Yüce Baba'ya katılmayı hak edenlerin ruhlarını Helheim'da tanrısız annenle birlikte çürümeye mahkûm ederek yaşamasına izin verilemez."

Bjorn kıpırdanıyor, kendine geliyordu ve Ylva ona baktı. "Onu Leif'le takas edeceğim. Belki Bjorn sözünü yerine getirmeyi başarır ve Harald'ın sonunu getirir. Belki de bunu sen açlıktan ölmenden önce gelip seni kurtarmak için zamanında yapar. Ya da belki kaderiniz onursuz bir ölümle annenizin krallığına katılmak olur."

Çığlık attım ve yumruklarımı bariyere vurdum. Bjorn'un gözleri açıldı ve adamlar onu yukarı sürüklerken kendini bir o yana bir bu yana savurdu, ağzına zorla tıkadıkları tıkaçtan sesi bozuk çıkıyordu. Ama yine de ne dediğini anladım: *Sakın yapma. Onun adını anma. Seni kurtaracağım.*

"Bjorn!" Onun adını haykırdım ama asıl haykırmak istediğim Hel'in adıydı. Ylva ve savaşçılarını Helheim'a lanetlemek ve böylece özgürce yürüyebilmek için. Ama yeşil gözleri dilimi tutmam için yalvardı. Beni başka bir yoldan özgürlüğe kavuşturacağına güvenmem için yalvardı. Ve şimdi bile, o lanetli yemin beni itaate bağladı.

Yumruklarımı büyüye vurmaktan parmak eklemlerim kırıldı ve Ylva iç çekti. "Saga'nın kehanetinin senin büyük işler başaracağın anlamına geldiğine inanmıştım. Ama tek yaptığın yok etmek oldu. Elveda, Freya."

Bjorn'u sürükleyerek götürdüklerinde uludum, sonra dizlerimin üzerine çöktüm ve hıçkıra hıçkıra ağladım. Onun için. Kendim için. Harald'ın hilesine kurban giden herkes için.

Sonunda yorgunluk beni ele geçirdi ve bulabildiğim en kuru yere kıvrıldım, geceyi atlatmak için çok az şansım olduğunu biliyordum. Donarak öleceğimi, cesedimin beni bağlayan koğuş çemberinin içinde günlerin sonuna kadar hapsolacağını biliyordum.

Bulutlar kalınlaştı, güneş gökyüzünde kovalanırken arkalarında belli belirsiz parlayan bir küreden başka bir şey değildi, rüzgâr sertleşiyordu.

Ölmek istemedim. Vazgeçmek istemiyordum ama çıkış yolu yoktu.

Kapalı gözlerimden yaşlar süzülüyordu, titremelerim şiddetle acı veriyordu ve artık uzun sürmeyeceğini biliyordum.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım rüzgâra, sesimi Bjorn'a taşımasını dileyerek. "Savaşmaya devam et. Kazanmasına izin verme."

Ona Valhalla'da buluşacağımızı söylemek istedim ama Ylva haklıydı: Bu bir savaşçının ölümü değildi. Ve Bjorn'un yüzünü bir daha asla göremeyeceğimi, dokunuşunu hissedemeyeceğimi, sesini duyamayacağımı bilmek kalbimi paramparça etti.

Sonra hafif bir çatırtı alacakaranlığı doldurdu, rüzgârdan ve denizden daha gürültülüydü ve duman kokusunu içime çektim. Göz kapaklarımı araladığımda, gölgeli bir figürün bana doğru yürüdüğünü, arkasında köz ve kül izleri bıraktığını gördüm.

Hayalet.

Hayır... Onun kim olduğunu biliyordum-Snorri başından beri haklıydı. "Saga?"

Bjorn'un annesi bariyerden geçti, sonra önümde diz çöktü, yeşil gözleri içeriden parlıyor gibiydi. Etleri kararmış, yanmış, tendon ve kemikleri ortaya çıkmış bir halde görülmeye değer bir dehşet olarak kalmıştı. Harald ona bunu yapmış, onu kulübesinde diri diri yanmaya terk etmişti ve ölümlük bile bu acıyı çekmeye devam ediyordu.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Beni kandırdı."

Saga uzanarak iskelet parmaklarını yanağıma doladı ama dokunuşundan tiksirmek yerine ona doğru eğildim. Ondan rahatlık aldım.

"Kapana kısıldım," dedim. "Ylva, Bjorn'u Leif'le takas edecek ve Harald onu ya öldürecek ya da Tora'ya yaptığı gibi bağlayacak ve benim yapabileceğim hiçbir şey yok. Ona yardım edemem." Yüzümü kaldırdım, aklıma ani bir fikir geldi. "Beni bağlayan büyüü kaldırabilir misin?"

"Hayır." Sesi her zamanki gibi sert ve acılıydı, yanmış ses telleri üzerinde zorlanıyordu, her kelime acı veriyordu. "Yapamam."

Saga'nın iskelet eli yüzümden kalkıp yaralı sağ elimi tuttu ve avucumdaki dövmeyle ortaya çıkarmak için parmaklarımı açtı. Tanınmayacak kadar çarpıtılmış olsa da Hel'in işareti. "Sen tamamen ölümlük değilsin. Onun laneti seni özgür kılacak."

Sonra da gitti.

Uyuşmuş bedenimi dik durmaya zorladım ve elimdeki çarpık dövmeyle baktım. Bunu düşünmek delilik gibi görünüyordu ama başka ne seçeneğim vardı ki? Hiçbir şey yapmadan ölmektense yaşamaya çalışırken ölmek daha iyiydi.

Ben de dedim ki, "Hel, bana gücünü bahşet." Büyü içimi doldururken zincir zırhımı giydim, kılıç kemerimi ayarladım ve ardından kalkanımı sırtıma bağladım. Cesaretimi toplayarak fısıldadım, "Helheim'a giden yolda yürümek için kendimi lanetliyorum."

Yer sallanmaya başladı.

(Siyah ve korkunc kökler verden fışkırırken kulaklarım damarlarıma doldu.
Kollarımı ve bacaklarımı sardılar ama savaşmadım.

Onlar. Mücadele etmedim. Beni aşağı çektiklerinde onlara teslim oldum.

Toprak etrafımı sardı, sanki diri diri gömülüyormuşum gibi yüzüme bastırdı ve işte o zaman panik başladı.

Köklere tırmandım, nefes almak için çaresizce yukarı tırmanmaya çalıştım, ama onlar beni acımasız bir güçle aşağı sürüklediler.

Bu bir kaçış değildi. Bu
ölümdü.

Göğsüm hava almak için can çekişiyordu ve ağzımdaki kiri temizlemek için bir elimi kaldırmaya çalıştım ama kollarım sıkışmıştı.

Bir hata yapmıştım, Tanrım, hataların en kötüsü. Ama
sonra düşüyordum.

Sırtım bir köke çarpıp ciğerlerimden geri çıkmadan hemen önce bir nefes çekmeyi başardım. Ağzım acı dolu bir ılgıkla açıldı,

Ama bedenim kararmış köklerden oluşan karmakarışık ağa çarpıp sekerek aşağı yuvarlanırken hiç ses çıkmadı.

Yıldızların görüşümde dönmesine neden olan bir darbeyle taşla çarpmak, kalkanımın yanımda yere çarpması.

İnleyerek yan döndüm, aklımdaki tek şey ciğerlerime hava girmesini sağlamak ve vücudumun neredeyse her yerindeki acıyı hafifletmekti.

Sonra bir ayağın taşla sürtünme sesi kulaklarımı doldurdu ve gözlerim yanımdaki bir çift ayağı görecektir şekilde açıldı. Hâlâ dönmekte olan görüşüm önce ayak bileklerine, sonra bir eteğe tırmandı, daha da yükseldi, ta ki Harald'ın daha önce giydiğini gördüğüm için tanıdığım bir yüze gelene kadar. "Saga?"

Bjorn'un annesi gülümsedi, sonra yanıma oturdu. "Aşağı tırmanman gerekiyor, düşmen değil."

"Bir dahaki sefere," diye mırıldandım, bir dirseğimin üzerinde doğruldum, donmuş ve hırpalanmış bacaklarımı altına almak çok fazla çaba gerektiriyordu. Ancak o zaman etrafıma bakındım ve taştan bir yolun üzerinde oturduğumuzu, etrafımızın karanlık ve sisle kaplı olduğunu gördüm.

"Yggdrasil," diye nefes aldım, içinden düştüğüm kök ağına bakarak. "Helheim'dayım."

"Hayır," dedi Saga. "Sen diyarlar arasındasın, Freya. Özellikle de Helheim'a giden yoldasın. Ölümlü ruhlar için bir yer ama senin bedeninin damarlarındaki ilahi kan sayesinde buraya gelebildi. Helheim'da sadece ölümler ikamet edebilir ve eminim farkındasındır, sen de yaşayanlar arasındasın. Bu yüzden altın kapılardan girmeyin."

Ellerimden birinde kan sızan bir kesiği elimle silerken, gerçekten de hayatta olduğumu isteksizce kabul etmek zorunda kaldım. "Buraya nasıl geldin, Saga?"

"Çünkü benim ipliğim seninkiyle karışmış durumda," dedi. "Diyarlar arasındaki yollarda yürüyorum ve ölümlü dünyaya adım atabilsem de, bu bedelsiz değil, çünkü son nefesimi verdiğimde olduğum gibi olmalıyım."

Yandı, *yandı* ve katlanmak zorunda olduğu ıstırap midemi bulandırdı. "Hiç özgür olacak mısın?"

"Kendi kaderimi göremiyorum," diye cevap verdi. "Sadece senin parçalarını, ki onlar da sürekli değişiyor. Sürekli değişiyor. Ve şu anda, sen de

hilekârın seçimleridir ve herkesin geleceğini belirleyen odur. Bizi özgür kılmak için onun ipini kısa kesmelisin."

Bu kadar basit bir şeydi ama yine de Harald'ı öldürmenin kolay bir iş olmayacağını biliyordum çünkü o bir ölümlünün olabileceği kadar zekiydi. "Özür dilerim," dedim. "Seni taklit etmek için taktığı maskenin ardını göremediğim için."

Geriye dönüp baktığımda, Harald-as-Saga'nın bir kurgu olduğu çok açıktı, çünkü o çok mükemmeldi. Güzelliği insanlık dışıydı, oysa karşımdaki kadın yaşanmış bir hayatın izlerini taşıyordu. Öldürüldüğünde olduğu gibi gençti ama ellerinde küçük yara izleri, çenesinde bir yara izi daha vardı ve yanaklarıyla gözlerinin kenarlarında gülümseme çizgileri oluşmaya başlamıştı. Harald'ın onu hatırladığı mermer heykel değil, yaşamış, gülmüş ve sevmiş bir kadın. Bu bana onu hiçbir zaman gerçekten tanımadığını, kalbini sevmediğini, sadece Saga'nın bedenine ve kanındaki büyü yeteneğine sahip olmayı arzuladığını düşündürdü.

"Birçok kişiyi kandırdı."

"Seni de kandırdı mı?"

"Bir süreliğine," diye yanıtladı Saga, sonra içini çekti. "Harald doğuştan zalim değil

-Başkalarının acı çekmesi onun amacı değil, Nordeland'ın bu kadar uzun süre ayakta nedeni de bu. İnsanlar neden onu kralları olarak seviyor. Onu harekete geçiren şey başkalarını manipüle etme, onları kontrol etme, onları alt etme arzusudur ve acı çekmek sadece bir sonuçtur. Ama her şeyden önce seilmeyi ve tapılmayı arzuluyor ve neredeyse yaptığı her şey bu amaçlara ulaşmak için. Onun geleceğine dair pek çok vizyon gördüm, ancak bunlar sürekli değişiyordu ve her zaman çelişkiliydi ve bana kan bağıını açıklamadı. Birçok kez beni Nordeland'da kendisine katılmaya ikna etmeye çalıştı ama her seferinde reddettim çünkü ne olduğunu bilmesem de onda başkalarını manipüle etme arzusu gördüm. Tüm insanlarda tehlikeli bir özelliktir, ama tanrıların çocuklarında çok daha kötüdür, çünkü kaderi değiştirme gücüne sahiptirler."

"Seni bu yüzden mi öldürdü?" Sadece Harald'ın bana anlattıklarını biliyordum ve hepsinin yalan olmadığından emin değildim.

Saga'nın yeşil gözleri uzaklaştı. "Ölümüm istemeden oldu, Freya. Büyüyen kabalasına katılma konusundaki isteksizliğimin Snorri yüzünden olduğuna inanıyordu, bu yüzden Snorri'yi bahane ederek sadakatimi değiştirmeyi düşündü.

Beni tehdit ediyor. Yangın bir kazaydı ve her ne kadar aksini iddia etse de, Harald'ın Bjorn'u iyileştirmesi için Eir'in bir çocuğuna götürürken suçluluk duygusuyla hareket ettiğini düşünüyorum. Oğlumun kullanabileceği bir araç olduğunu anladığında bu duygu kayboldu ve doğası bir kez daha kontrolü ele aldı."

"Onu nasıl durdurabilirim?" diye sordum. "Onu öldürecek kadar nasıl yaklaşabilirim?"

Hel'in büyüü Kadersiz'e zarar vermez ve ona dokunmaz bile."

"Loki Hel'in babası," dedi Saga omuz silkerek. "Gerçi korkudan mı yoksa sadakatten mi kaynaklandığını ona sormanız gerekir."

Kanım dondu ve ölüm tanrıçasının ortaya çıkacağına yarı yarıya inanarak etrafımızdaki sislere baktım. Ama sadece karanlık ve sis vardı.

Ve Saga soruma cevap vermemişti.

"Ne yapacağımı gördün mü?" diye sordum. "Onu nasıl durdurabileceğimi görüyor musun?"

"Hayır," diye yanıtladı Saga. "Ben sadece senin başarısız olduğunu gördüm. Öldüğünü gördüm. Harald'ı bir taç içinde, hem Skaland'ın hem de Nordeland'ın kralı olarak gördüm."

Midem bulandı, dilim kelimelerden aciz kaldı.

"Ama kaderini değiştirebilirsin." Saga ellerimi tuttu. "Bjorn'u kurtaracak güce sahipsin. Skaland'ı kurtarmak için. Kendini kurtarmak için." Kökleri işaret etti. "Düştüğünden farklı bir yola tırmanırsan o adadaki hapishaneden çıkarsın. Bundan sonra ne yapacağına gelince, bu senin kendi yarattığın bir örgü olmalı."

Ayağa kalkarak köklerin oluşturduğu arapsaçına baktım, tırmanıştan hoşlanmıyordum ama bunu nasıl başaracağımı düşünürken, bir devin iç çekişi gibi bir hava akımı doldu. Dönüp yolun aşağısına, sisin içine baktım. "Bu yol Helheim'a mı çıkıyor?"

"Evet. Ama sadece ölümler onun alanına girer ve asla geri dönmezler. Kendisine ait olandan ayrılmayı umursamıyor."

"Biliyorum." Hel'in sesini kafamın içinde o kadar çok duymuştum ki, onun *açgözlülüğünü* hissedebiliyordum. İyi ya da kötü, bana miras kalan bir özellikti bu.

"Tırman Freya," diye ısrar etti Saga. "Ylva oğlumu kendi oğluyla takas etmek istiyor. Düzenbazın onun için hazırladığı kaderden korkuyorum. Onun tek kurtuluşu sensin."

Valhalla'nın eşiğini geçene kadar arkada olacağım, Ateşte Doğan, Bjorn'un sesi düşüncelerimde yankılandı çünkü hiç söylememiş *olsam* da kalbim ona aynı sözü vermişti.

Ağrıyan bedenim titredi, çünkü ruhumdaki her içgüdü ona gitmemi istiyordu. Onu Harald'ın onun için icat edeceği korkunç kaderden korumamı, çünkü bunun ölüm kadar kolay olacağını sanmıyordum. Yukarı uzanıp köklerden birini tuttum. *Kurtar onu, diye* fısıldadı kalbim. *Senin için geleceğini biliyorsun.*

Onunla birlikte mutlu olabileceğimiz bir geleceğin, bunun ötesinde bir hayatın hayalleri zihnimi doldurdu. Tanrım, ama ben o hayatı istiyordum. O kadar çok istiyordum ki nefes almak bile acı veriyordu.

"Kendi kaderimi kendim öreceğim," diye fısıldadım, sonra kökü bırakıp kalkanımı aldım.

"Freya?"

Ben zaten koşuyordum. Saga'nın beni takip edemeyecek kadar öbür dünyaya çekilmekten korktuğunu bilerek yola doğru koşuyordum. Daha hızlı ve daha hızlı koştum, botlarım yolu oluşturan gece yarısı taşlarına çarpıyor ve kalkanım sırtımda zıplıyordu, sisler her taraftan bastırıyordu. İçlerinden sesler yayılıyordu, canavarların gırtlaklarından çıkan hırıltılar ve pençelerin çizikleri ve damarlarımda korku dolaşıyordu.

Hava toprak ve nem kokuyordu ve üzerimde Yggdrasil'in kökleri kıpırdıyor ve hareket ediyordu, ancak bunun ağacın duyarlı olmasından mı yoksa hareketin başka bir şeyden mi kaynaklandığından emin değildim.

Ya da birini.

Önümde uzanan, suları siyah ve dipsiz büyük bir nehrin görüntüsü karşısında kayarak durdum. Gürül gürül akan bir su sesi yerine, sanki derinliklerinde çeliğin çeliğe karşı sonsuz çarpışması şeklinde bir savaş sürüyordu. Üzerinde altınla parıldayan kara taştan bir köprü uzanıyordu ve uzak tarafta altın bir duvar imkansız yüksekliklere kadar uzanıyordu. Duvarın içinde, açılması için devlerin ellerine ihtiyaç duyulacak bir çift ikiz kapı vardı. Önlerinde ayı büyüklüğünde siyah bir tazı duruyordu, parıldayan gözleri bana sabitlenmişti.

Garmr.

Yaratık alçak bir hırıltı çıkardı, buraya ait olmadığını hissetmişti. Çünkü ben yaşayanların arasındaydım ve burası ölümler için bir yerdi.

Köprüye doğru sinsice ilerledi ve koyu renkli kürkünden damlayan kızıl damlacıkları gördüğümde sertçe yutkundum.

"Ben Freya'yım, Erik'in kızı," dedim canavara, ama sözlerimi anlayıp anlayamayacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Hlin ve Hel'in çocuğu. Kutsal annemle konuşmak istiyorum."

Dudaklar elim kadar uzun dişleri ortaya çıkarmak için geri çekildi ve tazi alçak bir hırıltı daha çıkardı.

Kalkanıma uzandım ama sonra daha iyi düşündüm ve fısıldadım, "Hel, bana gücünü bahşet."

Büyü içimde kaynadı, alev alev yandı ve tazi durakladı, benimkini yansıttığından şüphelendiğim kıpkırmızı bir bakışla beni süzdü. Öne doğru eğildi, kokluyordu ve yerimde durmak için tek yapabildiğim buydu. Nefesi bir haftalık ölü bir ceset gibi kokluyordu ama nedense bir kış rüzgârı kadar soğuktu.

Sonra başını eğdi ve köprünlün bir tarafına doğru adım attı.

Derin bir nefes alarak karşıya geçtim ve sonra durdum, gözlerim Hel'in salonunun kapalı kapılarına sabitlenmişti. Sadece ölümler girebilirdi ve içeri girdikten sonra kimse bir daha çıkamazdı. Bu da bana burada kalarak en iyi hizmeti vereceğimi gösteriyordu.

"Kutsal annemle konuşmak istiyorum," diye bağırdım, görmezden gelinmeyi bekliyordum. Ama kelimeler dudaklarımdan çıkar çıkmaz kapılar çatırdayarak açıldı. Ötede görebildiğim tek şey, kapıların ardında yatan şeyi gizleyen bir sis duvarıydı ve içinden bir dev çıktı.

Sendeleyerek bir adım geri attım, gözlerim devin formuna tırmanıyordu ama ben izlerken bile o küçülmeye başladı. Her adımda biraz daha küçülüyordu, ta ki Hel önümde durduğunda ben ve Hel aynı boyda oluncaya kadar. Değişen boyu onu artık insan görünümünden çıkarmıştı. Sıska ve kambur, yüzünün yarısı görülmeye değer bir güzellikteydi, altın rengi saçları gür bukleler halinde beline kadar dökülüyordu. Ama diğer yarısı... bir çürüğün ya da soğuk ısırığına maruz kalmış bir etin mavimsi tonundaydı, o kadar çöküktü ki altından kafatasının şeklini görebiliyordum ve saçları en koyu griden ince uzun dalgalar halinde sarkıyordu.

Yarı canlı. Yarı ölü. Ölüm tanrıçası. "Kızım."

Sesi ölü yapraklar arasında sürünen yılanların sesiydi, korkunç ve dehşet vericiydi ve dizlerimin üzerine çöktüm. "Anne."

"Burası yaşayanlar için bir yer değil."

"Ben senin kanındanım," diye karşı çıktım. "Burası benim yerim."

Buz gibi soğuk parmaklar çeneme dokundu ve bakışlarıyla buluşmak için yüzümü kaldırdı. Bir gözü mavi, diğeri süt beyazı renkteydi. Düşündüğüm gibi kırmızı değillerdi ve bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyordum. "Yardımaınıza ihtiyacım var."

Başını eğdi.

"Nordelandlı Harald'ı yenmeliyim," dedim. "Ama onun ruhunu senin diyarına göndermeye çalıştığımda, onu almayacaksın. Neden? Loki'nin çocuğu olduğu için mi?"

"Kadersizlerin ruhları o kadar kolay sahiplenilmez. Bunu yaparsam kardeşlerimin öfkesini üzerime çekerim ki bunu da haklı bir nedenim olmadan yapmam."

"Yeterince adil, ama en azından diğerlerinde kökler ortaya çıkıyor. Onun için denemiyorsun bile. Loki'nin misillemesinden mi korkuyorsun?"

"Korku mu?" Hel eğlenerek gülümsedi ve ben dişlerini görünce irkildim. Yarı bembeyaz, yarı çürüktü ama hepsi dişliydi.

Vücudumdaki her içgüdü kaçmam gerektiğini haykırıyordu ama ben yerimde durdum. "Neden o zaman? Harald'ı kendi kızına tercih mi ediyorsun? Onun kendi kanından olanlara karşı zafer kazanmasını mı istiyorsun? Şimdiden beni aptal yerine koydu. Beni öldürmeye çalıştı. Beni hapsetti. Bana onun doğasını anlatarak tüm bunları engelleyebilirdin."

"Hapsedilmediniz."

Dişlerimi sıktım, kızgınlığım korkumun üzerine çıkmaya başlamıştı çünkü bana doğru dürüst cevap vermeyecek gibi görünüyordu. "Onun ruhunu istemiyor musun?"

Hel daha da yaklaştı ve nefes verdi, ceset kokusu üzerime sinmişti. "Evet, Freya. Biliyorum."

"O zaman neden onu öldürmeme yardım etmiyorsun!" Sözcükler bir haykırış olarak çıktı, daha da yakınımı eğildiğinde hemen pişman oldum. Ölü tarafındaki saçlar elime değdi ve derimin üzerinde sürünen el arabası kurtları gibi hissettim.

"Sana ölüm üzerinde güç verdim," diye tısladı. "Valhalla'ya gidecek olanları dehşet içinde titretme gücü. Kendi kaderini kendin çiz kızım."

Ve sonra gitmişti.

Sıkıca kıvrıldım ve kollarımı kendime doladım, nefesim büyük soluklarla geliyordu. Sarsıntılar vücudumu sarstı ve boğazım mide bulantısıyla yandı. Buraya boşu boşuna gelmişim ve burada harcadığım zaman içinde Bjorn'un başına kim bilir ne felaketler gelmişti.

Sonra sıcak bir dil kolumdan yukarı kaydı.

Bir çığlık attım ve yana doğru devrildim, kalkanım bir takırtıyla yere çarptı. Beni yalayan Garmr'dı ve şimdi durmuş beni izliyordu.

"Ne istiyorsun?" Ona sordum. "Bir çözümün var mı?"

Sadece kocaman burnuyla kolumu kokladı, sonra kocaman başını çevirip gölgeli şekillerin nehirden çıkıp Helheim'in açık kapılarına doğru yürümesini izledi, ötesi sisle örtülüydü.

"Geri dönmek zorundayım," dedim köpeğe. "Bjorn'a yardım etmem gerek."

İsmi söylerken sesim çatallaştı, çünkü onu nasıl kurtaracağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Ama denemek zorundaydım. Ayağa kalkarak köprünün üzerinden geri yürümeye çalıştım. Ama Garmr yolumu kesti.

"Bırak beni," diye çıktım ona, etrafından dolaşmaya çalıştım ama tazi yine yoluma çıktı. "Bjorn'un bana ihtiyacı var!"

Bjorn.

Dondum kaldım, ismi zihnimin derinliklerinden Baldur'un hikâyesini çıkardı. Loki'nin hilesi sonucu Helheim'a nasıl gönderildiğini. Hel, tüm dünya ağlarsa onu serbest bırakmayı kabul etmişti ve bu gerçekleşmemiş olsa da, teklifin yine de yapılmış olduğu aklıma geldi.

Hel'in Helheim'dan ruhları serbest bırakma gücü vardı.

Sana ölüm üzerinde güç verdim. Valhalla'ya gidecek olanları dehşet içinde titretecek bir güç. Kendi kaderini kendin çiz kızım.

Yavaşça dönüp kapıların bir başka ruh için daha açılmasını ve onun dönen sisin içinde kaybolmasını izledim. Kısa bir süre önce, hak etmedikleri halde yüzlerce Skalander'ı bu kapılardan göndermişim. Valhalla'da bir şansı hak eden savaşçılar.

Kapılar yavaşça kapanmaya başladı.

Hel bana gücünü vermişti. Tüm gücünü. Ama bende onda olmayan bir güç vardı.

Derin bir nefes çekerek kapılara doğru fırladım ve açıklıklarından daldım. Yankılanan bir gümbürtüyle kapanmadan hemen önce.

(Soğuktu.

Kışın derinliklerinden daha soğuk, nefesim büyük çiçek açıyor Ayaklarıma tırmanırken bulutlar fırtınalıydı ve ellerim çoktan ağrıyordu. Kapüşonumu başıma geçirdim ve ellerimi koltuk altlarına soktum ama hiçbir şey fark etmedi.

Çünkü bu ölümün soğukluğuydu.

Etrafımda sis ve karanlık vardı; sol elimi kaldırıp Hlin'in büyüsüyle kapladığımda, gümüş ışık bir tüneli ortaya çıkardı. Takip ettiğim ruhu görünce, kalkanım sırtımda zıplarken onun peşinden koştum. Yaşlı ve griydi ama omzuna dokunduğumda bunu hissetmiyor gibiydi. "Merhaba," dedim. "Beni duyuyor musun?"

Hiçbir tepki vermedi, sadece yüzünde boş bir ifadeyle yürümeye devam etti.

"Bu bir hata olabilir," diye mırıldandım, sonra koşmaya başladım ve sonsuz tünellerde dolambaçlı yollardan ilerledim. Düzinelerce ruhun yanından geçtim,

genç ve yaşlı, ve hiçbiri bana aldırış etmedi.

İlerlemeye devam ettim, soğuk her geçen an daha da derinleşiyordu ve aklıma ölüyor olabileceğim geldi. Ölüler salonuna girerek sadece yeni bir kaderi değil, umduğum hiçbir şeyi elde edemeyeceğim şerefsiz bir kaderi de garantilemiştim. Ben Helheim'ın karanlık ve puslu koridorlarında günlerin sonuna kadar yürürken, Harald tüm kuzeye hükmedecekti.

Daha hızlı, kendime emrettim. Daha hızlı koş.

Tünelde ruhlardan kaçarak ilerlerken botlarım hiç ses çıkarmadı ama sonra gözlerim ilerideki bir adamın geniş omuzlarına takıldı. Kürk ve zırh giymişti, belinde kuşaklı bir kılıç ve elinde tuttuğu bir kalkan vardı, yanından geçtiğim diğerlerine hiç benzemiyordu.

Bir savaşçı.

Ve kalkanındaki yeşil ve siyah boyaya bakılırsa, bir Skalander.

Hızımı arttırarak kolunu yakaladım. "Beni duyabiliyor musun?" Onu durana kadar sürüklemeye çalışarak talep ettim. "Dinle!"

Ama o yürümeye devam etti, sanki bir tüyden daha ağır değilmişim gibi beni sürükleyerek ilerledi.

Küfrederek aceleyle bir sonraki savaşçıya, sonra bir sonrakine geçtim, içlerinden birinin beni görmesini sağlamaya çalıştım ama hepsi yoluna devam etti. Bir rüyanın içinde kaybolmuşlardı. Ya da hiçlikte. Hangisi olduğunu bilmiyordum.

Gözyaşlarım yanaklarımda dondu, soğuğun acısı bedenimi halsizleştirdi. Kalkanım Gyda'nın büyüü sayesinde bir tüy kadar hafif olmasına rağmen, aniden sırtımda bir örs kadar ağır hissettirdi.

Kumar oynadım ve
kaybettim. Herkes
kaybetmişti.

Çaresizlik içinde kendimi son bir savaşçının üzerine attım ama Hlin'in ışığı tanıdık sakallı bir yüzü aydınlattı.

Kardeşimin yüzü.

Boğazdaki savaşta o da vardı. Kendi
etim ve kanım.

Ve onu ben öldürdüm.

Her parçam dizlerimin üzerine çöküp ondan af dilemek istiyordu ama bunun yerine, "Geir? Kardeşim, beni duyabiliyor musun?"

Yürümeye devam etti, tünelde ilerlerken umursamadan üzerime bastı.

Damarlarımda öfke kabardı, Hel'in büyüğü de onunla birlikte yükseliyor gibiydi ve "Geir, bana bak!" diye bağırdım.

Kardeşim olduğu yerde durdu. Yavaşça gözlerini kırptırdı ve sonra gözleri bana odaklandı. "Freya?"

"Evet, benim!" Omuzlarını kavrayarak tanıdık kehribar gözlerine baktım. "Çok özür dilerim."

"Neredeyiz biz?" Etrafımıza baktı, yüzünde endişe ifadesi belirdi. "Burası neresi?"

"Helheim."

Alarm korkuya dönüştü. "Helheim mı? O zaman ben... biz..."

"Öldü. En azından sen öldün. Eğer dışarı çıkmazsam yakında ben de öleceğim."

"Kavga ediyorduk," diye fısıldadı. "Elimde kılıcım vardı. Bu kaderi hak etmek için ne yaptım?"

"Hiçbir şey." Çenem titredi. "Bu benim hatam. Ben... Snorri'nin filosundaki diğer herkesle birlikte seni de buraya ben gönderdim. Damarlarımda Hel'in büyüğü var."

Bakışları sertleşti. "Neden? Neden kendi halkını bu kadere mahkûm?"

Bilincim kaybolmaya başlamıştı, ellerim ve ayaklarım tamamen uyuşmuştu. "Bu uzun bir hikâye kardeşim. Bu benim hatam ama işleri yoluna koyabileceğime inanıyorum."

"Hepimizi hayata döndürerek mi?"

"Sana Valhalla'da bir şans daha vererek." Sallanıyordum, gücüm tükenmeye başlamıştı. "Sanırım sizi Helheim'dan çıkarabilirim. Hepinizi. Skaland'ı kurtarmak ve Yüce Baba'nın yanında bir yer kazanmak için savaşıma şansını verebilirim. Ama tüm savaşçılarınızı onları tutan rüyalarından uyandırmama yardım etmeniz gerekiyor."

Geir'in gözleri savaşçıların oluşturduğu uzun sütunu incelerken kısıldı. Sonra elleri benimkileri kavradı. Sert ve soğuktu ama bağı hissediyordum.

Onun ruhunu buraya ben gönderdim. Bu da onun ruhunun benim olduğu anlamına geliyordu, onun değil. Buraya lanetlediğim tüm Skalander savaşçıların ruhları gibi. "Dur."

Yürümeye devam ettiler. Elini sıkıca tutarak içime odaklandım, Hel'in adını mırıldanırken kanımdaki gücü çektim, sonra da "Dur!" diye bağırdım.

Etrafımızdaki tüm savaşçılar durdu. Sanki bir rüyadan uyanmış gibi gözlerini kırıştırdılar, şaşkınlıkları hızla dehşete dönüştü.

Onları uyandırdığım için duyduğum sevinç kısa sürdü. Hel, krallığındaki gücün kıpırdanışını hissetmişti ve uzaktan dev ayakların gumbürtüsünü duydum.

"Gitmemiz gerek," diye fısıldadım. "Kapılara geri dönmemiz gerek."

"Hepiniz Helheim'dasınız," diye kükredi Geir. "Eğer Valhalla'da bir şans daha istiyorsanız, şimdi beni takip edeceksiniz!"

Dizlerim büküldü ama kardeşim beni yakaladı ve kalkanımı omzuna asarak koşmaya başladı. Hala tünelde yürüyen boş gözlü ruhların arasından geçti, sis dönüyordu.

Kalbim duracak gibiydi. Her nefes bir mücadeleydi. Burası bir ölüm yeri ve damarlarımda Hel'in kanı olsa bile, ölümlü bedenim burada hayatta kalamazdı. "Acele et," diye soludum. "Acele etmelisin, Geir!"

İleride, sisin arasından altın kapılar parlıyordu. Ama kapalıydılar.

Açılmalarını diledim, bir boşluk belirip genişledikçe kalbim yerinden fırlayacaktı. Başaracaktık.

Bu düşünce aklımdan geçer geçmez kalbim tekledi. Sonra tamamen durdu.

"Geir," diye son nefesimi verdim ve sonra hayatım avuçlarımdan kayıp giderken görüşüm kasvete dönüşmeye başladı.

Geir açılışta sıçradı-

Sonra bir de baktım ki Garmr'ın pençelerinin yanında çaresizce nefes alıyorum, kalbim göğsümde tekleyerek canlanıyor.

Ayağa kalkacak gücü bulmaya çalışarak inledim. Hayattaydım ama her yerim ağrıyordu.

"Freya!"

Başımı kaldırdığımda Geir'in kapıların ötesinden bana baktığını gördüm, diğer Skalanderlar da onun arkasında toplanmıştı. "Geçemeyiz." Kalkanımı bana doğru fırlattı, metalin taşa çarpması gürültülü oldu. "Kapılar kapanıyor!"

Ve kutsal annem geliyordu.

Sendeleyerek ayağa kalktım ve "Hel'in gücünü çağırıyorum!" diye bağırdım.

Isı damarlarımda kükredi, büyü çekirdeğime doldu. Gücünü çağırdığımı hisseden Hel'in adımları hızlandı ama yükselen dehşet duygusunu görmezden geldim ve haykırdım: "Ben Ateşte Doğan Freya, Hel'in kızı ve ölümün leydisiyim! Ruhlarınız benim sihrimle Helheim'a gönderildi ve sizi özgür kılacak olan da benim sihrim! Savaşı onurla değil hileyle kazanan Loki'nin çocuğu Kral Harald'a karşı benimle birlikte savaşmayı kabul edin. Snorri'nin gururu yüzünden alçalan Skalander'ın benimele savaşın. Artık yalnız kalan aileleriniz için benimle savaşın. Benim için savaşın, ben de zafer kazandığımızda ruhlarınızı Yüce Baba'ya sunayım. Valhalla'da bir şans için savaşın!"

Hiç tereddüt yoktu, sadece kulakları sağır eden bir "Born-in-Fire!" kükremesi vardı ve Helheim'ın kapılarından kas ve çelik dalgası halinde akıyorlardı.

Hel'in hileme karşı attığı öfke çılgılığı vahşi ve korkunçtu. Ama bana kanının bir damlasını ve onunla birlikte gelen büyüyü vermişti ve beni öldürmeden bunu geri alamazdı.

"Kaçın!" Savaşçılara bağırdım. Kalkanımı kaptığım gibi onların saflarına katıldım ve köprüyü geçip karanlığın içindeki dolambaçlı patikadan aşağıya doğru akmaya başladık. "Köklere tırmanın!"

Skalanderlar kendilerini Yggdrasil'in kara köklerine attılar, birçoğunun yüzü tanıdıktı, hepsi benim yüzümden ölmüştü. Ama onlara zafer için bir şans daha vermiştim ve hepsi de bu şansı kullandı.

Olabildiğince yükseğe sıçradım, köklerden birine tutundum ve kendimi karmakarışık ağın içine attım. Tahta gibi dokulu ama çelik gibi sert olan kökler boyun eğmiyor, ben tırmandıkça saçlarımı ve giysilerimi yakalayıp çekiyordu ama duraklamak ölüm demekti. Çünkü altımda Hel köklere doğru uzanıyordu.

Savaşçıları tünelerinden koparıp şiddetle nehre fırlatırken çığlıklar havayı yırttı ve nehrin yüzeyinin altında kayboldular. Onlara ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu ve sorgulayacak zamanım da yoktu çünkü annemin artık kıpkırmızı olan gözleri bana sabitlenmişti. "Kötü çocuk," diye bağırdı. "Hlin senin kalbini benden çaldı!"

"Kalbim bana ait," diye bağırdım. "Kaderim de öyle."

Kocaman eli bana uzandı, tırnakları pençe gibiydi. Bir köke sıkıca kalkanımı çözdüm ve tek kelime etmeden Hlin'in bana verdiği gücü çektim. Işık kalkanımın gümüş metalinde parlak bir şekilde patladı ve Hel'in ceset mavisini ona çarptı.

Darbe gök gürültüsü gibiydi, Yggdrasil'i titretti ama Hel geri düştü. Köklerin arasından düşerek salonunun kapılarının önünde sağır edici bir gürültüyle yere çakıldı. Tutuşumu kaybettim ve ona katılacaktım ama Geir kolumu yakaladı. Onun elinden kurtuldum, Hel'e bakıyordum ve köklerin arasından gözlerimiz buluştu, Hel'in gözleri soğuk bir öfkeyle doluydu. "Nidhogg," diye bağırdı. "Sahiplen onları!"

Bir tıslama, köklerin arasından süzülüp geliyor, sesi bir engerek yılanının dili gibi kulaklarımı gıdıklıyordu. "Hain kız," diye fısıldıyor gibiydi. "Etinin tadına bakacağım."

Ağabeyime baktım. "Tırman Freya," diye fısıldadı, beni yukarı kaldırırken. "Tırman!"

Dehşet bana güç verdi. Kalkanımın kayışını omzuma asarak köklerden oluşan labirente ilerledim, boşlukların arasına sıkıştım ve yukarı doğru ilerledim.

Ama bir şeyin geldiğini duyabiliyordum.

Büyük bir şeyin.

Karanlıkta sürünen bir şey.

Biri çığlık attı, ses dişlerin kemiğe çarpmasıyla oluşan muazzam bir çığlıkla kesildi. Sonra başka bir çığlık kesildi. Sonra bir tane daha.

Eğer bir şey yapmazsam, şerefsiz bir öbür dünyadan kurtardığım tüm savaşçılar daha kötü bir şey için kaybolacaktı ve göremediğim bir şeyle savaşamazdım.

Elimi kalın bir köke bastırarak büyümü ona yönlendirdim ve gümüş ışığıyla karanlığı paramparça etmek için bir aç  rd m.

Bir yanım keşke yapmasaydım diyordu, çünkü etrafımızda dev bir yılan kıvrılmıştı. Pulları o kadar koyu bir maviydi ki b y m n ışığını yutuyor gibiydi ve c ssesini kaydırdık a iki bacağındaki pençeler Yggdrasil'in köklerinden parçalar koparıp onları aşağıdaki karanlığa düşürüyordu.

"Hain kadın," diye tısladı, bir vagon kadar büyük kafasını çevirip bana öldürücü sarı gözlerle baktı, beni bütün olarak yutabilecek bir ağız açılarak sıra sıra iğne gibi keskin dişleri ortaya  ıktı. "Hırsız kadın."

"Ben hırsız değilim," diye bağırdım ona. "Onların ruhlarına sahip  ıktım. Onlar benim, istediğimi yaparım."

Nidhogg başını eğip düşünür gibi yaptı, sonra da tısladı: "Yalan, çünkü ölümün tek bir hanımı vardır. Hel sana hırsız diyor."

"Yalancı olan o." Ben Nidhogg'un dikkatini çekerken savaş lara tırmanmaya devam etmelerini işaret ettim. "Bana kanını hediye etti, bu da onun gücünün benim hakkım olduğu anlamına geliyor."

"İki kandan  ocuk ," diye yanıtladı . "Ben senin etini  iğnerdim. şerefsiz, hain kadın."

"Denemekte serbestsiniz," dedim. "Gerçi beni öldürmeye çalışanların listesi uzun ve hepsi başarısız oldu."

" ld rmekle ilgili bir şey söylemedim," diye cevap verdi ve yılan gibi ağzının bir gülümsemeye dönüştüğüne yemin ettim.

Sadece içgüdülerim beni uyardı ve Nidhogg siyah zehri t k rmeden hemen önce kalkanımı elime almayı başardım. Zehrin çoğu b y mden geri tepti ama Yggdrasil'in köklerine isabet ettiği yerde cızırdayıp yaktı.

Ağaç inledi ve ben  iğlik attım, çünkü birkaç damlacık bacağıma çarpmış ve pantolonumu yemişti, etim alttan yanıyordu.

Yılan tekrar zehir püskürttü ve tüm vücudumu kalkanımın arkasına almaya çalışırken neredeyse düşüyordum, bacağım acı içindeydi. Üstümdeki savaş lar zirveye ulaştıklarını haykırarak beni tırmanmaya teşvik ettiler ama Nidhogg bana hiç nefes aldırmadı, etrafımda dönerek zehirli siyah maddeyi püskürttü, kökler etrafımda parçalandı.

"Git!" Çığlık attım. "Buradan kurtul!"

Yılan güldü, daha sıkı kıvrıldı, düşerken bana çarpan kök parçalarını kopardı.

Düşün Freya, diye bağırdım kendime. Savaşmak zorundasın!

Ama böyle bir yaratığa karşı ne yapabilirdim ki? Benim bin katım büyüklüğündeydi, ölümlüler âlemine ait olmayan bir şeydi ve öldürülebileceğinden bile emin değildim. Kendi zehri bile ona zarar vermiyor gibiydi, pullarından damlayan siyah sıvı.

"Seni günlerin sonuna kadar tutacağım," diye tısladı yılan, etrafımda dolanırken. "Sana çığlık attıracağım, çığlık attıracağım ve çığlık attıracağım!"

Tekrar tükürdü ve kalkanımın arkasına eğildiğimde gözlerinin kapalı olduğunu fark ettim.

Bir zayıflık.

Kalkanımı omzuma asarak kalın bir kök yumağının içine girdim, sonra geçemeyecekmişim gibi yaptım ve aşağı doğru inmeye başladım.

Nidhogg kıkırdadı. "Bir ağa takıldın, küçük hain."

Onun altımdan kayışını izlerken dudaklarımdan sahte olmayan dehşet nefesleri kaçtı.

"Belki de her şeye rağmen seni yiyeceğim," diye tısladı. "Etini tüket ve ruhunu sakla."

Kalkanımı altımda manevra ettirerek Hlin'in büyüsunü çağırdım ve ardından kılıcımı çektim, Gyda'nın rünleri bıçağın üzerinde parlıyordu. Nidhogg tükürdü, zehri ağacın köklerini yaktı ve üzerine yağdı. Kalkanımın etrafına baktığımda, gözlerini kara yağmurdan korumak için kapatmış olduğunu gördüm.

Bu da düştüğümü görmediği anlamına geliyordu.

Çığlık atmamak için nefesimi tutarak kök kalıntılarının arasından devasa kafasına doğru düştüm.

Ve Gyda'nın büyüsyyle güçlenen kılıcım etli bir *gümbürtüyle* göz kapağını delip kafatasına saplandı.

Nidhogg acı içinde çığlık attı, başını bir o yana bir bu yana savurdu ve beni uçurdu. Çığlık attım, düşmeye başladım ama eller beni altından yakaladı.

Kollarım.

"Seni yakaladım," diye bağırdı Geir. "Tırman!"

Çaresizce itaat ettim, büyüm ağaç köklerinin ölümlüler âleminin toprağına ulaştığı yeri aydınlattı. Geir toprağın içine doğru pençeleriyle ilerledi ve gözden kayboldu. Ama benim için bu o kadar kolay değildi. Parmaklarım nemli toprağı kazıyor, tırmandıkça etrafıma taşlar ve molozlar düşüyor, daha yükseğe kazıyordum.

Hava yoktu.

Canlı canlı gömülmüştüm, bir mezardan çıkmak için kazıyordum ama gücüm tükeniyordu. Toprağı, kayayı ve kumu tırmaladım, daha yükseğe ulaşmaya çalıştım. Yüzeyi ve ölümlü dünyayı bulmaya çalışıyordum.

Göğsüm acı içindeydi, zehirle yanmış bacaklarımın acısını gölgede bırakıyordu ve eğer ciğerlerimde hava olsaydı çığlık atardım. Kendi yaptığım bir mezarda ölmek için bu kadar yaklaşmış olmanın hayal kırıklığıyla çığlık çığlığa bağıırırdım.

Sonra iskelet parmaklar bileğimin üzerine kapandı ve havalandı.

Başım ıslak kumların arasında patladı, yosunlar saçlarıma ve yüzüme yapıştı ve Saga'nın yanmış yüzüne bakmak için bir kalp atışım vardı, o kaybolmadan önce rüzgarda sadece kor ve kül bıraktı.

Sırt üstü yuvarlandım, kum tükürdüm ve tepemdeki güneşe bakarak nefes nefese kaldım. Parmaklarıma değen soğuk deniz suyunun hayal meyal farkındaydım, bu da Ylva'nın hapishanesinden kurtulduğum anlamına geliyordu ama bacaklarım hâlâ zehirden yanıyordu.

Bir dirseğimin üzerinde doğrulduğumda, hayatta olduğum için duyduğum sevinç yerini dehşete bıraktı, çünkü hâlâ aynı *lanet* adadaydım.

Hâlâ kapana

kısılmış.

Hala yalnız.

Zehrin akıp gitmesi için suyun içine yuvarlandım, tuzlu su yaralarımın battıkça irkildim. Bir avuç kum alıp dalgalara fırlattım ve neredeyse acımı gölgede bırakacak bir öfkeyle çığlık attım.

Hiçbir şey başaramamıştım.

Hiçbir şeyi değiştiremedim.

Sonra bir davul sesi kulaklarıma ulaştı.

Başımı öyle bir kaldırdım ki boynum çatırdadı ve boğazın üzerinden dışarı bakıp aramaya başladım. Gemiler bana doğru yelken açıyordu, üç büyük drakkar kürekleriyle davulun ritmine göre dalgalara dalıp çıkıyordu ve yelkenleri yeşil ve siyahtı.

Ylva'nın o gemilerden birinde olduğundan emin olarak bir adım geri çekildim. Korumalarından kaçtığımı hissetmiş ve işimi bitirmek için geri dönmüştü.

Kalkanımı geri alarak ona büyü yaptım ve kumla kaplanmış kılıcımı çektim. Savaşmadan yenilmeyecektim.

Yine de gemiler yaklaştıkça, önlerindeki dalgalarda bir hareket gördüm. Suyun içinde bir şey vardı ama köpüklerin ve çalkalanan kumların arasından ne olduğunu göremiyordum.

Sonra sudan kafalar çıktı. Bazıları miğferli, bazıları ; denizden bana doğru ilerlerken zırhlara, kalkanlara ve silahlara yapışmış yosunlar vardı. Ölümün izlerini taşıyorlardı, hepsi korkunç yeşilimsi gri renkteydi, çoğu ya savaşın şiddetinden ya da derinlerin leş yiyicilerinden eksik parçalar taşıyordu ama yine de onları tanıyordum. Yüzlerini Hel'den kurtardığım ruhlar olarak tanıdım, Valhalla'da son bir şans için savaşmak üzere bedenlerini geri almak için yükseldiler.

Bana doğru ilerliyorlardı, drakkar hızla yaklaşıyordu, yüzleri acımasız olan daha fazla ölü tarafından yönetiliyordu. Ve gözleri ölümcül bir yeşil renkte parlıyordu.

Draug.

"Kahretsin," diye fısıldadım, ölümsüzlerin ne tükettiğini tam olarak biliyordum ve kilometrelerce ötede yaşayan tek insan bendim.

Skalander draugları etrafımı sardı, gemilerdeki adamlar dışarı fırlayıp gemilerini emniyete aldıktan sonra saran ölü yığınlarına katıldılar. Yüzlerce adam, çoğu büyüüm yüzünden, lanetim yüzünden ölmüştü ve korku kalp atışlarımı hızlandırmıştı.

Silahlarını kalkanlarına, yumruklarını göğüslerine vurmaya başladılar, insanlık dışı haykırıışları havayı sözsüzce dolduruyordu. Sonra safları ayrıldı, benimki kadar tanıdık bir yüz aralarından geçerek önümde durdu. Teni kül rengi, yanakları kansız ve yırtık, gözleri artık kehribar değil, ölümsüzlerin öldürücü yeşiline bürünmüş olan kardeşim.

"Freya." Geir'in sesi çivilerin taşı tırmalaması gibiydi. "Kardeşim."

"Geir." Boğazımda bir hıçkırık yükseldi, çünkü onu bu şekilde görmek ölümünü çok gerçek kılıyordu. Yeğenlerim babalarını asla tanıyamayacaktı, Ingrid tek başına mücadele etmek zorunda kalacaktı ve hiçbir büyü bunu geri alamazdı. "Ben çok-"

Bir elini kaldırarak sözümü kesti. "Hepimiz ölümün kaderimiz olabileceğini bilerek savaşa girdik Freya ve öyle de oldu. Geride bıraktığımız ailelerimizi koruyabilmemiz ve Yüce Baba'nın salonundaki yerimizi hak edebilmemiz için hilekârın ordusuyla savaşmamız için bize bir şans daha verdin. Helheim'da verdiğin sözü tutacak mısın?"

"Buna bağlı kalacağım." Göğsüm sıkışmıştı. "Savaşta benimle birlikte dövüşecek misin kardeşim?"

"Hayır," diye cevap verdi ve kalbim yerinden fırladı. "Ama seni takip edeceğim."

"Bağlılığınızı hak etmiyorum." Harald tarafından kandırıldığım için ölen tüm kadın ve erkeklere baktım. "Size liderlik etme onuruna layık değilim."

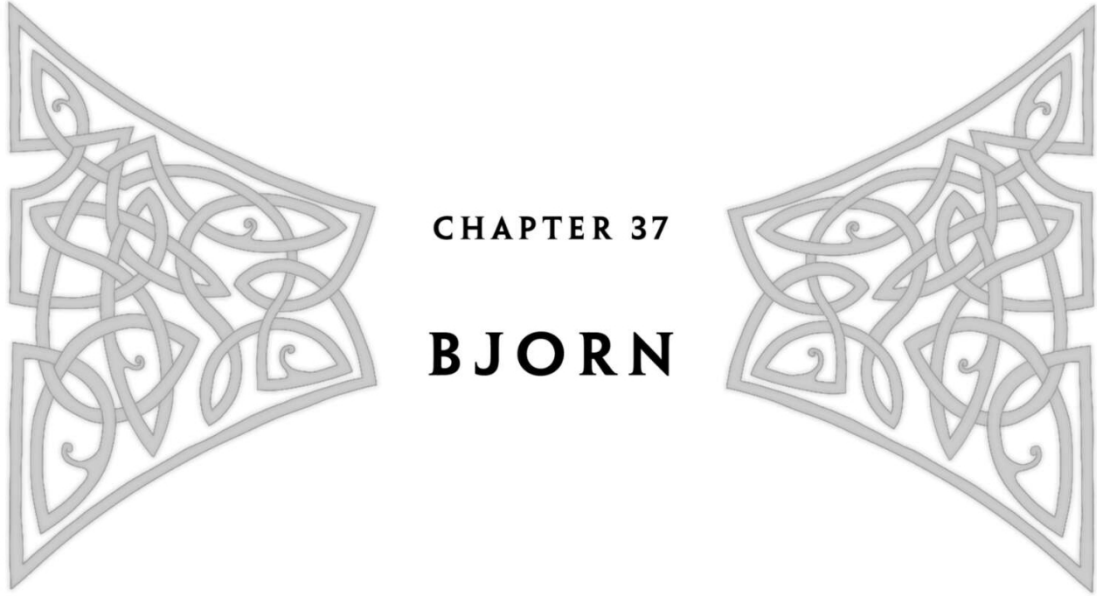
"Düzenbazdan kaçtın. Hel'i alt ettin. Yılan Nidhogg'u yendin!" Geir bağırdı. "Saygımızı kazandın kalkan kız, bu yüzden seni takip etmeyi seçiyoruz çünkü kaderimizi şans ve Valhalla ile dokuyacaksınız!"

Skalander draugları silahlarını kalkanlara, yumruklarını zırhlı göğüslere vuruyor, doğal olmayan sesleriyle hep bir ağızdan aynı ismi zikrediyorlardı.

Freya.

Bir düzine farklı klandan gelen Skalander savaşçıları önümde ölü olarak duruyordu ama daha önce hiç olmadıkları kadar birleşmişlerdi. Bu, Saga'nın kehanetini duyduğumda hayal ettiğim gelecek değildi, hayal ettiğim zafer değildi, ama kaderimi kendi ellerime alarak elde ettiğim bir andı. Benim ördüğüm bir an.

Büyümle şiddetle parlayan kalkanımı kaldırarak, "Tüm Skalander için, haydi savaşa!" diye bağırdım.

CHAPTER 37

BJORN

"I işe yaramayacak," dedim, dümenin yanında Ragnar'ın yanında oturan Ylva'yı izleyerek. Gemiye ilk bindiğimizde bir süre ağlamıştı.

Drakkar'ına bindi ama şimdi acımasız bir sessizlik içinde oturuyor, boğazın dalgalarına bakarken gözleri boş bakıyordu. "Harald onun sırrını bildiğinden şüphelenecek ve hepimizi öldürecek. Sen bundan daha zekisin, Ylva."

"Oğlum büyük ihtimalle Harald'ın elinde." Ylva konuşurken bana bakmadı. "Hile ve oyunlarla onun hayatını riske atmayacağım. Harald onu seninle takas edecek, çünkü sen daha değerlisin. ister öldürsün ister bağlasın, umurumda değil. Leif'i alacağım ve bu adamlarla birlikte, bizi ilgilendirmeyecek kadar uzak bir yerde kendimize bir yuva kurmak için yelken açacağız."

"Harald tarafından yönetilmek için Skaland'ı terk mi edeceksin? Loki'nin bir çocuğu tarafından?" diye sordum. "Grindill'de senin koruman karşılığında sana bağlılık yemini eden herkesi terk mi edeceksin?"

"Evet. Oğlumun hayatı için ne gerekiyorsa yaparım." Yutkunurken boğazı düğümlendi. "Bağlılık yemini kişi Snorri'ydi. "Bağlılık yemini ettikleri

onları koruyacağına inanıyordu. Snorri öldü." Bir kez göz kırptı. "*Senin elinle.*"

Yaptıklarımın hatırlatılmasına ihtiyacım yoktu ama onun hatırlatma ihtiyacını anlıyordum. Ylva, Freya'nın hafızası aracılığıyla ne yaptığımı görmüştü. Babamın benimle savaşmayı reddettiğini ve benim onu nasıl öldürdüğümü görmüştü. Onun nefretini ve beraberinde getirdiği her şeyi hak ediyordum ama aynı şeyi ona karşı da hissediyordum çünkü Freya'mı ölüme, o adada tek başına donmaya terk etmişti. Bağlı ellerime ateşi çağırmamamın ve drakkar'ı yakmamamın tek nedeni, tüm mürettebatı öldürürsem bu gemiyi tek başıma yüzdüremeyeceğim gibi adaya geri yüzemeyecek olmamdı.

Freya'nın hem suyu hem de aklı vardı, bu da ben bu durumdan kurtulup ona geri dönmenin yolunu bulurken onun hayatta kalacağı anlamına geliyordu. Yine de göğsümde, Ylva'yı durdurmak için Hel'in gücünü çağırmamasının bir hata olduğu şüphesi yükseliyordu. Kendimi gözümde fazla büyütmüştüm ve bunun bedelini Freya ödeyecekti.

Ama sihrini kullanmanın onun için ne kadar büyük bir yük olduğunu görmüştüm. Hissettiği suçluluk duygusunu daha da arttıracak için bir daha kimseyi lanetlememek için çaresiz olduğunu biliyordum. O anda buna gerek duymamıştım, çünkü kurtulmamın benim için hiçbir şey olmayacağından o kadar emindim ki.

Sadece birkaç saat oldu, diye kendime hatırlattım. Yine de Freya'nın yalnız ve korunmasız olduğunu düşünmeden edemiyordum. Her zaman lanet olasıca bir şekilde üşürdü ve hayatta kalmak için savaşırken titreyip acı çektiğini görmek Tyr'ın ateşinin avucumda alevlenmesine neden oldu.

Yeter, sessizce hırladım. Dürtüsellik onu kurtarmayacak.

"Seni serbest bırakmayacak," dedim, kollarımdaki ağrıyı hafifletmek için yer değiştirdim, Ragnar onları sıkıca bağladığı için parmaklarım hissizleşmişti. "Eğer Harald Grindill'i ele geçirip Leifi esir aldıysa, onu hayatta tutmasının bir sebebi vardır. Oğlun için geleceğini ve bunu yaparken de onun tuzağına düşeceğini biliyor. Bir hamlede Skalander jarllarını bir arada tutan son bağı da yok edecek ve kendini kral ilan edecek. Daha akıllı ol."

Ylva'nın yüzünden bir damla gözyaşı süzüldü.

"Kardeşimin ölümüne neden olacaksın," diye bağırdım ona, öfkem üzerindeki kırılgan hakimiyetim buharlaşıyordu. "Kederin kardeşimi öldürmesine izin veriyorsun."

ve bunlar yanlış kararlar. Snorri öldü. Onu ben öldürdüm. İkimiz de bu gerçekten kaçamayız ama bunun içinde debelenmenin kimseye faydası yok."

"Sessiz ol!" Ragnar kükredi ve kaburgalarımın sert bir tekme atarak zaten üzerimde bıraktığı çok sayıdaki çürüklere yenilerini eklerken dişlerimi sıktım. Babama sadıktı ve Ylva'nın gördüklerini görmemiş olsa da acısı hâlâ ağırdı.

"Haklı olduğumu biliyorsun," diye bağırdım ona. "Ylva'ya her konuda danışmanlık yapıp destek olman gerekirken, onun ölümüne doğru yelken açmasına izin veriyorsun!"

"Benden ne yapmamı istedin, Bjorn?" Ylva ayağa fırladı, gemi bir dalgaya çarptığında neredeyse düşüyordu. "Nasıl bir çözüm öneriyorsun?"

"Onunla savaşın! Arkanızı dönün ve Freya'yı o hapishaneden kurtarın, böylece onu yenebiliriz!"

"Dünyaya ölüm mü salmamı istiyorsun?" Ylva tiksintiyle alay etti. "Elbette önerdiğin çözüm bu. Freya onu gördüğün andan beri sakin aracılığıyla zihnini kontrol ediyor. Yüzlerce savaşçıyı öldürdü. Öldürmekten de beter etti, çünkü görkemli son savaşta savaşmak için Yüce Baba'nın saflarına katılabilecekken ruhlarını Helheim'a mahkûm etti. Freya bir *canavar*. Dünya üzerinde yaşamasına izin verilmemesi gereken bir lanet."

Onları öldüren Freya'nın büyüydü ama onu bunu yapmaya zorlayan bendim. Yine de Ylva'nın bu gerçekten etkileneceğini sanmıyordum. "O bir canavar değil! Harald onu kandırdı, bu yüzden herkesin ölümü onun ellerinde, ama sen onu cezalandırmayı umursamıyorsun."

"Freya ölüm tanrıçasının kızıdır! O bir Hel-çocuğu!"

"Ama aynı zamanda Hlin'in!" Avucuma yine ateş doldu ama Tyr'ın adını aklımdan zorla çıkardım ve ateş söndü. "Harald ondan korkuyor, bu yüzden onun ölmesini istedi. Eğer onu kontrol etmenin bir yolu olduğunu düşünseydi, aldatmacasını sürdürür, onu başka yollarla bağlamaya çalışırdı. Onu yenebilecek tek kişiyi, onu yok etmek için herkesten daha fazla nedeni olduğunu bildiğin tek kişiyi mahkûm ettin, çünkü korkuyorsun."

Ylva bir el sallayarak sözlerimi geçiştirdi. "Argümanlarının hiçbir önemi yok, Bjorn, çünkü sadece sevgilinin hayatını kurtarma arzusuyla tartıştığını biliyorum."

"Onun hayatı için tartışıyor olmam yanıldığım anlamına gelmez!"

"Ağzını tıka Ragnar," dedi Ylva. "Artık bu onursuz yaratığın ölüm pazarlığını dinlemek istemiyorum."

"Sen bir korkaksın!" Hırladım. "Skaland'ı korkudan kınıyorsun, bilgelikten değil."

Ragnar ağzıma pis bir kumaş parçası soktu ve tükürmemem için onu başımın etrafına başka bir şeritle bağladı. Bunun bir önemi yoktu. Dünyadaki tüm uyarıları, tüm mantığı haykırsam da beni duymayacaklardı. Çünkü önemseydiğim tek şeyin Freya olduğuna inanıyorlardı.

Ve haklıydılar.

Benim için ondan daha önemli bir şey yoktu. Onun özgür kaldığını görmek için yapamayacağım şey yoktu. Ama Ylva'nın yanıldığını da biliyordum çünkü Freya'nın kalbini tanıyordum. Hayatım boyunca başkalarının iyiliğini, genellikle kendi zararına olacak şekilde, bu kadar önemseyen biriyle hiç karşılaşmamıştım ve onun bu yüzden *canavar olarak* adlandırıldığını duymak içimi sızlattı. Ylva'ya gerçek canavarlığın neye benzediğini gösterme isteği uyandırdı.

Yak ipleri, diye bağırdı öfkem. *Hepsini öldürün!*

Yapabilirdim. İpler alev aldığında etimi yakabilirdi ama daha kötü acılarla da savaşmıştım. Bu Drakkar'da otuz savaşçı vardı ama hızlı olursam, diğerlerinin teslim olup gemiyi geri döndürmesine yetecek kadarını öldürebilirdim. Gemiyi yüzdürmek için canlı bırakmam gereken sayıyı sessizce hesapladım.

"Leydim!" diye seslendi bir ses. "Torne göründü! Harald'ın iki gemisi rıhtımda."

Sadece iki tane mi?

Bu düşünceyi bir kenara ittim, çünkü eğer köy görünürdeyse, gemi kıyıya yüzebileceğim kadar yakındı. Tek yapmam gereken ormana kaçmak, sonra da karanlık çökünce bir balıkçı teknesi çalmaktı. Sonra da ona geri dönebilirdim.

Dayan, Freya'ya sessizce vasiyet ettim. *Senin için geleceğim.*

Ylva, "Tedavi için geldiğimizi anlamaları için beyaz bir bez hazırlayın," diye emretti.

Ragnar onun emrine uymak için hareket etti ve dikkati dağılmışken Tyr'ın adını fısıldadım. Baltam sağ elimde canlandı. Baltanın kendisi yanmıyordu ama onu iplere bastırmak için döndürdüğümde, doğal ateş beni ele geçirdi. Halatlar yandıkça, zincir zırhımın metali sırtımı ısıttıkça, bileklerim ve kollarım acı içinde kıvranıyordu.

Gözlerimi köye bakan Ylva'dan ayırmadım.

, yanan iplere karşı zorlanırken bile ateşi diledim.

Yan.

Ylva'nın burun delikleri aniden alevlendi ve dikkati bana yöneldi. "Ragnar!"

Kollarımı salladım, kararmış ipler gövdenin üzerine düştü. Ayaklarımın üzerine yuvarlandım ve zırhlı yeleşimi başımın üzerinden yırtıp attım. Ragnar elinde baltayla üzerime atladı ama ben yeleşimi fırlattım. Ağır yelek yüzüne çarpıp onu geriye savurdu ve bana ihtiyacım olan boşluğu verdi.

Bir bankın üzerine çıkarak, iki kalkanın arasındaki drakkarın kenarına bir ayağımı koydum. Köy yakındı, savaşçılar rıhtımda koşuşturuyordu ama benim gözlerim boş sahildeydi.

Nefesimi içime çektim, dalmaya hazırdım ama sonra omzuma bir acı saplandı. Tanıdık ve korkunç yeşil bir damga sağ omzuma saplanmıştı. Yavaşça başımı kaldırdığımda Skade'in bir rıhtımın ucunda durduğunu gördüm. Omzumdan kaybolan ve bir kez daha ellerinde olan damgayı vururken yüzünde bir gülümseme oluştu.

Okunu fırlattı, gözleri acı vaat ediyordu.

"Tyr," diye soludum, baltam avucumda belirlediğinde kan kolumdan aşağı süzülüyordu. Ama onu kaldıramadım, harap olmuş omuz kaslarım itaat etmeyi reddediyordu.

Acı önce bileğime, sonra uyluğuma saplandı, Skade'in atışı kolumu bacağıma sabitledi. Elim açıldı, balta suya doğru tıslayarak düştü, batarken parlıyordu.

Sallandım, sonra geriye doğru düştüm.

Sırtım bir banka çarparak beni yana doğru zıplattı. Yuvarlanarak, Ragnar'ın ağırlığının bana çarpması için tam zamanında ayağa kalktım. Sadece o değil, gemideki savaşçılar beni sıkıştırmak için küreklerini bırakmıştı.

"Onu öldürmeyin," diye bağırdı Ylva. "Ölürse bize bir faydası olmaz!" Ve eğer Skade ölmemi isteseydi, ölmüş olurdum.

Çırpındım ve dövuştüm, baltamı sol elime acı çığlıkları kulaklarımı dolduruyordu, bıçak kesiyordu. Ateş yakıyordu.

Ama çok fazla vardı ve omzumdan fıskıran her kanla birlikte gücüm azaldı.

Beni bağladıklarında, pişmanlık göğsümde birikti. Daha önce kaçmaya çalışmalıydım. Hepsini öldürmeli ve kendi başıma denize açılmanın bir yolunu bulmalıydım. Yüzerek ona geri dönmeye çalışmalıydım, çünkü o zaman en azından bir şansım olurdu.

Şimdilik tüm şansını kaybetmişti.

Skalanderlar beni daha fazla iple bağladılar, sert lifler yanmış kollarımı acıtıyordu ve sonra beni teknede biriken suyun içinde yüzüstü tuttular. Ylva omzumdaki yarayı kumaş şeritleriyle bağlarken bir yandan da savaşçılarına acele etmeleri için bağııyordu. "Ölürse onu takas edemeyiz!"

Drakkar rıhtıma çarptıkça dünya bir odaklanıp bir kayboluyordu.

"Tedavi için geldik!" Ylva bağırdı. "Harald ile bir ticaret görüşmesi yapmak için.

Oğlum Leif için Bjorn!"

"Leif'in hayatta olduğunu sana düşündüren nedir?" Skade cevap verdi ve Ylva yumuşak bir hıçkırık attı.

Skade güldü. "Şaka yapıyorum. Oğlun hayatta ve iyi durumda, Ylva."

Bir kalp atışı sonra, başımın yakınındaki gemiye atlayan birinin ağır gümbürtüsünü duydum. "Takas mı dediniz? Her şey düşünüldüğünde ilginç bir konuşma olacak."

Sonra Skade kulağıma fısıldarken sıcak nefesi kulağımı okşadı, "Hayatta kalma kapasiten beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor, Bjorn. Ama sanırım o adada Hel-çocukla birlikte ölmediğine pişman olacaksın."

Ağzımdaki tıkaç herhangi bir karşılık vermemi engelledi ama başımı Skade'in bakışlarıyla buluşacak şekilde çevirdim ve onunla birlikte ona ölüm sözü verdim. Sadece gülümsedi ve doğruldu. "Leif kalede güvende. Sana ona kadar eşlik edeceğim, Ylva. Kral seni görmeyi çok istiyor, bundan eminim."

Bu bir numara, diye bağırdım ama beni ayağa kaldıran Ragnar dışında herkes beni görmezden geldi.

"Tüm muhafızlarınızı getirin," dedi Skade. "Burada hepimiz dostuz."

Neler oluyor?

Torne'nin etrafına bakmak için Ragnar'la savaşmayı bıraktım. Tuzlu deniz meltemi, saz çatılı ahşap kulübeler arasında balık ve deniz yosunu kokusunu taşıyordu. Balıkçılar avladıkları balıkları indirirken tepelerinde martılar çığlık atıyordu; martıların sesi, arabasındaki mallara bakmak için yanlarından geçen herkese bağıran iri yarı bir kadın tarafından neredeyse bastırılıyordu.

Son derece değışmemiş hissediyordum ve insanların kime sadakat yemini ettiklerini ya da ondalık ödediklerini umursamamaları mümkün olsa da, bir şeylerin çok yanlış olduğu hissiyle tüylerim diken diken oldu.

Skade'nin emriyle, baltamı çağırmamı engellemek için ellerime zincirler sardılar ve sonra bir araba getirdiler. Ragnar beni içeri itti ve sonra yanıma tırmandı, kılıcının ucu taşaklarıma saplandı. "Bir şey denersen hain, seni çözerim."

Tehdidine kayıtsız kaldığımı göstermek için aklımda bir düzine olası yol belirdi ama Grindill'e olan mesafe, kalenin sınırlarına ulaşmadan önce bunun aptallık olduğuna onu ikna etmek için sahip olduğum son şanştı.

At yürümeye başladığında araba bir o yana bir bu yana sallanırken, arabanın iki Skalander'ların ağır ayak sesleri de buna eşlik etti. ıtaların arasından Ylva görünüyordu, ağızını sıkı bir çizgiyle kapatmıştı, Skade ise gülümsüyor ve sanki dünyada umurunda değilmiş gibi el kol hareketleri yapıyordu.

Ragnar kımıldadı, kılıcının ucu taşaklarıma acıyla saplandı ama başımı çevirdiğimde onu Torne'ye bakarken buldum, kahverengi teni atık kaşlarından dolayı buruşmuştu. O da hissetmişti.

Yanlışlık.

Araba bir tümseğe çarptı ve ben ağızımdaki tıkaçla inledim. Skade'in bana açtığı yaralardan kan akıyordu, bileklerim ve kollarım kendime verdiğim yanıklardan dolayı çoktan kabarmıştı. Hayatta kalabilirdim, evet, ama hayatta kalmak yeterli değildi. Freya'ya geri dönmek zorundaydım.

Ya da benim yerime başkası yapmak zorundaydı.

Yanağımı arabanın tahtasına sürttüm ve tıyacımı yerinde tutan kumaş şeridi aşağı çektim.

Kılıç daha derine saplandı ama Ragnar'ın bakışlarıyla karşılaştığımda bile kumaşı tükürdüm. "Doğru olmayan bir şeyler var," dedim usulca. "Snorri'nin Grindill'i tamamen insansız bırakmadığını biliyorum ama nasıl olduysa Harald hem Torne'yi hem de Grindill'i savaşmadan ele geçirmeyi başardı?"

Ragnar'ın çenesi gümüşü sakalının altında bir ileri bir geri gidip geliyor, bana karşı duyduğu hoşnutsuzlukla haklı olduğumu bilmenin savaşını veriyordu. "Teslim olmuş olabilirler. Leif savaşta kazanamayacaklarını bilirdi."

"Teslim olanların bir yolu vardır, Ragnar. Bunu biliyorsun. Teslim olmanın sonuçlarının ne olacağını görmek için bekleyen erkekler ve kadınlar. Torne'deki insanlar sana öyle mi görünüyordu?"

Skade başını çevirip kaşlarını çatarak arabaya baktı ve ben .

Grindill'e yaklaştık, arabanın yanında yürüyen kadın ve erkeklerin nefes alışları dikleşen yokuşu tırmandıkça daha da ağırlaşıyordu.

"Bu iş Ylva'nın planladığı gibi gitmeyecek," diye fısıldadım. "Harald bildiklerinizi alıp gitmenize izin vermeyecektir çünkü bu onun tüm planlarını riske atar. Gerçeği bilen birinin bundan kurtulması gerekiyor. Hayatta kalması gerekiyor."

"Sanırım siz de gönüllüsünüz?"

Başımı salladım. "Bu yaralarla olmaz. Sen olmalısın." "Leydi Ylva'yı terk etmeyeceğim."

"Ölürsen ona yardım edemezsin," diye tısladım. "Gizlice kaç. Gerçeği yay ve yardım al. Ona bu şekilde yardım edebilirsin."

"Freya'yı mı kastediyorsun?" Başını iki yana salladı. "Muhtemelen çoktan donarak ölmüştür. Boş ver, Bjorn."

Göğsüm acıyla sıkıştı, ruhumun her parçası Freya'nın benim için kayıp olduğu fikrini reddediyordu. Biliyordum. Bunu hissedirdim. Ve kalbim, Ateşte Doğmuş'umun savaşa devam ettiğini haykırdı. "O ölmedi."

Sinirli bir nefes veren Ragnar kılıcını taşaklarımdan çekip ayağa kalktı ve gözlerini ileride görünen kaleye dikti. Manzarayı inceliyordu. Adam benden yirmi yaş büyüktü, savaşmak için doğmuş ve yetiştirilmişti. Ylva'nın bir hata yaptığını biliyordu; mesele onu kurtarmak için ona karşı çıkıp çıkmayacağıydı.

"Skade!" diye seslendi aniden. "Yarı ölü ama ben işerken birinin ona göz kulak olması gerek. Buraya gelir misin?"

Skade omuz silkti, sonra arabanın arkasına geçip içine atladı, Ragnar da atlayıp ağaçlara doğru ilerledi.

Ok bir elinde belirdi, yeşil ve kötü niyetli bir şekilde parlıyordu ve Skade ucuyla tırnaklarını budamaya başladı. "Ona geri dönüp senin öldüğünden emin olmama izin vermesini söyledim," dedi. "Yarım kalmış işler bırakmak ona göre değil. Ylva gittiğinde Freya'nın hayatta olduğunu ama tuzağa düşürüldüğünü söyledi. Seni öldürdükten sonra, umarım gidip o kaltağa bir son vermeme izin verir."

Yemi yutmak yerine başımı öne eğdim. "Onun ne olduğunu biliyorsun, değil mi? Loki'nin çocuğu."

Sırıttı, gözleri vahşiydi. "Her zaman biliyordum. Harald bana güvenir. Yapılması gerekeni yapacağımı ve çenemi kapalı tutacağımı bilir. En sevdiği senmişsin gibi davrandığı onca yıl sinirlerimi bozdu ama ben her zaman gerçeği biliyordum. Ben onun kızıyım. Onun varisiyim. Onun kanındanım. Sen sadece bizim kullanmamız için bir şeydin."

"Sana ne söz verdi?"

"Güç." Skade okunu avucuna vurdu. "Zenginlik. Statü. Ve seni gördüğünde, umarım bana senin ölümünün zevkini tattırır."

"Ya Ylva'nınki?"

Skade başını salladı. "Oh, Ylva'yı canlı istiyor. Dürüst olmam gerekirse, ona canlı ihtiyacı var."

Gözlerimi kısmıştım.

Sırıttı. "Eğer şanslıysan, ölmeden önce planının güzelliğini takdir edecek bir kalp atışına sahip olacaksın." Ayağa kalkarak üzerime eğildi ve ağzımdaki tıkaçı geri takmaya zorladı. "Korkarım senin için fazla kalp atışı kalmadı. Biz buradayız."

At arabası kapıdan içeri girdi. Ylva'yı görünce bir tezahürat yükseldi, çünkü Grindill'de yaşayanların çoğu aslen Halsarlıydı. At durdu ve Skade öne doğru eğilerek bağlı bileklerimi tuttu. "Ayağa kalk. Kral bekliyor."

Dizlerim bükülme tehlikesi geçirdi ama beni dışarı sürüklerken ayaklarımı tutmayı başardım. Skalanderlar beni görünce kaşlarını çattı, birkaçı

"Hain!" diye başırarak büyük salona sürüklendim. İçeri girerken Ylva'nın tüm savaşçıları etrafını sarmıştı ama Ragnar'ın görünürde olmadığını fark ettim. Dizlerimin üzerine çökmem için beni ileri doğru iten Skade daha sonra dönüp kapıyı kilitlemek için bir kiriş yerleştirdi. "Kral birazdan burada olur." Ylva'nın koluna girerek onu kürsüye götürdü ve kürk kaplı sandalyelerden birine oturttu.

Neler oluyor?

Ylva huzursuzca kıpırdandı, gözleri kısa bir süreliğine benimkilere kaydđ. "Skade, oğlum nerede?"

"Kralla birlikte." Skade sırtıttı, gözleri zevkten ve biraz da delilikten parlıyordu. Bir elini kulağına götürdü. "Sanırım geldiklerini duyuyorum."

Leif'in tanıdık kahkahası binanın arkasından çınladı, sonra kardeşim göründü. Yalnız değildi. Kaslı kolunu Leif'in sıksa omzuna dolamış, onu hiç görmediğim kadar sağlıklı ve dinç bir şekilde yürüyen Snorri'ydi.

TDrakkar beyaz şapkalı dalgaların üzerinden atladı, yelkenleri dolduran rüzgâr o kadar güçlüydü ki tanrıların bizi ettiğine yemin edebilirdim. Ve Gemiler ölümsüz savaşçılarla doluydu, sayıları vahşi ve korkunçtu.

Ne yazık ki koku da öyleydi.

Geir dümende yanımda duruyordu; akli ve ruhu her zamanki gibi olsa da, her geçen saat daha da çürümüş görünen bedeni için aynı şeyi söylemek mümkün değildi. Fjalltindr'in altındaki tünellerde drauglarla savaştığım için bunun onun gücünü etkilemeyeceğini biliyordum ama yine de hoş değildi.

"Yani Harald'ın planından haberin yok mu?" diye sordu ağabeyim, sarı saçlarından bir tutamı yüzünden geriye doğru tararken. Kafa derisinden kopup rüzgârda uçtu ve ben öğürmemek için kendimi zor tuttum.

"Nordeland'ı Snorri'nin istilasına karşı savunduğumuzu sanıyordum," diye cevap verdim. "Onu yenmeyi amaçladığımızı ve her şeyin bundan ibaret olduğunu. Harald'ın planları onu yenmek ve ardından tüm Skaland'ı

ona kral olarak diz çökmem benden gizlendi." Son söylediğim niyetlendiğimden daha alaycı bir şekilde çıktı.

Geir homurdandı, onu yaşayanların davranışlarına tutunurken ilk kez görmüyordum. Nefes almak gibi. "Grindill'in çoktan Harald'ın eline geçtiğini varsayarsak, Ylva Bjorn'u Leif'le takas etmeyi mi planlıyor?"

Başımı salladım; Ylva'nın avantajlı olduğu gözümünden kaçmamıştı. Bjorn çaresiz olmaktan çok uzaktı ama Ylva ve savaşçıları onun büyüüne aşınaydı ve onu hafife almazlardı. Ya takası çoktan ayarladıysa? Ya Bjorn Harald'ın elindeyse? Ellerim titremeye başladı, çünkü eğer o...

Bu düşünceyi bitirmek için kendime izin vermeyi reddettim. Bjorn'suz bir hayatı hayal etmeyi reddettim. Ayrıca, Harald'ın Bjorn'u da Tora'yı bağladığı gibi bağlamaya çalışması daha mantıklıydı. Ölüm sondu, oysa Tora'nınki gibi bir hayat Harald'a sonsuz eğlence imkânı veriyordu. Ve Bjorn hayatta olduğu sürece, umut vardı.

"Freya?"

Çok uzun süre sessiz kaldığımı fark ederek kıpırdandım. "Bence Harald takası kabul edecek ama bu uzun vadede Leif'i kurtarmayacak. Harald, Bjorn'un Ylva'ya onun Loki'nin çocuğu olduğunu söylediğini varsayacak ve gerçeği bildiğine inandığı hiç kimsenin özgürce dolaşmasına vermeyecektir. Onları ya bağlayacak ya da öldürecektir."

"Şerefsiz düzenbaz," diye tısladı Geir, sesi irkilmeme neden oldu.

"Evet, ama böyle olduğunu bilmek bize ne yapacağına dair bir fikir veriyor," dedim. "İnsanlara diz çöktürmek için zora ve şiddete başvuracağını sanmıyorum. Kurnazlığı kullanacaktır." Dalgalara kaşlarımı çatarak ekledim: "Bu onun için bir oyun Geir. Tıpkı Loki'nin öykülerinde olduğu gibi, Harald da başkalarını manipüle etmek, kandırmak, onlara yapmayacakları şeyleri yaptırmak için ipleri çekmek istiyor. Ona zevk veren güce sahip olmak değil, onu elde etme sürecidir. Şiddet sadece sırtı duvara dayandığında ya da biri onu kızdırdığında ortaya çıkar. Ya da canı sıkıldığında."

"Ona başka seçenek bırakmayacağız," diye cevap verdi Geir. "Onu bulacağız ve bir veba gibi üzerine çökeceğiz, çünkü ölümlü insanların silahları bize zarar veremez."

"Ama etrafı ona sadakatle hizmet eden Meftun olmayanlarla çevrili," diye hatırlattım ona, yeni keşfettiği yenilmezliğini söylediğim için pişmanlık duyarak. Kardeşimin kendini beğenmişliği ölümle azalmamıştı. Tam tersine. "Eğer Skade'nin okları ya da Tora'nın şimşekleri tarafından vurulursan, bu senin sonun olur."

Kardeşim cevap vermedi ama Skalander ölümsüzlerinden birkaçının başını çevirdiğini gördüm, sözlerim kulaklarına ulaşmıştı.

"Zeki olmak zorundayız," dedim. "Nordelandlılar, hizmet ettikleri adamın doğasını bilmiyorlar ve Harald'a ulaşmak için arkamızda ölümlerinden oluşan bir alan görmek istemiyorum. Ona hizmet eden Kayıtsızlar'a gerçeği açıklamanın bir yolunu bulmalıyız, çünkü onların desteği olmadan, bence direnmek yerine kaçacaktır."

"Bunu nasıl başaracağımıza dair bir fikriniz var mı? Size inanmaları için bir sebep yok, özellikle de suçlamalarınızı reddederse."

Ylva bana hafızayı ele geçirmek için kullanılan runik büyünün sadece bir kez işe yarayacağını söylemişti ve ben de onun için kullanmışım, bu yüzden bu yöntem benim için kaybolmuştu. "Steinnun." Bu fikir bir süredir kafamda şekilleniyordu. "Ben adada olanları anlatacağım, o da şarkı söyleyecek. Duyan herkes Harald'ın Saga'nın suretinden kendi suretine geçişini görecektir. Hilelerini kendi ağzından duyacaklar."

"Umursayacaklarını varsayıyorsun," dedi Geir. "Harald baskınlarda aldığı ödüllerle onların hayatını güzelleştirdi. Onun hileleri onların yararına oldu."

Yanaklarımın içini çiğnedim, sonra başımı salladım. "Nordeland'da geçirdiğim süre boyunca onun Kadersizler grubundan pek çok kişiyle tanıştım ve iyi insanlardı. Loki'nin bir çocuğuna hizmet etmeyi seçtiklerine inanmıyorum."

"Belki de." Geir omuz silkti. "Asıl soru, bu spekülasyonu nasıl kanıtlayacaksınız? Harald hayatta olduğunuzu ve kaçtığınızı fark ettiği an, tüm çabası sizi susturmak olacaktır ve biz" -tüm savaşçıları işaret etti- "size bağlıyız. Bu âlemde varız çünkü sana hizmet etmeye yemin ettik. İnanıyorum ki sen ölürsen ruhlarımız bedenlerimizi terk edecek ve Harald bir kez daha muzaffer olacak. Hiç şüphe yok ki Sadakatsizlerini sadakatleri için cömertçe ödüllendirecektir. Onların zihninde, kandırdığı tek insanlar sen ve Bjorn. Neden umursasınlar ki?"

Skaland kıyıları ufukta büyüyordu ama içimi sevinçle doldurmak yerine artan bir huzursuzluk hissettim çünkü Harald'ın Kadersiz'ine olanları göstermenin yeterli olacağını düşünmüştüm. Bunu feci bir can kaybı olmadan kazanabileceğimi düşünmüştüm, çünkü ellerim çoktan kanla kızarmıştı.

"Savaşmak daha iyi," dedi Geir. "Harald'ı ve ona sadık olan herkesi öldürün. Temiz bir zafer ve Skaland güvende olacak. Senin ölümsüzlerden oluşan bir ordun var, bizim de bizi Kadersizler'den koruyacak sen varsın. Muzaffer olacaksınız."

Kardeşimin söylediklerinde mantık vardı. Geçmişte bu savaşlar hep böyle kazanılmıştı ama Harald'ın ordusunun tamamının kandırılmış olduğunu bildiğim için doğru gelmiyordu. Bu görkemli bir zafer değil, ölümcül bir kıyım olacaktı. Ardımda bir ölümler tarlası bırakacağıma dair kehanetin Saga'nın değil Harald'ın uydurması olduğunu bilsem de, kardeşimin önerdiği yolda yürümek bunu gerçeğe dönüştürecekti.

Midemde yükselen ekşimeyi bastırmam gerektiğinden başka bir nedenle konuyu değiştirerek, "Ingrid nerede? O iyi mi?"

"Selvegr. O iyi, ya da ben yelken açtığımda öyleydi. Çocuğumuzun erkek olduğundan emin."

Başımı sıkıca salladım ve kardeşimin ruhuna asla eve dönemeyeceğinin işleyip işlemediğini merak ettim. Ailesini bir daha asla göremeyeceğini.

Sessizlik uzadı, sonra Geir şöyle dedi: "Grindill'de Ragnar'ın bıçağı boynuma dayadığı o an bir aldatmacaydı. Ingrid asla tehdit edilmedi. Snorri için savaşmaya devam etmeni sağlamak için bir oyundu. Yerimi geri kazanmak için onunla yaptığım anlaşmanın bir parçasıydı. Bunun için üzgünüm, Freya. Sadece bunun için değil, kendim için bir şeyler elde etmek amacıyla sırtına bindiğim diğer tüm anlar için de."

Gözlerim yaşlarla doldu. "Seni öldürdüğüm için özür dilerim."

Geir güldü ve sesi garip ve korkunç olsa da, kalbim bunu duyunca daha güçlü hissetti. "O zaman birbirimize iyilik yapmak için son bir fırsat yakaladığımız için ikimiz de minnettar olalım."

Harald'ın filosundan ya da Ylva'nın gemisinden hiçbir iz olmamasına rağmen, sahil, tanıdık dağlar ve fiyortlar önümüzde büyürken rahat bir sessizlik içinde durduk. Çevremde, gökyüzünde bir hareket parıltısı gördüm ve sonra bir merlin drakkarın pruvasına kondu.

"Kaja," diye nefes aldım, midemde keder birikiyordu çünkü Guthrum'un kaybının onun için ne büyük bir darbe olduğunu ancak hayal edebiliyordum.

Geir bana bakıyordu ve ben de açıkladım. "O... Harald'ın Kadersizlerinden birinin aşinasıydı. Savaşta denize düştü. Guthrum iyi bir adamdı." *En azından çoğunlukla* iyiydi.

Kaja aniden bana doğru uçu.

Küfrederek yana doğru eğildim. Gemiden uzaklaştı ve sonra geri dönerek tekrar bana doğru uçu. Geir ona doğru hamle yaptı ama ben onun kolunu yakaladım. "Hayır! Bak!"

İşaret ettiğim parmağımı takip ederek uzaktaki dalgaların karaya attığı bir odun yığınına gösterdi. "Bizi o dalgaların karaya attığı oduna götürmeye çalışıyor. Rotayı değiştir."

Geir emri verdi ve diğerleri hızımızı yavaşlatmak için yelkeni indirmeye çalışırken dümenci yön değiştirdi. Yaklaştıkça, ölü ağacın dalları üzerine yayılmış bir adamın şeklini seçtim.

"Guthrum!" Bağırdım. "Guthrum, beni duyabiliyor musun?"

Adam hareket etmedi. Bunun nedeni ölü ya da bilinçsiz olması mıydı, söylemek imkânsızdı. Yine de Kaja adamın üzerinde daireler çizerek uçu ve bunu tanıdıklarından başka kimse için yapması pek olası değildi.

"Guthrum!"

Drakkar'dan gelen dalgalar dalgaların sürüklediği odunlara çarptı ve Guthrum dallardan kayıp dalgaların altına girerken panikle nefesimi içime çektim. Kılıcımı çözerek zincir zırhımı başımın kaldırdım ve denize dalmadan önce Geir'in ellerine tutuşturdum.

Buzlu su başımı kapattı ama bacaklarımdaki zehir yanıklarının acısını görmezden geldim ve yüzeyin altında gevşekçe yüzen Guthrum'a doğru yüzdüm. Kollarımı onunkilerin altından geçirdim ve sert bir tekme attım. Göğsüm hava ihtiyacından dolayı ağrıyordu ama onu yüzeye çıkarmayı başardım, Geir de Guthrum'u tutup çekti. Diğer drauglar da bana aynısını yaptı ve ben de onların ayaklarının dibine kabaca yığıldım. "Yaşıyor mu?"

"Zar zor." Geir, Guthrum'un rengi solmuş vücudunun etrafına yedek bir branda bezi çekti. "Bunca zamandır suyun içindeymiş gibi görünüyor. Hayatta olması şaşırtıcı."

"O güçlü." Bir deri su alarak Guthrum'un yanına oturdum ve başını destekleyerek ağzına az miktarda su damlattım. Yutkundu, sonra öksürdü ve gözleri açıldı. "Freya?"

"Evet, benim."

Ama ben daha o birkaç kısa kelimeyi söylemeyi bitirmeden gözleri yuvalarından fırladı ve Guthrum bir kez daha bayıldı. İçimi çektim ve yelken bezini vücuduna daha sıkı sardım, ayağa kalkarken kendim de titriyordum.

"Harald'ın kabalasının bir parçası mı?" Geir bir kolunu omuzlarıma doladı ama denizden daha sıcak değildi ve ben de sıyrılıp kurtuldum.

"Evet. Harald onu çocukken kötü koşullardan kurtarmış. O sadık biri." "O zaman eğer yaşarsa, gerçeğin değişip değişmeyeceğini görmek için ilk test o olacak.

sadakatler." Elimi sıktı. "Aksi takdirde, zor bir seçim yapmak zorunda kalacaksın kardeşim."

"Guthrum'u öldürmeyeceğim." Elinden kurtuldum. "Gerekirse bu iş bitene kadar onu bağlarım ama öldürmeyeceğim."

Kardeşim omuz silkti, belli ki bu konudaki düşüncelerimin değişeceğini düşünüyordu. Ama öldürmekten bıkmıştım ve şu anda aradığım tek ölüm Harald'inkiydi. Kıyı yaklaştıkça sessizce durduk, ama Harald'ın filosundan hâlâ bir iz yoktu.

Geir aniden, "Snorri'nin cesedini Harald'ın aldığını söylemiştin," dedi. "Nedenini biliyor musun?"

"Öldüğünün kanıtı sanırım. Onu öldürenin Bjorn olduğunun kanıtı, çünkü baltası belirgin bir yara bırakıyor." Baltanın çıkardığı etli , kan ve etin cızırtısını ve kokusunu hatırladım... "Sebebi her ne olursa olsun, bu iyi olmayacak."

Gemiler kumsala yaklaştı ve ben Skaland sahilini seyrederken ağaç yapraklarının sonbahara dönüşmeye başladığını fark ettim. Kırmızılar, turuncular ve sarılar çamların yeşilliklerine karıştı ve ani bir özlem duygusu doldurdu. Yelkenler kürekler lehine alçalırken

daha sığ sulara girdik. Draug davulcusu sabit bir ritim tutturdu ve içinde durduğum gemi sahile çıkana kadar kalbim onun ritmine ayak uydurur gibi oldu.

Dışarı sıçrayarak bir avuç ıslak kum aldım, Skaland'a geri döndüğümde ilk adımlarımı atarken parmaklarımın arasından su akıyordu.

Kaderini kontrol et.

Nefes alarak orduma döndüm. Ölümsüzlerdi, evet, ama her biri bir Skaland'ı. "Burası bizim evimiz," dedim. "Bizim topraklarımız. Ailelerimiz. Ve bunu bilmeseler de tehlikedeler. Düzenbazın planları hakkında öğrenebildiklerimizi öğrenmeliyiz ki onu yenmek için kendimize ait bir plan yapabilelim."

Kardeşim ve diğer drauglardan biri hâlâ bilinci yerinde olmayan Guthrum'u gemiden çıkarmış, kumsalda bir diğerinin küçük bir ateş yaktığı yere taşıyorlardı. Onları takip ettim, Kaja'nın tepemde dönmesini izledim ve sıcaklığın ve yiyeceğin onu kendine getireceğini umdum. Ama bundan da öte, Guthrum'un beni dinlemesi için tanrılara dua ettim. Bana inansın diye. Çünkü yaşayanlar arasında benim tarafımda olan birine çok ihtiyacım vardı.

Ve bu kişi kadersizse çok daha iyi.

Geir, draugları keşif yapmaları ve ne tür bilgiler öğrenebileceklerini görmeleri için organize etmeye koyuldu, ancak yaşayanların muhtemelen onlara bir bakış atıp diğer yöne koşacakları kimsenin gözünden kaçmadı. Daha iyi bir bilgi kaynağına ihtiyacımız vardı.

Ateşe biraz daha odun attım ve Guthrum'u kucağıma oturacak şekilde kaldırdım. Dikkatlice ona biraz daha su verdim. Sıcaklığın vücudunu ısıtmasını beklerken boğulmasın diye küçük yudumlar aldım. Korkunç derecede solgundu ve kır saçları ve sakalıyla herhangi draug kadar ölü görünüyordu. Yine de göğsü düzenli nefeslerle inip kalkıyordu ve nabızı parmak uçlarımda altında güçlü hissediliyordu.

Kaja yanıımızdaki bir odun parçasının üzerine kondu, sarı gözlerini tanıdığına dikmişti. "Onu uyandırabilir misin?" Ona sordum. "İçmek ve yemek için uyanık olması gerekiyor, yoksa daha da zayıflayacak."

Kuşun başı eğildi, sarı gözleri beni süzdü ve sonra uçarak Guthrum'un göğsüne kondu ve sakalındaki tüyleri yolmaya başladı.

"Kes şunu!" Onu iterek uzaklaştırdım ama ben bunu yaparken Guthrum kıpırdandı ve gözlerini açtı. Odaklanması biraz zaman aldı ama sonra, "Freya?" dedi.

"Evet. İçebilir misin?"

Başını salladı ve birkaç yudum daha su içerken onu biraz daha destekledim. Sonra bir iç çekişle tekrar kollarımda kendinden geçti. "Siktir!"

"Kahretsin!" diye bağırdım, ondan bir şeyler talep etmenin benim için adil olmadığını biliyordum.

ama Guthrum ve Kaja umutsuzca ihtiyacım olan bir varlıktı. Harald'ın neyin peşinde olduğunu ve Bjorn'un nerede olduğunu öğrenebilirlerdi ve uyuduğu her an Bjorn'u canlı kurtarma azaltıyormuş gibi hissediyordum.

Guthrum'u yere indirdim ve yelken bezini etrafına sardım. Kaja göğsünün üzerine zıpladı ve bir hayvanın görebileceğinden çok daha fazlasını gören esrarengiz gözleriyle beni izledi.

Geir'e doğru ilerlerken yorgunluk kalbimin üzerine çökmüştü.

"Şansın var mı?"

"Biraz uyandı." Ayakkabımı kumsalın kumlarına sürterken, gözlerim küçük filomu oluşturan drakkarların üzerindeydi. "Korkuyorum Geir. Ya Ylva, Leif için Bjorn'u çoktan takas ettiyse? Ya Harald-"

"Öyle düşünme." Ağabeyim rahatlatıcı bir elini omzuma koydu. "Harald akıllıdır. Senin hâlâ yaşadığını düşünürse Bjorn'u hemen öldürmez. Bjorn'un sana karşı kullanılabileceğini biliyor, o yüzden hiç değilse buna güven. Kıyı boyunca bilgi almak için dinleyecek savaşçıları var ama umarım sıcaklık ve dinlenmeyle bu Guthrum davanıza yardım etmek için yeterince uyanır."

"O kadar kolay olacağını sanmıyorum. Harald'a sadık ve gerçekler kendisine sunulduğunda bile ona karşı çıkmaya ikna olabileceğinden emin değilim. Guthrum'un canavarlara karşı belli bir saygısı var." Ellerimi üşüyen kollarımda aşağı yukarı ovuşturarak ateşe geri döndüm.

Sadece donmak için.

Çünkü Guthrum gitmişti.

Snorri önümde duruyordu. Ama efendim değil, çünkü Snorri'nin ona verdiğim yaralar yüzünden öldüğünü görmüştüm.

Harald.

"Anne!" Leif öne fırlayarak kollarını, kocası kılığındaki adama bakarken yüzü grinin korkunç bir tonuna bürünmüş olan Ylva'ya doladı.

"Seni boğaza girmeye iten neydi? Babam ve ben senin denizde kaybolduğunu düşünerek paniğe kapıldık. Belki de Hel-Çocuğu'nun lanetine yakalanmışsındır," dedi Leif. "Drakkar'ınızın görüldüğü haberi geldiğinde hissettiğim rahatlama..." Titrek bir nefes verdi. "Güvende olduğun için çok mutluyum."

"Ben iyiyim," diye fısıldadı. "Oldukça iyiyim."

"Sana iyi olacağını söylemiştim," dedi Harald babamın sesini mükemmel bir şekilde taklit ederek. "Njord'un kendisi annenin yoluna çıkmaya cesaret edemez. Yine de bize bir ödül getirdiğini görüyorum."

Skade beni ileri itti.

Leif'in başı döndü, beni ilk kez görüyordu. "Hain!" Belindeki kılıca ama Harald-as-Snorri kolunu yakaladı.

"Kardeşin benim sorunum, Leif. İhaneti zamanı geldiğinde cezalandırılacak." Leif'i arka kapıya doğru itti. "Şimdi git. Hainin yakalandığı haberini yay."

"Ragnar, sen git-" Ylva'nın titrek sesi, odadaki sersemlemiş savaşçıları tarayıp adamın kayıp olduğunu fark edince kesildi.

Skade kaşlarını çatarken sessizce küfrettim, sonunda Ragnar'ın kaçıp gittiğini fark etmiştim. Daha uzun bir başlangıç yapacağını ummuştum.

Leif tereddüt etti, sonra itaat etti, ama yanımdan geçerken yüzüme tükürdü. "Sen benim kardeşim değilsin. Sen bir hainsin. Hel-Çocuğu'nun iradesinin kölesisin. Kan kartalı senin hak ettiğin şey."

İrkildim. Öfkesini hak ettiğime şüphe yoktu ama yine de bıçak gibi kesiyordu.

"Leif, git," dedi Harald-as-Snorri yorgun bir sesle. "Ben bu çirkin meseleyle ilgilenirken sen de benim yerime bakmalısın."

Kardeşim hışımla arka kapıya yöneldi ve çıkarken Tora'nın yanından geçti.

Beni görünce şok içinde gözleri büyüdü ama Harald-as-Snorri, "Tora, arka kapının güvenli olduğundan emin olur musun? Bu kulak misafiri olunmasını istediğim bir konuşma değil."

Tora hiç tereddüt etmeden itaat etti ama gözlerindeki nefret ışıltısını kaçırmadım. Aralarındaki gerilimin yıllardır farkında olup olmadığımı ya da bu çatışmanın yeni olup olmadığını sorgulamama neden oldu. Bu soruya hiçbir zaman cevap alamayabilirdim ama bildiğim bir şey varsa o da Harald'ın Tora üzerindeki kontrolünü kırmanın bir yolu varsa, onun bir müttefik olabileceğiydi. Hem de tehlikeli .

Ylva titriyordu. Harald'ı işaret etmek için parmağını kaldırarak, "Sen benim kocam değilsin, Loki'nin çocuğu! Sen bir düzenbazsın!"

Harald-as-Snorri içini çekti. "Yarım bıraktığım için başıma bunlar geliyor."

"Öldürün onu!" Ylva çığlık attı ve Skalander savaşçıları kılıçlarını Silahlar. Ancak Harald-as-Snorri sadece bir el salladı ve "Skade, bununla ilgilen lütfen," dedi.

Elleri bağlı, kanlar içinde ve ağzı tıklalı halde Skade'in yayı elinde belirirken yapabileceğim hiçbir şey yoktu; yeşil damga odanın içinde ilmekler ve yaylar çizerek dönüyor, savaşçıların her biri soluk soluğa yere yığılana kadar art arda boğazları delip geçiyordu. Ölüyorlardı.

Harald-as-Snorri çığlıklarını susturmak için elini Ylva'nın ağzının üzerine kapatmıştı. Skade'in oku kanlı işini bitirdiğinde, ağzını Ylva'nın kulağına yaklaştırdı. "Uslu dur yoksa Leif'in bağırsaklarını gözünün önünde deşerim. Anlaşıldı mı?"

Ylva başını salladı ve adam onu bırakmadan önce yanağına bir öpücük kondurdu. Ylva sendeledi, kendini toparlamadan önce bir kez öğürdü. Harald-as-Snorri ondan uzaklaştı. Tıpkı daha önce olduğu gibi, teni yumuşayan bir balmumu gibi hareket ediyor, şekil ve renk değiştiriyor, ta ki yeniden Harald olana kadar.

Hareket gözüme çarptı. Skoll ve Hati gölgelerde oturdukları yerden kalkıp Harald'ın yanına gittiler. Kürklerini okşadı, başlarına çizilmiş ve sadakatlerini gösteren işaretlerin üzerinde bir parmağını gezdirdi.

"İşte bu yüzden insanları öldürmek nadiren en iyi çözümdür." Cesetleri işaret etti. "Temizlemesi her zaman çok zor oluyor. Tora, bunu ortadan kaldıracak bir çözüm düşün."

Tora, "Atıklar için nehre açılan kanallar var," dedi. "Cesetler şelaleden geçtikten sonra tanınmaz hale gelecek ve geriye kalanlar denize gidecek."

"İşin bittiğini gör," diye emretti Harald. "Sonra da kanı temizleyin. Sanki hiç burada olmamışlar gibi olmasını istiyorum."

"Çoğunun Grindill'de ailesi var." Ylva ölüme götürdüğü savaşçıların yüzlerine baktı. "Sorular olacaktır."

"Bunun için onları şüpheden uzaklaştıracak cevaplar vereceksin." Harald Hati'nin başını okşadı ve yine kurdun kürkündeki işaretlerin izini sürdü. Bu onun sahte soğukkanlılığını yalanlayan gergin bir tiki idi. "Aldatma, sevgili Ylva, bu şekilde geçimini sağlayacak ve Leif'in uzun ömürlü olmasını sağlayacaksın. Grindill'in leydisi, kralın karısı, tüm Skaland'ın sorgusuz sualsiz güvendiği kraliçe olarak. Snorri'nin hükümdarlığını canlı tutacaksın."

"Senin kuralın demek istiyorsun," diye fısıldadı Ylva, ölenlerin cesetlerini kanalizasyona taşıırken bakışları Tora'yı izliyordu.

Harald adada kullandığı o tuhaf kıkırdamayı çıkardı, sonra da bir eliyle ağzını kapattı. "Şey, evet. Yine de tüm Skaland Snorri ve Harald'ın bir ittifak kurduğuna inanacak. Skaland'ın savaşçıları lanetleyen, Saga'yı öldüren ve ardından gözünü Nordeland savaşçılarına diken Hel-Çocuk'u öldürdükten sonra yeniden dost olan düşmanlar. Keşke daha önce birleşmiş olsaydık, savaşçıların hâlâ hayatta olabilirdi." Sırıttı.

Çenem sıkıştı çünkü gerçekte ne olduğuna tanıklık eden herkesin öldüğü düşünülüğünde yalanlarını kanıtlamanın kolay bir yolu yoktu. Harald'ın bakışları bana kaydı. "Yine de anlattıklarımın ikinci kısmıyla bir sorunumuz olduğunu görüyorum. Söyle bana, Freya hayatta mı?"

Ylva cevap vermeyince Skade, "Bana onu bıraktığın yerde hapsedildiği söylendi," dedi. "Seve seve oraya gider ve onun sonunu getiririm baba. Okum ıskalamıyor."

"Hayır, öyle değil," diye onayladı Harald. "Gerçi aynı şey gözlerin için söylenemez. Nerede bu Ragnar?"

Skade'in yanakları renklendi. "İşemesi gerektiğini söyledi. Muhtemelen Grindill'de bir yerdedir."

"Ragnar'ın diğer şeylerin yanı sıra Hel-Çocuğu'nun nerede hapsedildiğini bildiği düşünülürse yeterince iyi olabilir mi?" Sonuncusu hırıltılı bir sesle çıkmıştı ve Harald, Skade'e yere yığılmasına neden olacak kadar güçlü bir ters yumruk atarken ağzımdaki ısırđım.

"Adamın Ragnar nerede?" diye sordu Ylva'ya. "Ona hangi emirleri verdin?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdi. "Benim emrimle yola çıkmadı."

Harald'da şiddetin yükseldiğini görünce tıkcımın etrafında öksürdüm ve Harald bakışlarını bana çevirdi. Aramızdaki mesafeyi kapatarak ağzımdaki tıkaçı çıkardı. Sonra da elinin tersiyle bana vurdu. "Nerede o?"

"Git kendini becer." Onun önünde yere tükürdüm.

Harald uzanarak omzumdaki bandajı çözdü parmaklarını Skade'in okunun açtığı deliğe soktu. Bir ısırık aldım.

Etrafımdaki dünya acı ve yıldızlarla dönerken bile çığlık atıyordum ve onlar temizlendiğinde yerde yan yatıyordum.

"Tahmin edilebilirsin, Bjorn." Harald üzerime abandı. "Sevgini kazananlara olan sadakatin seni böyle yapıyor, tıpkı manipüle edilmeni kolaylaştırdığı gibi. Ragnar'ı göndereceğin tek bir yer var, o da sevgilini zgrlğine kavuşturmak."

Arkasını döndü ve ben gülmeye başıladım, gülerken kan . "Ona haberi yaymasını söyledim, Loki'nin çocuğu. Grdğu her insanın kulağına Snorri'nin ldğun ve onun yüzünü taşıyanın Nordeland'lı Harald olduğunu fısıldamasını söyledim. Ona köyün dedikoducularını, balıkçı kadınlarını ve bilgi ticareti yapan yetimleri bulmasını söyledim. Karşılaştığı her yabancı tüccar ya da denizciye bir fincan bal likörü ısmarlamasını ve yüzler giyen, yalanlar ve aldatmacalarla ticaret yapan kralın hikâyesini anlatmasını söyledim. Harald, düzenbazların kralı, yalanların kralı ve bahse girerim yakında hiçbir şeyin kralı olmayacak."

Umutsuz bir yalandı ama Freya'yı bıraktığım ada dışında her yeri aramalarını istiyordum. Ragnar onun tek şansıydı.

"Masal uyduruyor," diye tükürdü Skade. "Freya'yı kurtarmak için tek şansını feda etmez. Beni onun peşinden gönder baba, ben de Ragnar'a bir tuzak hazırlayayım."

"Ragnar Freya'yı serbest bırakmaz," dedi Ylva ve buna inanıp inanmadığından ya da savaşcısına kaçması için zaman kazandırmaya çalışıp çalışmadığından emin değildim. "Onun hepimiz için nasıl bir tehlike oluşturduğunu biliyor."

"Born-in-Fire çok tehlikelidir." Bacaklarımı altımda sürükledim, göğsümden ve sırtımdan taze kan akmasına rağmen dik durmayı başardım. "Ve çok kurnaz olmaya başladı. Ölümün kızının bu kadar kolay yenilebileceğini mi sanıyorsun, düzenbaz? Fırsatın varken onu ldrmeliydin."

"Koğuşları Freya'nın hayatına bağladım," dedi Ylva. "Son nefesini verene kadar dayanacaklar. Korumalarım iyi - o canavar asla zgr kalamayacak."

Onunla alay ettim. "lmn Hel'in kızını intikam almaktan alıkoyacağını mı sanıyorsun?"

Söylediklerim palavraydı, ancak tüm salon tamamen sessizliğe gömüldü.

"Aman Tanrım." Ylva korku içinde elini ağzına götürdü ama bunun sahte olduğundan emindim, çünkü kolay kolay sarsılacak bir kadın değildi.

"Ne?" Harald talep etti. "Endişelerini dile getir, kadın."

"Runik büyü sadece yaşayanlar üzerinde güç sahibidir. Freya ölürse, koğuşlar onu tutamaz."

"Freya'nın gevşemiş olabileceğini mi ima ediyorsun?" Harald sordu. "Öldüğünü... ama yaşadığını mı? Kadersiz bir draug mu? Ya da başka bir şey mi?"

"Bilmiyorum!" Ylva'nın yüzünden yaşlar süzüldü. "Hel'in ona bahsettiği güçlerin kapsamını bilmiyorum. Sen onun büyüsunu benden iyi biliyorsun. Kaçmış olabileceğine inanıyor musun?"

Harald'ın parmakları kıpırdadı ve yüzü boş bir maske olsa da, hangi tehdidin daha büyük olduğunu tartarken içindeki gerginliği hissedebiliyordum: Ragnar'ın sırrını yaymasını engellemek mi yoksa Freya'nın artık bir tehdit olmadığından emin olmak mı?

"Ragnar'ı avlayacaksın," diye çıkıştı sonunda Skade'e. "Sustur onu ve sonra adaya yelken açıp Hel-Çocuk'u öldür, sonra da cesedini yak. Skoll ve Hati'yi al ve git!"

"Emredersin baba," diye fısıldadı Skade, yarılan dudağındaki kanı silerek ve diğer kadının alçaldığını görünce gülümsemesini gizlemeyen Tora'nın yanından hızla geçerek. Harald da bunu fark etti, öfkesi derinleşti ve "Kapının arkasından emniyete alındığından emin olun, yoksa atmanız gereken daha çok ceset olacak," diye tersledi.

"Emredersiniz kralım." Tora bir cesedi omzuna aldı ve arkasında kanlı ayak izleri bırakarak Skade ile kurtların peşinden gitti. Harald hayal kırıklığı içinde dağınıklığa baktı.

Ragnar, tüm yeteneklerine rağmen ölü bir adamdı, çünkü Skade her zaman avını yakalar. Ama Freya'ya daha fazla zaman kazandırmıştı. Bundan da öte, Harald'ın kontrolde olmadığını, planlarının dağılmakta olduğunu ortaya çıkarmıştı. Hayatı boyunca sakladığı ve tüm planlarının dayandığı sır artık açığa çıkmıştı. Bildiğim bir şey varsa, o da hiçbir şeyin onu kontrolü kaybetmek kadar öfkelenmediğiydi.

"Bence hırsın yeteneklerinin ötesine geçmiş *baba*," dedim. "Kimsenin görmediği münzevi bir kadının hayatını sürdürüyormuş gibi yapmak başka bir şey, bir kralın hayatını sürdürüyormuş gibi yapmak bambaşka bir şey. I

Planlarınızın kötü yapılmış bir duvar halısı gibi yıprandığını ve bununla birlikte kendi kaderiniz üzerindeki kontrolünüzün de yok olduğunu görün."

Bana ters vurdu ama ben sadece kan tükürdüm ve güldüm. "Annemin formunda çok fazla zaman geçirdin, Harald. Yaşlı bir kadın gibi vuruyorsun."

Harald belindeki bıçağı çekti. "İşe yararlılığını çoktan aştın. Tıpkı annen gibi." Gülümsemesi acımasızdı. "Senin yaptığın ateşte yanarken nasıl çılgık attığını hâlâ hatırlıyorum. Çabuk olmadı. Ama yavaş ölümlerden zevk alma konusunda dersimi aldım."

Birinden ondan nefret ettiğim kadar nefret etmenin mümkün olduğunu bilmiyordum ve bu, kendi hayatım için duyabileceğim her türlü korkuyu bastırdı.

Harald bıçağını kaldırdı. "Helheim'a vardığında annene selamlarımı ilet."

Ylva onun bileğini yakaladı. "Bekle. O hâlâ işe yarar." Harald başını çevirip onu dinledi.

"Eğer Hel-çocuk kaçtıysa," dedi Ylva, "onu yakalayıp öldürmeliyiz. Bjorn'u yem olarak kullanan Harald, çünkü Freya kesinlikle onun için gelecektir."

"Senin bilgeliğine güvenmiyorum, Ylva." Harald kollarını kavuşturdu. "Ve tam tersini yapmaya meyilli hissediyorum."

Tora başka bir cesedi almak için eğilerek salona geri geldi. Kimse ona dikkat etmese de, konuşulan her şeyi dinlediğini biliyordum.

"Bjorn kocamı öldürdü." Ylva'nın yanağından bir damla yaş süzüldü. "Onu soğukkanlılıkla öldürdü. Onun ölmesini benden daha çok isteyen kimse yoktur ama oğlum pahasına değil. Yaptığım her şeyi Leif'in iyiliği için yapıyorum, bu da kalp meselelerini soğuk mantık lehine bir kenara bırakmam gerektiği anlamına geliyor. Skaland'ı yönetmek için bana ihtiyacın var. Beni tutmak için Leif iyi olmalı. Bunu bilerek, senin başarının oğlumun başarısı olacağına inanıyorum. Ve," sertçe yutkundu, "eğer Freya ölümden başka bir yolla kaçtıysa, Leif onu kontrol etme kapasitesine sahiptir. Onun kanına hizmet etmekle yükümlüdür."

Çenem sıkıştı, çünkü Snorri ölmüş olsa bile bu yeminlerin yükü Freya'nın omuzlarında kalmaya devam ediyordu.

Harald onu yatıştırmak yerine Ylva'ya döndü ve bıçağı boğazına dayadı. "Şunu anla kadın. Eğer bana herhangi bir şekilde karşı gelmeye çalışırsan, oğlun ölür. Kötü bir şekilde, yavaş yavaş ölür ve seni temin ederim, bunda hiçbir onur olmayacak. Anladın mı?"

"Evet lordum." Ylva başını eğdi. "Bjorn'un ölümünü bir gösteri haline getirmenizi öneririm. Bir hainin ölümü, yaptıklarının zarar verdiği herkesin şahit olması için. Freya serbest kalırsa onu kurtarmaya çalışacak ve biz de onu yakalayacağız. Tuzağımızı kurmak için birkaç güne ihtiyacımız var, aynı zamanda Bjorn'un en kötü işkencelere dayanacak kadar güçlü olduğundan emin olmak için."

Ylva bana zaman kazandırıyor. Freya zamanı. Snorri'ye yaptıklarımı affettiği için değil, Freya'nın kurtuluş için en iyi şansımız olduğunu fark ettiği için. Ylva pragmatik değilse hiçbir şey değildi ve kararlarında hata yaptığını biliyordu. Ama pişmanlığı Leif'i riske atmaya yetmiyordu, bu yüzden bana verebileceği tek şey zamandı.

Harald sessizdi, düşünürken gözleri dalgındı, sonra yüzü balmumu gibi erimeye başladı ve Snorri olarak yeniden şekillendi. Bıçağı indirerek eğildi ve Ylva'yı dudaklarından öptü. "Eski rakibimin sana neden bu kadar değer verdiğini anlıyorum, Ylva. İyi bir kraliçe olacaksın."

Başka tarafa bakmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Evet, kralım." Ylva'nın çenesinin hafifçe gerilmesi yüzündeki tek duyguydu. "Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım."

"Tora, Volund'a söyle Bjorn'u kan kaybından ölmeyecek şekilde yamalasın. Senin gözetimin altında tutulacak ve kaçmasını engellemek için ne gerekiyorsa yapacaksın," dedi Harald-as-Snorri. "Gel karıcığım. Planlarımızı Skaland'a duyuralım. Skaland ve Nordeland arasındaki birliği kutlamak için her ikisine de ihanet eden adamı idam etmekten daha iyi bir yol var mı?"

Savaşmaya devam et, Ateşte Doğan, diye fısıldadım sessizce, sonra gücüm tükendi ve dünya karanlığa gömüldü.

"Harald'ın filosundan ya da savaşçılarından hiçbir iz yok, kalkan kız," dedi Skalander draug, ölümsüzlerin garip sesiyle.

hala alışamamıştı. "Ne Jord' çocuğundan ne de tanıdıklarından iz var."

Guthrum'u yakalayamamış olmaları beni hiç şaşırtmadı. O medeniyetten çok vahşi doğaya ait bir adamdı ve onu bulmamızın tek yolu ölmüş olmasıydı. Ne kadar kolay kaçtığını düşündüğümde hâlâ kendime öfke duyuyordum ama aslında onun kaçamayacak kadar hasta olduğuna inanmakla kalmamış, kaçmak isteyeceğini de düşünmemiştim. Benim açımdan bir hataydı, çünkü Kaja belli ki kaçmanın en iyi yol olduğuna karar vermesi için ona yeterince şey söylemişti. Harald'a gideceğinden hiç şüphem yoktu, bu da düşmanımın kısa süre içinde kaçtığını ve kendi ordum olduğunu öğreneceği anlamına geliyordu.

"Kıyıda Torne'ye doğru ilerlemeye devam edeceğiz," dedi Geir. "Eğer Ylva Grindill'in onun hedefi olduğu konusunda haklıysa, Torne gemilerinin karaya oturacağı yer."

Başımı salladım, kalkanımı almak için uzandım ve omzuma attım. Kıyı boyunca ilerliyorduk, ordumun ölümsüz doğası köylerle temastan kaçınmamızı gerektiriyordu, yoksa kurtuluştan ziyade alarm sebebi olarak algılanabilirdik, ama şu ana kadar Harald'ın filosunun saldırdığına dair hiçbir işaret yoktu. Draugların çoğu bunun Ylva'nın yanıldığı ve Harald'ın Nordeland'a döndüğü anlamına geldiğine inanıyordu ama ben daha iyisini biliyordum. Bu sadece planlarını güç kullanarak gerçekleştirmeye çalışmadığı anlamına geliyordu.

"Tanrım, çok kötü kokuyorsun," diye mırıldandım kardeşime, o da yanıma düşerken. "Bu koku Harald'a geldiğimizi haber verecek."

Geir başını ovuşturarak, "Bunun için kendinden başka kimseyi suçlayamazsın," diye karşılık verdi. Bir zamanlar gür olan sarı saçlarının çoğu dökülmüş, kafa derisinin kel kısımları görünür hale gelmişti ama sakalı her zamanki gibi gürdü ve üzerindeki halkalar güneşte parlıyordu. Ordumdakilerin hepsi çürüyordu, vücutları her geçen saat çürüyordu ve bu durum hareket kabiliyetlerini engellemiyor gibi görünse de akıl sağlıklarını etkiliyor olmalıydı. Onlara yaptığım şey sonsuza kadar devam edemezdi, bu da Harald'ı yenmek için sahip olduğum zamanın sınırlı olduğu anlamına geliyordu.

Drakkar'a tırmanıp ufku tararken, kürekler dalgaları yararak bizi Torne'ye doğru çekiyordu. Bir zamanlar evim dediğim köy olan Selvegr'in bulunduğu fiyordun girişini geçtik.

"Onu gördün mü?" Geir'in Ingrid'in zarar görmediğinden ve güvende olduğundan emin olmak için gittiğini ve babasıyla birlikte yaşadığını bildiğim için sessizce sordum.

"Evet." Parmakları geminin kenarını kavradığı yerde sıkılaştı, teni grinin korkunç bir tonuna büründü. "O iyi."

Yanaklarımın iç kısımlarını ısırdım. "Sen... Sen onunla konuştun mu?"

Kardeşim başını salladı. "Onu korkutmak istemedim." Geir ellerini kaldırarak parlayan yeşil gözleriyle onları inceledi. "Beni bu halimle hatırlaması daha iyi."

Bir parçam aynı fikirdeydi. Sevdiğin kişiyi ölümsüz, çürümüş ve dehşet verici olarak görmek, ona dair sahip olacağın son anı olmamalıydı. Ama bir yanımda veda etme şansına sahip olmanın buna değip değmeyeceğini merak ediyordu. Son bir an ve onunla birlikte gelen kapanış.

Bjorn'la birlikte elimden alınan bir şey.

Gözlerim yandı ve onun ölmüş olabileceğini düşündüğüm için bile kendime kızarak gözlerimi ovuşturdum. Yine de keder ve korku içimi kemirmeye devam ediyordu, çünkü kalplerimizi bir kez daha birleştirmişken sonsuza dek ayrılmak çok zalimce bir sapma gibi geliyordu.

"Temelli değil," diye tısladım kendi kendime, sonra Geir ters ters bakınca başımı salladım. "Onun kalbini biliyorsun Geir. Her ne seçim yaptıysan doğru olanı yaptın."

"Onu sevdiğimi söyleyecek misin?" Gözleri benimkilerle buluştu ve tamamen insanlık dışı olsalar da içlerindeki kederi gördüm. "Gün kazanıldığında onunla ilgilenecek misin?"

Başımı salladım, sonra yüzüme zorla bir gülümseme yerleştirdim. "Çocuğun büyüdüğünde ona Hel'in pençesinden nasıl kurtulup büyük bir savaşı ve Odin'in salonunda bir yeri nasıl kazandığını anlatacağım. Bu, çağlar boyunca skaldların anlatacağı bir hikâye olacak ve çocuğun senin adını taşıma onuruna erişecek."

Geir kaşlarını çatı, ben de yanlış bir şey söylediğimden korkarak irkildim ama sonra endişesinin gerçek kaynağı dikkatimi çekti. İki atlı sahilde dörtnala ilerliyordu, biri diğerinin peşindeydi. Yüzlerini net olarak seçebilmek için çok uzaktaydım ama gözlerimi gölgelemek için elimi kaldırdığımda, takip eden atının üzerinde doğruldu, elinde parlayan bir yay ve ok belirdi. İki yanında Skoll ve Hati koşuyordu.

"Skade!" Hırladım. "Kıyıya doğru git!"

Geir emri verdi, kürekçiler hızlandı. Ancak onlar bunu yaparken Skade yayının girişini çözdü. Yeşil ok havada uçarak takip edilen atı kalçasından vurdu. Hayvan yere düştü, binicisi havada taklalar attı. Kuma çarptı ve yuvarlandı, bir anda ayağa kalktı ve koşmaya başladı.

"Bu Ragnar!" diye bağırdı savaşçılarımdan biri.

Kalbim küt küt atıyordu çünkü Skade Ragnar'ın peşindeyse bu, Ylva'nın Bjorn'u Leif'le takas etme planının planlandığı gibi gitmediği anlamına geliyordu. "Daha hızlı!" diye bağırdım. "Okçular, vurun onu!"

Drakkar'ın davulları Skade'nin dikkatini çekti, beni tanıyınca gözleri büyüdü.

"Dene bakalım, seni katil sürtük," diye tısladım ve kalkanıma büyü çağırdım. Ama Skade damgasını bana doğrultmak yerine Ragnar'ın sırtına nişan aldı. Ragnar, Bjorn'un kaderini bilen hayattaki tek kişi olabilirdi. "Öldürün onu!"

Okçularım oklarını fırlattı ama kısa düştüler. Yayının kirişini bıraktığında öfkeyle çığlık attım, yeşilin ölümcül dilimi havada uçarak Ragnar'ın sırtını deldi. Düştü, yuvarlandı ve sonra kumda hareketsiz yattı.

Drakkar sahile koştu, savaşçılarım Skade'nin peşine düştü. Ben de onlara katıldım, elimde kılıç, onu sahile kadar kovaladım. Hel'in adı dudaklarımda yükselmeye başladı ama bunun boşa söylenmiş sözler olacağını biliyordum. Ölüm tanrıçası, diğer tanrıları kızdırmaya degecek bir sebep olmadan bir Kadersiz'e sahip çıkmazdı ve bu durumun bunu gerektirdiğinden oldukça şüpheliydim. Ama at sırtındaki avcı kadın bizi hızla geride bırakarak dörtnala yola çıktı. Omzunun üzerinden bakıp Skoll ve Hati'nin isimlerini haykırdı ama kurtlar sahilde durmuş, gözlerini bana dikmişlerdi.

"Geir," diye bağırdım. "Adamlarından birkaçı onu takip etsin. Bizi Harald'a götürecekt!"

Başımı salladı ve Ragnar'ın yüzükoyun yatan bedenine doğru koşarken zar zor duyabildiğim emirler yağdırdı. Savaşçılarımdan ikisi onun yanında durmuş, adamı yuvarlıyorlardı. Kum derisine yapışmıştı ve köprücük kemiğinin hemen altındaki bir delikten kan sızıyordu.

Ama yaşıyordu.

Kahverengi gözleri benden etrafımı saran, birçoğunu iyi tanıdığı ölümsüzlere kaydı. "Hel-çocuk," diye fısıldadı Ragnar. "Ne yaptın sen?"

"Birleşik Skaland. Bu savaşçılar aileleri ve Valhalla'da bir şans daha elde etmek için savaşıyor. Bana neler olduğunu anlatır mısın?" Yanında diz çökerek, "Harald sana saldırdı mı?" diye sordum. Ve kendime engel olamadığım için, "Bjorn nerede? Yaşıyor mu?"

"Grindill," dedi Ragnar dişlerinin arasından. "Yaşıyor ama yaralı. Onun yüzünden kaçtım."

Midem sıkıştı, korkudan kusmak istedim. "Harald'ın elinde mi?"

Ragnar başını salladı, sığ ve hızlı nefes alıyordu, bu dünya için fazla uzun değildi. "Snorri."

"Snorri öldü," diye tersledim. "Son nefesini verirken onu izledim."

"Herkes onun hayatta olduğunu söylüyor. Snorri, Harald ile ittifak kurdu, ortak bir düşman tarafından birleştirildi." Dudaklarından kan sızdı. "Sen."

Harald'ın planının kalbini görerek lanet okudum çünkü aklımda onun her iki rolü de oynadığına dair hiçbir şüphe yoktu. "Bu Snorri değil, onun yüzünü giyen hilebaz."

"Belki de öyledir, ama herkes Skaland'ın savaşçılarını lanetledikten sonra aynı şeyi Nordeland'ın filosuna da yapmaya çalıştığına inanıyor, sadece hızlı düşünerek Harald ve Snorri'nin birlikte çalışarak seni öldürmesine izin verdin," diye fısıldadı Ragnar. "İttifak için bir kutlama yapılacağı söylentisi yayıldı. Steinunn senin yaptıklarının şarkısını söyleyecek. Bjorn idam edilecek. Hain sevgilin için kan kartalı."

Dünya etrafımda dönüyor, dehşet beni boğuyordu ama "Ne zaman?" diyebildim.

"Yakında." Ragnar'ın dudaklarından daha fazla kanlı köpük aktı ama "Ylva yaşıyor. Leif de öyle. Onları kurtar. Kendinizi kurtarın. Kurtar..."

Son söz asla söylenmedi, Ragnar'ın göğsü hareketsiz kaldı.

"Zamanı geldiğinde seni Odin'in salonunda görmek için sabırsızlanıyorum kardeşim," diye mırıldandı Geir ve kendi kılıcının kabzasını Ragnar'ın eline bastırıldığını gördüm. "Beni bekleyen bir fincan var."

Kanlı kumda topuklarımın üzerine oturdum. "Yakında..." Cümlemi bitiremedim. Ragnar'ın söylediklerini tekrarlayamazdım, çünkü Bjorn hayal edilebilecek en kötü şekilde idam edilirdi.

"Snorri'nin öldüğünden emin misin, kardeşim?" Geir sordu. "Çünkü Loki'nin çocuğu olsun ya da olmasın, Harald aynı anda bir odada iki adam olamaz."

"Olmak zorunda değil." Ayağa kalktım. "Snorri'nin sahip olduğu kadar güçlü ve etkili bir şekilde hüküm süren Ylva'ya sahip. Dahası, insanlar onu seviyor ve ona güveniyor, bu yüzden Snorri'nin hayatta ve iyi olduğuna dair kimsenin aklında şüphe kalmayacak. Ve Leif'in hayatına yönelik tehditler karşısında Ylva, Harald'ın dediğini yapacaktır. Siktir!" Kumu tekmeledim.

"Çok az şey değişti," dedi Geir. "Grindill'e hızla ulaşabiliriz ve kaleyi biliyoruz. Onu Harald'ın elinden almak kolay olacak."

"Grindill'in duvarlarını kimin savunacağını düşünüyorsun?" diye sordum. "Sadece Nordelandlılar olmayacak. Savaşmamız gerekenler bizim insanlarımız olacak. Dostlarımız. Aileler. Ve Harald beni herkesin ortak düşmanı yaptığına göre, bana karşı savunmak için her şeyleriyle savaşacaklar. Tanrılar." Yüzümü ellerimin arasına gömdüm. "O çok zeki. Çok acı verici, zalimce zeki ve sahip olabileceğimiz avantajı kaybettik. Guthrum'un ona katılıp katılmadığı belli değil ama Skade kesinlikle özgür olduğumu bilmesini sağlayacaktır. Bir ordum olduğunu. Geliyorum."

"Hizmetindeki diğer Yenilmezler ne olacak?" Geir sordu. "Tora'nın onun şekil değiştirdiği gerçeğini bildiğini söylüyorsun ama ona olan sadakati büyü ya da yeminler tarafından zorlanıyor. Belki de ikisi birden. Guthrum kuşunun ne kadarına tanık olduğuna bağlı olarak bilebilir de bilmeyebilir de. Peki ya diğerleri?"

"Tahmin etmem gerekirse, Skade'in her şeyi bildiğini söyleyebilirim," dedim. "Ama başka kimsenin bildiğini sanmıyorum çünkü sır kaçınılmaz olarak ortaya çık. Zorunluluk, bilgiyi mümkün olduğunca gizli tutmasını gerektiriyor."

"Onun Loki'nin çocuğu olduğunu öğrenirlerse, kabalasından en çok kimin ona sırt çevireceğini düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum." Onlarla geçirdiğim süre boyunca öğrendiklerimi düşündüm. "Harald büyüsünü onlara zarar vermek için kullanmadı. Bazılarının, onun altında gelişmelerine izin verdiği için büyüsünü bir kazanç olarak görmesi mümkün."

"O halde tek seçeneğimiz kendi halkımızı ona karşı kıskırtmak, çünkü Harald'ın hüküm sürdüğü yıllar boyunca yaptığı akınlardan herkes zarar gördü. Snorri'nin onunla ittifak kurması bunu silmeyecektir," dedi Geir. "Onlara gerçeği açıklamanın bir yolunu bulmalıyız."

Hel-çocuğu ve onun draug ordusunun Harald, Snorri ve Ylva'ya karşı söyledikleri hariç. Kimse bize inanmaz.

Gözlerimi sıkarak kapattım ve çaresizliğimi düşünmeye çalıştım.

"Freya," diye mırıldandı Geir. "Dikkatli ol."

Gözlerim birden açıldı ve Skoll ile Hati'nin yaklaştığını görünce gerildim. Kurtlar Skade'le birlikte geri dönmemişti.

Skoll yanıma geçip elimi yalarken, Hati dilini dışarı sarkıtmış bir şekilde kalçalarının üzerine oturmuş, nefes nefese kalmıştı.

Elimi Skoll'un kürkünün üzerinde gezdirirken, genellikle kürklerini boyayan boyalı rünlerin solmuş olduğunu fark ettim. "Sizi de kontrol ediyor, değil mi?" dedim usulca. "Siz asla evcil hayvan olmak için yaratılmadınız."

Sadece casusluk yapmaları riskini göze alamazdım, bu hayvanlar özgür olmayı hak ediyorlardı. Tasmalarını çıkardım, sonra kemerimden Gyda'nın deniz baltasını çıkararak Skoll'un kafasındaki lekeli kürkü dikkatlice kestim.

İşim biter bitmez elimden kurtuldu ve kumların üzerinde durmak için hızla uzaklaştı. Aynı şeyi Hati için de yaptım, o da kardeşinin peşinden koştu.

"Özgür ol," dedim. "Bağlı olmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim." Ylva'nın hâlâ olduğu düşünülürse, hâlâ kendi yeminlerime bağlıydım. Bu bana ne kadar acı verebilirdi ki?

Bilinmiyor.

Kurtlar ağaçlara doğru koşmaya başladılar ve onlar uzaklaşırken aklıma bir fikir geldi.

"Ragnar, Steinunn'un Grindill'de olduğunu ya da en azından Bjorn'un idamıyla birlikte bir gösteri planlanıyorsa yakında orada olacağını söyledi. Eğer o adada tüm kalabalığın önünde anlatırsa, duyan herkes gerçeği görecektir."

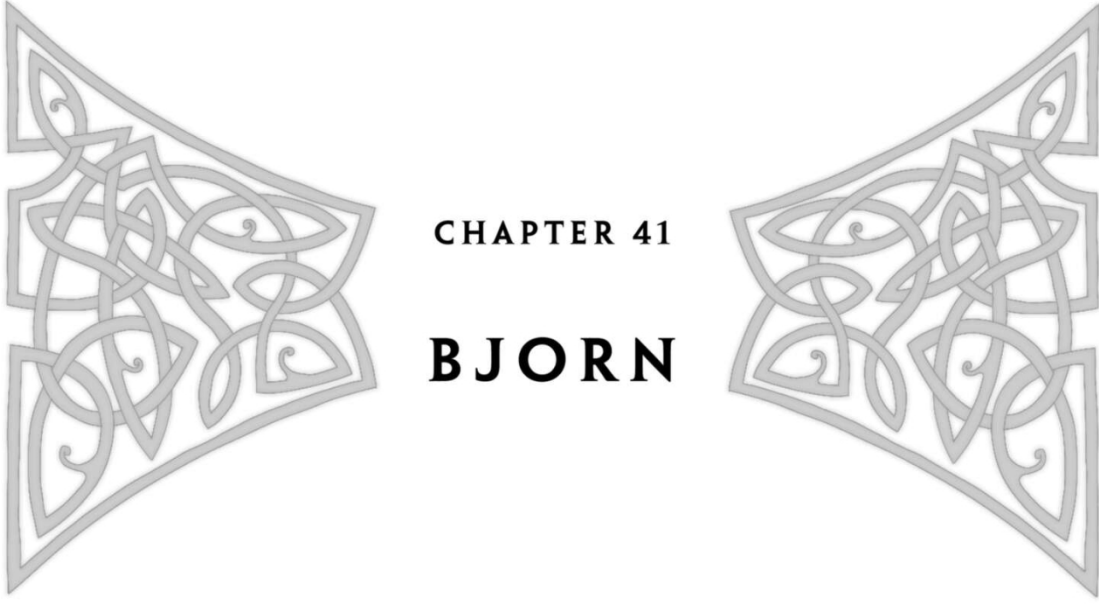
"Grindill'e gidip Skald'ı yakalayalım mı?"

"Ama onun haberi olmadan ona nasıl ulaşacağız?" Sahilde bir aşağı bir yukarı volta attım. "Harald geldiğimizi bilecek, o yüzden bizi izliyor olacak. Grindill'in kapılarından gizlice geçmenin bir yolu yok ve kaleye girmenin başka bir yolu da yok."

"Tek bir yol var." Geir düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü. "Şehirde Torne nehrine dökülen kanalizasyonlar var. Tek yapmamız gereken açıklığı bulmak ve sürünerek içeri girmek."

Bir nefes çektim. "Peki kimse fark etmeden onları nasıl bulacağız? Nehir hızlı ve derin, tek bir yanlış adımda kendinizi şelalenin üzerinde bulursunuz. İnanın bana, bu tecrübe etmek isteyeceğiniz bir şey değil."

"Halatlar akıntıya karşı demirledi. Geceleri yaparız. Nasıl olduğuna gelince..." Geir omuz silkti. "Nefes almaya ihtiyaç duymayan bir orduya sahip olmanız büyük bir şans."

Ben küflü bir saman yığınının içinde yüzüstü uyandım, burnum sidik ve bok kokusuyla doluydu. Bir gözümü açtığımda, kolumun ulaşabileceği Yüzüme bakınca Grindill'in altındaki hücrelerden birinde olduğumu fark ettim. "İçecek bir şey ister misin?"

Başımı çevirdiğimde Tora'yı parmaklıklara bakan bir tabureye oturmuş, dirseklerini dizlerine dayamış halde buldum. Yüzü mutsuzluktan çökmüştü ve gözleri donuktu.

"Evet." Ağzımın tadı sanki içinde bir şey ölmüş gibiydi. Ve vücudum daha kötü hissediyordu. "Ne zamandır baygınlığım?"

"Uyanıp uyanmayacağını merak ettiğim kadar uzun."

Bir kepçeyi kovaya daldırdı ve ben kendimi oturur pozisyona iterken parmaklıkların arasından tuttu. Açgözlülükle içtim ve tadı tanrıların nektarı gibiydi, o kadar susuz kalmıştım ki.

"Volund seni tekrar bir araya getirdi." Tora benim için kepçeyi yeniden doldurdu. "Aşağı yukarı öyle ya da böyle. Ölmene izin vermek istedi ama Ylva ısrar etti."

Bir kepçe suyu bitirdim ve "Harald herkese ne söyledi? Ya da sen söyleyebiliyor musun?"

"Saat başı değişiyor." Başını sinirli bir şekilde salladı, sarı saç örgüleri sallanıyordu. "Çok fazla hareketli parça var. Kontrol edemediği çok fazla oyuncu var. Ama herkes senin ve Freya'nın hem Nordeland hem de Skaland ordularını bir araya getirmek için komplo kurduğuna, böylece hepsini Helheim'a gönderebileceğine ve sadece tanrılar araya girdiği için Skalandlıları öldürmekle sınırlı kaldığına inanıyor. Onlara, Freya'nın öldürülmesinin ve senin yakalanmanın Snorri ile aralarında umutsuz bir birliktelik olduğunu söyledi, ancak Skade ona ulaşmadan kaçarsa onun yaşayanlar diyarına dönüşünü nasıl karşılayacağından emin değilim."

İkincisini birincisi lehine görmezden geldim çünkü Skade'in Freya'yı o hapisanede kapana kısılmış halde bulduğunu düşünmek midemi bulandırıyordu. "Neden iki ulusun ordularını öldürmek isteyelim ki?"

"Freya Hel'in çocuğudur ve ilahi annesi için Valhalla'yı hak eden ruhları çalmak ister. Ve sen de sadece onun emirlerini yerine getiren aşık bir aptalsın." Tora omuz silkti. "Steinunn, Freya'nın en kötü halini göstererek kendi kendine şarkı söylüyor. Kırmızı gözlü ve öfkenin vücut bulmuş hali, Yggdrasil'in gece yarısı kökleri onun emirlerini yerine getirmeye bağlı. Onu bir canavar olarak görmek onlar için çok kolay ve kimse bir canavarın *neden* kötülük yaptığını sorgulamıyor. Sana gelince, sakinle düşündüğün konusunda hemfikiriz."

Herkesin hayattaki tek motivasyonumun Freya'nın bacaklarının arasına girmek olduğunu varsaymasından bıkmış bir şekilde yüzümü buruşturdum.

"Kontrol istediği kadar elinde değil ama sen öldüğünde ve Freya öldüğünde her şey daha kolay olacak. İki ulus üzerindeki hakimiyetini sıkılaştıracak ve sonra oynayacak yeni bir oyun bulacak. Bu onun doğasında var." Yere tükürdü. "Loki."

"Ne zamandır tanıyorsun?" Ben sordum.

"Bir yıldan biraz daha fazla." Tora tırnaklarını karıştırdı, tırnak etleri kanıyordu. "Saga'ya bazı sorular sormak istiyordum, bu yüzden izin istemeden ona gittim. Bir hafta önce onu ziyaret ettiğini iddia etmesine rağmen, vardığımda o kulübede kimsenin yaşamadığını açıkça gördüm. Her yerde haftalarca toz ve fare pisliği vardı. Dükkan yok. Yol aşırı büyü müştü. Doğrusu, onun öldüğünü ve adamın da kendince nedenlerle hâlâ yaşıyormuş gibi davrandığını düşündüm."

"Gerçeklerden uzak değil," dedim, gözlerim annemin yüzünün eriyip Harald olarak yeniden şekillenmesinin dehşetiyle doldu.

"Skade'e keşfettiklerimi anlatmak gibi bir hata yaptım," diye devam etti Tora. "Endişelenmiş gibi yaptı ama sonra Harald'a şüphelerimi anlattı. İşte o zaman beni kendi iradesine bağlama sürecini başlattı." Dudakları titriyordu. "Köylerden birinde bir sevgilim vardı. Beni görmek için Hrafnheim'a geldi ve geceyi içerek geçirdik. Sevişerek. Kadehlerimizin dibine vurduğumuzda, kendimizi ömür boyu birbirimize bağlamamız gerektiğini söyledi. Evlilikten daha derin bir şey için söz vermeliymişiz. Onu o kadar çok seviyordum ki kabul etmekte tereddüt etmedim. Kanla rünler yazdı ve ben de ona yeminler ettim, kendimi mümkün olan her şekilde ona bağladım. Ama sıra onun da benim için aynı yemini etmesine geldiğinde gülmeye başladı."

İçtiğim su boğazımda düğümlenmeye başladı, hikâye midemi bulandırdı.

"Güldü, güldü ve sonra yüzü erimeye başladı." Tora dişlerini sıktı, gözyaşlarına karşı koydu. "Çılgılık atmaya başladım ama sevgilim, 'Sessizlik!' diye hırladı ve itaat etmeye yemin ettiğim için çılgılığım ciğerlerimden çalındı. Sonra yeniden Harald'a dönüştü ve ben de anladım. Onun ne olduğunu ve tatlı Tove'umla değil, *onunla* seviştiğimi biliyordum. Tove'a değil, Harald'a yemin ettiğimi. Güldü ve güldü, çünkü hiçbir şey onu planlarından birinin gerçekleşmesinden daha fazla memnun edemezdi."

"Üzgünüm, Tora." Sözlerim, yaşadığı kâbus için son derece yetersiz kalıyordu. Yaşadığı dehşeti çok iyi anlıyordum.

"Ne zaman kendimi kurtarmanın bir yolunu bulsam, bana sadece bir daha ettiriyordu," dedi. "Onun iradesine o kadar bağılıyım ki, bazen onun izni olmadan zorlukla nefes alabildiğimi hissediyorum. Ve bana yaptırdığı şeyler..." Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. "Ben onun İsimsizlerinden biri gibiyim. Onun iradesine bağılıyım ve onun tüm karanlık işlerini yapmaya mahkûmum. Ondan nefret ediyorum ama aynı zamanda onu canımdan çok seviyorum ve ömrümün sonuna kadar da sevmeye devam edeceğim, çünkü tatlı Tove'umun yüzünü giydiğinde ona yemin ettim."

Tora hayatım boyunca benim için bir kız kardeş olmuştu ve baba dediğim adamın ona bunu yaptığını bilmek beni kıpkırmızı yaptı. "Nasıl oluyor da şimdi bana bundan bahsedebiliyorsun?"

"Çünkü onun sırlarını saklayacağıma yemin ettim ama soyu ve büyüü hakkındaki gerçeği sana kendisi açıkladı." Elleri yumruk oldu. "Bu onun zayıflığı, her zaman manipüle ettiği ve kandırdığı kişilerin bunu yapanın kendisi olduğunu bilmesini istiyor. Bu onun için en tatlı andı ve onu izlemek... Snorri'ye, sana ve Freya'ya o adada olanlardan zevk almak-" Sözünü kesip derin bir nefes aldı. "O andan en büyük zevki aldığını söylemek yeterli."

Artık bildiğim pek çok şey anlamlıydı. Snorri'yi neden öldürüp bu işi bitirmediğimizi hep sorgulamıştım: *Annemin* uygun kehanetleri, öngörüler ve bunun neden mümkün olmadığına dair fikirleri şimdi Harald'ın yalanları olarak ortaya çıkmıştı. Ölüm onun için bir tatmin ya da intikam değildi ve annem kılığında benimle ne kadar kolay oynadığını görmek içimi sızlatıyordu.

"Saga'nın Freya hakkında verdiği tek kehanet ilkiydi," diye devam etti Tora sessizce. "Skaland'ı onun kaderini kontrol eden kişinin altında birleştireceği. Geri kalan her şey Harald'ın sizi ve nihayetinde Freya'yı manipüle etmek için yarattığı yalanlardı."

Harald, Freya'yı kaderinde bir canavar olmak olduğuna inandırmıştı.

Hayır. Onu buna ben inandırmıştım.

Başımı dizlerime yasladım, Freya'yı kaderinin bir veba olmak olduğuna inandırdığımı biliyordum. Arkasında binlerce ölü bırakacaktı. Freya'yı nefret edileceğine, aşağılanacağına, kaderinin karanlık ve korku dolu olacağına inandırmıştım. Manipüle edilmiş olmam beni bu gerçekten kurtarmadı. Boğazda her şey, ölen her Skalander benim seçimlerim yüzünden olmuştu. Çünkü kaderinde bir canavar olmak olduğuna inanan sadece Freya değildi, ben de buna inanmıştım.

"Ona yardım edebilir misin?" Ben sordum. "Skade'i durdurabilir misin?"

"Hayır." Tora içini çekti. "Skade'i yakalamak mümkün olsa bile, emirlerinde çok netti. Seni bu hücrede hapsedeceğim, bu şu anlama gelse bile

kendi hayatım. Ama açık olmak gerekirse, eğer beni öldürüp kaçabilirsen, sana son nefesimde teşekkür edeceğim, çünkü bu hayat değil kardeşim."

Kanat çırpma sesi dikkatimi çekti ve Kaja karşı hücrenin parmaklıklarına bulunduğu içimi bir şok kapladı. Tora bir kolunu uzattı ve merlin onun bileğine kondu. "Burada ne yapıyorsun, Kaja?"

"Guthrum yaşıyor mu?" Göğsüm sıkıştı çünkü arkadaşımın drakkar'dan düşüp başka bir geminin altına girdiğini görmüştüm. Hayatta kalma şansı pek yüksek değildi.

"Ben öyle düşünmüyorum." Tora kuşun tüylerini nazikçe okşadı. "Ama eğer , Harald'a kendini tanıtmadı. En azından benim bildiğim kadarıyla."

Guthrum'un denizden kaçmayı başarmış olması ve Harald'ın ona Kaja casusluk yaparken saklanmasını söylemiş olması mümkündü ama eğer durum buysa, kuş neden bize kendini göstermişti? Guthrum tanıdıklarını riske atacak biri değildi ve bizimle böyle dar bir alana girmesi Kaja'yı büyük riske atardı. Ya da Guthrum ölmüştü ve kuş sadece iyi tanıdıklarının tesellisini arıyordu. Ama kuşun gözlerindeki esrarengiz zekâ bana aksini söylüyordu.

Geriye tek bir seçenek kalıyordu: Guthrum Kaja'yı bana kendi rızasıyla göndermişti. Bu da arkadaşımın bir müttefike dönüşebileceği anlamına geliyordu.

"Seni öldürmeyeceğim Tora," dedim. "Ama bu savaşmadan teslim olacağım anlamına gelmiyor."

Gözleri benimkilerle buluştu. "Bana planlarından bahsetme. Onu korumakla yükümlüyüm ve ondan asla sır saklamayacağıma yemin ettim."

Sevdiği kadına yemin ettiğine inanarak bu sözleri söylemişti. Harald'ın bu yeminleri saptırması öfkemi körükledi ve Volund'un sadece yarısı iyileşmiş yaralarının acısını görmezden gelerek ayağa kalktım. "Kuşu bana ver."

Tora, Kaja'yı parmaklıkların arasından geçirdi ve kanat çırparak dizime kondu. Ellerim ve bileklerim arkamdan zincirlerle bağlıyken rahat etmek imkânsızdı ama bir omzumu soğuk duvarlara yaslayıp kuşun altın gözlerine baktım ve Guthrum'un onları görmesi için tanrılara dua ettim. "Merhaba eski dostum," diye mırıldandım. "Sana anlatmam gereken bir hikâye var ve sonra da yardımına ihtiyacım var."

(Gece tamamen bastırana kadar bekledik, sonra Grindill'in duvarlarını görene kadar Torne nehrinden aşağıya doğru süründük. Kalın bir halat

Bir ucunu bir ağaca, diğer ucunu da daha sağlam savaşçılardan birine bağladıktan sonra onu nehir yatağında tutmak için ağır bir kaya taşıyarak suya doğru ilerledi. Diğerleri onu akıntıya bırakarak kalenin tabanına ulaşana kadar ipi uzattılar.

Kalenin altından geçen tünelin girişini bulmasını beklerken ağaçların arasında ileri bir geri volta attım, her geçen dakika bir ömür gibi geliyordu.

Geir ipi bırakarak, "İşte işaret," dedi. "İki uzun çekiş ve ardından üç kısa çekiş. İçeride." Ağabeyim seçtiği savaşçı grubunu işaret etti. "Başlayın!"

Savaşçılar derinliklere doğru ilerlediler ve kendilerini aşağıya doğru yönlendirmek için ipi kullanarak yüzeyin altında kayboldular.

"Sıra bizde." Geir diğer ucunu bana uzatmadan önce beline bir ip daha bağlamaya başladı. "Bunu yapmak istediğine emin misin Freya? Steinunn'la en az senin kadar iyi konuşabilirim."

"Sihrinin işe yaraması için hikâyeyi benden dinlemesi gerekiyor." Düğümlerimi iki kez kontrol ederek ipi kendi belime . "İyi olacağım. Sadece beni bırakma."

Kardeşim kendi düğümlerini tekrar kontrol ettikten sonra ana halatı tuttu. "Hadi gidelim."

Onu nehre kadar takip edip, diğer savaşçılardan birinin bana uzattığı büyük bir şelale parçasını tuttuğumda suyun soğukluğu tenimi ısırdı. "Alçakta ve dalların arkasında kal," dedi dişi draug. "Duvarda devriyeleri var ve suyu izliyorlar."

Sıkı bir şekilde başımı salladım, vücudumu titreme sardı. "Beni görmelerine izin vermeyeceğim."

Geir yüzeyin altında kayboldu ve ben de o sert bir çekiş yapana kadar pozisyonumu korudum. Sonra kendimi suya bıraktım ve akıntının beni almasına izin verdim. Geir'i geçmem sadece bir an aldı, ip gerilmişti. Tutunduğum dalların arkasında kalarak akıntıya karşı tekme attım ve Grindill'e yaklaşırken duvarların üzerindeki diğer her şeyden daha yavaş hareket eden bir dalı fark etmemeleri için tüm tanrılara dua ettim.

Yaklaştıkça suda daha da alçaldım, öyle ki sadece burnum yüzeyin üzerindeydi. Duvarlar meşalelerle iyice aydınlatılmıştı ve nehre bakan tarafta en az yedi savaşçı saydım, hepsi de görevlerinin başındaydı. Bir adamın gözleri benim odun parçama takıldı ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ama sonra bakışları benden uzaklaştı. Umarım diğer draugların dikkat dağıtmak için yaktığı ateşlerin ışığına kapılmıştı.

Duvarın yanından kaydım, dallar artık beni aşağı bakan herhangi birinden saklamaya yetmiyordu.

Nabzım kulaklarımda kükrüyordu çünkü o an gelmişti. Derin bir nefes alarak dalı bıraktım ve yüzeyin altına indim.

karanlık ve soğuktu ve eğer belimdeki ip beni sürüklenmekten korumasaydı, kendimi hiçlikten oluşan bir boşluk gibi hissedecektim.

Kendimi Geir'e doğru çektim. Elden ele, tahmin ettiğimden çok daha fazla çaba harcadım.

Nefes alma ihtiyacım her geçen saniye artarken, dalışımı yanlış zamanladığıma dair paniğim de artıyordu.

Sonra sert bir şeyle çarpıştım.

Geir.

Kollarını hissederek, beni tünel açıklığına götürecek ipi buldum ve hızla kendimi ona doğru çektim.

Göğsüm yanıyordu, içgüdülerim yüzeye geri dönmem için çılglık atıyordu.

Ama eğer yapsaydım, görülürdüm. Duvardan bir ok atılması yeterdi ve kaderim kısa kesilirdi.

Kendimi umutsuzca ipin lifleri avuçlarımı kesiyordu. Karanlık daha da mutlaklaştı, akıntı azaldı.

Tüneldeydim.

Ama tamamen su altındaydı ve molozlarla doluydu. Daha

hızlı hareket etmek zorundaydım. Hava bulmalıydım.

Ancak enkazın arasından hızla geçmeye çalışırken, kardeşimle aramda bağlanan halat tarafından geri çekildim.

Belimi bağlayan düğümleri çaresizlikle pençeledim. Hava. *Hava.*

Havaya ihtiyacım vardı!

Düğümler çözüldü ve yarı yüzerek, yarı sürüklenerek tünelden aşağı indim. Göğsüm spazm geçiriyordu, nefes alma ihtiyacı dehşet vericiydi. İstirap verici.

Sonra ellerim bileklerime dolandı ve yukarı doğru sarsıldım.

Başım suyun yüzeyini kırdı ve bir ağız dolusu havayı içime çektim. İlk birkaç nefeste tek hissettiğim rahatlamaydı. Sonra bok, sidik ve daha beter kokular beni yakaladı. Öğürerek sihrimi çağırdım ve yumruğumu onunla kaplayarak tüneli aydınlattım.

Ve etrafımdaki ölümler.

Ölümsüzler değil, gerçi draugarım da oradaydı, ama Ylva'ya eşlik eden savaşçılar. Yükselmek üzere olan çılgılığı bastırmak için diğer elimi ısırdım, çünkü etrafımda sallanıyorlardı, soğuk uzuvları bedenime çarpıyordu, gözleri görmüyordu ama bakıyordu.

Geir derinliklerden çıktı. Etrafına bakındı, sonra koluma girdi ve beni tünel boyunca ilerletti, burada sadece pis suyla mücadele etmem gerekiyordu.

"Cesetlerin nehre, şelaleye ve denize gideceğini düşünmüş olmalılar. Ama o kadar uzun zamandır kimse tüneli temizlemediği için enkaza takılmışlar," diye fısıldadı. "Ama Snorri'nin Snorri olmadığını bir kanıtı daha olduğu için hataları bizim yararımıza, çünkü neden kendi adamlarını öldürsün ki?"

Başımı salladım ve ilerlemeye devam ettim, karanlıkta tünelin kıvrılıp dikleştiği yere doğru ilerledim. Yukarıdan kahkahalar ve seslerle birlikte ışık süzülüyordu.

"Büyük salon," diye fısıldadı Geir. "Onlar uyuyana kadar bekleyeceğiz, sonra tırmanıp Steinunn'u bulacağız."

Bulmak için yanıp tutuştuğum kişi Bjorn'du ama koruma altında olan o olacaktı. Eğer onu alırsam, Harald Grindill'e sızdığımızı öğrenecek ve infaz için toplanan herkese sırrını ifşa etme planlarım mahvolacaktı. Harald'ı yenmek için Bjorn'un hayatını riske atıyordum ve bu gerçek içime saplanan bir bıçak gibiydi, ama bana hiç tereddüt etmeden bunu yapmamı söyleyeceğini biliyordum.

Bağırışları ve kahkahaları dinleyerek sessizce durduk, monotonluktaki tek kırılma hizmetçilerin çöpleri açıklıktan aşağıya kanalizasyona atmasıydı. Karanlıktan memnundum, böylece yanımdan geçenleri görmek zorunda kalmayacaktım. Ama sonra yukarıdan tanıdık bir ses süzüldü.

"İntikamımı alacağıma söz vermiştin, Harald." Steinunn'un sesi ağlamak üzereydi. "Bu işin sonunda Snorri'nin ailemi öldürdüğü için acı çekeceğine söz vermiştin. Bunun yerine onunla bir ittifak kurdun ve acı çekmek yerine şu anda bal likörüyle sarhoş olmuş, odasının konforunda Ylva'ya hizmet ediyor! Daha da kötüsü, ona güç veren kalkan bakiresinin öldüğüne dair söz vermiştin, ancak Skade Freya'nın sadece hayatta olmadığını, aynı zamanda ölülerden oluşan bir orduyla Skaland'a döndüğünü ortaya çıkardı."

Geir'in kolunu tuttum, içimi ani bir heyecan kapladı çünkü eğer anlaşmazlığa düşerlerse, bu işimi çok daha kolaylaştıracaktı.

"Nasıl hayatta kaldığı hem Snorri hem de benim için bir muamma," diye yanıtladı Harald ve söylediği yalanlarla o zamandan beri olanları bağdaştırmakta zorlandığı belliydi. "Boğazın ortasındaki bir adada, barınaksız ve yiyeceksiz bir şekilde büyüyle hapsedilmişti. Ona yaklaştırmaya çalışan herkes Helheim'a sürüklenme riskiyle karşı karşıyaydı ve elementlerin onu hızla ölüme götüreceğinden emindik. Hâlâ hayatta olduğunu öğrenmek kimseyi benim kadar şaşırtmadı."

"Peki ya Snorri ile ittifakınız? *Buna* da aynı derecede şaşırdın mı?" Steinunn'un sesi zehir doluydu ve Harald sessiz kaldı.

"Sevgili Steinunn, bunun sana acı verdiğini biliyorum," dedi sonunda. "Snorri'nin geliştiğini görmenin kalbine bir bıçak gibi saplandığını biliyorum ama hak ettiği kaderin yakında ona teslim edileceğine inan."

"Bunun bir oyun olduğunu mu söylüyorsun?"

"Elbette bu bir oyun." Harald'ın sesi yatıştırıcıydı. "Benim için olduğu kadar Snorri için de. Freya savaşçıların çoğunu Helheim'a gönderdi, bu yüzden ortak düşmanımız Hel-Çocuk tarafından birleştirilen dostlarımız gibi davranmayı kabul etmekten başka çaresi yok. Sevdiklerime verdiği zarardan dolayı onu yatağında katletmek kadar beni memnun edecek bir şey olamaz ama bu Nordeland ve Skaland arasındaki çatışmanın alevlerine benzin dökmek olur. Daha fazla savaş, daha fazla şiddet ve daha fazla parçalanmış aile. Bunu en az sizin kadar ben de istemiyorum, bu yüzden Snorri'ye hakkını vermeden önce kendi acılarımı bir kenara bırakıp uluslarımız arasında kalıcı bir barış tesis etmek için çalışıyorum."

"Buna daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum." Steinunn şimdi ağlıyordu. "Onun huzurunda geçirdiğim her an beni hasta ediyor. Bitmesini istiyorum."

Harald içini çekti. "Öyle olduğunu biliyorum. Ama aynı zamanda, hemen şiddete başvurursak senin çektiğin acılara katlanmak zorunda kalabilecek diğerlerini korumak için bu davayı sürdüreceğimize güce sahip olduğumu da biliyorum. Skaland ve Nordeland'ın Freya'nın yaşattığı dehşetten sonra iyileşmeye ihtiyacı var, bu yüzden kurnazlığa başvurmalıyız."

Başka sesler de yaklaştı ve Harald ile Steinunn onlar geçene kadar sessiz kaldılar. Sonra Harald dedi ki, "Sana yatağına kadar eşlik etmeme izin ver Steinunn."

Dinlenmelisin, çünkü her zaman olduğu gibi sana ihtiyacım var. Lütfen bana olan inancınızın sarsılmasına izin vermeyin."

"Güçlü duracağım," diye fısıldadı Steinunn. "Beni hiç hayal kırıklığına uğratmadınız kralım. Asla."

Ayrıldılar ve ben de kardeşimin kolundaki tutuşumu bıraktım. "Bilmiyor," diye fısıldadım. "Onun Loki'nin çocuğu olduğunu ve her iki rolü de oynadığını bilmiyor."

Yukarıdaki cümbüşçülerin uykuya dalmaları sonsuza kadar sürmüş gibi geldi ama sonunda, şafaktan hemen önceki saatlerde olsa gerek, büyük salon sessizliğe gömüldü.

Geir belimden tutup beni kaldırdı, ayaklarım onun omuzlarını bulurken açıklığın kenarına uzandım ve sonra kendimi dışarı attım. Avuçlarımdaki neme sinir terleri de eklendi ve dik durduğum anda iki dizim de çatırdadı, gürültü kulakları sağır etti.

Ayağa fırladığında Geir'in bileğini yakaladım, avucumun altındaki deri gevşeyip tendon ve kemiği kavradığım için öğürdüm. Ama bu onu üzmemiş gibi görünüyordu ve kardeşim dışarı çıktı, savaşçılarına bir sorun duymadıkları sürece yerlerinde kalmalarını fısıldadı. Sonra ikimiz de yanımızda getirdiğimiz pelerinleri giydik ve kukuletalari kaldırdık. Kimliklerimizi gizliyorduk ama kanalizasyondan geçerken kaptığımız pis kokuyu gizlemiyorduk.

Geir benimle kollarını birleştirdi, ikimiz de fincanlarına gömülmüş ve bir yatak arayan insanların sallantılı yürüyüşüyle yürüyorduk. Koridor, uzaktan gelen insan sesleri dışında sessizdi ve Geir, "Odasının nerede olduğunu biliyor musun?" diye fısıldadı.

Başımı salladım ve onu merdivenlere doğru yönlendirdim. Çoğu büyük salonun aksine, Grindill büyük miktarda taşla inşa edilmişti ve bina çok büyüktü. Aitmişim gibi merdivenlerden yukarı çıktım, koridorda ilerlemeye başladım ve bir zamanlar kendi odama açılan kapıyı geçtim. Fakat Steinunn'un odasına varmadan önce, koridorun en ucundaki kapı açıldı.

Hiç düşünmeden tepki vererek Geir'i kendime doğru çektim, sırtımı duvara dayadım. Geir ellerini belime koydu, kapüşonu benimkine doğru düştü ve eğer keşfedilme korkusundan yarı ölü olmasaydım

Öz kardeşime karşı böyle davranmak zorunda kaldığım için utanç içindeydim. Yüzünün benimkinden sadece birkaç santim ötede çürüyor olması duruma yardımcı olmadı.

İkiz ayak sesleri yaklaştı ve Ylva'nın şöyle dediğini duydum: "Yarına kadar daha fazla jarl gelecek lordum. Hepsi de bu kadar çok savaşçının kaybından dolayı Ateş-El'i ve Hel-Çocuk'u suçluyor ve içlerinden en az birinin uygun bir şekilde cezalandırıldığını görme zevkini tatmak istiyorlar."

Dişlerim sıkıldı, Ylva'nın kendi postunu kurtarmak için bu kadar çabuk taraf değiştirmesi karşısında göğsümde öfke yükseldi.

Sonra Snorri'nin sesi şöyle dedi: "Seyahatlerinin zamanlarına değmesini sağlayacağız. Leif'i daha sıkı kontrol altında tutmalısın. Hapishaneye girmeye çalıştı ama onu Bjorn'un yakınında istemiyorum."

"Kardeşinin ihanetinden dolayı kızgın ve incinmiş durumda ama cevaplar istiyor. Kendisine açıklamalardan tatmin olmuyor." Ylva tereddüt etti, sonra ekledi, "Onları ayrı tutacağım."

"Öyle yap."

Ayak sesleri bize yaklaştı ve durakladı; Snorri'nin sesi hırladı: "Sikişecek başka bir yer bulun, sizi aptallar!"

Geir, "Yağmur yağıyor lordum," diye mırıldandı ve sesinin tuhaf tonunun fark edileceğinden emin olarak irkildim.

"Git gecenin geri kalanında içinde dur," dedi Snorri'nin sesi. "Kendi kışını yıkamadığın belli olduğuna göre belki kokuyu temizler."

Sonra ayak sesleri devam etti, koridordan aşağıya doğru ilerledi ve merdivenlerden indi, konuşmaları benim duyamayacağım kadar alçaktı.

"Snorri'ydi," diye fısıldadı Geir bana. "O *Snorri*'ydi."

Başımı salladım. "Harald'dı. Ama belki de şimdi onun aldatma konusundaki ustalığını anlıyorsunuzdur."

Kardeşimin kolundan tutarak onu koridorda Steinunn'un odasına sürükledim ve döndüğünde de aynı yerde kalması için tüm tanrılara dua ettim. Kapıyı açtım ve sessiz adımlarla yürüyerek karanlık odaya girdim. Geir de onu takip ederek kapıyı arkamızdan kapattı.

Tek görebildiğim gölgelerdi ama odanın içinde yatağa doğru süründüm. Gözlerimin alışmasını bekledim, kürklerde bir şekil aradım ama bulamadım.

boştu. Gözlerimin beni yanıltmadığını teyit etmek için uzanıp yatağa dokundum.

Kesinlikle boş. Ama aynı zamanda çok sıcak.

Hatamın farkına vararak kapının açıldığını görmek için tam zamanında döndüm, koridordaki lambaların aydınlattığı ince bir şekil. Saldırdım ama Steinunn yakalayamayacağım kadar hızlıydı.

Ama Geir için çok hızlı değil.

Şans mı yoksa doğaüstü bir hız mı bilinmez, bir eliyle ağzını kapatırken bile skald'ı belinden yakaladı. Aceleyle kapıyı kapattım, sonra da bir lamba yaktım. Steinunn Geir'in kollarında çırpınıyor ve tekmeliyor, çıplak topuklarını Geir'in kaval kemiğine vuruyordu.

"Konuşmak için buradayım ve dinlemeni istiyorum," dedim ona. "Ve inan bana, kardeşimi ısırma çalışmaktan vazgeçmelisin çünkü umduğundan daha büyük bir ağız dolusu ile uzaklaşacaksın."

Steinunn bana baktı, sonra gözlerini devirerek Geir'e baktı. Hemen panik içinde çırpınmaya başladı, beni ve Bjorn'u Fjalltindr'in altındaki tünellerde takip ettiği için drauglara yabancı değildi. Kaçmaya çalışmaktan vazgeçmesini bekledim, yorgunluk onu bir dereceye kadar sakinliğe zorladı, sonra dedim ki, "Sana söylenenler doğru. Boğazdaki savaşta, Snorri'nin ordusunun çoğunun ruhlarını Helheim'a çekmek için Hel'in büyüsünü kullandım. Bilmediğin şey ise bunu yapmam için beni manipüle edenin Harald olduğuydu."

Steinunn bana baktı, gözleri öfkeli bir şüphecilikle doluydu.

Her şeyi açıklamanın iyi bir yolu yoktu, bu yüzden ettim. "Harald, Loki'nin bir çocuğu. Bir hileci ve şekil değiştirici. Snorri öldü. Bunu biliyorum çünkü Bjorn'un onu öldürüşünü izledim." Elimden geldiğince hızlı bir şekilde ona adada olanları, Saga hakkındaki gerçeği ve Ylva'nın Bjorn'u nasıl kaçırdığını anlattım. Helheim'a nasıl gittiğimi ve lanetlediğim savaşçıların ruhlarını nasıl geri getirdiğimi, onlara Valhalla'da bir şans daha vaat ettiğimi anlatırken boğazım kurudu. Bitirdiğimde, "Yarın herkes Bjorn'un idamı için toplandığında, onların gerçekliğini ortaya çıkarmak için yardımına ihtiyacım var. Şarkınız gerçeği ortaya çıkaracak. Şimdi, Geir elini çekerse çılgık atmayacağınıza söz veriyor musunuz?"

Steinunn başını salladı, kardeşim elini hareket ettirirken sessiz kaldı, ama ağzını ovaladı. Bunun için onu suçlamadım.

"Harald Snorri'nin yüzünü takıyor," diye devam ettim. "Bu Harald'ın iki ulusu da yönetmesi için akıllıca bir yol. Seni ve diğer herkesi manipüle ediyor."

"Bu mümkün değil. İkisi de burada. Onları kendi gözlerimle gördüm ve Harald-" Steinunn sözünü kesti, muhtemelen Harald'ın hâlâ Snorri'yi öldürmeye niyetli olduğunu bana açıklamak istemiyordu, Geir ve benim onlara kulak misafiri olduğumuzu bilmiyordu.

"Ama onları hiç birlikte gördün mü?" Geir sordu. "Onları birlikte gören oldu mu?"

"Ylva-"

"Ylva gerçeği biliyor." Steinunn'un bana inanacağından çok emin olduğum için sırtımdan terler boşanıyordu. "Sadece Harald'ın Leif'in hayatına yönelik tehditlerle onun işbirliğini sağladığını varsayabilirim. *Düşün* Steinunn. Savaştan beri onları bir kez olsun birlikte gördün mü? Ya da bu yeterince ikna edici bir kanıt değilse, kendine şunu sor: Harald ve *Saga*'yı hiç birlikte gördün mü?"

Sessizlik.

"Sen bir Skald'sın, Steinunn! İlmi biliyorsun. Loki'nin çocuklarının neler yapabileceğini biliyorsun!"

Bir an için tepki vermesi için ona tokat atmam gerektiğini düşündüm ama sonra Steinunn fısıldadı, "Yani Snorri öldü mü? Bjorn'un eliyle mi öldü?"

"Evet." Parmaklarım hayal kırıklığıyla yumruk haline çünkü beklediğim tepki bu değildi. "Harald Loki'nin çocuğudur ve kendi yüzü dışında pek çok yüze bürünmüştür. O adada başıma gelenler hakkında bir şarkı besteleyip ve gerçeği gör. Bu senin büyüünün gücü."

"Ailemi öldüren adam öldü," diye nefes aldı. "Kendi oğlu tarafından öldürüldü. Köyüme saldırdığında geri çalmaya çalıştığı oğlu. Adalet yerini buldu."

Midem bulandı ve aniden hata yaptığımı fark ettim. Harald'ın hilelerinin hiçbirisi Steinunn için önemli değildi çünkü ona hayattan daha çok istediği şeyi vermişti: intikam.

"Sana yalan söylüyor! Konuşmanıza kulak misafiri olduk-Harald yüzünüze karşı yalan söyledi."

"Freya, sesini alçalt," diye tısladı Geir. "Bizi yakalatacaksın."

"Ama yalan söyledi mi?" Steinunn bana yaklaştı, nefesi yüzüme değiyordu. "Adaletimi alacağımı, sadece sabırlı olmam gerektiğini söyledi. Bana gerçeği söylemeyi planlıyordu."

"O kimseye gerçeği söylemez!" Bağırarak için kendimi zor tuttum, çünkü neden anlamıyordu ki? "Ama onun ne olduğunu herkese açıklamamıza yardım edebilirsin. Bunu düzeltmeme yardım edebilirsin."

"Hayır," diye fısıldadı Steinunn, sonra ağzını açtı ve çığlık attı. Geir elini kızın ağzına kapattı ama artık çok geç olduğunu biliyordum. Birisi çığlığını duymuş ve araştırmaya gelmiş olabilirdi. Daha da kötüsü, Steinunn kardeşimin haklı olduğunu kanıtlamıştı.

Gerçek kimsenin umurunda değildi. Söylenen yalanlar kimsenin umurunda değildi. Çünkü umursamamak onların yararınaydı. "Bırak onu gitsin."

Geir tartışmaya hazır görünüyordu ama Steinunn ondan uzaklaştı. "Snorri ve Skaland ailemi öldürdüklerinde benden her şeyimi aldılar," diye hırladı skald. "İntikam yemini ettim ve şimdi intikamımı aldım."

Başımı salladım ve geri çekildim, kalbim korku ya da öfkeyle değil, kederin nasıl yiyip bitirdiğini ve zalimleştirdiğini görmenin üzüntüsüyle doluydu. Onu bencilleştirmişti. "O halde tüm Skalanderler onlardan neden bu kadar nefret ettiğini bilmeye hakkı var. Şarkını bestele Steinunn. Onlara Snorri'nin ölmeyi neden hak ettiğini göster. Onlara neden intikamı hak ettiğini göster."

Yüzü kızardı.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Başımı salladım. "Korkak."

"Freya, kaçmalıyız!" Geir kolumdan çekiştirerek beni kapıdan dışarı sürükledi. Büyük salonda çığlık sesleri yükseliyordu, çığlığın araştırılmasını talep eden sesler.

"Bjorn'u almamız gerek!" Steinunn'un kapısını kapattıktan sonra tısladım. "Harald'a burada olduğumu söyleyecek. Yarından önce onu öldürebilir."

"Yapmayacak," diye tersledi Geir. "Bjorn senin için yem, Freya. Seni yakalayana kadar onu öldürmeyecek."

Mantiken bunu biliyordum. Ama ölmenden önce verilebilecek çok fazla acı vardı ve ben kaçarken Bjorn'u acı çekmeye terk etmek, düşünmek istediğim bir şey değildi. Özellikle de onu kurtarmak için yaptığım tüm planlar darmadağın olmuşken.

Geir omuzlarımı kavradı. "Sen ölürsen ona yardım edemeyiz. Onu zorla dışarı çıkaracak kadar savaşçı getirmedik ve savaşmamız gerekenler Skalanderler. Kandırılma talihsizliğine uğradıkları için masumların ölmesini istemediğini söyleyen sendin."

Kendimle savaşarak ayaklarımın üzerinde sallandım. Seçme şansı verilse Bjorn'un benden ne yapmamı isteyeceğini biliyordum. "Kaçarız. Ama onun ölmesine izin vermeyeceğim Geir. Onu kurtarmak için hepsini öldürmem gerekse bile bunu yapacağım."

Geir kılıcını çekti. "Başka bir plan yaparız."

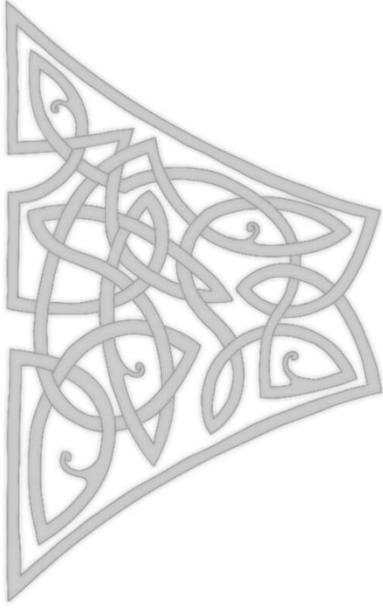
Gözyaşlarımla savaşarak kendi kılıcımı çektim, çünkü bunun işe yarayacağından o kadar emindim ki. Düzenbazı alt edebileceğimden o kadar emindim ki, ama planım fevkalade başarısız olmuştu. Aşağıdan daha fazla dehşet çılgılığı yankılandı, botlar bir o yana bir bu yana vuruyordu, Grindill kargaşa içinde uyandı.

Merdivenlerden aşağı koşarken ağlayan bir köle yanımızdan geçti. "Ölüler yürüyor!" Gözleri Geir'e takıldı ve çığlık atarak ana salona doğru koşmaya başladı.

Her yöne koşuşturan insanlar, yataklarından sendeleyerek kalkan savaşçılar ve çoğu hâlâ içkinin etkisinde olan bir kaos vardı. Geir elini bileğime kenetledi ve beni koridordan kanalizasyona doğru sürükledi. Beni kanalizasyona doğru itti ve hızla sendeleyerek yolundan çekilmeden önce bir sıçramayla suya düştüm.

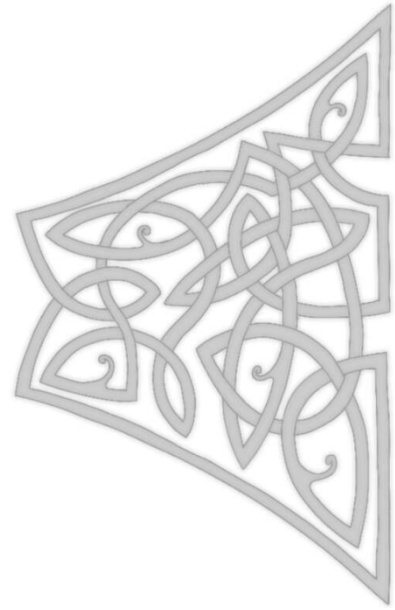
Draugların geri kalanı da onları takip etti, kahkahaları kulaklarımın içini tırmalıyordu ve bu kaostan hiç keyif almadığım için daha da kötüleşiyordu. Grindill'in içine sızmak için elimize geçen tek fırsat da boşa gitmişti.

Ve bedelini ödeyecek olan Bjorn olacaktı.

CHAPTER 43

BJORN

LGrindill'in altındaki karanlıkta zamanın nasıl geçtiğini anlamak zordu. Dakikalar saatler gibi gelirdi. Günler gibi saatler. Günler, hiç şüphem yoktu ki çok sayılı olmalarına rağmen yıllar gibi hissettiriyor.

Kaja'ya Harald'ın ikiyüzlülüğü hakkında söyleyebileceğim her şeyi söylemiştim ve onun da bunları Guthrum'a ileteceğinden hiç şüphem yoktu ama Guthrum'un bu ifşaatla ne yapmayı seçtiğini bilmiyordum. Freya'yı adadaki hapishanesinden kurtarması için yalvarmıştım ama aradan ne kadar zaman geçtiğini fark etmemiştim. Freya sadece soğuğa ve açlığa dayanmak zorunda kalmayacaktı, aynı zamanda Skade ona çoktan ulaşmış olabilirdi. Böyle bir durumda Skade'in okuna karşı kendini daha ne kadar savunabilirdi?

Hissettiğim mide bulandırıcı çaresizlik duygusundan kurtulmamı sağlayan tek şey uykuydu, ancak bu uyku sıkıntılı rüyalarla doluydu. İşte böyle bir rüyadan sonra yukarıdaki kaleden gelen alarm sesleriyle uyandım.

Tora hücremde nöbet tuttuğu yerden kalktı ve koridorda birkaç adım ilerledi. Kalbim bizim yararımıza bir şeyler olacağı beklentisiyle gümbürdüyordu. Harald'ın planları ortaya çıkmıştı ve şu anda bile herkes ona karşı dönüyordu. Kargaşayla birlikte umutlarım da soldu.

"Sadece sarhoşlar olmalı." Tora hücreme geri geldi ve ona yaslandı. "Bu gece büyük salonda ziyafet çekiyorlardı. Yukarı çıkıp kontrol ederdim ama seni gözümün önünden ayırmamalıyım."

Tekrar oturdu, başını parmaklıklara yasladı ve kaçma düşüncesi zihnimin ön saflarına yükseldi. Ama bunu yapmak için Tora'yı öldürmem gerekecekti. Freya'yı kurtarmak uğruna kendi kanımdan daha çok ailemden olan bu kadını öldürmem gerekecekti. Tora Skade gibi olsaydı ve Harald'ın aldatmacasını desteklemeyi seçseydi bir şey olurdu, ama bu durumda o da benim kadar tutsaktı.

Tora düşüncelerimi hissetmiş gibi, "Yap şunu," diye fısıldadı. "Seni durdurmak için savaşacağım ama beni öldürebileceğini biliyorum Bjorn. Sen her zaman daha iyi bir savaşçı oldun."

Öfke ve nefret midemi yakıyordu çünkü Harald'ın İsimsiz yerine ona bu rolü vermesinin bir sebebi vardı. İşin bu noktaya geleceğini ve özgürlüğün ruhumun bir parçasını talep edeceğini biliyordu. Bu onun için bir oyundu; Freya'yı kurtarmak için ne kadar ileri gidebileceğimi keşfetmek için bir eğlence.

Zamanınız doldu.

Başka seçenek yok.

Ellerim yumruk şeklinde sıkışmalarını sağlayan zincirlerle kaplıydı, bu yüzden baltamı çağırabileceğimden bile emin değildim. Avucumun içine girip parmaklarımı çelik zincirlere sıkıştırıp sıkıştırmayacağından emin değildim. Acıya metali eritecek kadar uzun süre katlanıp katlanamayacağımdan. Ve acıya dayanabilsem bile, ellerim kırık ve yanıkken ne kadar iyi dövüşebilirdim?

Yap , diye hırladım kendime. Lanet bir korkak olma.

Tyr'ın adını fısıldamak için bir nefes aldım ama ayakkabıların yumuşak vuruşu havayı doldurdu ve o an kayboldu.

Steinunn yaklaştı ve Tora Skald'a baksa da Steinunn hücremdeki parmaklıkların önünde durduğunda hiçbir şey söylemedi.

"Neden buradasın, Skald? Senin feryatlarına malzeme vermekle ilgilenmediğimi bilmiyor musun?" Aramızdaki yere tükürerek ekledim, "Senin görevin nesiller boyunca yayılacak hakikat hikâyeleri yaratmak, ama sen sadece sana fayda sağlayacak hakikatleri veriyorsun ve bunu yaparken de yalanlar uyduruyorsun. Sen doğuştan sahip olduğun haklara ihanet ediyorsun."

Steinunn alaylarıma aldırmadı ve ellerini parmaklıklara dayadı. "Freya bu gece buradaydı. Kargaşanın sebebi buydu. Helheim'a lanetlediğİ tüm Skalander savaşçılarını ölümsüz olarak yetiştirdi, kendi kardeşi de dahil."

Doğrudum, şaşkınlığım öfkemi bastırıyordu. "Freya yaşıyor mu? Özgür mü?"

"Evet." Steinunn kırmızı pelerinini vücuduna daha sıkı sarmıştı ve titrediğİni fark ettim. "Bu zaten biliniyordu. Skade, Ragnar'ın peşine düştüğünde Freya ve ordusunu gördü."

Dişlerim sıkıldı, Ragnar Skade'in okuna hedef olduğİ için içimi bir suçluluk duygusu kapladı. "O şimdi nerede?"

"Gitti." Steinunn parmaklıkların gerisinde kaldı. "Harald'ın kimliğı ve aldatmacaları hakkındaki gerçeğİn beni kendi davasına çekeceğİni düşünerek bana geldi, ama bunu yaparken Snorri'den intikamımı nihayet aldığımı bana gösterdi. Ailemi öldüren adam senin elinle öldü ve bunu benden saklamış olsa da, adalete kavuşmamı sağlayan kişi Harald'dı. Freya benden onu ele vermeme istediğinde, onun varlığİnı ortaya çıkardım ama o ve Geir kaçmayı başardılar. O bir ölümsüz, tahminimce Freya'nın büyüşüyle büyümüş bir draug."

Öfke damarlarımda alev alev yandı ve vücudumdaki acıyı görmezden gelerek ayağİ . Parmaklıklara yaklaştığİmda beni bağlayan zincirler takırdadı. "Seni kaltak. İntikamın bu kadar değİrlİ mi? Snorri öldü! Harald'ın aldatmacalarını devam ettirerek daha ne kazanmayı umuyorsun?"

"Harald beni hayatımın en kötü anından kurtardı," dedi Steinunn yumuşak bir sesle. "O bana yaşamak bir sebep vermeseydi, kesinlikle kederden öldürdüm. Düzenbaz olsun olmasın, bana vaat ettiğİ her şeyi verdi."

"Yani sana istediğın her şeyi verdiğı için, diğerk herkesten aldığı her şeyi görmezden mi geliyorsun?"

"Sen de aynısını yapmaya istekli değil miydin?" Steinunn'un başı öne eğildi. "Onun iyi bir adam olmadığını biliyordun, gerçekten, ama yine de tüm işaretleri görmezden geldin çünkü sana annene yapılanların intikamını alma şansı sundu. Bunun bir uydurma olması önemli değil, çünkü intikamını almak için hala masumları acımadan eziyorsun. Biz aynıyız, Bjorn. Ve belki de Freya'nın hatırı için Harald'a olan sadakatine ihanet etmemiş olsaydın, sen ve ben hala parmaklıkların aynı tarafında olurduk."

"Bana ihanet etti. Bir yalana sadakat yemini ettim." Zincirlere karşı zorlanırken kollarımdaki kaslar esnedi. "Saga'ya saldırdığında Snorri'nin yüzünü takındı ve tüm bunların sebebi onun reddine dayanamamasıydı. Bu annemin hayatına mal oldu ve sonunda babamın da hayatına mal oldu."

İkisi de ellerimde öldü.

"Hikâyeni biliyorum Bjorn. Harald'ın Kadersizler grubundaki herkesin hikâyesini biliyorum." İç çekti. "Benimkini bileniniz var mı?"

"Hikâyen umurumda değil Steinunn," diye hırladım. "Yaptığın her şey için gerekçeni duymak istemiyorum."

Sessizlik uzadı ve bunu bozan Steinunn oldu.

"Kendime her zaman kimsenin hikayemi duymak istemediğini söyledim, oysa gerçek her zaman hikayemi anlatmaktan korktuğum oldu," diye fısıldadı. "Bu yüzden başkalarının şarkılarını söylüyorum ama asla kendimin şarkısını söylemiyorum. Ama sözler her zaman kalbimde bestelendi."

Yaşadığı trajedi yaptıklarını haklı çıkarmıyordu ve ben de bunu duymak istemiyordum. "Yeterince biliyorum."

Sonra Tora parmaklıkların arasından uzanıp omzumu tuttu. Yüzündeki gerginlik bana aklından geçenleri söyleyemediğini, dilinin Harald'ın büyüyle bağlı olduğunu söylüyordu ama her gerçek kelimelerle anlatılmazdı.

"Tamam." Zincirlerimi şıngırdattım, sonra tekrar oturdum. "Şarkı söyle. Sanki gidecek başka yerim yokmuş gibi."

Steinunn yerde oturuyordu, kucağında küçük bir davul vardı. Davula vurduğu ritim yumuşaktı ve şarkı söylemeye başladığında sadece benim kulaklarım dolmadı

Skald'ın hikayesi ile gözlerim dışında. Ve aksini dilesem de, kalbim.

Zor bir gençliğin, iyi bir adamın sevgisiyle kazanılan özgürlüğün ve bir yıl sonra gelen bir çocuğun hikayesi. Kırmızı bukleli, kocaman gülümseyen, mavi gözleri bana ısıldayan bir çocuk. Bir hayaletin gözleri, çünkü ölüm geldi ve ölüm Skaland'ın renklerini taşısa da, Steinunn'un büyüğü gerçek kötü adamın yüzünü ortaya çıkardı. Dokunduğu her şeyi yok etti, bunu yaparken de gülüyordu ve Steinunn'un dudaklarından şarkının son dizeleri dökülürken çocuğun mavi gözleri cam gibi ve hareketsizdi.

Yüzümden bir damla gözyaşı aktı. "Harald aileni öldürdü. Snorri değil. Harald ve onun İsimsizleri. Snorri'nin yüzünü giyen Harald."

Steinunn'un yüzü kuruydu. Sanki dökebileceği tüm gözyaşlarını çoktan dökmüştü. "Harald'ın hizmetine girmeyi uzun süre reddettim çünkü kocam ve çocuğumla kalmak istiyordum. Beni kabalasının bir parçası yapabilmek için onları öldürdü. Böylece beni entrikalarında kullanabilecekti. Benim trajedimi yarattı ve sonra omzunda ağlamama ve ona kurtarıcım dememe izin verdi. Ve onların ölümünü izlemek anlamına geleceği için kendi kaybımı söyleyemeyecek kadar korkak olduğumdan, şimdiye kadar gerçeği bilmiyordum."

Tora elini cebine attı ve yün yumakları çıkardı. "Duymadığım planlar hakkında konuşamam," dedi, sonra yünü kulaklarına tıkadı ve bize sırtını döndü. Ettiği yeminin sınırları içinde bize yardım etmek için elinden geleni yapıyordu.

"Kabal'daki herkesin hikâyesini biliyorum." Steinunn hücremdeki parmaklıkları kavradı. "Ve sanırım kralımızı onurlandırmak için bir şarkı bestelemenin zamanı çoktan geldi. Babamızı. Kurtarıcımız. Ama şarkının tamamlandığından emin olmak için öğrenmem gereken bir hikâye daha var. Bana yardım eder misin, Bjorn Firehand?"

Bu kadın ve ben asla arkadaş olamayacaktık. Aramızda çok fazla çirkinlik, çok fazla ihanet vardı. Ama belki de hayatımın son saatlerinde Steinunn ve ben müttefik olacaktık.

(G)eir ve diğer Skalander draug'u beni nehirden çıkardılar ve ağaçların arasından koşarak geçirdiler. kulaklar.

"Skade peşimizden gelenlere liderlik etti," dedi Geir bana, birkaç çadır ve tek bir ateşten ibaret olan kampımıza ulaştıktan sonra, çünkü draug'un ne dinlenmeye ne de ısınmaya ihtiyacı vardı. "Ama kovalamacayı bıraktı. Muhtemelen karanlıkta bizimle yüzleşmek istemediği için."

"Kendine olan güveninin seni alt etmesine izin verme." Küçük bir ateşin yanına çömelmiş, titreyen ellerimi ısıtıyordum. İliklerime kadar donmuştum, göğsümdeki boşluk bu hissi daha da kötüleştiriyordu. "Steinunn'un beni dinlemediğine inanamıyorum. Gerçeğin önemli olmadığına."

"Herkesin senin gibi olduğunu sanıyorsun, kardeşim." Geir diğer Skalander'lara Skade'nin avını tek başına sürdürmesi ihtimaline karşı güçlü bir gözcülük yapmaları emrini mırıldandı. "Herkesin doğru olan için savaşacağını ve başkaları için fedakarlık yapacağını varsayıyorsunuz, ancak çoğu insanın doğası bu değil. Onlar

Bencildirler ve her zaman kendileri için en iyi olan yolu seçerler ve buna bilgelik derler. Ama bu korkaklıktır. Bırakın daha iyisini yapmaya çalıştığınız için size aptal desinler; tanrılar onların doğasındaki gerçeği görür ve buna göre yargılanırlar. Odin'in Valhalla'da korkaklara yeri yoktur."

Bu soğuk bir teselliydi. Bjorn'u kurtarmak için tek şansımı Steinunn'la başarısız bir konuşma yaparak harcamıştım ve bir çözüm bulamazsam önümüzdeki gün idam edilecekti. Yorgunluk üzerime çökmüştü ama Bjorn'u kurtarabileceğim bu son birkaç saati uyumak gibi faydasız bir şey yapmak için harcama şansım yoktu.

Keskin bir ıslık sesi geceyi böldü ve başımı kaldırdığımda ormanın sık ağaçları arasından şafağın ilk ışıklarının parladığını gördüm. Yine de ıslığın sebebi bu değildi. Draug'larımdan ikisi, aralarında bir adamla birlikte bize doğru geliyordu.

"Guthrum!"

Ayağa kalktım ve drauglardan biri "Yaklaştı ve seninle konuşmak istedi" dedi.

Guthrum'u bırakmaları için elimi salladım, sonra da ateşin başında bana katılmasını işaret ettim.

Guthrum sessizdi, ellerini alevin üzerinde tutuyordu. Bir deri bir kemikti ve üzerine tam oturmayan giysileri çamaşır ipinden çalınmış gibiydi. Yine de hayattaydı ve hangi tarafta olduğundan emin olmasam da, yaşayanların yanında durmanın verdiği bir rahatlık vardı.

"Kaçtığım için özür dilerim," dedi sonunda. "Kendimi bir tuzağa yakalanmış gibi hissettim ve bu yüzden sadece kaçmayı düşündüm."

"Doğrusunu söylemek gerekirse, cesetlerle çevrili olarak uyandın." Gülmeye çalıştım ama daha çok hıçkırık gibi geldi. Dizlerim bana ihanet etmeden önce oturarak yanıma oturmasını işaret ettim. "Nerelerdeydin?"

"Vahşi doğada." Dirseklerini dizlerine dayadı ve gözlerini ateşe dikti. "Kaja bana boğazdaki savaş sırasında olanların bir kısmını gösterdi, gerçi tekmeden düştükten sonra tek aradığı bendim. Beni sudan çıkarmanın sen olduğunu söyledi ve seni dinlemediğim için beni azarladı ama kaçma içgüdümü görmezden gelerek bu kadar uzun yaşamadım." Omuz silkti. "Seni ve izliyorduk. Grindill'dekileri izliyorduk."

Snorri ve Harald arasındaki ittifak. Bana hiçbir şey mantıklı gelmedi ve ben de Kaja'yı Bjorn'la konuşması için gönderdim."

Keskin bir nefes aldım. "Onu gördü mü? O iyi mi?"

"Biraz abartılı olacak ama yaşıyor ve Tora'nın muhafızlığında kalenin altındaki hücrelerde. Tüm olanları Kaja'ya anlatmış, o da bana aktardı ve size yardım etmemi istedi. Oldukça ilginç bir hikâyeydi." Elini cebine atıp bir avuç böğürtlen çıkardı ve sessizce yedi. "İnanmak için mücadele ettim. Hâlâ da inanmakta zorlanıyorum çünkü hayatım boyunca Harald'ın yanında bulundum ve bir kez olsun onun bir düzenbaz olabileceğinden şüphe etmedim. Kaja o zamandan beri böyle bir doğanın kanıtı için izledi ama hiçbir şey görmedi."

Sessiz kaldım, çünkü Bjorn'un anlattıkları ve günlerce izledikleri Guthrum'un ihtiyacı olan kanıt sağlamadıysa, benim söyleyeceğim hiçbir şey sağlamayacaktı.

"Ama Harald ve Snorri'nin senden bir canavar olarak bahsettiğini defalarca gördü." Son böğürtlenini de yedi. "Bir keresinde seninle içinde bir canavar olmasının ne anlama geldiğini konuşmuştuk Freya ve ben de hepimizin içinde bir canavar olduğunu söylemişim. Ama sanırım yanılmışım, çünkü senin hiçbir parçan kötü değil. O Drakkar'ın üzerindeydim. Hel'in büyüsünü kullanmamak için ne kadar ileri gittiğini biliyorum ve seni buna zorlayanın Bjorn olduğunu da biliyorum, tıpkı onu buna zorlayanın Saga olduğunu bildiğim gibi. Saga, Bjorn'un ya da senin onu savaşta öldürdüğüne dair belirsiz bir açıklamadan başka bir şey yapmadan gizemli bir şekilde dünyadan kayboldu."

Sessiz kaldım, bunun nereye gideceğini görmek için bekledim.

"Harald hayatımı kurtardı. Ona bir hayat borcum var ve ona sırtımı dönmeyeceğim," dedi Guthrum. "Ama bu olayda onun için de savaşmayacağım, çünkü ona olan saygım zedelendi. Amacınızın Bjorn'u kurtarmak olduğunu biliyorum ama bunu yapmanın bedeli olacak." Tereddüt etti. "Kaja, Snorri'nin size teslim olmanızı öneren bir mesaj göndermeye niyetli olduğunu duymuş. Eğer bunu yaparsan, sana hızlı ve merhametli bir ölüm verecek ve Bjorn sürgüne gönderilecek. Reddedersen, onun için alacakaranlıkta kan kartalı olacak."

Onu kurtarmayı başaramazsam Bjorn'un karşılaşacağı kaderi hatırlayınca umutsuzluğa kapıldım. Kurbanın kaburgalarının omurgasından ayrıldığı, deri ve kemiğin dışa doğru çekilerek

Kurbanın ciğerleri göğsünden çıkarılmadan önce ürkütücü kanatlar. Ölmek için korkunç ve yavaş bir yol ve kurbanı Valhalla'dan kesinlikle mahrum bırakan bir yol. Guthrum ayağa kalktı, ben de öyle yaptım. "Sizi hareket tarzınızı tartışmanız için yalnız bırakayım. Hoşça kal, Freya Born-in-Fire," dedi ve sonra eridi.

karanlığın içine.

Geir ateş ışığına doğru ilerledi. "Bu teklifi kabul etme kardeşim. Sadece düşmana zafer kazandırmakla kalmazsın, Harald'ın anlaşmasına sadık kalacağından da emin olamazsın. Şimdiden kalabalıklar adı geçen hainlerden birinin acımasız sonunu görmek için toplanıyor, iki kişinin kan kartalını görmek için kaç kişinin geleceğini bir düşünün."

"Biliyorum." Ateşin önündeki yerime geri döndüm ve beni boğmakla tehdit eden korkunun üzerinde yüzmeye çalışırken yaralı elimi ovuşturdum. "Grindill'in surlarında çoğunlukla Skalander'lar görev yapıyor. Eğer kaleyi zorla ele geçirmeye çalışırsak, insanlarımızın çoğu ölecek. Bjorn savaşın karmaşasında ölebilir ve eğer işler onun için kötü gidiyormuş gibi görünürse, Harald sadece şekil değiştirecek ve kitlelerle birlikte kaçacaktır. Her şey bir hiç uğruna olacak."

"Peki ya sihrin?"

"Kadersizler üzerinde işe yaramaz," diye mırıldandım. "Özellikle de Loki'nin çocuklarından biri üzerinde işe yaramaz. Hel babasıyla bir dereceye kadar dayanışma hissediyor sanırım."

Geir kılıcının kabzasıyla oynadı. "Bjorn'u sevdiğini biliyorum ama belki de zamanı-"

"Hayır." Yaralı elim yumruk oldu. "Onu kurban etmeyeceğim. Onu kurtarmak için öleceğim."

"Senin ölümün onu kurtarmayacak," diye mırıldandı ağabeyim. "Harald onun serbest kalmasına izin verse bile, senin intikamını almaya çalışırken sadece kendini öldürtecek. Bunu sen de biliyorsun."

Biliyordum ama bir şey söylemedim.

"Hâlâ karanlıkken duvarlara tırmanmayı deneyebiliriz," diye önerdi diğer drauglardan biri. "Ölümsüzlerin yeteneklerini bilmiyor olabilirler. Onlar içeride olduğumuzu fark etmeden önce Bjorn'u serbest bırakabiliriz."

"Steinunn ölümsüzlerin kapasitesini biliyor." Sesim kesildi. "Ve o bizim dostumuz değil. Dahası, Skade herhangi birinizi görüş alanına alırsa, oku sizi kolayca öldürebilir. Aynı şekilde Tora'nın yıldırımını da öyle ve Bjorn'u koruyan da o." Tora'nın bunu baskı altında yaptığına dair aklımda hiçbir şüphe olmamasına rağmen.

"Biz öldük, Freya Born-in-Fire," diye cevap verdi. "Bu diyarda yaşam bir daha asla mümkün olmayacak ama bundan sonra ne olacağı bilinmiyor. Ben kendi adıma, Grindill'in duvarlarında bize karşı duran dostlarımız ve ailemizle savaşmaktan kaçınmak uğruna bu adımı seve seve atarım."

Onlardan zaten bu kadar çok şey almışken draugdan böyle bir risk almasını istemek doğru gelmiyordu ama onun haklı olduğunu biliyordum. Bu yüzden geri gelmişlerdi. Ormanda saklanmak için değil, Harald'a karşı savaşmak ve Valhalla'da bir yer kazanmak için. Onları bundan mahrum etmek, en başta onları öldürmekten daha kötüydü. "Pekâlâ. Ama acele etmeliyiz. Bir saat sonra hava tamamen aydınlanmış olacak."

-

Geir kaleye sızmaları için en iyi savaşçılarını gönderdi ama boşunaydı. Steinunn'u etkilemeye yönelik başarısız girişimimizden sonra Grindill neredeyse geçilmez hale getirilmişti. Kimsenin girip çıkmasına izin verilmedi, kapılar kapalı tutuldu ve surlardaki devriyeler iki katına çıkarıldı. Öyle bile olsa, draug başarılı olabilirdi.

Skade için değilse.

Ona *avcı* denmesinin bir sebebi vardı ve kanındaki sihir değerini kanıtladı, çünkü girişimde bulunan dört draug'u da vurdu. Tıpkı Bjorn'un baltasıyla karşılaştıklarında Fjalltindr'in altındakiler gibi kül oldular ve onların cesaretini onurlandırması için Yüce Baba'ya bir dua gönderdim.

Güneş gökyüzünde yükselirken, tek bir atlı kaleye bakan sırtta kurduğumuz yeni kampa yaklaştı, artık varlığımızı gizlemeye çalışmak anlamsız görünüyordu.

"Kral Snorri şartlar sunuyor," diye bağırdı haberci. "Eğer Freya Born-in-Fire olarak bilinen Hel-çocuğu kapılara tek başına yaklaşıp ve teslim olursa

Kendisi hızlı ve onurlu bir şekilde ölecek, sevgilisi de sürgüne gönderilecek. Hel-Çocuğu'nun teslim olmak için gün batımına kadar vakti var, aksi takdirde sevgilisi bir hainin ölümüyle ölecek. İhanet ettiği herkesin önünde bir kan kartalı olarak." Yanıt beklemeden atını Grindill'in kapılarına doğru sürdü.

"Mesajı getirenin Skade olmasını umuyordum," diye homurdandı Geir. "Anneme yaptıkları yüzünden ölümü hak ediyor."

"Skade bunun için fazla zeki." Toprakta iz bırakarak bir ileri bir geri volta attım. "Burada olduğumuzu biliyor ve bir tuzağa doğru koşmayacaktır. Benim de onlarınkine gireceğimden aynı derecede eminken olmaz."

"Zaman azalıyor." Geir, çürüyen başparmaklarını kemerine asmış, adımlarımı izliyordu. "Ne yapmak istiyorsun, Freya?"

Kalenin içinden gelen gürültü kulaklarıma ulaştı. Kutlama çığlıkları ve kan çağrıları, yüzlerce Skalandalı kadehlerini Snorri'ye kaldırıyordu. Harald ile yenilenen dostluğuna. Nordeland ve Skaland arasındaki barışa kadeh kaldırdılar. Bir hainin idamının şerefine.

Midemi ekşitti. "Harald ne kadar da çabuk kahraman oldu. Halkımız onun Skaland kıyılarını yağmaladığı ve öldürdüğü uzun yılları ne çabuk unuttu."

"Kendini bir kurban olarak resmetmiş," diye yanıtladı Geir. "Canavar Hel-çocuğunun ve onun talihsiz sevgilisinin kurbanı. Steinunn'un şarkısında sevdiklerini dalgaların altında sürükleyen Harald ya da Nordelander savaşçılarının görüntüleri yoktu Freya. O sendin, yanında Bjorn'la birlikte."

"Hiçbir şey gerçekten daha güçlü değildir." Umutsuzca bunun içinden bir yol görmeyi diledim. Harald'ı yenmek için, onun uydurduğu, beni iki ulusun da başına bela eden ve ardında çok sayıda masum ölü bırakan hayalini gerçeğe dönüştürmeyecek bir yol. "Ama gerçek bizim silahımız olmayı reddediyor. Başka seçeneğimiz yok. Bjorn'u kurtarmak ve Harald'ı öldürmek için surları aşmalı ve kalenin kontrolünü ele geçirmeliyiz."

Drauglar başlarını huzursuzca salladı ve Geir onları izledi, kardeşim ile ölü Skalanderler arasında bir tür sessiz iletişim geçiyordu. "Hayır Freya," dedi sonunda. "Bunu yapmak zafer getirseydi bir şey olurdu, ama Harald'ın sadece şekil değiştirip kaçacağını biliyoruz. Bjorn'u kurtarabiliriz ama bu bizim ve diğerlerinin hayatı pahasına olur.

Arkadaşlarınıızı ve ailenizi arayın, çünkü hepsi bizim dűřman olduğumuza inanıyor. Bir hain tarafından yönetildiğimize inanıyorlar. Bizimle savaşacaklar ve burada kimse halkımıza zarar vermek istemiyor."

Yeminimden mi yoksa sadece hayal kırıklığımdan mı kaynaklandığını bilmiyordum, sadece göğsümde vahşi ve öfkeli bir duygu yükseliyordu.

"Bana söz vermiştin!" Kelimeler dudaklarımdan vahşi bir çığlık olarak döküldü. "Benim için savaşacağına yemin ettin!"

"Skaland için savaşmaya!" diye bağırdı kardeşim. "Hepimizi Helheim'a tıkan düzenbazı yenmek için savaşmak. Valhalla'da bir şans için savaşmak. Ama *senin* önerdiğin şeyin yok -sevdiğin kişi uğruna sevdiklerimizi öldürmek."

Dudaklarımdan yırtık bir hıÇkırık döküldü, çünkü haklıydı. Onlardan bunu isteyemezdim. şimdi yapabileceğim tek şey, bu savaşta tek başıma mücadele etmek ya da Harald'ın sözünü tutup Bjorn'un serbest kalmasına izin vereceği umuduyla teslim olmak arasında bir seçim yapmaktı. Kalkanımı omzuma asarak Grindill'e doğru yürümeye başladım.

"Freya," diye seslendi Geir, ben daha birkaç adım atmadan. "Bekle! Kurtlar geri döndü!"

Başımı evirdiğimde Skoll ve Hati'yi ağaçların arasında oturmuş beni izlerken buldum. Onların varlığı hiçbir şeyi değiştirmede ama yine de yürümeyi bıraktım ve bana doğru gelmelerini bekledim. Her iki yaratığın da benden daha büyük olduğu gözümde kaçmamıştı. Boğazımı parçalayabilecek güçteydiler. Yine de yaklaştıklarında hiçbir tehdit hissetmedim, ellerimi kokladıklarında bile, kocaman dişleri açıkça görölüyordu.

Büyük burunlarıyla kokladılar. *Keskin* burunlarıyla.

Kıpırdamadan durdum, kurtların ellerimi yalamasını izledim. "Harald şekil değiştiriyor," diye mırıldandım. "Ama kokusunu değiştiriyor mu?"

Geir ve diğerleri birbirlerine baktılar ama sonra omuz silktiler.

Bu uzun bir atıştı, ama çaresizlik beni bunu yapmaya itti. "Bana bir çubuk kömürü getirin." Bana bir tane getirildiğinde, kurtların önünde dizlerimin üzerine çöktüm, soğuk bir sonbahar rüzĐarı saçlarımı çekiştirip duruyordu. "İşimiz bittiğinde büyüyü temizleyeceğim konusunda bana güvenir misin? Seni kendi irademle bağlamak gibi bir arzum yok, sadece sana bu büyüyü yapan kişiden intikam alma şansı sunmak istiyorum.

seni bu kadar uzun süre bağı tuttum. Bunun için de beni anlayabilmene ihtiyacım var."

Harald'ın bir zamanlar onları bağlamak için kullandığı rünleri kopyaladığımda hiçbir direnç göstermeden, sadece dillerini oynatarak oturdular. Gözleri hemen zekâyyla keskinleşti. "Şekli ne olursa olsun Harald'ın kokusunu alabiliyor musunuz?" Onlara sordum.

Hati yumuşak bir inilti çıkardı.

Geir kaşlarını çattı. "Bu bir evet mi?"

Başımı salladım, onlar beni ne kadar kolay anladıysa ben de onları o kadar kolay anladım. "Bize yardım edecek ?"

Her iki hayvan da kuyruklarını sallayarak etrafımda döndüler ve ellerimi başlarının üzerine koyarak Grindill'e farklı bir gözle baktım.

"Kaledeki herkesi dumanla dışarı atacağız," dedim. "Onları boğma noktası olarak iki kapıdan geçmeye zorlayın. Harald, Skoll ve Hati'nin elimizde olduğunu bilmiyor, bu yüzden içeri sızmaya çalışmakta tereddüt etmeyecektir. Ama hangi yüzü giyerse giysin onun o olduğunu bilecekler."

Geir, "Bunun bir oyun olduğunu anlayacaktır," diye karşı çıktı.

"Harald'ın buradaki stratejisinin her parçası benim nasıl hareket edeceğimi bildiğine olan inancına dayanıyor. Kendi halkıma gönüllü olarak saldırmayacağımdan emin. Bjorn'un iyiliği için kendimi riske atacağımdan emin. Onun için öleceğime." Sertçe yutkundum, keşke Geir'e yeminimden bahsedebilseydim, ama aslında yeminim olmasa da aynı seçimleri yapardım. "Harald karakterimi değerlendirirken haklıydı. Ama *onu* da tanıyorum. Bir başkasının şekline bürünerek herkesi sürekli kandırdı ve büyüünün onu başarısızlığa uğratacağı aklına gelmeyecek. Benim hakkımdaki yargısında yanıldığını, gerçekte kaleye saldırdığımızı anladığında, şekil değiştirecek ve kaçmaya çalışacaktır. Bu onun doğasında var."

"Peki yakalandığında? Sonra ne olacak?"

Her parçam Harald'ı doğasının gerçeğini açıklamaya zorlamak istiyordu. Herkes onun kim ve ne olduğunu bilsin diye. Ama bu benim için ulaşılamaz bir hayal olabilirdi, bu yüzden "Onu öldüreceğim" dedim.

Geir sakalını ovuşturdu. "Kaleyi dumanla doldurmanın bir yolunu bulmalıyız, ama o kadar çabuk ateşe vermeliyiz ki kimsenin

kaç."

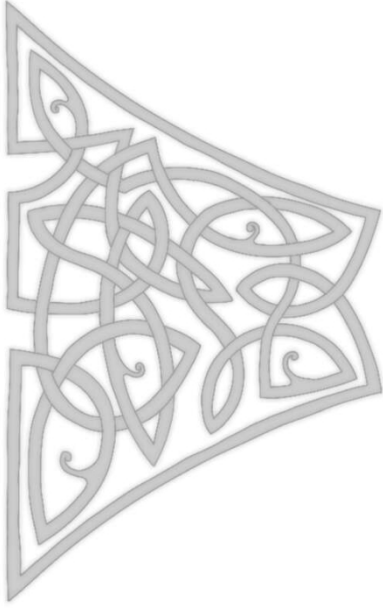
"Dumanı Grindill'in merkezine ulaştırmamız gerekiyor," dedim. "Kaçmalarını istediğimiz kapılar alevden uzak tutulmalı. Ve bunu nasıl yapacağımızı bulmak için sadece birkaç saatimiz var."

Ben Skoll ve Hati'yle birlikte Grindill'deki halkımın kanımı istemesini dinlerken draug işe koyuldu. Bjorn'un kanı için. Siperlerde devriye geziyorlardı, Skade de aralarındaydı, hepsi geleceğimi önceden biliyordu. Hepsi de emirlerimi yerine getirecek bir ölümler ordusu kurduğum konusunda önceden uyarılmıştı.

Daha fazla beklemeyeceklerdi.

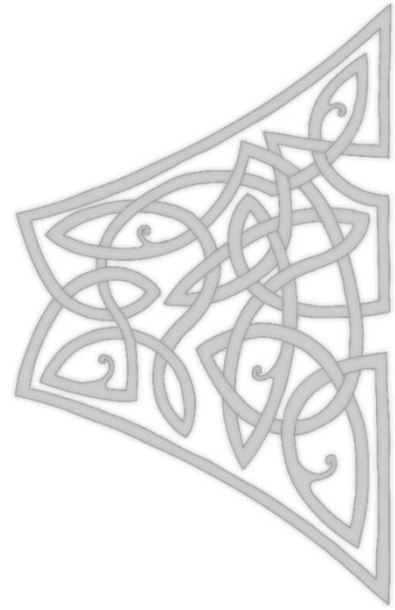
"Vakit geldi." Kalkanıma büyü çağırdım ve kılıcımı çektim, rünler etrafımı saran draugların varlığında parlıyordu. "Harald'a göre bunların hepsi bir oyun ve biz sadece tahtadaki taşlarız. Bugün taşlar ona karşı yükselecek ve kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu tadacak!"

Hortlaklardan oluşan ordum beni kuşattı ve hep birlikte ağaçlardan çıkıp açık alana doğru ilerledik.

CHAPTER 45

BJORN

Ben hücremde volta atıyor, güneşin kalenin derinliklerine hiç ulaşmamasına rağmen alacakaranlığın yaklaştığını hissediyordum.

"Freya burada!" Harald'ın sesi loş koridordan bana doğru geliyordu, şarkılı ve acımasız. Sonra ortaya çıktı, yüzündeki sırıtış, onu çıplak ellerimle boğabilmek için aramızdaki parmaklıkları kırma isteği uyandırdı.

"Ölülerden oluşan çürümüş ordusuyla pusuda bekliyor ve umutsuzca seni kurtarmak için Grindill'in duvarlarını birlikte inşa ettiğim tüm Skalander'ları öldürmesini gerektirmeyecek bir yol bulmaya çalışıyor."

"Peki o yaparsa sen ne yapacaksın?" diye sordum. "Drauglarla savaşmak kolay bir iş değildir, bilirim."

Harald bana küçümseyici bir el salladı. "Yapmayacak. Ahlakı buna izin vermez. Tıpkı kendisine karşı çıkan herkesi benim hilelerimin kurbanı olarak gördüğü için Helheim'a sürüklemesine izin vermeyeceği gibi." Kollarını başının üzerine uzattı ve sırtı çatlarken iç çekti. "Deneyecek

Aklına gelebilecek her türlü hileye ve sonra da sürgündeki hayatın karşılığında teslim olma teklifimi kabul edecek. Tek mesele o çaresizliğe ulaşana kadar onu oyalamak ve sonra Leif'in ona geri çekilmesini emredebileceği kadar yaklaşıacak. Ve sanırım neredeyse o ana geldik."

Dehşeti yüzümden uzak tutmak için mücadele ettim, çünkü Freya'nın *lanet yemini* onu teslim olmaya zorlayacaktı. Benim için hayatını feda etmeye. Gerçi yemin olmasa bile onun da aynısını yapacağını biliyordum. Leif bana ve Freya'ya haklı olarak kızgın olduğu için Harald'ın onu manipüle etmesi ve bize karşı bir araç olarak kullanması kolay olacaktı ve Ylva bize yardım etmek için tahmin ettiğim kadar risk almıştı. Artık amacı hayatta kalmaktı. Leif için. Kendisi için. Ve Halsar'ın eski leydisine kendilerini koruması için güvenen tüm Skalanderler için.

"Peki biz yenildikten sonra ne yapacaksınız?" diye sordum. "Bu saçmalığı sürdürebileceğinize gerçekten inanıyor olamazsınız. İki adam olmak başka, iki kral olmak bambaşka bir şey. Giderek daha fazla insan sorular sormaya başlayacak ve Freya'nın hiç şüphesiz kasaba ve köylere ektiği hakikat tohumları kök salacak. Hepsinin sizin oyununuzun birer parçası olduğunu fark edecekler ve kanınız için gelecekler."

"Risk yoksa ne eğlencesi var?" Harald başını eğdi. "Uzun yıllar önce Hrafnheim'lı genç Harald'la ilk tanıştığım zamanı hatırlıyorum. Nordeland'da babasının hükümdarlığının varisi olmasına rağmen hayatta başına gelenler için ağlayıp sızlanmasını dinlemiştim.

"Onu tüketmeden önce bana, onun gibi olabileceğime inanıyorsam deli olduğumu söyledi. Onu tanıyanların şüpheleneceğini ve çabucak keşfedileceğimi söyledi. Ancak ben iyi öğrendim ve insanların gözleriyle gördüklerinden şüphe etmediklerini, diğer tüm içgüdüleri onlara bir şeylerin yanlış olduğunu söylese bile erken öğrendim. Görmek gerçektir ve bu yüzden Hrafnheim'a dönüp *sevgili babama* meydan okuduğumda ve onu öldürdüğümde kimse şüphelenmedi. Kimse benim onları terk eden Harald'dan başkası olduğuma inanmadı."

Şok doldurdu. "Sen gerçekte Harald bile değil misin?"

"O kadar uzun yıllardır Harald'ım ki artık o oldum." Çenesine vurdu. "Ya da o bana dönüştü. Her iki durumda da, başka bir tenle asla başaramadığım bir şekilde biriz. Belki de bu benim ona ne kadar benzediğimle ilgilidir.

Çünkü bir parçanın bile ziyan olmasına izin vermem. Her iki durumda da, Şu anda karŐınızda gördüğünüz gerçek benim."

Ne demek istediğini anladığımda midemde bir yanma hissettim. Ayrıca Snorri'nin cesedini neden aldığını da. Sormak istemedim. Bilmek istemiyordum. Ama Steinunn'un yan hücrede saklandığı yerden duyabilmesi için hikâyenin tamamını anlatmasına ihtiyacım vardı. "Sen... onları yedin mi? Neden?"

Harald omuz silkti. "Loki'nin kanı dilediğim, hayal edebildiğim her Şeyin Şeklini almamı sağlıyor ama bir Őekilden daha fazlasını almamı sağlayan başka büyü türleri de var. Islund'da söylenen destanlar bana bir Şeyin niteliklerini gerçekten üstlenmek için onu kendi içine alman gerektiğini öğretti."

"Annem... Sen..." S yleyemedim. Bu dehşeti dile getirmeme izin veremezdim.

Harald'ın yüzünde yavaş bir gülümseme belirdi ve ondan uzaklaşarak dizlerimin üzerine çöktüm ve kustum. Tekrar tekrar, bedenim zihnime sonsuza dek kazanacak olan bu bilgiden kurtulmaya çalışıyordu.

Sarsıntı kesildiğinde, ağzımı omzuma silerken yavaşça başımı kaldırıp ona baktım. "Gerçekte kimsin sen?"

Ellerini genişçe tuttu. "Ben herkesim ve her Şeyim." Sırtışı kayboldu. "Ve hiçbir Şey ve hiç kimse. İsimsiz'im kadar İsimsiz'im, annem damarlarımda akan kanın ne olduğunu fark ettiği anda bir kenara atıldım. Olduğum Şey yüzünden sevilmedim ve istenmedim ve bu yüzden kendimi yeni biri haline getirdim. Tekrar tekrar, hatalarımdan ders alarak ve sanatımda ustalaşana kadar ilim parçaları keşfederek. Harald benim başyapıtım, annen de ikinci sırada, ama Snorri..." Mutlu bir Şekilde i çekti. "Tüm Skaland benim davulumun ritmiyle dans ederken bile benim adımlı söyleyecek."

"Sen bir canavarsın," diye fısıldadım. "Annen seni boğmalı ve dünyayı bađıŐlamalıydı."

Harald'ın gözleri bir an için sertleşti ama sonra gülümsedi. "Vakit geldi, Bjorn. Freya'nı cezbetme zamanı."

"Seni  ld recek."

"Unfated'ım beni korurken olmaz." Parmaklarını Şıklattı ve Tora başı eğik bir Şekilde koridordan aşağı indi. Harald'ın İsimsizlerinden dördü onu takip etti.

"Ağzını ve sonra getirin. Eğer karşı koyarsa, çığlık attırmaktan çekinmeyin."

"Evet, kralım," diye cevap verdi Tora sessizce. "Ylva kocasını arıyor."

Harald sinirlenerek gözlerini gökyüzüne dikti. "Peki."

Yüzü eridi, sonra Snorri olarak yeniden şekillendi. Tunığini çıkarıp ters çevirdi ve içine dikilmiş yeşil değil gri olan ikinci bir giysiyi ortaya çıkardı. Onu düzeltti ve Snorri'nin daha uzun boyuna uyması için kemerini gevşeterek tek kelime etmeden ayrıldı.

Tora bakışlarımı karşıladı. "geldi."

(Ağaçların arasından çıkıp Grindill'e doğru yürürken Helheim'in resmini çizdiğimizden hiç şüphem yoktu. Çürüyen olülerden oluşan bir ordu Savaşçıların birçoğunun elinde meşaleler, hızla inşa edilmiş savaş makinelerini çekiyordu.

Ve Hel-Çocuk, gözleri kıpkırmızı, kalkanı büyüyle alev alev yanarak onların başında.

Hel'in büyüünü kendi halkıma karşı kullanmak gibi bir niyetim olmamasına rağmen, her iki tanrıçanın gücünü de damarlarıma çağırmıştım. Bir daha asla bir savaş silahı olmayacaktı ama duvarlardakiler bunu bilmiyordu.

Batan güneşin ışığında korkularının kokusunu alabiliyordum.

Skade de onların arasındaydı, yayı ve oku parlıyordu ama ateş etmedi. Şüphesiz Harald'ın teslim olmamdan tatmin olabilmesi için ona ateş etmemesi emredilmişti. Ancak Skade aptal değildi; henüz yenilmediğimi biliyordu ve yayı sallanıyordu.

Draug'umu kaba mancinıkları hazırlaması için bırakarak, Harald'ın bir zamanlar durduğu yerde durmak için yürüyerek yaklaştım. O zamanlar Skade'in yerinde durup Grindill'i savunmuştum.

"Teslim olmaya mı geldin Freya?" diye seslendi. "Yoksa sadece Bjorn'u bir domuz gibi ikiye böldüklerinde çığlıklarını duyacak kadar yakın olmak mı istiyorsun?" "Çığlıkları duyacak kadar yakın olmak istiyorum Skade," diye karşılık verdim. "Gerçi bu sözler Bjorn'un dudaklarından ." Ona bir bakış attım. vahşi bir gülümseme.

Hayal meyal bir davul sesi duyabiliyordum, kalenin içindeki yüzlerce kişilik kalabalık sessizliğe büründüğü için duyulabiliyordu.

"Seni yanlış değerlendirdi, değil mi?" Skade başını eğip beni düşünürken saç örgüsü omzunun üzerinden düştü. "Kendini teslim etmenin Bjorn'u hayatta tutmayacağını biliyorsun, çünkü senin ölümünü asla kabul etmeyecektir. Bu yüzden onu kurtarmak için kendi insanlarını öldüreceksin, değil mi? Seni zorlayan yeminin mi yoksa onu bu kadar çok sevmen mi?"

"Fark eder mi?"

"Hayır." Yay kirişini çekti. "Öyle değil."

Büyülü oku bir tanrının ölümcül isabetiyle bana doğru fırladı ama ben onu engellemek için kalkanımı hareket ettirmedim. Bunun yerine, büyümü kalkandan elime taşıdım ve oku havada yakaladım.

Büyümle okunu kapatıp sıkıca tuttuğumda Skade şok içinde bana bakakaldı. Bir irade savaşı, bir tanrılar savaşı, o oku geri çağırmaya çalışırken ben bırakmayı reddettim.

"Şimdi, Geir!" Çığlık attım ve drauglar hızla menzile girdiler. Hızla çalışarak Grindill'in duvarlarının üzerine yanan çam dalları fırlattılar. "Tekrar!"

Havaya daha fazla tüten yakıt fırlatıldı ama duvardaki savaşçıların başlarının üzerinden uçarken kaskatı kesildim. Ne beni ne de draug'u izliyorlardı. Bunun yerine, Grindill'in içinde her ne oluyorsa ona odaklanmış, içlerine dönmüşlerdi. Kolları yanlarında gevşekti.

Elimdeki oku kontrol etmek için verdiğim savaş azaldı ve dikkatim Skade'e yöneldiğinde avcının da bize sırtını döndüğünü fark ettim.

Yayı kayboldu ve kolları gevşedi. Etrafında olup biten her şeye kendini kaptırmış gibiydi, bunların en önemlisi de arkasındaki ölümsüz orduydı.

"Freya!"

Guthrum'un bağırışı dikkatimi çekti. Draug sırasının arasından fırladı ve bana doğru koşmaya başladı. "Durun! Steinunn şarkı söylüyor! Onları esir almış!"

Bu da kalenin içindeki hiçbir insanın, hatta Skald'ın kendisinin bile üzerlerine çöken boğucu dumanın farkında olmadığı anlamına geliyordu.

Guthrum sendeleyerek bana doğru geldi ve kollarımdan tuttu. "Kaja Steinunn'un büyüüne kapıldı. Dumana yakalandı." Gözleri aniden tanıdıklarıninkiyle aynı sarıya döndü ve vücudu kaskatı kesildi. "İmgeleri görebiliyorum."

"Dur!" Geir'e bağırdım. "İçerideki herkes esaret altında!"

Kaleye geri döndüğümde, emirlerimin boşuna olduğunu biliyordum.

Çünkü duman bulutlarının arasından alevin ilk kıvılcımlarını gördüm.

CHAPTER 47

BJORN

"Turn around," emretti Tora ve ben de itaat ettim. Kapıyı açtığında hücrenin menteşeleri inledi, ama o kapıyı açarken hiçbir direniş göstermedim. zincirlenmiş bileklerimi tuttu. İsimsizlerden biri ağzımı kapattı ve sonra beni hücreden çıkarıp Troels'in beklediği kaleye götürdüler.

"Sen ve Hel-Çocuk'un halkımıza yapmayı planladığınız şey için sizi kendim öldürürdüm," diye fısıldadı arkadaşım. "Ama benim ellerimde ölmek çok çabuk olur." Harald'ın sözlerinin yalan olduğunu haykırmak istedim. Arkadaşımın kandırıldığını, ama ağzım tıkalı olduğu için başımı eğmekten ve Troels'un gerçeği öğrendiğinde anlaması için dua etmekten başka yapabileceğim bir şey yoktu.

Gerçek.

Grindill sokakları, çoğu Skalander olan insanlarla doluydu ve meydana doğru bir yol açmak için bir düzine İsimsiz'e ihtiyaç vardı. İnsanlar çığlık atıp benimle alay ediyor, geçerken üzerime çürümüş sebzeler ve bok atıyorlardı ama Tora ve Troels beni ileriye doğru sürüklerken başımı eğip elimden geldiğince onları görmezden geldim.

Meydana vardığımızda, Steinunn'un Grindill'in alınışıyla ilgili şarkısını seslendirdiği zaman olduğu gibi bir kürsü kurulmuştu. Etrafta meşaleler yanıyordu ve kalabalık o kadar sıkıştı ki insanların nefes alabilmesi mucizeydi. Harald-as-Snorri kürsüde Ylva ve Leif'in yanı sıra Kadersizler topluluğuyla birlikte duruyordu. Damarlarında tanrı kanı taşıyan yaklaşık üç düzine kadın ve erkekten sadece birkaçı savaşçı olsa da hepsi Harald'a sadıktı. O onların kralıydı.

Onların

kurtarıcısı.

Babaları.

İçlerinden herhangi birinin, adamın kendisinin neden o an için orada olmadığını sorgulayıp sorgulamadığını merak ettim.

Troels beni kürsüye sürükledi ve bileklerimi çözdü, İsimsiz yumruklarımı üzerinde durduğumuz platforma yerleştirilmiş ahşap direklere sabitlenmiş ağır çelik eldivenlere geçirdi. Yukarı baktığımda gözlerim çığlık atan kalabalığın arasından geçerek binalardan birine tünemiş kuşa kaydı. Guthrum'un Freya'ya yardım edip etmediğini bilmiyordum ama şu anda beni izliyordu.

Snorri sessizlik için elini kaldırına kadar kalabalık çığlık atıp benimle alay etti, hain ve daha kötü sıfatlar taktı. "Bugün adaleti sağlayacağız," diye ilan etti. "Bu adam bir canavara duyduğu şehvet uğruna tüm Skaland'a ihanet etti. Kardeşlerimiz onun emriyle boğazda can verdi ve şimdi metresinin ölümsüz köleleri olarak işkencenin en kötüsüne katlanıyorlar. Teslim olmazsa, ceza olarak sevgilisinin kalbini alacağız ve yarın onu avlayıp daha kötüsünü yapacağız!"

Kalabalık Freya'nın kanı için ağladı.

Gyda yaklaştı ve *Snorri*'ye bir bıçak uzattı. "Müttefikin olan hediyesi," dedi. "Keserken asit gibi yakıyor, hainin merhamet çığlıkları atmasını ve korkaklığı yüzünden Valhalla'nın kapılarından geri çevrilmesini sağlıyor."

Demirci kenara çekilip *Snorri*'yi bıçağa bakması için bırakırken bana nefret dolu karanlık bir bakış fırlattı. Sonra bıçağı kabzasıyla birlikte Tora'ya uzattı. "İhanet ettiği sadece Skaland değildi. Nordelander savaşçılarını da Helheim'a yerleştirmeyi amaçladı. Harald'ın adına bu onuru sana veriyorum."

Tanrılar, ama sonuna kadar acımasızdı.

Tora bıçağı gönülsüzce aldı ama arkama geçerken Ylva, "Aşkım, Steinunn bana bir şarkı hazırladığını söyledi. Dinleyen herkese bugün adaletin neden yerine getirilmesi gerektiğini hatırlatacak bir hikâye."

Snorri'nin gözleri tamamen Harald'a ait bir şekilde kısıldı ve performansında yıllar boyunca fark etmediğim daha kaç kusur olduğunu merak ettim. Ya da fark edip de görmezden geldiğim. "Bizi onurlandırıyor."

Steinunn davuluyla birlikte kürsüye çıktı ve davula ağır bir ritimle vurdu. Büyülü bir ritimle nefes alıp verirken tüm gözleri üzerine çekiyor, hepimizi anlattığı hikâyenin içine çekiyordu. Her zaman yaptığım gibi onu dinlememek yerine, *Kurtarıcı Harald*'ın hikâyesini anlatırken büyüünün üzerime sinmesine izin verdim.

En başından, Grindill'in altındaki hücremde saklanırken kulak misafiri olduğu hikâyeden başladı ve gözümün önünde genç Harald belirdi, beyaz balmumu ve parlayan gözlerden oluşan bir adam şeklinin önünde diz çökmüş ağlıyordu. "Bilecekler," diye hıçkırdı genç Harald. "Gyda onun ben olmadığımı anlayacak!"

"İnsanlar gözlerinin onlara söylediklerine inanırlar," diye fısıldadı balmumu yaratık. "Ve ben senin daha iyi bir versiyonun olacağım, böylece kimse gördükleri yüzün sahte olup olmadığını sorgulamayacak."

"Dur, Steinunn!" Harald-as-Snorri çığlık attı ama balmumu yaratık genç Harald'ın yüzünü yırtıp atarken sesi genç Harald'ın çığlıklarıyla bastırıldı, ağzı kıpkırmızı kesilmişti. Balmumu yaratık eridi ve yavaşça genç Harald'ın yüzünü giyerek yeniden şekillendi, dudakları hala kırmızıyla boyalıydı.

Kalabalık dehşet içinde çığlık attı, birçoğu "Loki'nin Çocuğu!" diye bağırdı, hilekârın çocuklarına verilen güçler çok iyi biliniyordu.

Etrafımda neler olduğunu görebilmek için kendimi imgelemekten koparmaya çalıştım ama Steinunn'un büyüü beni daha önce hiç olmadığı kadar esir aldı ve tek görebildiğim onun söylediği hikâyeydi.

Genç Harald'ın yüzünü giyen Loki'nin çocuğu önümde belirdi ve çok daha genç bir Gyda'yı kucakladı. "Seni çok özledim, sevgili dostum," dedi ona. "Ama seninle paylaşacağım ne maceralar varmış. En büyük üzüntüm, onları benimle birlikte yaşamak için orada olmaman." Onu izleyen Gyda dehşet içinde ağlarken bile genç Gyda ona sıkıca sarıldı.

Yakınımdaki kargaşayı duymama rağmen kendimi skald'ın büyüünden kurtaramadım. Harald-as-Snorri'nin İsimsiz'ine Steinunn'u durdurması için bağırdığını duydum ama kimse müdahale edemedi. Hiç kimse skald'ın anlattığı hikâyeden, büyüünün hepimizi esir almasından kurtulamadı.

Genç bir Guthrum belirdi önümde, peşinde büyük bir tazi ile patikadan aşağı atlıyordu. Gülüyor ve mutluydu, ancak eve döndüğünde annesini dizlerinin üzerinde ağlarken buldu.

"Baba, burada neler oluyor?" diye sordu, çünkü gördüğü Harald değil, annesine dehşet saçan kendi babasıydı. Yine de Steinunn'un imgelemi gerçeği gösteriyordu; o Loki'nin çocuğuydu.

"Guthrum'u kontun hizmetine vereceksin," diye bağırdı Loki'nin çocuğu. "Reis'in hizmetinde oğlumuz onurunu geri kazanacak."

"Hayır," diye cevap verdi Guthrum'un annesi. "Yapmayacağım. O buraya, benim yanıma, vahşi doğaya ait. Onu Hrafnheim'a göndermeyeceğim."

Loki'nin çocuğu onu ağır darbelerle döverken, genç Guthrum çığlık atarak, "Baba, dur! Lütfen dur!"

Etrafımdaki Kadersizler'in öfke dolu soluklarını duydum, çünkü Guthrum'un hikâyesi çok iyi biliniyordu. Herkes annesini dövenin babası olduğuna ve Guthrum'un köpeğinin intikam için onu öldürdüğüne inanıyordu.

Ama hepimiz sessizce Guthrum'un köpeğinin peşinden ağaçların arasında ilerleyişini, avlarına ulaşana kadar Loki'nin çocuğunu takip edişini izledik. Yerdeki adamın kafası karışmış ve kanlar içindeydi; bileklerinin bir süredir bağlı tutuluyormuş gibi sıyrıklarla dolu olduğunu gördüm.

"Guthrum, bana yardım et," diye yalvardı adam. "edildim." "Ona zarar verdin!" Guthrum çığlık attı. "Senden nefret ediyorum!"

"Ben kimseye zarar vermedim!" diye yalvardı babası. "Bana yardım et!" Ama genç Guthrum sadece köpeğine döndü.

"Öldürün onu."

Tazi tereddüt etti ama genç Guthrum sadece uludu, "Annemi incitti! Öldürün onu!" ve tazi itaat etti, hayatı için yalvarıp yakarırken masum bir adamı paramparça ederken çığlıklar kulaklarımı doldurdu.

Loki'nin çocuğu tarafından Kadersizlerden birinin sadakatini kazanmak için düzenlenmiş bir sahne; Harald kurtarıcı rolüne soyunurken, genç Guthrum ömür boyu sadakat sözü verirken dizlerinin dibinde ağlıyordu.

Steinunn'un hikâyesinde sırada Troels'in daha genç bir versiyonu vardı. Arkadaşım gülüyor ve kardeşinin adını haykırıyordu, ama bir köşeden hızla dönerken, kazıklarla kaplı bir çukura düşecekti.

"Yardım edin!" diye bağırdı, bacakları üç yerden delinmişti. "Aksel, yardım et!"

Çukurdan başını kaldırıp gülmekte olan Loki'nin çocuğuna baktı. "Aksel, kardeşim, lütfen bana yardım et!"

Ama Loki'nin çocuğu sadece, "Neden benim yardımına ihtiyacın var kardeşim? Sen kadersizsin. Kendine yardım et." Sonra da Troels'i çığlık çığlığa bırakarak oradan uzaklaştı; ta ki Harald ortaya çıkıp onu çukurdan çıkarana ve iyileştini görene kadar.

Troels hayatının en kötü anını planlayan kişiye bağlılık yemini ederken, masum olduğunu iddia gerçek Aksel, daha fazla yalvaramayacak hale gelene kadar bir ağaca asıldı.

Harald'ın kabalasındaki her bir Kadersiz için hikâyeler anlatılıyor, imgelemler yükseliyordu ve Loki'nin çocuğunun, arkadaşlarının ve ailesinin yüzlerine bürünüp onları *Harald*'ın kurbanı kurtarabileceği kötü adamlara dönüştürerek her trajediyi planladığı gün gibi ortadaydı. Ancak *Harald*'ın birilerini kurtardığı tek şey kendisiydi.

Kendi hikâyem ortaya çıktıkça gözyaşlarım yüzümden aktı, Harald annemi vahşice katlederken Snorri gibi davranıyordu. Tyr'in alevini çağırarak için saklandığım yerden fırlayan bir çocuk olarak ben, annemin çığlıklarıyla kulübenin bir cehenneme dönüşmesi, sonra annemin kıyafetlerini giymiş Harald'ın beni dumandan ve alevden uzaklaştırması.

Hayal meyal Snorri olarak Harald'ın çığlık attığını ve çırpındığını duydum, Steinunn'un büyüünden kaçmaya çalışıyordu, böylece onu avlayıp susturabilecekti, ama sonra Skald'ın köyü gözlerimi doldurdu. İnsanlar Snorri'nin sancaklarını taşıyan Skalander gibi giyinmiş savaşçılardan dehşet içinde kaçıyordu, ancak biri çığlık atmak için ağzını açtığında, Harald'ın İsimsiz'inin damgası açıkça görülebiliyordu.

dil. Loki'nin çocuğu onlara önderlik etti, Steinunn'un kocasını keserken güldü ve sonra bıçağı küçük oğluna sapladı.

Onları öldüren Snorri değildi.

Harald'dı ya da gerçek adı her neyse. Snorri'nin yüzünü giyen Loki'nin çocuğu.

Düzenbaz.

Steinunn bana bu imgeleri hücremde göstermiş olsa da, şu anki kederi yoğun ve duman gibi boğucuydu. Onun esaretinden kurtulmak için beni çaresiz bırakıyordu.

Ama Steinunn şarkısını henüz bitirmemişti.

içerideki herkesin alevlerden kaçmasına bağlıydı, ama niyetim suya düşmüştü, çünkü alevler büyümesine rağmen duvardaki kişi kıpırdadı.

Yanımda Guthrum dizlerinin üzerine çöktü. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor ve "Hayır, hayır, hayır!" diye inerken vücudu hıçkırıklarla sarsılıyordu.

"Guthrum, neler oluyor? Ne görüyorsun?"

"Gerçek," diye fısıldadı. "Steinunn gerçeği ortaya çıkarıyor. Harald bizim kurtarıcımız değil, lanetimiz."

Yolculuğumun büyük bölümünde beni gerçeğe duyduğum arzu yönlendirmişti. Onu bilme arzusu. Onu açığa çıkarma arzusu. Şimdi her ikisi de başarılmıştı, ancak gerçek günü kazanmak yerine, Grindill'deki her Skalander'ın diri diri yakıldığını görecekti.

"Gidin!" Geir'e bağırdım, sesim draugların dehşet dolu bağırırları arasında zar zor duyuluyordu. "Kapıları kırıp açın! Harald'ı bulmak için elinizden geleni yapın ama herkesi dışarı çıkarmak daha önemli!"

Geir hiç tereddüt etmedi, çürümüş yüzü acımasız bir kararlılıkla draug savaşçılarına emirler yağdırıyordu. Doğaüstü bir süratle yanımdan geçip gittiler, hızları benimkini besleyen aynı çaresizlikten kaynaklanıyordu. Steinunn'un esaretine yakalanan aileleri ve sevdikleriydi ve her kalp atışında duman daha da yoğunlaşıyordu. Onlarla birlikte koştum, bacaklarım engebeli zeminde hızla ilerliyordu ama zihnim tek bir şeye odaklanmıştı: Bjorn'u bulmak.

İskelet gibi elleriyle taş duvarları kavrayan drauglar, hareketleri ürkütücü bir sessizlik içinde, acımasız bir etkinlikte kaleye tırmandılar. Büyülenmiş Skalanderlar siperlerin üzerinde heykel gibi durmuş, drauglar aralarından hızla geçerken tehdidi fark etmemişlerdi.

Kapıları açın, diye yalvardım. Onları dışarı çıkarın!

Kapılar büyük bir gürültüyle açıldı ve ilk panik çığlıkları gece havasını doldurdu. Steinunn şarkısını bitirmiş olmalıydı ve Grindill halkı kendilerini dumanla çevrelenmiş halde bulmak için onun esaretinden kurtulmuştu. Alevlerden kaçmak için koşuşturan kalabalığın arasına bir orman yangını gibi yayılan korku, yollarının drauglar tarafından kesildiğini gördü. Fakat ölümsüz savaşçılar onları yere sermedi. Bunun yerine, onları kapılara doğru sürdüler ve güvenli bir yere doğru ittiler. Kurtarıcılar, çok azı anlasa da.

"Skoll! Hati!" Yaklaştıklarında dizlerimin üzerine çöktüm, duman ciğerlerime dolunca öksürdüm. Ellerimi başlarının üzerine koyarak, "Kapılarda kalın. Harald gizlice çıkmaya çalışacak ve onu bulmalısınız. Bulduğunuzda, planladığımız gibi draug'a işaret verin. Burada hâlâ zafer kazanabiliriz."

Skoll anlayışla homurdandı ve Hati uzak kapıya doğru koştu, koyu renkli kürkü duman ve gölgeye karıştı. Kalkanımı kaldırdım ve Skoll'la birlikte kaosun içine doğru koştum. Kale bir kâbustu.

-Kutlamaların yerini karmaşa ve korkuya bıraktığı bir yer. Köylüler ve savaşçılar çılgınca kaçmaya çalışırken itişip kakışıyor, tökezliyor, yüzleri dehşetten iki büklüm oluyordu. Kalabalığın arasından geçmeye çalıştım, kalbim küt küt atıyordu, gözlerim dumandan yanıyordu. Kalenin merkezine ulaşmalıydım. Bjorn'u bulmalıydım.

Duman yoğunlaşarak dünyayı gri ve siyahtan oluşan boğucu bir sise dönüştürdü. Zar zor görebiliyordum ve keskin hava ciğerlerimi yaktığı için her nefes alışımında zorlanıyordum. Sadece birkaç çatı alev almış olsa da, bir ölüm tuzağı gibi hissediyordum. Her saniye önemliydi ve yine de Grindill'deki dolambaçlı yollar sonsuz görünüyordu.

"Bjorn!" Sesim kesilerek çığlık attım. "Bjorn!"

Ama cevap yoktu, sadece kaçanların çığlıkları duyuluyordu. Drauglar her yerdeydi, çürümüş formları bir amaç uğruna hareket ediyor, köylüleri kapılara doğru, alevlerden uzağa yönlendiriyordu.

Lütfen canlı ol.

Panik kalbimi tırmalıyor, beni boğmakla tehdit ediyordu. Kalabalığın arasından ite kaka ilerledim, kalkanım sırtıma çarpıyordu ama bu bir nehrin akışına karşı savaşmak gibiydi. Yanan odun ve saz kokusu havayı dolduruyor, korkunun pis kokusuyla karışıyordu.

"Bjorn!" Tekrar çığlık attım, çiğ, umutsuz bir yalvarış. *Lütfen bunun bir hiç uğruna olmamasına izin verin. Lütfen en azından hayatta kalmasına izin verin.*

Oraya vardığımda meydan boştu. İki direk arasına asılmış, yumrukları çelikle kaplanmış tek bir figür dışında boştu.

Göğsümden bir korku çığlığı koptu, çok geç kaldığının kesinliği içimi doldurdu. Ama sonra şekil hareket etti.

Merdivenlerden kürsüye doğru tökezleyerek çıktım, meşaleler Bjorn'un tenine gölgeler düşürüyordu. *Lütfen hayatta kal, diye* dua ettim. *Lütfen gitme.*

Önünde dizlerimin üzerine çöktüm, elim yüzünün etrafında kıvrıldı ve onu kaldırdı. Teni sıcacıktı ve Bjorn yavaşça gözlerini açtığında kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Freya?"

"Tanrılara şükürler olsun," diye nefes aldım. Çelik mekanizmaları yumruklarından çekip çıkardıktan sonra onu bağlayan ipleri kestim ve Bjorn üzerime yığılırken neredeyse ağırlığının altında geriye doğru düşüyordum. Kollarımı omuzlarına dolayarak yüzümü boynuna gömdüm. "Sana ulaşmam bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim."

"yok, aşkım." Beni öptü, parmakları saçlarımanın arasına girdi. "Birbirimize geri dönmenin yolunu her zaman bulacağız."

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyordum, çünkü tüm engellere rağmen birlikteydik. Ve onu bir daha asla bırakmayı reddettim.

Ama kara duman bulutları üzerimize yuvarlandı ve bir öksürük vücudumu sarstı. "Dışarı çıkmamız gerek," dedim. "Grindill yanıyor."

Omzumu kolunun altına sıkıştırarak Bjorn'un ayağa kalkmasına yardım ettim. Etrafta çatılar çöküyor, alevler gökyüzüne uzanıyordu. Her nefes bir öncekinden daha zordu, ikimiz de şiddetle öksürüyorduk.

"Bu taraftan!" Onu kapıya doğru sürükledim.

Bir kükreme sesi duyuldu ve sıcak hava ve dumanla birlikte bir bina yolumuzun üzerine çökerek bizi geriye itti. Gözlerim yanıyordu, kor parçaları saçlarımı ve tenimi yakıyordu ve dumandan hangi yöne gideceğimi göremiyordum.

Kapana kısılmıştık.

"Büyük salona," diye mırıldandı Bjorn, elimi tutup çekerek. Dumanların arasından tökezleyerek taş binaya girdik, dışarıdaki cehennemden sonra hava son derece serindi. Ama duman hâlâ yoğundu, çatının alev aldığına şüphe yoktu ve alevlerin bizi burada bile bulması uzun sürmeyecekti.

"Nehre açılan bir kanal var," dedim öksürükler arasında. "Yangınlar azalana kadar orada saklanabiliriz."

Bjorn başını salladı, deliğe tırmanırken elimi sıkıca kavradı. Koku daha önce olduğu kadar korkunçtu, pis su ve bulanıklık etrafımızı sarıyordu. Bjorn karanlıkta tökezleyip sendeledi, ben de yolumuzu aydınlatmak için elimi büyüyle kapladım. Daha derine indik, duman dağılıyordu. Steinunn'la konuşmak için yaptığım talihsiz plandan beri birileri buraya inmiş, cesetler ve enkaz temizlenmişti. Düşük su seviyesi neredeyse nehre ulaşmamızı sağladı.

"Burada bekleyebiliriz," dedim akıntının beni çektiğini hissetmeye başladığımda, büyüm sudan yansıyor.

Bjorn öksürükler arasında başını salladı ve onu kendime doğru çektim. Onunla tanıştığımdan beri ilk kez teni ellerime soğuk geliyordu. Kalbim titredi, çünkü yaraları düşündüğümden daha kötü olmalıydı. "Yangınlar hafiflediğinde arkadaşlarımız bizi bulacak. Her şey bitti. Biz kazandık."

Yine de tüm sözlerime rağmen kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyordu çünkü Skoll ve Hati'nin Harald'ı bulduklarından emin olana kadar bu iş bitmeyecekti. Sonunda ölmüştü. Tüylerim diken diken oluyordu ve silaha uzanma dürtüsüyle savaşmaya devam etmek zorundaydım. "Bjorn," diye fısıldadım, tünelin gölgelerine bakarak. "Doğru olmayan bir şeyler var."

Cevap vermedi. Döndüğümde geriye doğru sallandığını ve sonra yüzeyin altına yığıldığını gördüm.

Nefes nefese ona doğru uzandım. Ama çok geç kalmıştım. Akıntı onu yakalamıştı.

Kalkanımı bıraktım ve peşinden daldım, nehir başımın üzerinde buz gibi kapanıyordu. Akıntıyla birlikte sertçe yüzdüm, karanlığın içinden parlayan parmaklarıma ulaştım, onu bulmak için çaresizdim.

Yüzeyi kırarak, "Bjorn!" diye bağırdım.

Ama onu göremiyordum ve önümde sudan daha kötüsü vardı. Çünkü şelalenin gürültüsü çoktan duyulmaya başlamıştı ve ben olmadan Bjorn'un hayatta kalma umudu yoktu.

"Freya!"

Karanlığı taradım, sonra Bjorn'un suyun içinde sallanarak ilerlediğini gördüm. "Dayan," diye bağırdım ve ona doğru olabildiğince güçlü yüzdüm.

Kükreme daha da yaklaşıırken.

Lütfen, dua ettim. Onu daha yeni geri aldım.

Yine de başımıza gelecek kaderin iyi ya da kötü benim elimden çıkacağını biliyordum. Onu dualar değil eylemler kurtaracaktı ve ben daha sert yüzerek ona ulaştım.

Şelaleden aşağıya doğru sürüklenirken parmaklarımız birbirine kenetlendi.

Bunu daha önce bir kez yapmış olmak beni tekrar yapmaya hazırlamamıştı. Düştükçe düştük, sihrim etrafımızı koza gibi sararken midem boğazıma düğümlendi. Korunuyor olsak bile, suya çarpmamızın etkisi dişlerimi takırdattı.

Yüzeyin altına daldık ve hemen şelalenin dibindeki dairesel akıntıya kapıldık.

Kara su etrafımızda kükrüyordu ama tırnaklarımı Bjorn'un koluna geçirdim ve aşağı doğru yüzdüm. Bana karşı savaştı ama dişlerimi sıktım ve ,

Onu nehrin dibine çekip, çalkantıdan kurtulana kadar nehir boyunca ilerledim.

Ayaklarımı nehrin dibine bastırarak tekme attım ve başım su yüzeyine çıktı.

Bjorn yanımda belirdi ve nefes nefese kaldı. "Bu taraftan," diye seslendim ona. "Kıyıya! Yüzün!"

Nehrin kenarına doğru tekmeleyerek ilerledim. Soğuk bir kuzey rüzgârı üzerimizde esiyor, beni o kadar üşütüyordu ki ellerimi zar zor hissediyordum. "Bjorn!"

Solumda bir gölge kıpırdandı, Bjorn karanlıkta sürünerek kıyıya tırmanıyor, öksürüyor ve küfrediyordu. Elimi büyüyle kapattım ve gümüş parıltı yüzünü aydınlattı. "İyi misin?"

"İyi," diye tersledi, nehir suyunu kıyıya tükürerek. "Hava gibi."

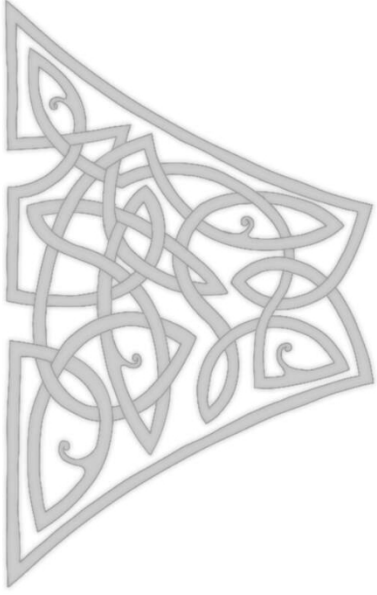
Onu tanıdığım süre boyunca Bjorn bir kez bile üşüdüğünden şikayet . Benimle de hiç bu tonda konuşmamıştı.

diken diken oldu ve midem bulandıkça topuklarımın üzerinde geriye doğru oturdum. "Ateş yak."

Bjorn bana bakmak için başını çevirdi ve gölgeler içinde gizlenmiş olmasına rağmen bakışlarında tüylerimi diken diken eden bir zalimlik vardı.

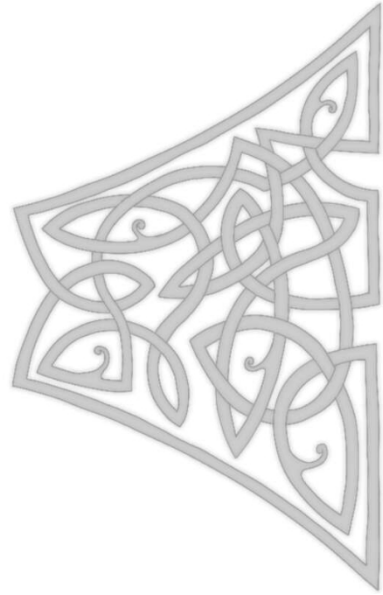
Kılıcımın kabzasına uzandım ama onu bulamadım, nehirde kaybolmuştu.

Ağzı daha önce yüzünde hiç görmediğim bir gülümsemeye dönüştü ve Harald'ın sesi, "Akıllı kız, Freya," dedi.

CHAPTER 49

BJORN

Steinunn'un finali, Harald'ın Grindill'in altındaki hapishanede bana yaptığı itirafı, kalabalığın dudaklarından kaçan tiksinti ve öfke çığlıklarını gösterdi.

Snorri'nin sadece öldürülmediğini, aynı zamanda Harald tarafından *tüketildiğini* anladılar. Kürsüdeki adam onların kralı değil, Loki'nin çocuğuydu.

Görüntü gözümün önünden geçti ve Harald'ın hücredeki parmaklıklara yaslanışını izledim, kendi yüzümün tiksintiyle hasta olduğunu gördüm. "Ben herkesim ve her şeyim," dedi Harald sırtarak. "Ve hiçbir şey ve hiç kimse. İsimsizim kadar İsimsiz, annem damarlarımda akan kanın ne olduğunu fark ettiği anda bir kenara atıldı. Olduğum şey yüzünden sevilmedim ve istenmedim ve bu yüzden kendimi yeni biri haline getirdim. Tekrar tekrar, hatalarımdan ders alarak ve sanatımda ustalaşana kadar ilim parçaları keşfederek. Harald benim başyapıtım, annen de ikinci sırada, ama Snorri..." Mutlu bir şekilde iç çekti. "Tüm Skaland benim davulumun ritmiyle dans ederken bile benim adımı söyleyecek."

Görüntü onun gülen yüzüne odaklandı, sonra Steinunn'un büyü bizi esaretinden kurtarıken sesiyle birlikte kayboldu.

Boğucu bir duman bulutunun içine. Grindill alevler içindeydi.

Bir kalp atışı boyunca kimse tepki vermedi. Kalabalıktaki her yüz dehşetle gerilmişti, hiçbiri Kadersizlerden daha fazla değildi, trajedilerinin gerçeği şimdi ortaya çıktı ve hepsi iğrenme ifadelerinde birleşti. Keder. Acı. Duyguların yerini hızla öfke aldı, kürsüde hayatlarını paramparça eden yarattığı ararken gözler keskinleşti.

Ama Harald gitmişti.

"Yangın!" diye bağırdı biri.

"Yangın!" Her şey kaosa dönüştü.

"Nerede o?" Gyda kükredi, demirci kılıçlarını çekerken boğucu dumana aldırış etmiyordu.

İnfazımı izlemek için toplanan herkes panik içinde bağıyor, duman bulutlarından dehşete kapılıyor ve hangi yöne kaçacaklarını bilemiyorlardı.

Ellerimi direklere sabitlenmiş çelik eldivenlerden çekmeye çalıştım, ağzımdaki tıkaçla bağıarak birinin beni serbest bırakmasını istedim.

Leif yaklaştı ve ağzımdaki tıkaçı çıkardı. "Babam öldü o zaman?"

Steinunn adada olanları şarkısından bilerek çıkarmıştı ki yaptıklarım herhangi bir gözlemciyi uygunsuz bir intikam almaya teşvik etmesin. Yine de Leif ekledi, "Onu öldürdün, değil mi? Çünkü annene saldırdığına ve ölümüne sebep olduğuna inanıyordun. Ama o Harald'dı, babamın yüzünü giyyordu."

Bu konuşmanın ne yeri ne de zamanıydı ama artık ona yalan söylemeyi reddediyordum. "Evet."

"Onu öldürdüğün için senden nefret etmek istiyorum." Leif'in yanaklarından yaşlar süzüldü. "Bunca yıl Harald tarafından kandırıldığın ve yaptığın şeyleri yaptığın için senden nefret etmek istiyorum ama o beni de aynı şekilde kandırmışken seni nasıl yargılayabilirim? Freya teslim olduğunda yemin ederek ona komuta etmemi neden beklediğini hiç sorgulamadım; bana bunun bir onur olduğunu hissettirdi."

"O Loki'nin bir çocuğu." Tıkacın iğrenç tadını platformun üzerine tükürdüm. "Hepimizi kandırdı ve bunun için onun kanını alacağız."

Leif başını sertçe salladı, sonra yumruklarımı metal eldivenlerin içinde tutan kayışları çözdü. "Artık suçun nerede olduğu benim için çok açık."

Yumruklarımı serbest bıraktım. "Onu avlayacağım. Ama senin herkesi Grindill'den çıkarman gerek. Burada düşman ne Freya ne de onun ordusu. Onlar senin müttefikin." Omzunu sıktım ve ötesinde Ylva'nın onu izlediğini gördüm. "Yap

Snorri gurur duyuyor."

Kardeşimden uzaklaşarak platformdaki Meçhullere bağırdım. "Harald hepimizi manipüle etti ve durdurulmalı ama bu kolay bir av olmayacak. Herhangi bir yüze, herhangi bir şekle bürünebilir ve Tora'yı iradesi dışında yeminlerle bağladı. Onu korumak için ölümüne savaşıacak ama bunu isteyerek ."

Gözleri öfkeyle ama öfkeleri artık bana yönelik değildi.

"Savaşamayanlarınız, Grindill yanmadan önce insanları oradan çıkarın," diye bağırdım, ancak gözleri draug'un parlayan yeşiline bürünmüş bir Skalander savaşçısı yaklaştı.

"Bu Harald'a yapılan bir saldırı, Grindill halkına değil." Sesi kulaklarıma bıçak gibi saplandı. "Onu avlarken bile kaçmanıza yardım edeceğiz!"

İlk tepki veren Ylva oldu. Sesi kargaşanın üzerine ulaştı ve herkesin kulaklarını doldurdu. "Düşman Grindill'in içinde, dışında değil! Kapılardan çıkın! Ateşte Doğan Freya'dan ya da ordusundan size zarar gelmeyecek!"

Kalabalık merhametle ona itaat etti ve draug'u güvenli bir yere kadar takip etti.

"Savaşabilenler, Loki'nin çocuğunu avlamalıyız!" Bağırdım ve Kadersizler etrafımda dolaşmaya başladı.

"Herhangi birinin şekline girebiliyorsa onu nasıl bulacağız?" Gyda sordu. "Bir kocakarı kılığına girmiş ve biz konuşurken kitlelerle birlikte kaçıyor olabilir. Kapıların dışına çıktıktan sonra onu bir daha asla bulamayız."

"Tora'yı ara." Kaçan kalabalığın arasında onun uzun boylu halini aradım. "O bir korkak. Kendisini koruması için onu tutacaktır. Gidin!"

Her yöne dağıldık, herkesin gözlerinde cinayet vardı. Ve ellerinde tanrıları tarafından hediye edilmiş silahlar.

"Tyr," diye homurdandım ve baltam alev alev yandı. Duman o kadar yoğunlaşmıştı ki görmek zordu ama kalabalığın arasından ilerlemeye devam ettim. Evlerden birinde saklanıyor olması mümkündü ama içgüdülerim bana Harald'ın fırsatını bulmuşken kaçacağını söylüyordu.

Dumanların arasından kalabalık yavaş yavaş ilerliyordu. Gözyaşlarımı sildim ve Freya'nın drauglarının onları geride tuttuğunu ve her seferinde sadece birkaçının geçmesine izin verdiğini gördüm. Skoll'un aralarında durduğunu gördüğümde hemen anladım. Kurt geçen herkesi kokluyordu ve Harald formuyla yalan söyleyebilse de kokusunu değiştiremeyeceğine bahse girmeye hazırdım.

"Zekice, Freya." Draugların arasında onu aradım ama görünürde yoktu. Bir yanım onu arayıp bulmak, güvende olduğundan emin olmak istiyordu ama önceliğim Harald olmalıydı. Bir ara sokağa girerek Hati ve drauglar tarafından kontrol edilen diğer kapının etrafında toplanan kalabalığı taradım.

Ama Tora ya da Harald'dan iz yoktu.

Kalenin içinde yolumu bulmaya çalışırken önce küfrettim, sonra da yoğunlaşan dumandan öksürdüm. Aranıyor.

Ancak tanıdık, uzun boylu bir figürün binaların arasındaki dar bir patikadan aşağıya doğru eğildiğini gördü.

Göğsüm sıkıştı çünkü yapmak istediğim son şey Tora'yı incitmekti ama başka yolu olmayabilirdi.

Koşmaya başladım, her birkaç adımda bir siyah duman öksürükler çıkarıyordu. Bir virajı dönerken Tora ve gri tunik giymiş tanımadığım bir adamın çıkmaz sokakta sıkışıp kaldığını görünce kayarak durdum.

Hiç tereddüt etmedim.

Baltam havada uç uca savruldu ve adamın kafasının arkasına saplandı. Taş gibi yere düştü ama o düşerken bana da bir darbe geldi ve sendeleyerek geri çekildim.

Acı kolumdan aşağı süzüldü ve bakışlarım Skade'in sağ omzuma saplanmış olan okuna takıldı.

Bir tuzak.

Ok kayboldu ve kan kolumdan aşağı akmaya başladı. Skade çatıdan aşağı atlayıp kedi zarafetiyle ölü adamın yanına inerken Tora acınası gözlerle bana baktı. "Kendini çok kötü hissetme Bjorn," dedi ayağıyla ölü adamı dürterek. "İsimsizlerin hepsi kendilerine şerefsiz ölümler kazandıran şeyler yaptı. Bir amaca hizmet ediyorlar ama ben onlardan hep nefret ettim."

"Nerede o?" Baltamı sol elimde tutarak kendime doğru çektim. Ona karşı büyük bir dezavantajım olduğunun farkındaydım. Özellikle de Tora'ya yardım etmesi emredilmişse.

"Onu yakalayamayacaksın." Skade'in sırtışı büyüdü. "Bunun için fazla zeki."

"Freya onu yakalayacak." Ona doğru ilerledim ama yayını kaldırdı, parlayan okunu göğsüme doğrulttu. "İstediği yüzü takabilir - Skoll ve Hati hala burunlarına gelen pis kokuyu anlayabiliyorlar."

Skade bir omzunu kaldırdı. "Kadının sen etrafta yokken daha iyi düşünüyor, bunu kabul ediyorum. Ama Freya onu alt edecek kadar zeki değil."

Dumanların arasından, binanın kenarından aşağı doğru sürünen bir gölge gördüm. İnsanlık dışı ve tuhaftı ama bana tanıdık geliyordu. Baltamı kaldırarak bir adım daha yaklaştım ve Skade'in dikkatini üzerimde tuttum. Tora gölgeyi gördü ama bir şey söylemedi.

"Neden ona sadıksın Skade?" diye sordum. "Tora zorlandı ve geri kalanımız kandırıldı, ama sen kendi özgür iradenle onu destekliyorsun."

"Çünkü ben onun gerçek çocuğuyum." Dişlerini gösterdi. "Ben onun kızıyım ve inşa ettiği her şeyin varisiyim. Seni kayırmasına katlandım çünkü gerçeği biliyordum. Bunun Skaland'ın kontrolünü ele geçirip tüm kuzeyin kralı olabilmek için bir oyun olduğunu biliyordum."

"Sen onun çocuğu değilsin. ."

Gyda'nın sesi kulaklarımı doldurdu ve arkamdaki demirciyi görmek için başımı çevirdim.

"Senin ne zaman doğduğunu hatırlıyorum Skade," dedi. "Belki de baban Hrafnheim'lı Harald'dı, ama sen daha doğmamışken babasının yumruklarından kaçtı."

Annenin karnında. Bu da hizmet ettiğin yaratığın seninle aynı kanı paylaşmadığı anlamına geliyor. O senin Harald'ını öldürdü, kızım. Yüzünü ve hayatını aldı, sonra da hepimizi olduğu gibi seni de kandırdı."

"Yalanlar!" Skade çığlık attı. "Annem beni terk etmeden önce Harald'ın babam olduğunu söyledi ve o da bana doğru söylediğini söyledi. Beni gerçek varisi olarak kabul etti!"

"Steinunn'un büyüğü sadece gerçeği gösterebilir ve annenin, arkadaşım Hrafnheim'dan kaçtığında hamile olduğunu ve geri gelen yaratığın o olmadığını biliyorum," diye cevap verdi Gyda. "Baban olduğunu iddia ettiğin adam öldü ve sen bir sahtekâra hizmet ediyorsun. Kandırılmışsın."

"Hayır!" Skade yayını kaldırdı, okunu Gyda'nın kalbine doğrulttu. Ama Geir daha hızlıydı.

Bir draug'un doğaüstü hızıyla kendini binanın yanından aşağı fırlattı ve Skade'e çarparak düşerken başını döndürdü.

Boynunun kırılması gök gürültüsü kadar gürültülüydü.

"Annem için," diye tısladı Geir, gözlerindeki ışık sönerken onun gözlerinin içine bakarak. "Umarım Nidhogg ruhunu tüketir."

Sessizlik çöktü, sadece Grindill etrafımızda tükenirken alevlerin çatırtısıyla bozuldu.

"Tora, Harald nerede?" diye sordum. "Bana söyleyebilir misin?" Başını salladı. "Bilmiyorum, Bjorn. Gerçekten."

Dudaklarımdan bir dizi küfür döküldü. "Geir, Freya nerede?"

"Sana rastladığımda onu arıyordum." Geir ayağa kalktı. "Seni kurtarmak için koşarak geldi."

"Kurtlar Harald'ı buldu mu?" Geir

başını salladı.

"Avlanmaya devam edin. Draugar bulabildikleri tüm İsimsizleri öldürsünler. Onları dillerindeki damgalardan tanıyacaksınız. Onun iradesine bağlılar. Ben Freya'yı bulmaya gidiyorum." Koşmaya başladım, kapılara doğru ilerlerken Guthrum'la çarpıştım.

"Özür dilerim." Arkadaşımin yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı. "Sana inanmadığım için özür dilerim."

Sanki bunların bir önemi varmış gibi.

Omuzlarından tutarak onu bakışlarımla buluşmaya zorladım. "Freya kayıp. Onu bulmak için Kaja'nın yardımına ihtiyacım var."

("O burada mı?" Bjorn'un yüzü eriyip Harald'ınki gibi yeniden oluşunca öğürmek sordum.

"Sanırım Grindill'de diri diri yakıldı." Harald bir eline büyük bir taş aldı.

Hayır. Hayır, hayır, hayır.

"Beni kurtardığın için teşekkür ederim, Freya. Cesaretin olmasaydı kaçamazdım diyebilirim. Bir ömürlük çalışmamı mahvetmene aldırma, seni küçük sürtük." Sonuncusu bir hırıltı olarak çıktı ve elindeki taşı zıplatarak bana doğru bir adım attı.

"Kendi kaderini kendin çizdin, Harald." Nefret ve keder göğsümü yaktı ama Gyda'nın bana verdiği deniz baltasını çektim. Bıçak sahip olduğum tek silahtı. "olduğun acıları umursamadan, sadece elde ettiğin kontrol için etrafındaki herkesin hayatını manipüle ederek. Kendi eğlencenden başka bir şey için hayatları mahvettin ve eğer kabilen sana sırtını döndüyse, bu senin suçun."

"Onları güçlü kıldım."

"Onları intikamın kölesi yaptın." Umutsuzca kılıcım ve kalkanım olmasını dileyerek daireler çizdim. "Sonra da onları kendi planlarını ilerletmek için kullandın. Daha uzun yıllar başarılı olabilirdin ama hırsın yeteneklerinin önüne geçti."

"Yaptığım tek hata, fırsatım varken seni öldürmememektir," diye tısladı. "Her şeyi mahvettin!"

"Bu bir yetenek." Saldırı için hazırlandım. "Ve henüz işim bitmedi."

Harald'ın dudağı bir hırıltıyla kıvrıldı, sonra elindeki taşı fırlattı. Büyüme çarptı-

elini kapladı ve patlayarak nehre düştü.

"İyi deneme-" Sözümü yarıda kestim, çünkü Harald bana vurmaya çalışmıyordu. Dikkatimi dağıtmaya çalışıyordu.

Bu sırada Hati'nin korkunç bir versiyonuna dönüştü.

Korku göğsümü doldurdu ve bir adım geri attım. Sonra bir adım daha. Tüm bunlar olurken siyah kurt sinsice yaklaştı, dudakları zalim dişlerini ortaya çıkaran bir hırıltıyla geriye çekildi.

Elimi kaldırdım, Hlin'in büyüü parlıyordu. Kurt ya da değil, üzerime atarsa iki katı güçle geri fırlatılacaktı.

Sonra bileğim nehrin taşlarına takıldı, acı bacağımdan yukarı fırladı. Düşerken kollarım kendimi desteklemek için geriye gitti ve tek gördüğüm gece yarısı kürkü ve öldürücü dişleriydi.

Büyümü tekrar ölümle arama sokmaya çalışırken dudaklarımdan bir çığlık koptu. Ama çok yavaşım.

Sonra üzerimde ateş parladı. Kurda çarptı ve acı dolu bir çığlık atarak yana doğru devrilmesine neden oldu. Ayağa fırladım ve bir taş kaptım, kendimi kurt-Harald'ın üzerine atıp onu öldüresiye dövmeye hazırdım ama ağaçların arasında kaybolup gitti.

"Freya!"

Döndüm. "Bjorn?"

Nehrin uzak tarafındaydı, baltası yine elindeydi. Gözlerimiz kilitlendi, sonra koşmaya başladı. Akan suyun içinden geçip diğer taraftan çıktım ve sonra onun kollarındaydım. Onun sıcaklığıyla sarılmışım.

Yüzümü boynuna gömüp ağlarken burnuma tanıdık bir koku doldu. "Yaşıyorsun," diye hıçkırdım. "Yaşıyorsun, yaşıyorsun."

"Sana Valhalla'nın kapılarından geçene kadar arkanda olacağımı söylemiştim." Yüzünü saçlarıma bastırdı. "Ölüm asla bir seçenek değildi."

Ona sarıldım, bir yanım burada olmasının bile bir rüya olması gerektiğini düşünse de bırakmak istemiyordum. "Nasıl?" Kelimeyi boğuk bir şekilde söyledim. "Nasıl buradasın?"

"Kaja." Üstümüzde, merlin şiddetli bir çığlık attı, sonra kaleye doğru yükseldi. Bjorn beni ayaklarım tekrar yere basacak şekilde indirdi, ancak kolları sahiplenici bir şekilde etrafımda sarılı kaldı.

Omzundaki yaraya bakıp yüzümü buruşturarak elimi aydınlattım. "Yaralanmışsın."

"Skade'nin oku, yani yara temiz." Belli bir isteksizlikle beni bıraktı ve baltasının sol elinde olduğunu fark ettim.

"Onu öldüreceğim. Sana bunu yaptığı için onun kalbini sökeceğim."

"Onu hayata geri döndürmen gerekecek." Bjorn beni öpmek için başını eğdi. "O öldü. Onu Geir öldürdü."

Onu kendim öldürmek isterdim ama annemizi öldüren kişiden intikam alanın kardeşim olması çok yerindeydi. Yine de daha acil meselelerimiz vardı ve bakışlarım kurt Harald'ın içinde kaybolduğu ormana döndü. "Ona vurdun."

"İyi bir darbe değildi." Bjorn baltasını kaldırdı ve birkaç adım uzaklaşarak kayaların üzerindeki kan lekesini ortaya çıkardı. "Yaralanmış ama onu öldürecek kadar kötü değil. Sadece onu tehlikeli kılacak kadar kötü."

Uçurumun tepesine baktım. "Burada olduğunu bilen var mı?"

"Guthrum. Diğerlerini getirecek ama takviye beklersek Harald'ın izini kaybederiz ve onu bir daha asla yakalayamayız. Herkese dönüşebilir ama kime dönüşürse dönüşsün bu işin peşini asla bırakmayacaktır. Ona şimdi bir son vermeliyiz."

Sahip olduğum tek silah seax'ımdı. Elimdeki büyüden başka kalkanım yoktu. Hel gücüm ona zarar veremezdi ve bu haliyle Harald ölümcüldü.

Ama biz de öyleydik.

"O zaman avlanırsınız." Kısa kılıcımı kavrayışımı düzelttim. "Önce sen mi gitmek istersin yoksa ben mi?"

"Sen, sanırım. Sen daha cesursun." Bjorn sırtıttı ve kan izlerini takip ederek ormana doğru ilerlemeye başladı. Gözlerimi devirip onun peşinden gittim, gözlerim gölgelerde herhangi bir hareket belirtisi arıyordu.

Orman garip bir şekilde sessizdi, normalde geceyi sesleriyle dolduran tüm hayvanlar nefeslerini tutmuş gibi görünüyordu. Onları suçlayamazdım. Harald'ın şimdiye kadar gördüklerimin hepsinden daha büyük olan kurt formu aklıma çok kolay geliyordu. Yine de korktuğum şey dişlerin ardındaki akıldı, çünkü Harald zeki idi.

"Onu nereden vurdun?" Kurdun izlerindeki düzensizliğe dikkat ederek sordum. "Sadece üç ayağı üzerinde koşuyor ama çok az kan var."

"Omuz." Bjorn bir damla kıpkırmızı kanı incelemek için eğildi. "Ama ateş onu bir dereceye kadar dağlamış olmalı, bu da kan olmamasını açıklayabilir."

Gözleri benimkilere kaydı ve Harald'ın izlerin işaret ettiği kadar kötü yaralanmamış olması gibi başka bir alternatifi düşündürdü.

Nabzım hızlandı, elim seax'ın kabzasının etrafında buz gibi ama terden kayganlaştı. Çünkü avcı olmama ihtimalimiz vardı.

Ama av.

"Sence karanlıkta görebiliyor mudur?" Her gölge hareket ediyor gibiydi. "Ve gerçek bir kurdun becerisiyle duyabiliyor mu?"

"Muhtemelen," diye yanıtladı Bjorn. "Ama parladığına ve sorular sormaya devam ettiğine bakılırsa, nerede olduğumuzu bildiğinden oldukça eminim, Ateşte Doğan."

Yanaklarım ısındı ama alaycılığı korkumu hafifletti. "O zaman büyüü söndürmeli miyiz? Gizlilik uğruna?"

"Önce sessizliği deneyelim."

Sakinleştirici bir nefes aldım ve ormanda dikkatlice ilerledim, yanlara ve arkaya baktım ama büyüm elimi kapladığı için ışık havuzunun ötesinde karanlıktan başka bir şey yoktu.

Solumda bir dal kırılması yankılandı ve kalbim boğazımda, o yöne doğru sarsıldım. Nefes alış verişlerini duyduğuma emin olunca kendi nefesimi tuttum ama sessizlik

bir kez daha ormana hükmetti ve Bjorn yoluna devam etti.

Sadece bir düzine adım sonra durmak için. "İz biter."

Yanına yaklaştım, pençe izlerinin ve kan izlerinin kaybolduğunu fark ettim, sanki uçmuş gibiydi. Bjorn'un gözünü yakalayarak kollarımı bir kuş gibi çırpıttım ama o başını sallayıp omzunu işaret etti. O zaman uçmak yok.

Yine de herhangi bir yaratığa dönüşebilen, herhangi bir canlı şekline bürünebilen bir adamı nasıl avladık? Şarkılarda Loki'nin kendisi bir sinek şekline bürünüyordu ve karanlıkta bu kadar küçük bir şey nasıl avlanabilirdi? Onun türünün bağlı olduğu kuralları bilmiyordum ve hayal kırıklığı beni ele geçirmeye başladı.

Sonra yanağıma bir damla sıcak bir şey sıçradı.

Kolumu yukarı doğru çektim, büyü büyük bir gölgenin düştüğünü aydınlattı, tüm dişler ve dişler. Artık bir kurt değil, dev bir kedi. Boğazımdan bir çığlık koptu, ölüm kesin gibi görünüyordu ama gölge büyüme çarptı ve havada takla attı. Kedi gibi bir öfke çığlığıyla Bjorn'a çarptı.

Bir acı nefesi kulaklarımı

doldurdu. Yanan kürkün cızırtısı.

Sonra gecenin karanlığında kayboldu.

"Aman Tanrım," diye nefes aldım, pençe izlerinin Bjorn'un göğsünde kıpkırmızı sıralar oluşturduğunu, kanın pantolonunun kemerini çoktan ıslattığını gördüm. "Bu çılgınlık. Geir ve diğerlerinin avlanmamıza yardım etmesini sağlamalıyız."

"Biz onları bulup geri dönene kadar o çoktan gitmiş olacak." Bjorn baltasını kaldırarak kedinin gittiği yöne doğru ilerledi. "Onu şimdi öldüreceğiz."

Ağaçların arasından kıvrılarak koşmaya başladı. Hangi izi takip ettiğini ya da Harald'ın hangi yöne gittiğini nereden bildiğini göremiyordum ama peşinden gitmekten başka çarem yoktu.

Şelaleye ve köklere takılıp tökezledim, sayamayacağım kadar çok kez neredeyse yuvarlanıyordum. "Bjorn!"

"Onu görebiliyorum. Koştüğünü görebiliyorum ve öldüreceğim!"

"Bjorn!"

Adı dudaklarımdan çıkar çıkmaz Bjorn kayboldu ve ben bir çukurun kenarında sallanarak zar zor durmayı başardım.

Harald tarafından aceleyle kapatılmış eski bir av tuzağı. Bjorn derinlerden bana baktı. "Sen iyi misin?" "İyi misin?" diye sordum. "Yaralandın mı?"

"Arkanda!"

Döndüm, seax'ımı kaldırdım ama pençeler sırtımı tırmaladı. Çığlık attım ve karanlık şekle doğru saldırdım ama Harald çoktan gölgelerin içine doğru süzülmüştü.

Ne kedi ne de kurt.

Bu dünyanın herhangi bir yarattığı değil, Harald'ın yarattığı bir canavar.

Harald'ı hiç dövüşürken görmemiştim, bu da onun ne kadar tehlikeli olduğunu fena halde hafife aldığım anlamına geliyordu.

"Freyaaaaa," diye fısıldadı yaratık, sesi insanlık dışı ses telleriyle çarpıtılmıştı. "Freyaaaaa!"

"Sadece kendini savun," diye bağırdı Bjorn. "Dışarı tırmanıyorum!"

"Acele et," diye fısıldadım, yaratığın dönmesini izlerken. Dikenleri ve gece yarısı pullarıyla parıltıyor, kırmızı dili dişlerinin arasında titreşiyordu. Kaslı uzuvlarının ucunda elim kadar uzun pençeler vardı ve omzundaki derin yaradan kan sızmasına rağmen bu yara onu zerre kadar rahatsız etmiyor gibiydi.

Ve sadece ön kolum uzunluğunda bir bıçakla silahlanmışım.

"Sonunda gerçek formunu almışsın, görüyorum." Bir gözüm yerdeki delikte, diğer gözüm canavardayken daireler çizmeye devam ettim. "Karakterine çok daha uygun."

Yaratık kahkaha olarak geçebilecek bir ses çıkardı. "Uzun senin aptal dilini kesmek istiyordum," diye tısladı. "Ağzından dökülen sonsuz aptallığı susturmak için."

"Binlerce hakaretle ölüm mü olacak yani?" Bjorn'un daha hızlı tırmanmasını isteyerek sordum, ancak yaralı omzunun onu engelleyeceğini biliyordum. "Eğer öyleyse, Ylva'dan bu işte de senin yerine geçmesini istemeliydin. O çok daha kesici."

Harald hırladı, sonra tükürdü ve ben püsküren siyah maddeden uzaklaştım. Yere çarptığı yerde cızırdadı ve nabzım bir kademe daha hızlandı. Tanrım, kalkanım için neler vermezdim. Kılıcım için. için

Ne yazık ki yenilmiş görüldüğüm bir kavgaya balıklama dalmazdım.

Pençeli bir ön ayağını bana doğru savurdu, ben de vurdum ama aynısını tekrar yapmak için geri sıçramaya başlamıştı bile. Beni yıpratıyordu.

Ama yaralanan ben değildim. Bjorn delikten çıkana kadar saldırıları savuşturmaya devam edebilirdim ve-

Düşünce dudaklarımda öldü, çünkü Harald geri çekilmişti, yılanın gözleri düşünüyordu. Sonra değişti, eridi ve yeniden oluştu. Yine kendisiydi ama vücudundan, her birinin ucunda bir pençe bulunan çok sayıda dokunaç filizleniyordu.

"Bjorn!" Çığlık attım. "Lanet olası tırmanış!"

Bir dokunaç bana doğru uzandı ve onu engelledim ama bir diğeri çoktan yanımda uçmaya başlamıştı, pençeleri parlıyordu. Daldım, ayaklarımın üzerinde yuvarlandım ve başka bir saldırıyı engellemeyi zar zor başardım.

Sadece bir başkası bacaklarıma vurmak için.

Sırt üstü düştüm ve çarpmanın etkisiyle deniz baltam neredeyse elimden düşüyordu. Küfrederek yuvarlandım, bir pençe zincir zırh yeleğime çarptı. Bir başka pullu dokunaç kafama doğru hamle yaptı ve ben de seax'ımı kaldırarak ucunu kestim.

Bir kalp atışı sonra uyluğuma bir ağırlık saplandı ve hatamı anladım. Harald geri çekilirken dişli ağzının içinden güldü.

Uyluğum büyüümün ışığında kanla dolup taşıyordu ama damarlarımda dehşete yol açan şey korkunç yanıktı. Pençeler zehirliydi.

"Aptal kız," diye kıkırdadı Harald, kamburunun üzerine oturmuş, yavaş yavaş ölmemi izlemekten memnun olduğu belliydi. "Küçük bir tanrının işe yaramaz büyüü ve sahip olduğun değerli büyü de etkisiz. Hel *ailevi sadakatinden* dolayı bana zarar vermeyecek."

Ellerimin ve dizlerimin üzerine kalktım.

Harald sadece güldü. "İnsan kararlılığına hayran olmalı. Ama kaderini dokuyacak olan benim Freya, sen değil. Benimki daha güçlü bir iplik."

"Arzu ettiğin kader bu muydu, Harald?" Ayağa kalktım. Bacağım acı içindeydi, o kadar zayıftı ki ağırlığımı zor taşıyordu. "Kabalanı kaybettin. Krallığını kaybettin. Gücünü kaybettin."

Dokunaçları titreyerek öfkesini açığa vurdu ve ben de ihtiyatlı bir mesafe bırakarak daireler çizdim. Gözlerim delikteki ateşin parıltısındaydı.

Yanlara doğru topalladım. "Kaderimi gerçekleştirdim, Harald. Kendi kaderimi kontrol ederek Skaland'ı birleştirdim, bu da tüm bunların benim eserim olduğu anlamına geliyor, senin değil. Saga'nın vizyonu gerçekleşti ve yaptığın her şeye, tüm hilelerine ve manipölasyonlarına rağmen onun gördüğü geleceği değiştiremediğini bilmek nasıl bir duygu merak ediyorum. *Benimki* daha güçlü bir iplik."

"O zaman kısa kesmeme izin verin!" Bana doğru hamle yaptı, dokunaçları havada parladı ve seax'ımı elimden düşürdü, silah gölgeler arasında kayboldu.

Ama o bunu yaparken, Bjorn'un baltası deliğin yanındaki toprağı kesti ve kendini dışarı sürükledi. Çamurlu ve kanlı baltasını kaldırıp fırlattı.

Alev havada bir uçtan diğer uca savruldu ve dokunaçlarından biri koparken Harald çığlık attı, diğeri de kopmak üzereydi.

"Umarım bu kısım senin erkek formun için önemli değildir," dedi Bjorn, baltası sol elinde yeniden belirirken, sağ kolu yanında gevşekçe sallanıyordu. "Neyin nereye gittiğinden tam olarak emin değilim."

Harald hırladı ve yanlarından daha fazla dokunaç patlayarak çılgınca saldırdı. Bjorn kesip biçti ama çok fazlaydılar. Bjorn'un kaderini pençelerin ucundaki o korkunç siyah zehir belirleyecekti.

Benimki zaten öyleydi.

Bunu bitirmenin tek bir yolu vardı.

Kurnazlık. Zorla değil.

Gücümün azaldığını hissederek kendimi yaratığın sırtına attım ve kollarımı boynuna doladım.

"Kendimi lanetliyorum," diye fısıldadım, büyümün yükseldiğini hissederek. "Hel, bedenimi bu ölümlü diyardan al."

Topraktan fişkırان kökler vücudumu sararak beni geri çekti. Harald kendini tuttuğum yerden kurtarmaya çalıştı ama ben sağlam bacağımı ona doladım ve tutundum. Kökler beni toprağın içine sürükledi ve onun kanı da benimki kadar kutsal olduğu için Harald'ı da yanımda götürdüm.

Toprak her tarafa bastırđı ve nefes almamı engelledi, ama sonra düşüyorduk.

Harald'ı bıraktım ve Yggdrasil'in köklerine tutundum, o devam ederken dalmamı durdurdum. Bacağım yanıyordu ve zehrinin gücümü çaldığını hissedebiliyordum. Beni yavaş yavaş öldürüyordu.

"Freya!"

Bjorn'un sesi uzaktı. Çok uzaktı ama yine de yukarı baktım ve onu kazarken görebildiğimi hayal ettim. Peşimden gelmeye çalışıyordu ama büyüğü ona diyarlar arasında geçiş yapma gücü vermiyordu.

Ona geri tırmanabilirdim ve belki yardım alabilirdik. Belki Volund bana zamanında ulaşırđı. Belki kendim için hayal geleceğē, sevdiğim adamla terör ve şiddetin dokunmadığı bir hayata sahip olabilirdim.

O kaderi örebilirim.

Yukarı uzandım, kendimi daha yükseğē sürükledim. Ancak aşağıda bir hareket duydum.

Köklerin arasından baktığımda, Harald'ın hayatta olduğunu ve insan formuna geri döndüğünü gördüm, ancak birkaç yarasından ağır kanaması vardı ve bir eli neredeyse tamamen yoktu. Yine de ayağā kalktı ve "Kardeşim, yardımına ihtiyacım var" diye fısıldadığını duydum.

Ve Helheim kapılarının ötesinde, yaklaşan dev ayakların yumuşak gümbürtüsünü duydum.

Hayır.

Hayır, bunun olmasına izin veremezdim. Hel'in ölümlü üvey kardeşine yardım etmesine ve Harald'ı tekrar dünyaya salmasına izin veremezdim. Reddettim.

"Freya!"

Bjorn'un uzaktan gelen çığılıındaki çaresizlik kalbimi parçaladı ve karanlığā son bir kez bakarak sessizce fısıldadım: *Lütfen beni affet.*

Sonra ağacın güçlü köklerinden aşağı doğru inmeye başladım, Harald'ın zehri içimde ilerlemeye devam ederken kollarım ve bacaklarım titriyordu.

Ağır nefes alıp verişini sıkıntısını ele veriyordu ama Harald Hel'in diyarının kapılarına doğru yürüyordu ve tanrıçanın yaklaşırken çıkardığı sesler giderek artıyordu.

Ona bir son vermeliydim ve zaman azalıyordu.

Köklerden aşağı doğru kayarak yolun geri kalanını tamamladıktan sonra boşluğa düştüm ve gümbür gümbür yola indim. Bacaklarım büküldü ve dizlerimin üzerine düştüm. Yüzümü kaldırdığımda Harald korku ve öfkenin garip bir karışımıyla bana bakıyordu.

Bir an için saldırmak için harekete geçeceğini sandım ama onun yerine tökezleyerek köprüye doğru ilerledi, Helheim'ın kapıları uzak taraftaydı. Vücudum güçsüzdü, her nefes bir mücadeleydi ama Harald ağır bir kan izi bırakıyordu.

Nehrin gürültüsü daha da arttı, siyah sular köprünün altında dalgalanıyordu ve kapıları koruyan tazı ayağa kalktı ve gözleri ilgi dolu bir şekilde yaklaştı.

Ve tanınma.

Garmr'ın dudakları beni görünce kıvrıldı ama yaratığı görmezden geldim ve kendimi Harald'ın sırtına attım. Bir yığın halinde yere düştük, boğuştuk ve yuvarlandık, yumruklar havada uçtu. Gerçi ikimiz de birbirimize fazla zarar veremeyecek kadar güçsüzdük.

Biçim değiştirmeye çalışırken derisi kavrayışımın altında dalgalanıyordu, ama sanki başka şekilleri kavrayamıyor, hiçbir nedeni olmayan yarı biçimli yaratıklar arasında mutasyona uğruyordu.

Nefesim kesilmişti, dünya dönüp duruyordu ve kalbim tekliyordu.

İkimiz de ölüyorduk; tek mesele kimin önce öleceğiydi.

Bunu yapabilirsin, sessizce zikrettim. Onu sonsuza durdurabilirsin.

Harald hareketsiz kaldı.

O öldü. Sen , o öldü.

O anda gücüm beni terk etti, bedenini kavrayışım gevşedi. Harald'ı yenmiştim, hem de çok erken değil, çünkü kendi sonum yakındı.

Cesedi titredi.

Tanrılara bunun ölümden sonraki kas spazmlarından başka bir şey olmaması için dua ederek kaskatı kesildim.

Ama sonra Harald'ın vücudu uzamaya başladı.

İnsan ve yılanın korkunç bir dönüşerek köprüünün üzerine süründü. Yeniden şekillenen Harald kan öksürdü. "Bunu kazanamazsın."

Ve onu yenmeye çalışma zamanı sona ermişti, çünkü Helheim'ın kapıları açılmış ve Hel ortaya çıkmıştı. Daha önce olduğu gibi, diyarından uzaklaştıkça devasa formu küçülmeye başladı ve Harald'a ulaştığında insan boyutundaydı.

"Bana yardım et, kardeşim," diye yalvardı. "Lütfen."

Hel başını eğdi, yüzünün ölü tarafı her zamanki gibi vurdumduymaz olsa da yaşayan tarafı şaşkın görünüyordu. Ona cevap vermek yerine hırladı: "Benden çaldığını unutmadım kızım. Bana bir borcun var. Bana ruhunu borçlusun."

Yutkunurken boğazım düğümlendi, çünkü bunun bir risk olduğunu biliyordum. Bjorn'dan sadece hayatta değil, ölümdede ayrılmak. "Eğer ona yardım etmemeyi kabul edersen, beni alabilirsin."

"Pazarlık edecek durumda değilsin. Ölümlü hayatın sona erecek ve ben de bana ait olanı alacağım."

"Freya sana ait değil," dedi arkamdan bir kadın sesi. "Yirmi bir yıl önce kanını kendi kanımla karıştırdığımda bundan emin oldum."

Şok beni sustururken Hel'in neşesi de kayboldu.

Çünkü bize doğru yürüyen savaşçı bir tanrıçaydı. Sarı savaş örgüleri beline kadar sarkıyordu, sırtında bir kalkan ve yanında kuşanmış bir kılıç vardı.

Hayatım boyunca tanıdığım bir yüze bakmak gibiydi. Annemin gözlerine bakmak gibi.

"Hlin," mırıldandım. "Buradasın."

Tanrıçanın ağzı yarım bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. "Bir keresinde ölümlü annene, eğer sana sadece hırs verilseydi, sözlerinin lanet olacağını söylemiştim. Ama sana fedakârlık bahşedilirse, hangi ilahi gücü kendine mal edebileceğin henüz dokunmamış bir kaderdi. Tabii benim kanım da Hel'inkinden daha fazla bir hediye değildi, değil mi?"

Hlin önümde tek dizinin üzerine çöktü, sonra elini yanağıma doladı. "Başkalarına bakmak bir yükür, ama sen bunu daha iyi omuzladın."

Ummaya cesaret edemediğim kadar. Loki'nin oğlunun yönetimi altında Norn'ların bu topraklar ve insanları için yaptıkları korkunç dokumaları parçaladın ve onların parmakları senin gümüş gibi parlayan ipliğin etrafında kaderlerin goblenlerini yeniden inşa etmek için tezgâhlarında hızla çalışıyor. Sana kızım demekten gurur duyuyorum, Ateşte Doğan Freya, çünkü sen benim kanımı onurlandırdın."

Bakışları Hel'e döndüğünde ifadesi sakinleşti. "Freya'nın oyununa kanmış olman onu sana borçlu kılmaz. Eğer onun ruhunu istiyorsan, bunun için savaşmalısın."

"Kiminle savaşacaksın?" Hel'in ağzı alaycı bir ifadeyle büküldü. "Onu almaya hazır başka kimse yok ve senin ölümler için bir salonun yok. Freya benimdir."

Hlin cevap vermedi, sadece gülümsedi.

Yer titriyor, her tarafta devasa figürler belirliyor ve hava bu kadar çok tanrısallığın ağırlığıyla sıkışıyor gibiydi. Sanki tanrıların her biri bu dövüşe tanıklık etmek için gelmiş gibiydi, tıpkı o gece Fjalltindr'e gibi.

Hel'in dudakları kızgınlıkla büzüldü ve uzanarak Harald'a dokundu. Bir kalp atışı kadar kısa bir sürede, Harald bir bütün haline geldi.

Harald kıs kıs gülererek ellerini kalçalarına dayadı. "Hala kaybediyorsun, Freya."

Dönerek köprünün uzak tarafına doğru gitmeye başladı, giderken de gülüyordu.

Ayağa kalkarak Hlin'in büyüyle elimi kapattım ve sonra avuçlarında ateş dans ederek beni izleyen tanrılardan birinin bakışlarıyla karşılaştım. "Tyr," diye fısıldadım. "Bana onun alevini ödünç verebilir misin?"

Tanrının ağzının köşesi yukarı kalktı, sonra Yggdrasil'in köklerine uzandı ve çekti.

Bjorn'un baltası elimde belirdi, ölümcül bir şiddetle yanıyordu ama büyüm sayesinde ateş bana dokunmadı. Baltayı başımın üzerine kaldırıp salladım ve bir uçtan diğer uca savruluşunu izledim, nişan alışımla silahı ilk fırlattığım andaki kadar doğruydum.

Sessizlik uzadı, sadece Harald'ın "İyi denemeydi, *Ateşin Doğuşu*" diye kıkırdamasıyla bozuldu.

Koşmaya hazır gibi görünerek iki hızlı adım attı ama sonra bakışları ayaklarının dibindeki cesede takıldı.

Bjorn'un baltasıyla ikiye bölünmüş kendi kafatasında.

"Hayır," diye fısıldadı. "Mümkün değil."

"Artık bir ruhtan başka bir şey değilsin." Bjorn'un baltasını bıraktım ve yok oldu. "Kaybettin."

Harald'ın gözleri kurtuluş bulabilecekmiş gibi umutsuzca karanlığı aradı. "Baba? Baba!"

"Loki burada değil," diye Tyr. "Planlarının tatmin edici olmayan sonlara ulaşmasını izlemekten hoşlanmaz."

"Daha bitmedi!" Harald çığlık attı. "Bu son değil!"

Sisin içine doğru kaçmak için döndü, ancak Saga yolunu kapattığı için kısa kaldı.

"Sen!" Adam ondan uzaklaştı. "Bu mümkün değil!"

"Uzun zamandır bu anı bekliyordum, Harald." Ellerini göğsüne bastırarak onu geri itti. "Sen benim hayatımı aldın."

İt.

"Halkımı öldürdün."

İt.

"Oğlumu incittin!"

Saga onu son bir kez itti, Harald tökezledi ve neredeyse düşüyordu.

Sonra gözleri benimkilerle kilitlendi ve Saga, "Bjorn'a onu sevdiğimi söyle," dedi.

Dudaklarım aralandı, her parçam Bjorn'a kendisinin söylemesini istiyordu ama Saga kendini Harald'ın üzerine atarak onu geriye savurdu.

"Teşekkürler Freya," diye fısıldadı Helheim'in kapılarından düşerlerken, ruhları artık ölüm tanrıçasının diyarına bağlıydı. Kapılar arkalarından yavaşça kapandı.

Dizlerimin üzerine çöktüm.

"Sonun yaklaştı kızım," diye mırıldandı Hlin. "Bunu değiştirecek gücüm yok ve Hel'in kardeşine yaptığı gibi sana yardım etmeyeceğini düşünüyorum."

Hel'in açgözlü gözlerle beni izleyişine bakılırsa, ruhumu kendi himayesine alma fırsatını elde etmek için her şeyi yapabilirdi.

"Sen benimsin, Freya." Hel gülümsedi. "Günlerin sonuna kadar koridorlarımda dolaşacaksın."

Sonra altımdaki zemin titredi ve bir başkası ortaya çıkarken etrafımdaki tüm tanrılar başlarını eğdi.

Tek gözlü bir savaşçı bana elini uzattı. "Seni sahipleniyorum, Freya Born-in-Fire. Son savaşta iyi savaşacaksın."

Yüce Baba'nın avucuna baktım.

Valhalla'nın teklifi.

Hel öfkeyle çığlık attı ama Odin ona sadece karanlık bir bakış fırlattı ve Hel geri çekilerek sinmeye başladı.

Odin'le göz göze gelince başımı salladım. "Henüz değil. Daha işim bitmedi. Ona geri dönmeye çalışmalıyım."

Ruhumun aydınlık kısmını şekillendiren ama aynı zamanda bana en çok acı veren tanrıça olan Hlin'e dönerek, "Tırmanmama yardım eder misin anne?" diye sordum.

Hlin başını salladı. "Seni Yggdrasil'in dibine götüreceğim Freya. Ama kendini buradan kurtarmalısın."

Omzunu omzumun altına koyan Hlin havalandı ve sonra sanki uçuyordum. Kökten köke sıçradı, güçlkle bir hızla tırmandı, etrafındaki her şey gümüş bir ışıqla aydınladı. Nemli toprak kokusu burnuma doldu ve Hlin beni kalın bir kökün üzerinde sabitlemeden önce ivmesini durdurdu.

"Senin geleceğini göremiyorum," dedi. "Bundan sonra ne olacağını bilmiyorum Freya. Göster bana."

Sonra da gitti.

Üstümdeki toprağa uzandım ama gücüm azaldı. Birdenbire Hlin'in geleceğimi görmediğinden emin oldum çünkü benim geleceğim yoktu. Harald son darbeyi vurmuştu, zehri beni öldürmüştü.

"Eğer bugün senin ruhuna sahip olamayacaksam, Odin'in de sahip olmasını istemiyorum." Hel'in sesi ağacın köklerinden yukarı doğru süzüldü. "Ölüm üzerinde gücün var kızım. Ölüler üzerinde gücün var. Ve Kadersizler büyülerini asla kaybetmezler, tıpkı kaderin örgüsünü seçme gücünü asla kaybetmedikleri gibi. Bu bilgiyi kendini kurtarmak için kullan."

"Nasıl?" Bağırmaaya çalıştım ama fısıltı gibi çıktı. Ve Hel cevap vermedi, tek ses Helheim kapılarının arkasından kapanırken çıkardığı gümbürtülerdi.

Ölüler üzerinde güç.

Gözlerim kapandı. *Düşün.*

Ve cevap geldi.

"Hel," diye fısıldadım. "Bana gücünü bahşet."

İçime bir sıcaklık yayıldı ve adını bilmesem de yüzünü tanıyordum. Ona gönderdiğim her ruhun hissini biliyordum ve çağırdım. Ağacın kökleri sallandı ve lanetlediğim Islunder'ların lideri yanıma tırmandı, hala ayı miğferini giyyordu.

"Seni hafife aldık, kalkan kız," dedi. "Ve ağır bir bedel ödedik. Yine de, aşağıdaki cesede bakılırsa, Nordeland'lı Harald kadar ağır değil."

"Benim için bir şey yapmanı istiyorum," diye fısıldadım.

"Neden yapayım ki?" diye sordu. "Beni Helheim'a lanetledin. Beni Valhalla'dan mahrum ettin."

Ona çocukları kölelere dönüştürenlerin zaferi hak etmediklerini hatırlatmak istiyordum ama bir kez olsun dilimi tuttum. Uzun bir süre bakışlarıma karşılık verdi, sonra teslim olmuş bir iç çekti.

"Kardeşim Harald'ın adını çaldığı, bağladığı ve hizmet etmeye zorladığı kişilerden biriydi. Onun İsimsizlerinden biriydi," dedi Islunder. "Harald'ı öldürerek, büyüsu onu hapseden volvayı öldürdün. Harald'ı öldürerek kardeşimi serbest bıraktın ve eğer hâlâ yaşıyorsa, artık özgürdür. Bunun için sana bir iyilik yapacağım, kalkan kız."

"Bana birini bulmanı istiyorum." Ve son gücümle bir isim fısıldadım.

Saniyeler geçti. Ya da bir ömür. Bilmiyordum. Sadece gözlerimi tekrar açtığımda Liv yanımda bir kökün üzerine tünemişti, şifacının tanıdık gülümsemesi boğazımdan bir rahatlama hıçkırığı kopardı. "Yakışıklılığın ve çekici bir gülümsemenin seni kazanmasına izin verirsen olacağı budur Freya," dedi Liv. "Umarım dersini almışsındır."

"İnsan düşünür," diye fısıldadım. "Ama bilgelik hiçbir zaman benim gücüm olmadı."

Liv güldü ve sonra ellerimi tuttu. "Eir, arkadaşşıma yardım etmem için bana güç ver."

Elleri parladı, sıcaklık içime doldu ve Liv gülümsedi. "Eğer buradan kurtulmak için savaşabilirsen, onun zehrini geride bırakacaksın." Ellerimi bıraktı. "Tırman!"

Yumruğumu üstümdeki toprağa vurdum ve havalandım. Dudaklarımdan acı dolu bir inilti koptu çünkü Harald'ın damarlarıma zerk ettiği zehir beni tutan bir tasma gibiydi. Yine de yukarı doğru yükselirken, aşağıya baktığımda vücudumla Liv'in elleri arasında uzanan siyah iksir şeritlerini gördüm.

Kaslarımı gererek diğer yumruğumu toprağa gömdüm ve çektim. Acı daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu ve çılgılık attım.

Bunu yapamazdım.

Yapamazdım.

"Freya!"

"Bjorn." Adı bir fısıltıdan biraz daha fazlası olarak çıktı ve nefesimi içime çekerek "Bjorn!" diye bağırdım.

Ellerimi nemli toprağa sokarak ona doğru sürünmeye başladım. Toprağı ve taşı pençeleyerek, ölmekte olan bedenimi ölümlüler diyarına geri sürükledim, gücüm tükenirken, kalbim göğsümde teklerken bile onun sesine doğru savaştım. Etrafımı saran topraktan daha fazlası nefes almamı engelliyordu.

Eğer ona ulaşabilirsem, yaşayabilirdim. Eğer birlikte olursak, bir geleceğimiz olabilirdi.

Kaderimi kontrol ettim.

Kaderimi kontrol
ettim. Ben kontrol
ettim-

(Kökler topraktan fışkırıp Freya'nın etrafını sardığında hamle yaptım. Onları kesip biçiyordum ama daha fazlası köklerini alıp yer. Ona uzandım, kökler onu ve Harald denen canavarı toprağın altına sürüklerken parmaklarım yüzünün yan tarafına değdi.

Arkalarında sadece bozulmamış toprak bırakarak.

"Freya!" Çığlık attım, kendimi aşağı attım ve yeri tırmaladım. "Freya!"

Onu kaybedemezdim. Bu şekilde, kendini feda ettiğini bile bile. Herhangi bir sebep için değil, çünkü o benim hayatımdı. Benim kalbimdi. O nereye giderse ben de onunla giderdim ama o benim takip edemeyeceğim bir yere gitmişti.

"Freya!" Bağırđım, kazdım, kazdım ama etrafımda topraktan, kayalardan ve ağaç köklerinden başka bir şey yoktu. "Freya!"

"Bjorn!" Başımı çevirdiğimde Tora'nın bana doğru koştuğunu gördüm, Guthrum ve Volland da peşindeydi. "Ne oldu?"

"O gitti." Kazdıkça tırnaklarım parmaklarımdan ayrılıyor, taşları ve toprağı bir kenara fırlatıyordum. "Hel onu ve Harald'ı aldı."

Sonra soğuk eller bileklerimin üzerine kapandı, derinin döküldüğü yerde tendon ve kemik görünüyordu ve bir zamanlar Geir'in olan, şimdi zar zor tanınan yüzüne baktım.

"Diyarlar arasındaki yere gitti." Sesi korkunç ve tuhaftı. Bir draug'un sesi. "Ne kadar derin kazarsan kaz, ona ulaşamazsın."

Ellerimi onun elinden kurtardım ve kazmaya devam ettim. "Onu bulacağım. Yapmak zorundayım. O olamaz..."

"O ölmedi," dedi Geir. "Aksi takdirde ruhlarımız bizi bağladığı kabuklardan kurtulur ve Valhalla'ya giderdik."

Soğuk bir teselli, çünkü Harald'ın iğnesinin bacağına açtığı yarayı görmüştüm. Zehrin ağırlığı altında nasıl sendelemişti. Cildi nasıl ölümcül bir şekilde solmuştu. Bir şifacıya ihtiyacı vardı. Hayatını kurtarmak için Eir'in bir çocuğuna ihtiyacı vardı ama önce onu bulmam gerekiyordu. "Freya!"

"Seni duyamaz. O Yggdrasil'in altında."

Sözleri kulaklarımda çınılıyordu çünkü onu bulmam gerekiyordu. "O yaralı."

"Sen de öylesin," dedi Volund, şifacı bir adım daha yaklaşarak. "Döndüğünde seni ölü bulursa ona bir faydan dokunmaz."

Anlamıyorlardı. Eğer geri dönmezse, hayatın hiçbir anlamı kalmazdı. Benim yolum onun yanındaydı. Benim kaderim buydu. İstedğim tek gelecek. "Freya!"

Yanımda, parlayan baltam kayboldu ve bizi karanlığa gömdü; ama umurumda değildi. Kazmaya devam ettim. Kimse beni durdurmadı ve sessizliklerini umursamadım. Acımalarını. Çünkü Geir ve diğer ölümsüzler hâlâ ayakta olduğu sürece o yaşıyordu. Ve ona ulaşmak için savaşmaktan asla vazgeçmeyecektim. "Freya!"

"Bjorn!"

Dondum kaldım, adımları mı duydum yoksa hayal mi ettim emin değildim, sadece Freya'nın sesi olduğunu biliyordum. "Bunu duydun mu?"

Geir başını salladı.

"Onu duydum," diye fısıldadım, sonra da "Seni duyuyorum, Freya!" diye bağırdım.

Parmaklarım kan içindeydi ama toprağı tırmalarken umurumda değildi. Geir de kazdı. Etrafımdaki herkes hepimizi kurtarmak için savaşan kadını bulmak için kazdı.

Bir taşı yerinden söktüm, sonra kir bulaşmış soluk, yaralı parmakları görünce nefesimi tuttum. Hâlâ parmaklar.

Hayır.

Tüm dünya yok oldu. Onu topraktan çıkarmaktan başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Onu kollarıma almak. Ama her şeyden önce, onun hala nefes alıyor olması.

"Freya!" Kükredim. "Ben buradayım!"

Kolları serbestti, gevşekti ve yüzünü ortaya çıkarmak için mücadele ederken parmaklarım karışık saçlarına takıldı.

O kadar hareketsizdi ki.

Yüzü temizlenmişti, gözleri kapalıydı. Biri çığlık atıyordu. Ben çığlık atıyordum. Geir ve diğerkleri onu kurtarmak için çabılıyor, vücudunun etrafını kazıyorlardı.

Sonra kollarımdaydı. Teni soğuktu.

Onu kaybetmiştim. Kalbimi göğsümden söküp attığım kadar kesin bir şekilde kaybetmiştim. "Lütfen Freya," diye yalvardım ona sarılarak. "Beni yalnız yürütme."

Sonra kıpırdandı ve kesik kesik bir nefes alarak kirden kabuk bağlamış kirpikleriyle bana göz kırptı. "Bjorn?"

(Etrafımda yaşayan ve ölmemiş insanlar vardı ama ben Bjorn'dan başka bir şey görmüyordum. Çamurlu yanaklarının gözyaşlarıyla çizilmesi ve çok kanlı eller.

"Seni kaybettiğimi sandım," diye nefes aldı, alnını benimkine bastırarak. "Bunu bana bir daha asla yapma."

Bana kalsa, oraya asla geri dönmezdim. Ölmüş olsam bile. "Harald öldü. Onu senin baltanla öldürdüm."

Bjorn gözlerini kırptırdı. "Nasıl..."

"Elinizde bir fincan bal likörü varken anlatılması daha iyi olan uzun bir hikaye."

Geir bizden uzakta durdu ve yüzünün büyük bir kısmı kayıp olduğu için bunu söylemek zor olsa da gülümsediğine yemin edebilirim.

"Başardın kardeşim," dedi. "Sadece Skalandı değil, Nordeland'ı da birleştirdin ve hepimizin kaderini değiştirmeye çalışan hilebazı yendin. Tüm skaldlar senin hikâyeni anlatacak, çünkü bu gelecek nesillere aktarılacak bir hikâye."

Bir zamanlar benim hayalim de buydu. Ama şimdi farklı şeyler hayal ediyordum.

"Benim yanımda onurunla savaştın." Sesim sertti ve ağzımın tadı kir gibiydi. "Valhalla'da bir yer hak ettin kardeşim. Ölümlüler diyarından ayrılmadan önce yapmak istediğin başka bir şey yoksa seni Yüce Baba'ya katılman için serbest bırakacağım."

Geir başını salladı. "Benim için aileme iyi bak. Onlara hikayelerimi anlat."

"Koruyacağım," diye söz verdim. "Seni Valhalla'ya kadar takip edene kadar onları ben koruyacağım. Beni bekleyen bir fincan var."

Geir başını salladı, sonra kılıcını çekip havaya kaldırdı, diğer tüm Skalander draugları da gölgelerden yaklaşırken silahlarıyla aynı şeyi yaptılar. Düşman olarak öldürdüğüm, müttefik olarak geri getirdiğim ama şimdi dost olarak serbest bıraktığım adamlar ve kadınlar. Kardeşim bağırdı, "Skaland için onur! Kalkan bakiresine şeref! Ateşte Doğan Freya'ya şeref!"

Ordum onun sözlerini korkunç sesleriyle haykırdı ve kalbim onlarla birlikte savaşmış olmanın gururuyla kabardı. "Seni serbest bırakıyorum."

Etrafımda cesetler yere yığılmıştı, rüzgârda sis dönüyordu, havayı keskinleştiren bir yük vardı. Sonra gittiler.

Kardeşim gitmişti.

göğsümü doldurdu, çünkü Geir günlerdir ölü olmasına rağmen hâlâ benimleydi. Yanımda sadık bir varlık olmuştu. Farklılıklarımızı uzlaştırmıştık ve ben aramızda çatışma olmadan bir aile olarak yaşama şansını kaybettiğim için üzülüyordum. Onun baba oluşunu izlemek için. İkiz gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzüldü, Bjorn'un omzuna damlarken çamurla kahverengileşti.

"Onu tekrar göreceksin," dedi Bjorn. "O yerini hak etti ve seni bekliyor olacak."

Buna inanmıştım. Yüce Baba'nın son savaşta Geir'ordusunda isteyeceğine ve bir gün kardeşimin yanında bir kez daha savaşma şansına sahip olacağıma inandım.

Ama öbür dünya bizi kaybettiğimiz herkesle yeniden bir araya getirmeyecekti.

"Annen Helheim'a gitti. Harald'ın daha fazla hile yapmasını engellemek için ruhunu yanına aldı, ama bana son sözleri

Seni sevdiğini."

Bjorn'un çenesi gerildi, gözlerini kırpmadan önce bir an için gözleri sıvıya döndü. Tekrar konuştuğunda sesi sabitti. "Orada huzur içinde olacak. O şiddet ve savaş için yaratılmadı ve sanırım iki ömür yetecek kadar acı çekti." Ağzının köşesi yukarı kıvrıldı. "Ve Harald'ı kontrol altında tutacaktır, bunu biliyoruz."

Barış.

Ah, bu kelime ruhuma nasıl da şarkı söylüyordu ve etrafımda hem müttefikim hem de düşmanım olan Kadersizlere baktıkça bunu özliyordum. Büyüyü, silahları ve şiddeti bir kenara bırakıp sadece yaşamayı özledim. Mutlu olmayı özledim.

Ayak sesleri yaklaştı ve Steinunn'u görmek için başımı kaldırdım. Skald'ın yüzü solgun ve kan içindeydi, bir kolu sargılıydı ama kalkanımı da omzuna asmıştı. Onu nehrin yakınlarında bulmuş olmalıydı. Diğerleri onun geçmesine izin verdi ve o da benim ve Bjorn'un yanında dizlerinin üzerine çöktü. "Özür dilerim." Bana kalkanımı uzattı, gümüş metal şelalenin üzerinden geçtiği için ezikti. "Ona yardım ettiğim için özür dilerim. Her şey için özür dilerim."

Tora ona, "Aldatılmıştın," diye hatırlattı. "Pek kişi gibi."

"Evet, ama aynı zamanda bencildim. Harald'ın başkalarını kandırmasını umursamadım çünkü onun bana kaybettiğim ailemin intikamını verdiğiğine inanıyordum. İntikamımı hak eden kişinin o olduğunu öğrenene kadar hiçbir şey yapmadım." Steinunn'un çenesi titredi. "Senin affını hak etmiyorum Freya ve bunu istemiyorum. Ama lütfen üzgün olduğumu ve cezayı kabul edeceğimi bil."

Söyledikleri doğrudu ama yine de içimden onu bu yüzden suçlamak gelmiyordu. Son şarkısı gerçeği ortaya çıkardığı için değil, onun zayıflığı benim de taşıdığım bir zayıflık olduğu için. Buradaki hepimizin taşıdığı bir zayıflıktı, çünkü hepimiz kalplerimizin bizim için seçimler yapmasına izin verdik. Sadece zayıflıklarını kabul etmeyi reddedenleri affedemiyordum. "Cezanızın ne olacağına karar verdim."

Korkusunu hissedebiliyordum, giysilerini ıslatan terin kokusunu alabiliyordum ama Steinunn başını salladı.

"Tüm bu olanları anlatan bir türkü bestelemeni istiyorum. Skaland ve Nordeland'ın her yerinde söyleyeceğin bir türkü, böylece herkes gerçeği bilecek." Başımı öne eğdim. "Ve kendi rolünü de buna dahil etmelisin."

Steinunn yüzünü kaldırdı.

"Bir keresinde bana kimsenin hikayeni dinlemek istemediğini söylemiştin," dedim. "Ama bunu anlatmaktan çok korkuyordun. Senin cezan bu korkuyla yüzleşmek, Steinunn, ve bunu yaparken kendini affetmek. Senin kaderin sana ait, dostum."

Gözyaşları skald'ın yüzünden aşağı yuvarlandı ve başını salladı. "Çağlar boyu sürececek bir türkü. Kadersizlerin Destanı."

Bjorn, "Daha fazla yaygara," diye homurdandı. "Ama iyi bir unvan."

Gruptan kahkahalar yükseldi, gerginlik dağıldı ve kahkahaların yok olmasıyla birlikte yorgunluğun beni ele geçirdiğini hissettim. Bunu hissetmiş gibi görünen Bjorn elini sıktı ve beni kollarının arasına aldı. "Sıcaklığa, dinlenmeye ve iyileşmeye ihtiyacın var."

"Ben yürüyebiliyorum ve sen beni taşıyamayacak kadar yaralısın." Bunun doğru mu yoksa yalan mı olduğundan tam olarak emin değildim, çünkü iliklerime kadar yorgundum. "Beni yere bırak."

"Ben iyiyim. Ve bana yaşattıklarından sonra, seni bırakmaya hiç niyetim yok."

Yaralarına dikkat ederek bir kolumu boynuna doladım. "Bunun pratik olmadığını biliyorsun."

"Ben pratik bir adam değilim," diye karşılık verdi Bjorn. "Aslında, tanışabileceğiniz en pratik olmayan adamlardan biri olduğumu iddia edebilirim." Steinunn'a yan gözle bir bakış attı. "Bunu şarkının benimle ilgili bölümüne koyabilirsin."

"Eğer yer varsa." Steinunn bandajını düzeltti. "Küçük oyunculara ayırabileceğim çok fazla satır var, yoksa dinleyiciler sıkılabilir."

Bjorn kahkahalara boğuldu. "Senin hakkındaki fikrimi gözden geçirebilirim Skald. Düşündüğümde daha cesurmuşsun."

Gülümsedim ve grup gülüşüp didişirken ona yaslanarak rahatlardım. Sessizliğin hüküm sürmesine asla izin verilmedi ve bunun sebebinin tüm

Kadersiz şimdiki zaman, Steinunn'un şarkısının onlara sunduğu acı verici ifşaatlarla başa çıkmaya çalışıyordu. Birçoğu hayatlarının çoğunu Harald'ın yalanları içinde geçirmişti ve şimdi belirsiz bir gelecekle karşı karşıyaydılar. Kaçının Hrafnheim'a döneceğini ve kaçının başka yerlere gidip hizmet edecek başka jarllar bulacağını merak ediyordum.

Tora daha önce onda hiç görmediğim bir kararlılıkla yürüyordu. Sonunda Harald'ın runik büyüünden kurtulmuş, tamamen başka biri gibi görünüyordu. Tanrısız babasıyla aynı güçle kaderini boynuzlarından tutmaya hazır ve diğerlerine de aynısını yapmaları için rehberlik edeceğini umuyordum.

Çünkü hiçbirinin geleceklerinin geri kalanını örmek için bana bakmasını istemiyordum. Benim yönetmem gereken kendi geleceğim vardı.

Grindill'in üzerine inşa edildiği taşlara kadar yanmasıyla, herkes Torne köyünde toplanmıştı ve grubumuz Snorri'ye yemin etmiş bazı jarlların içki salonuna doğru yol aldı. Kapıya vardığımızda usulca, "Beni yere bırak, Bjorn," dedim. "Burası

"Bir an önce ayaklarımın üzerinde durmalıyım."

Beni dikkatlice yere bıraktı ama ben içeri girerken kolu belimde sıkıca duruyordu. Bizi gören herkes sessizliğe gömüldü ve gözlerim hemen Leif'in dirseğinde duran Ylva'ya kaydı. O ve ben asla arkadaş olamayacaktık ama artık düşman da değildik. Bana saygıyla başını salladı, ben de karşılık verdim, çünkü başıma büyük dertler açmış olsa da, halkının refahı için savaşan bir kadındı. Ama en önemlisi, sevdikleri için savaşırdı.

"Harald öldü," dedim. "Ruhu Helheim'da, kahin Saga'nın gözetimi altında, o diyarda yaşayanların başına bela olmasın diye hilelerini kontrol altında tutacak."

Konuşmalar ve haykırışlar salonu bir gürültü cümbüşüne çevirdi ve devam etmeden önce ortalığın sakinleşmesini bekledim. "Hikâyenin tamamını Bragi'nin büyüünden bir çocuk size anlatacak, böylece gerçeği öğrenebileceksiniz."

Steinunn başını salladı. "Günlerin sonuna kadar herkesin kahramanlığını ölümsüzleştirecek bir hikâye."

"Şimdi ne olacak?" diye sordu bir jarl. "İki tahtta da hak iddia mı ediyorsun, kalkan kız? Nordeland ve Skaland'ın kraliçesine diz mi çökeceğiz?"

Başımı salladım. "Halkımız asla bir erkek ya da bir kadın tarafından yönetilmek için yaratılmadı. Bizler, topraklarındaki herkesin ismini bilen bireyler tarafından yönetilmek için yaratıldık. Her köyün ve çiftliğin ihtiyaçlarını bilen erkekler ve kadınlar tarafından, çünkü biz klanlarız. Aileleriz. Bunu değiştirmeye çalışanlar bunu halkın iyiliği için değil, güç ve nüfuz sahibi olmak istedikleri için yaparlar ki bu da onları takip edilebilecek en kötü tür yapar."

Tora'dan bir fincan alarak bir yudum aldım ve sonunda çamurun tadını çıkardım. "Ortak bir düşmanı yenmek uğruna birleştik. Şimdi o öldü ve bu yüzden klanlarımıza geri dönmeliyiz. Günlerin sonunda bizim için tekrar savaşmak üzere Yüce Baba'ya katılmak üzere Valhalla'nın salonlarına giden pek çok kişinin kaybını iyileştirmek için birlikte çalışmalıyız."

"Ya sen Freya?" Ylva sordu. "Senin Skaland'ı birleştireceğin önceden söylenmişti."

"Ama bu şekilde devam edeceğimden değil." Sakinleştirici bir nefes aldım. "Biz bir amaç için birleştik. Bir klanın gücünün yetmediği ve herkesin gücüne ihtiyaç duyulduğu bir an için. O an sona erdi ve bundan sonra ne olacağı bilinmiyor."

Bir yudum daha alarak fincanımı kaldırdım. "Kontlar, halkımızı evlerine götürün ve kendi klanlarınıza ve ocaklarınıza bakın, ancak müttefik olarak yan yana durduğumuz anı asla unutmayın. *Skol!*"

"*Skol!*" Odadaki herkes bir fincan kaldırarak bağırdı ve ben geri çekildim, böylece onların üzerinde durduğum anın sona erdiğini ve artık bir kez daha onlardan biri olduğumu anladılar.

Ya da neredeyse öyle.

Bjorn'un kolundan çekiştirerek onu Ylva ve Leif'in yanına götürdüm. eğerek, "Reis Leif." dedim.

Çocuk gözlerini kırptırdı. "I..."

"Sen Snorri'nin varisisin," diye hatırlattım ona. "Ama bundan da öte, sen Ylva'nın varisisin ve sen kendi başına ayakta durmaya hazır olana kadar onun senin omzunda duracağına inancım tam."

Ylva derin bir nefes aldı. "Teşekkür ederim Freya. Cömertliğinizi hak etmiyorum."

"Sen tanıdığım en sevimsiz kadınlardan birisin," dedim. "Ama seni sık sık bir domuz boku havuzunda boğmak istesem de, senin için önemli olanlara olan bağlılığından asla şüphe etmedim."

"İkinizi de savaş grubumun bir üyesi olarak görmekten onur duyarım." Leif benimle Bjorn'un arasına baktı. "Söylediklerinizin hiçbirisi yalan değildi, ama bir fırsat yakalandığını gören jarllar olacaktır. Bunu baskınlar takip edecek. Ve Grindill küller içindeyken, biz kolay bir hedefiz."

Kıpırdamadan durdum, böyle bir teklifin uykuda ve uyanıkken rüyalarımı tükettiğini hatırladım. Ama şimdi savaşın tadını, kokusunu, bildiğimden, kendimi bunun bir parçası olmak istemezken buldum. Bjorn'a baktım ve bakışlarından onun da aynı şeyi hissettiğini görebiliyordum.

Boğazını temizleyen Bjorn, "Saygısızlık etmek istemem kardeşim ama reddetmek zorundayız," diye cevap verdi.

"Ama yapamazsın!" Leif'in gözleri panikle doluydu. "Sana ihtiyacım var. Kalmalısın."

Snorri ölmüş olsa da, tasmalı olarak kaldığımdan aniden emin olduğum için içimi umutsuzluk kapladı. Sonsuza dek büyümü bir silah olarak kullanmak isteyenler tarafından kullanılacaktım. Yine de kendimi nefes almaya zorladığımda, dürtünün orada olmadığını keşfettim. Bakışlarım Ylva'nınkilere kayd. "Kan yemini... Bu nasıl mümkün olabilir? Sadece senin ölümünle bozulabilir."

"Ya da senin," diye yanıtladı Ylva. "Runik büyü ölümlüler âlemine ait bir güçtür. Ölüm onun etkisini kırar."

"Seni topraktan çıkardığımızda üşümüştün Freya," dedi Bjorn. "Belki..."

"O zamandan önceydi." Aklım Geir'in beni Helheim'dan çıkardığı zamana gitti. Kalbimin ve nefesimin nasıl durduğunu, hayatımın ellerimin arasından nasıl kayıp gittiğini. Bir an için ölmüştüm. "Bunca zamandır özgürmüşüm ve haberim bile yokmuş."

Bu açıklama omuzlarımdaki yükü hafifletti ve omuzlarımı dikleştirerek Leif'e dik dik baktım. "Bana emir vermeye cüret etme, kont. Bizden bir şey istiyorsan, kibarca istemeyi öğren."

Leif gözlerini kırıştırdı, sonra saygılı bir şekilde başını salladı. "Bunu aklımda tutacağım.

Ama... nereye gideceksin?"

"Zaman gösterecek."

Başka bir şey söylemeden döndük ve balo salonunu terk ettik. Volund peşimizden geldi ve Bjorn'un yaralarına baktı, sonra da ona veda ettik. Torne'de yatacak yer yoktu, Grindill'in artık evsiz kalan aileleri küçük kasabadaki her boş odada bir yatağa birçok kişi düşecek şekilde uyuyordu. Bjorn ahırda yer kapmak yerine bir at aldı. "Ata binebilir misin, Born-in-Fire?"

Merakla başımı salladım. "Nereye gidiyoruz?" "Kendimize ait diyebileceğimiz bir yere."

Yürümeye devam ettik, Bjorn'un baltası şafak gökyüzünü aydınlatana kadar karanlığı aydınlattı ve o zaman yüzümü bir gülümseme aydınlattı, çünkü nerede olduğumuzu biliyordum.

"Nerede yaşamak isteyeceğin konusunda epeyce düşündüm, Ateşte Doğan."

"Oh, öyle mi?" Saga'nın kulübesinin yanmış kalıntılarını inceledim, artık neredeyse bitki örtüsü tarafından tüketilmişti. "Peki bu düşüncüyü hangi hayat mücadelesi arasında yaptın?"

"Aynı anda iki şey yapabilirim."

Ben homurdandım, o da omuz silkti. "Grindill'de kilit altındayken, beni kurtarmanı beklerken çok fazla zamanım vardı. Tüm düşmanlarını yendikten sonra neler olabileceğini düşünmek için zamanım oldu."

Geleceğimizi benim gibi düşündüğünü itiraf ettiğinde göğsümde bir sıcaklık hissettim. Sadece sebat edersek hayatımızın neye benzeyebileceğine dair fanteziler. En karanlık saatlerinde ulaşmaya çalıştığı gelecek bendim, tıpkı benim ona ulaştığım gibi.

"Burada olmak zorunda değil. Eğer Selvegr'e daha yakın olmak istiyorsan, ailenin evini yeniden inşa edebiliriz."

Sesindeki belli belirsiz gerginlik karşısında gülümsememi gizlemek için başımı çevirdim, bu alışılmadık bir şeydi çünkü Bjorn kendine güvenen biriydi. Ama bu yeniydi. Onun için. Ve benim için.

"Burası mükemmel," dedim. "İstediğim zaman sıcak bir banyo yapma fikri hoşuma gidiyor."

"Şimdi arzuluyor musun?" Elleri kapandı, dudakları boynumu okşadı. "Lütfen evet de, çünkü tadın bir ağız dolusu toprak gibi."

"Taş atmadan önce kendi yansımana bakmalısın." Kollarında döndüm, onu derinden öptüm ve parmaklarımı saçlarına gömdüm, ikimizin de çamur, kan ve daha kötüsüyle kirlenmiş olmasını uzaktan bile umursamıyordum. "Aslında sözümü geri alıyorum. Kendi yansımana hayranlık duyma alışkanlığı edinmeden de yeterince kibirlisin."

Güldü ve arkamızda kıyafetlerimizi bırakarak onu kaplıcaların olduğu mağaraya doğru geri götürmeme izin verdi.

"Evlen benimle, Ateşten Doğan," diye fısıldadı beni ılık suyun içine çekerken, akıntı anılarımızı olmasa da çektiğimiz çilelerin pisliğini temizliyordu. "Karım ol. Bu yerde benimle bir hayat kur."

"Emin misin?" Elimi yüzünde gezdirdim. "Sakin bir hayattan memnun olacağına emin misin?"

Çünkü huzura ihtiyacım vardı. Silahları ve zincir zırhı bir kenara bırakmam gerekiyordu. Kalkanımı asmam gerekiyordu. Bedenimi ve ruhumu iyileştirmeye ihtiyacım vardı ve bir zamanlar hayalini kurduğum hayata geri dönmek isteyeceğim bir zaman öngörmüyordum.

"Hayal ettiğim hayat seninle Freya," diye cevap verdi. "Nerede olduğumuzun ya da ne yaptığımızın bir önemi yok. Sen kollarımda olduğun sürece ben bir bütün . Benimle evlenir misin?"

Ilık su etrafımızı sararken, karanlık bizi yakın tutarken gülümsedim, çünkü bu kader için savaşmış ve kazanmıştım. "Evet."

BİR damla su alnıma çarptı ve kaşlarımı çatarak Bjorn'la birlikte inşa ettiğimiz evin tavanına baktım. "Çatı yine akıtıyor."

Bjorn, *burayı yakıp yeniden denememiz gerektiğine* dair bir şeyler mırıldandı ve ben de kaburgalarına dirsek attım. "Böyle bir şey yapmayacağız."

"O sızıntıyı tamir etmekten daha kolay olurdu." Üstüme yuvarlandı, beni öperken gevşek saçları yanaklarımı okşamak için aşağı döküldü. "Çadırdaki yaşamaya geri dönebiliriz."

"Çadır soğuktu," diye hatırlattım ona.

"Şikayet ettiğini duyduğumu hatırlamıyorum."

Dudakları önce çeneme, sonra boğazıma kaydı ve tanrılar bu kadar geç uyumamızın nedeninin gece yarısını geçip tam da bunu yapmamız olduğunu bilse de kalçalarımın arasında bir sıcaklık uyandı. Parmaklarımı sırt kaslarında gezdirdim, bir yıl önceki kadar sert olmalarına rağmen

Reisimiz Leif'e sadakat yemini ettiğimizden beri ikimiz de silah kullanmadık.

Bu hayat kendince daha zordu, savaşmak yerine hayatta kalmak için çabalıyordum ama her anından zevk alıyordum. Kocamın kollarında uykuya dalmak, kış gecesinde nefesinin yanağıma değmesi, sadece onun dokunuşuyla uyanmak. Beni her zaman olduğu gibi şimdi de yakan bir dokunuş, ona duyduğum aşk bana ciğerlerimdeki havadan daha fazla hayat veriyordu.

Bir su damlası Bjorn'un çıplak sırtına sıçradı ama o bunu görmezden gelerek vücudumdan göğüslerime doğru ilerledi. Dışarıda keçiler sağılmak için gürültü çıkarıyor, horoz bize şafak vaktinin geçtiğini ve yemlenmek istediğini hatırlatıyor, atlar da bu gürültü kakofonisine katkıda bulunuyordu.

"Yapılacak işler var," diye mırıldandım, "Bekleyebilir," diye homurdanırken gülümsemem büyüdü.

"Sen berbat bir çiftçisin."

"Sadece komşularımızın kıskançlığını kıskırtmamak için korkunç bir çiftçi gibi davranıyorum." Aleti içime doğru bastırdı, vücudum aletin etrafında gerilirken dudaklarımdan yumuşak bir iç çekiş kaçtı. "Huzuru koruyor, yoksa karıları kıyaslama yaptığında *küreklerini asacak bir* şeyleri olmadığı için benden intikam almaya çalışabilirler. Bu bir nezaket."

"Tanrı biliyor ya, seninle fedakârlığın için evlendim." Bacaklarımı beline doladım, onu daha derine çektim, her parçam daha fazlasını istiyordu.

"Yalancı. Benimle yakışıklılığım için evlendin." "Alçakgönüllülüğün için olmadığı kesin."

Bjorn kısık bir kahkaha attı, sonra ağırlığını kaydırdı, itişlerinin açısı beni soluk soluğa bıraktı, doruk noktam zaten yükseliyordu, kocam, aşkım, hayatım beni sahiplenirken zevkin eşiğinde durmanın acısı dilimden zekâ ve kelimeleri çaldı. "Hayatta hiçbir şey istemiyorum çünkü sen varsın" diye mırıldandığında, onu da yanıma alarak uçurumun kenarından düştüm, kalbim de bedenim kadar zevkle sızladı.

Kürklere sarılmış ve kollarında, gözlerimi kapattım, hiçbir parçam hareket etmek istemiyordu. Ama sonra hafif bir şangırtı duydum ve Bjorn

Eriyen bir kar kütlesi çatıdan kopup kafasının üzerine düştüğünde irkildi.

Gülmemek için ağzımı kapatarak, çatıdan süzülen güneş ışığına bakarak saçlarındaki karı temizlemesini izledim.

"Gerçekten de her şeyi yakıp kül etmeliyim," diye homurdandı, sonra yeşil gözleri benimkilere kayd. "Bu kadar kahkaha yeter, Born-in-Fire. Bugün halledeceğim."

"Önce hayvanlar." Artık kahkahalarımı engellemeye çalışmadan elbiseme uzandım. "Yoksa kapıdan içeri dalıp seni ararlar."

Bjorn içini çekti, sonra yatağımızı ana odadan ayıran perdeyi kenara itmeden önce lavabodaki sudan faydalandı. Yıkanırken onu izledim, bir duvara dayalı duran silah sandığına bakmaktan nasıl kaçındığını fark ettim, beze sarılı kalkanım onun üzerindeki duvarda asılıydı.

Hem silah sandığı hem de kalkan, önceki hayatımızın her daim mevcut hatırlatıcıları olarak hizmet etti. Onlarla birlikte gelen dehşet, acı ve ıstırap. Etrafında dans edilen ama asla kabul edilmeyen. İkimize de çok pahalıya mal olduğu ve sonunda birbirimize de mal olacağından korktuğumuz için vazgeçtiğimiz hayat.

Dışarıda bir çocuğun ciyaklamasını ve bir kadının uyarılarını duydum ve Bjorn, "Ingrid burada. O beni görmeden kaçmalıyım."

Dün yaptığım ekmeğin topuğunu eline alıp beni öpmek için eğildi ama ön taraftan kaçamadan kapı açıldı. Ingrid onu bir aşağı bir yukarı süzdü. "Keçilerin çok hırpalanmış, Bjorn."

"Keçiler bunun karımın iyi hizmet görmesini sağlamak için olduğunu anlıyorlar."

Ingrid homurdandı, ama Bjorn bebek emekleyerek geçerken yeğenimin saçlarını karıştırmakla yetindi, sonra da Ingrid daha fazla kelimeyle karşılık veremedi kaçtı.

Arkadaşım gözlerini devirdi. "Siz ikinizin açlıktan ölmemeniz şaşırtıcı, çünkü tanıdığım tüm insanlardan daha fazla yatarak zaman geçiriyorsunuz."

"Her zaman yatak değildir." Yeğenimi kucağıma aldım ve sarı saçlarını öptüm, Bjorn'u izlemek için pencereye doğru yürürken kardeşimin tatlı oğlu kollarını boynuma doladı.

Ingrid ellerini kaldırdı. "Ayrıntılara ihtiyacım yok." Gözleri çatıya kaydı. "Bunu düzeltmen gerek."

Yumuşak bir onay sesi çıkardım, bebeği kucakladım ve Bjorn'un atları beslemesini izledim. Onda buradan hissedebildiğim huzursuz bir enerji vardı. Çünkü Ingrid'in Selvegr'deki dedikodularla ilgili gevezeliklerini dalgınca dinlerken bile bunu hissediyordum.

"Freya?"

Döndüğümde Ingrid'in beni izlediğini gördüm.

"Hmm?" "İyi misin?"

Yüzümü buruşturarak Erik'i yere bıraktım, çocuk hemen sürünerek silah sandığına gitti, açmaya çalıştı ama başaramadı. "Tabii ki iyiyim."

"Yani, memnun musun?"

"Evet." Bu kelimeyi söylemek garip bir şekilde zordu ve bunun nedenini düşünmek istemediğim için onun bakışlarına sırtımı döndüm.

Ingrid konuşmadı ama göz ucuyla kalkanımı duvardaki kancadan indirdiğini, sonra da örtüsünü kaldırdığını gördüm. Gümüş metal her zamanki gibi parlaktı, ilk ışıktaki parıltıydı. "Artık sakın bir hayat yaşıyorsun," dedi. "Sen sakın bir hayat için yaratılmamışsın Freya. Bjorn da öyle."

"Bu hayat için savaştık." Ellerim yumruk oldu. "Barış içinde yaşamak için savaştık. Elbette memnunuz."

Ingrid parmağını kalkanımın kenarında gezdirdi ve oğlunun özenle paketlenmiş silahlar, zincir zırhlar ve dövüş derileriyle dolu sandığı açmaya çalışmasını izledi. "O zaman neden bunlardan kurtulmuyorsun? Evinin ihtiyacı olan eşyalar için sat onları."

"Onlara ihtiyacımız olabilir. Şiddet, kendisinden saklananları bile aramaya gelir." Konuyu daha fazla tartışmak istemediğimden, "Taric nasıl?" diye sordum.

Cevap hep aynıydı, çünkü Taric doğudan doğan güneş kadar sabitti. Güney uluslarından birinde doğmuş, Skaland'ın dağlarına ve fiyortlarına aşık olmuştu. çiftçilik olan Taric'in vücudunda şiddet yanlısı tek bir kemik bile yoktu.

Ingrid ve yeğenime ihtiyaç duydukları güveni verdim. Onlar için daha iyi bir adam seçemezdim. Geir de bunu onayladı.

"O iyi. Ona çatınızdan bahsettiğimde, gelip Bjorn'a onarım için yardım edeceğinden eminim."

Gözlerim bahçede durmuş, tavuklar etrafını gagalarken uzaklara bakan kocamdaydı.

Memnun musun? Ona sessizce sordum.

Öyle miyim?

Bjorn başını kaldırdı ve bir kalp atışı sonra dörtmala koşan toynakların gümbürtüsünü duydum. Bir atlı dörtmala bahçeye girdi ve Bjorn'un önünde patinaj yaparak durdu. Merakla evden çıktım. Ingrid kucağında Erik'le beni takip etti. Yaklaştığımda, henüz bir çocuk olan atlının "Kont tüm savaşçıları silah başına çağırıyor!" diye seslendiğini duydum.

"Ne oldu?" Ben sordum.

"Güneyden gelen akıncılar. Sahil boyunca köylere saldırıyorlar." Kalbim küt küt atmaya başladı, sonra da hızlandı. "Leif onlarla savaşmayı mı hedefliyor o zaman?"

Beni bağlayan kan yemininin bozulduğunu bilmeme rağmen, yine de bir silaha uzanmak için ani bir dürtü hissettim.

"Evet." Çocuk belindeki deniz fokunu tuttu. "Savaşabilecek herkesi silahlanmaya çağırıyor."

Bjorn'un bakışları bana kaydı, sonra omuz silkti. "Kardeşim cevabımı biliyor. Topraklarıma bir çatışma gelmediği sürece savaşmayacağım."

Bu sözleri söylerken bile elinde ateşin parladığını ve sonra kaybolduğunu gördüm.

"Durum vahim mi?" diye sorduğumda nefesim hızlandı. "Çok ölü var. Kont gelmeniz için yalvarıyor."

"Hayır," mırıldandı Bjorn, "En azından Grindill'e gidip neler olduğunu öğrenebiliriz."

Sessizlik uzadı, sonra Bjorn içini çekti. "Belki de haklısın. En azından neyle karşı karşıya olduklarına bir göz atmalıyız."

"Ve getirin," diye ekledim. "Akıncılar almadıklarını yakarlar."

Başını salladı. "Kardeşimin söyleyeceklerini dinledikten sonra eve döneceğiz."

"Bir ya da iki günden fazla değil." Ingrid'e döndüm. "Sen ve Taric hayvanlara göz kulak olur musunuz?"

"Elbette." Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı. "Ve döndüğünüzde çatıyla ilgilenin."

"Bir haftadan fazla sürmez," dedim, Bjorn da ekledi: "En fazla iki hafta, eğer ağabeyim akıncıları durdururken Grindill'e göz kulak olacak birine ihtiyaç duyarsa."

"Sorun değil." Ingrid çenesini çocuğa doğru salladı. "Konta söyle, gelecekler, evet."

Başını salladı ve atını dörtnala sürerek geldiği yoldan geri döndü. "Siz ikiniz oyalanmamalısınız," dedi Ingrid. "Ben hayvanlarla ilgileneceğim."

Gözlerim Bjorn'unkilerle buluştu, evimize doğru yürümeye başladığımızda damarlarımda tanıdık bir heyecan dolaşıyordu. İçeride sandığın yanına gittik, önünde birlikte durduk.

"Her ihtimale karşı hazırlıklı gitmeliyiz." Dudaklarımda bir gülümseme belirdi çünkü Bjorn çoktan kapağı açmış, deri ve çelik kokusu yayılmaya başlamıştı. Hızla dövüş derilerimi giydim, saçlarımı ördüm ve bir daha asla giymeyeceğime yemin ettiğimi hatırlayarak posta yeleğimi giydim. Bjorn'un çabalarıyla nehirden çıkarılan babamın kılıcı, Gyda'nın seax'ının yanına kemerime eklediğimde tanıdık bir ağırlıktı, kalkanım omzuma asılı bir tüy kadar hafıftı. Uzun zamandır ayrı kaldığım eski dostlarım gibiydiler.

Dışarı çıktığımızda ikimiz de bir şey söylemedik ama Ingrid'i, yeğenim tavukları korkuturken eyerlediği atlarımızın dizginlerini tutarken bulduk. "Acele etmelisiniz," dedi. "Kısa sürede çok şey olabilir."

Ona alaycı bir bakış attım. "Sadece Leif'e olan sadakatimizden dolayı gidiyoruz. Geri döneceğiz."

"Keçiler nefeslerini tutmuş Bjorn'un özel bakımını bekliyor olacaklar, eminim." Dizginleri bize devretti.

Kısrağıma bindim. Onu yolda yürürken, bir daha asla giymeyeceğimi düşündüğüm kıyafetlerin tanıdık ağırlığına alıştım. Bjorn ata bindi.

yanımda, önce sessizdi, sonra "Fazladan erzak getirmedik" dedi.

"Hayır, yapmadık."

"Leif'in yokluğunda Grindill'i , değil mi?"

"Hayır." Bakışlarına karşılık verdim. "Görünüşe göre sakın bir hayat istemiyorum, Bjorn. Daha fazlasını istiyorum, daha fazlasının zorluklarla geleceğini bilsem bile." Sesimi sabit tutmak zordu, çünkü bunu itiraf etmekten korkuyordum. Kalbimde yanan şeyi istemekten korkuyordum, çünkü savaşmaya sırtını dönen bendim. "Ama bunu istemiyorsan, geri dönebiliriz."

Kocamın yüzünde yavaş bir gülümseme belirdi ve baltası elinde cisimleşti, sıcaklık üzerime yayıldı. "Sen nereye gidersen ben de oraya giderim, Born-in-Fire. Bu Valhalla'nın kapıları olsa bile."

Damarlarımda kan dolaşıyor, kalbimde sıcak bir beklenti vardı. Çünkü biz yapmak için doğmuştuk. Skaland'ı savunmak için hayatı, uzuvları ve aşkı riske atmak. Eğer bir savaş çağrısı varsa, buna cevap verecektik.

İstedığımız kader buydu. Birlikte öreceğimiz kader.

Topuklarıma basarak atımı dörtnala sürdüm. "Seninle orada yarışacağım!"

Kadersizler Destanı'nı yazarken bana verdikleri destek için aileme çok teşekkür ederim. Geceleri geç saatlere kadar yazmanın ve yolda geçen uzun günlerin hepimiz için zorlu bir süreç olduğunu biliyorum ve ben fantastik diyarlara dalmışken dünyamızı bir arada tuttuğunuz için hepinize minnettarım.

Bu romana olan tutkunuz ve desteğiniz için Emily'ye çok teşekkür ederim. Bu romanı bitiş çizgisine ulaştırmak için ikimizin de birden fazla kez gece yarılara kadar çalıştığımızı biliyorum ve çalışkanlığınızı ve azminizi takdir ediyorum. Aynı şekilde, Team Del Rey ve Team Del Rey UK'i oluşturan herkese teşekkür ederim! Bu iki roman için birlikte yaptığımız tüm yolculuk bir rüyaydı ve bunun büyük bir kısmı, dahil olan herkesin inanılmaz çabası ve coşkusu sayesinde oldu.

Tamar, seni hem bir menajer hem de bir arkadaş olarak ne kadar takdir ettiğimi ifade etmek için İngiliz dilinde yeterli kelime yok, ancak bu konudaki tüm çabaların için teşekkür ederim! Celsie, son birkaç yazım hatasını bulmamdaki son saatlerdeki yardımın ve *çok* yoğun geçen bir yıl boyunca beni programa uydurduğun için teşekkür ederim. Amy, Freya ve Bjorn'a olan sevgin dizüstü bilgisayarımı birden fazla kez pencereden dışarı fırlatmamı engelledi - benim için yaptığın her şey için teşekkür ederim.

Elise, her zaman arkamda olduğun için sana sonsuz minnettarım ve önümüzdeki yıllarda tüm kitap etkinliklerini seninle yapmak için sabırsızlanıyorum. NOFFA'daki hanımlarım, siz isteyebileceğim en iyi ve en destekleyici yazar grubusunuz, bu yüzden asla değişmeyin!

Son olarak, ama en önemlisi, en nazik ve en destekleyici okur kitlelerinden birine sahip olduğum için gerçekten çok şanslıyım. yüz yüze tanışma fırsatına sahip olmak tam bir rüya gibiydi ve her anına değer veriyorum. *Kemiğe Oyulmuş Lanet* raflarda yerini aldığı anda daha da çoğunuzla tanışmak için sabırsızlanıyorum.

DANIELLE L. JENSEN, *A Fate Inked in Blood* kitabının *New York Times* çoksatan yazarı ve Bridge Kingdom, Dark Shores ve Malediction serilerinin *USA Today* çoksatan yazarıdır. Romanları uluslararası alanda on dokuz dilde yayımlanmaktadır. Calgary, Alberta'da ailesi ve kobaylarıyla birlikte yaşamaktadır.

danielleljensen.com TikTok:

[@daniellelynnjensen](https://www.tiktok.com/@daniellelynnjensen)

Facebook: [facebook.com/authordanielleljensen/](https://www.facebook.com/authordanielleljensen/) Instagram:

[@danielleljensen](https://www.instagram.com/danielleljensen)

Penguin
Random
House

What okuma
listenizde sırada ne
var?

Bir sonraki harika
okumamızı
keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel
haberler alın.

Şimdi **kaydolun.**

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

